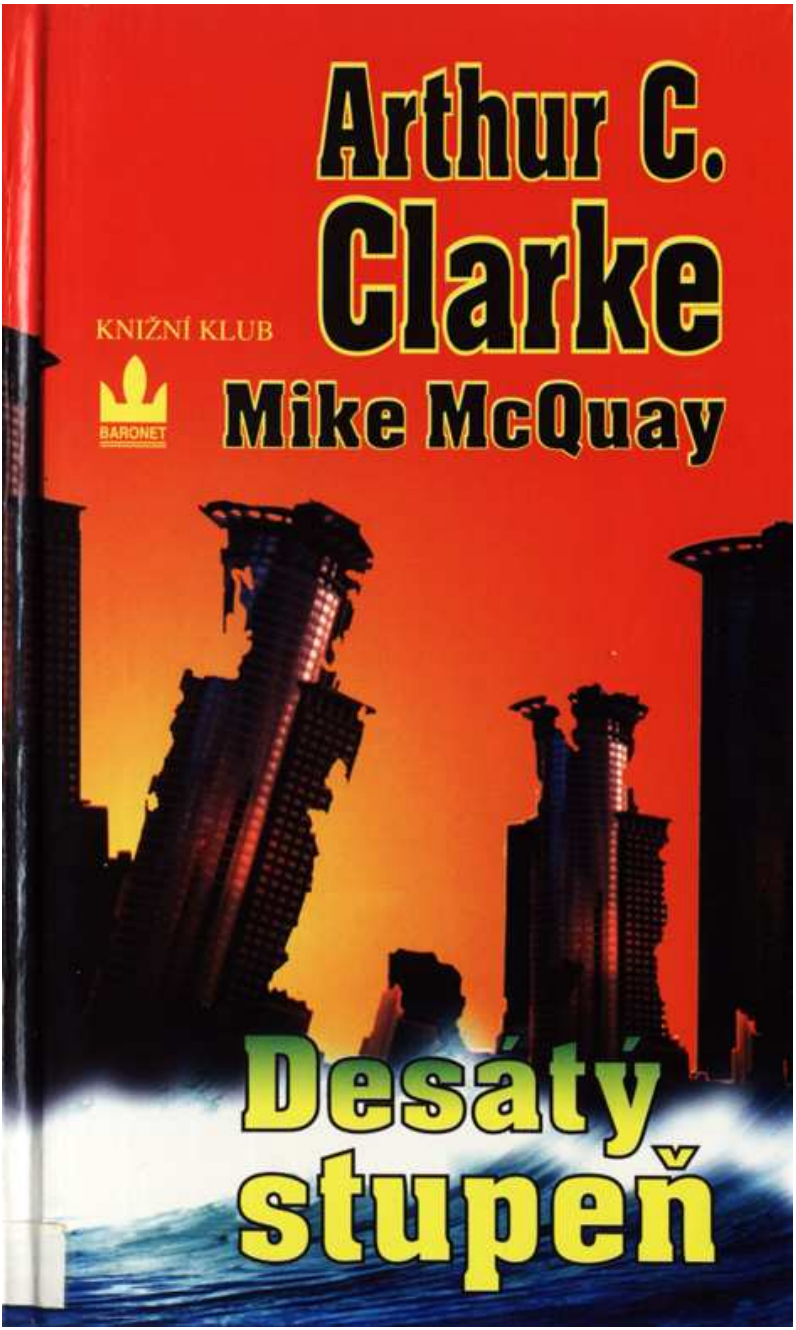
Arthur C.
Clarke
KNIŽNÍ KLUB
BARONET
Mike McQuay
Desáty
stupeň

Desátý stupeň

PRAHA 1997

Přeložila:
JANA PAVLÍKOVÁ

Arthur C. Clarke, Mike McQuay: Desátý stupeň
Vydání první.
Copyright © 1996 Arthur C. Clarke and the Estate
of Mike McQuay.
All right reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Široká 22, Praha 1
v roce 1997 jako svou 221. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Richter 10, vydaného
nakladatelstvím Bantam Books, New York, v roce 1996.
Český překlad © 1997 Jana Pavlíková.
Přebal a vazba © Valentino Sani a Baronet.
Sazba a grafická úprava studio Ricardo, Sudoměřská 32, Praha 3.
Vytiskla a svázala Severografie Most s.p., Obchodní 249, Most.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována,
kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo Baronet je ochranná známka, která je zapsána do rejstříku
ochranných známek Úřadu průmyslového vlastnictví pod číslem zápisu 189296.

Vydáno v koedici s nakladatelstvím Knižní klub.

ISBN 80-7214-009-4 (Baronet. Praha)
ISBN 80-7176-495-7 (Knižní klub. Praha)

BARONET
Praha 1997

Arthur C. Clarke,
Mike McQuay

Desátý stupeň

Věnováno památce Mika McQuaye,
který se nedožil toho, aby poznal,
jak dobrou práci odvedl.

A. C. C.

Géniové se v jistém ohledu podobají
samotnému živlu.
V obou případech nevíme nic o podstatě,
ale známe důsledky.

- Charles Caleb Colton

Svět je vždy připraven přijmout talent
s otevřenou náručí.
Velice často neví, co si počít s géniem.

- Oliver Wendell Holmes

Prolog

Northridge, Kalifornie
17. ledna 1994, 4:31 hod.

Lewis Crane se s trhnutím probudil a vytřeštil oči do tmy. Konečky prstů ho brněly, pyžamo měl promočené potem a chodidla necitlivá. Všechny jeho nejstrašnější noční můry se splnily! V oné hrozné chvíli věděl, že on jediný měl pravdu a všichni dospělí se mýlili. Na dně šatníku opravdu bydlí strašidla; sotva zapadlo slunce, drak se skutečně vplížil dovnitř a svinul se do klubíčka pod jeho postelí. V rozvířeném měsíčním světle, které prosakovalo mezi pásky žaluzií, byly příšery neviditelné, ale Lewis věděl, že tu jsou. Strašlivě řvaly a dupaly po pokoji, houpaly mu postelí, až měl pocit, jako by se snažil vylézt na trampolínu. Pevně stiskl víčka a rukama si zakryl uši. Příšery nezmizely. Byly čím dál divočejší a řvaly ještě hlasitěji.

Najednou ho něco shodilo s postele. Lewis vykřikl a začal volat mámu a tátu. Jeho slabý hlásek zanikal v okolním hluku. Rodiče ho určitě neuslyší. Musí za nimi. S bušícím srdcem se snažil přesvědčit sám sebe, že musí vstát, ale strach ho přikoval k podlaze, která se pod ním začala divoce zmítat. Stěny se vlnily jako ti obrovití hroznýši, které kdysi viděl v zoo v San Diegu. Poličky s knihami se otřásaly, židle poskakovaly, pyramida videoher vyrovnaná na počítači se s rachotem sesypala. Něco mu prosvištělo okolo ramene - obrázek, který visíval nad stolkem u postele přistál těsně vedle jeho kolena, sklo vypadlo z rámu. Lewise zasypaly střepiny.

„Mami," zaječel. „Mami, tati, pomoc!"

Všechno se třáslo. Knihy a kamióny Tonka vylétaly z polic; figurky Power Rangers a želvy Ninja padaly na koberec a cestou tančily jako živé; pastelky a autíčka Matchbox plachtily vzduchem. Zrcadlo nad skříňkou a akvárium postavené vedle psacího stolu spadly na zem a roztříštily se na kousíčky, sprška vody a skla se rozlétla přes celou místnost.

„Tati,“ zanaříkal znovu, když kácející se prádelník dopadl na podlahu jen pár centimetrů od něho. Lewis vyskočil, ale podlaha se prudce naklonila; ztratil rovnováhu a těžce dopadl na kolena.

Vpadl přímo do konce světa.

Chvěl se po celém těle, jeho pokoj se třásl, stěny vibrovaly, a mezi tím vším slyšel nejděsivější zvuk, jaký za celý svůj sedmiletý život poznal. Znělo to, jako by se země na míle daleko trhala a otvírala a dům se rozpadal vedví a snad i oblohu jako by něco rvalo na kusy. Po tvářích mu tekly slzy. Začal se plazit ke dveřím; legračně na něj šilhaly, jako by je nějaký obr zkroutil do vývrtky. Zdálo se mu, že slyší, jak ho matka volá, ale nebyl si jistý. Bezmocně vzlykal. Chtěl maminku a chtěl tátu. Musí se k nim dostat.

Chodba byla plná nebezpečných věcí a Lewis se na chvilku zarazil. Nakupily se tu beztvaré kusy umělé hmoty a železné tyče a mezi tím vším vyčnívaly ostré špice polámaného dřeva a hrozivé střepiny skla. To všechno zbylo z nábytku a z obrazů, které bývaly tak pečlivě rozvěšené po zdech. Vrstva trosek mu sahala až nad kolena a Lewis se hrozně bál, že se pořeže, až tudy poleze, ale dům kolem něj se převaloval a houpal tak, že se neodvážil vstát a běžet. Zhluboka se nadechl a vyrazil po čtyřech kupředu, tak rychle, jak jen dokázal, otloukal si ruce, paže měl pořezané, nohy a kolena samý šrám a ránu.

Dostal se do jídelny a vzlyky mu uvázly v hrdle. Slyšel hlasy rodičů. Máma ho volala jménem - ale táta křičel bolestí. Bylo tu mnohem víc světla, ale Lewisovi se nelíbilo; bylo strašidelně namodralé a zalévalo halu blikavým přísvitem. Otřásl se, pak se obrátil zády ke stěně, přitiskl dlaně na omítku, natáhl nohy a ručkoval kousek po kousku vzhůru, až konečně stál zpříma. Celá místnost se houpala sem a tam a Lewis si náhle vzpomněl na výlet na velkém rybářském kutru, který podnikli loni v létě. Příď člunu se tenkrát zvedala prudce nahoru a vzápětí padala dolů, celá loď se těžce převalovala ze strany na stranu, a kdyby Lewis neseděl tátovi na klíně a kdyby táta nebyl pevně připoutaný k židli ukotvené k podlaze, lidé i židle i všechno ostatní by padalo a klouzalo po palubě od zábradlí k zábradlí. Co když se dům kymácí na hřebeni obrovité

vlny? Hloupost. Přece je vítr nemohl odnést z Northridge až na volné moře. Ale ten zvuk, to podivné dunění... to přece znělo jako hlas vichru v bouři.

„Lewisi!“ Uslyšel matčino volání. „Utíkej, Lewisi. Běž ven!“

Objevila se na prahu, zavrávorala, potácivě se vydala k němu. Noční košili měla omotanou kolem hrudi, od pasu dolů ke kolenům visely cáry rozervané látky. Lewise zaplavil pocit radosti a úlevy. Pustil se stěny, tápavě vyrazil dopředu, pak zkameněl. Máma se snažila zachytit okraje jídelního stolu, který se svážel směrem k ní, ale Lewis se díval dál, za ni, a viděl, jak se ohromné francouzské okno, které táta koupil mámě k výročí, vylamuje ze stěny...

Zasáhl ho gejzír vybuchujícího skla, střepiny mu trhaly pyžamo, slyšel třeskot a mámin křik a najednou viděl otvorem ve střeše jídelny hvězdy a celý svět jako by se na vteřinu zastavil. Pak se prodíral troskami, razil si cestu tam, kde napolo zakrytá sutinami hleděla do temné noci tvář jeho matky.

„Dostanu tě ven, mámo,“ vzlykal, slzy vyrývaly cestičky ve vrstvě prachu, která mu pokryla obličej.

„Utíkej, chlapečku,“ zašeptala, když ji chytil za volnou pravou ruku. „Utíkej ven, na ulici.“

Marně vší silou vzpíral mohutný rám.

„Prosím, Lewisi,“ opakovala podivně klidným hlasem. „Udělej, co maminka říká.“

„Ale... ale ty...“

„Poslechni... poslechni m-mě. Udělej co říkám, hned.“

Lewisova mysl vířila v hrozném zmatku. Nedokáže tím rámem pohnout. Sám ne. Potřebuje pomoc.

„Půjdu a najdu někoho, kdo mi pomůže dostat tě ven,“ prohlásil. O krok ucouvl. Podlaha už se tak divoce nezmítala. Hřmění teď znělo z větší dálky a Lewis si uvědomil, že už neslyší z ložnice tátův křik. „Hned se vrátím, mami. Slyšíš mě? Vrátím se pro tebe a pro tátu.“

„Ano, miláčku,“ odpověděla slabě. „Rychle... Utíkej ven.“

Kulhal mezi troskami, protáhl se do obývacího pokoje a právě proklouzl dokořán otevřenými hlavními dveřmi, když se další kus

střechy s ohromným rachotem propadl. Venku na chodníku ucítil plyn a uviděl záblesky světla z baterek, které se míhaly po trávě před domy po celé délce ulice. Asfalt byl rozlámaný a samá boule, domky na druhé straně se všechny zbortily dopředu. Otřásl se záchvěvem panické hrůzy, ale na strach nebyl čas. Musel rychle sehnat pomoc.

Slyšel lidské hlasy a zamířil k nim a ke světlu, běžel a křičel.

„Pomoc! Pomozte mi! Prosím... pomozte mi někdo!“

Pak zakopl o čerstvý hrbol v trávě a těžce upadl na tvář. Všechno ho bolelo... a plakal. Ale nezůstal ležet. Snažil se vyškrábat na nohy, když ho náhle oslnil kužel světla.

„To je Craneovic kluk,“ vykřikl muž, který se nad ním skláněl. „Sem, rychle!“

Lidé byli všude okolo, položili ho na záda a tiskli k zemi. Snažil se je odstrčit. „Pomozte mi, prosím. Maminka a táta zůstali vevnitř. Máma tam uvízla. Musíte...“

„Jen klid, synku,“ ozval se muž, který ho držel. „To jsem já... Haussman odnaproti. Neboj se, dostaneme tvoje rodiče ven.“

„Propánajána, podívejte se na něj,“ řekla nějaká žena. Záblesky baterek poletovaly po otrhaném pyžámku. „Hrozně krvácí. A... dobrý bože! Podívejte na tu ruku!“

Lewis se převalil na bok, aby viděl, na co žena ukazuje. Z levé paže těsně nad loktem mu čněl kus skla, velký jako baseballová meta. Ani to necítil. Neměl v ruce vůbec žádný cit.

„Mámu to zasypalo,“ řekl znovu a jeden ze stínů se sklonil a mocně škubl a vytrhl mu střepinu z masa. „Pomozte jí, prosím.“

Žena hlasitě zalapala po dechu a odvrátila se a Lewis se díval, jak mu z paže, z místa, odkud mu vytáhli štěpinu skla, divoce tryská krev.

„Zatraceně,“ drtil pan Haussman mezi zuby. Odtrhl zbytek Lewisova pyžamového kabátku a pevně jím stáhl paži nad místem, odkud stříkala krev. „Musíme ho dostat do špitálu.“

„Mám tady dodávku,“ ozval se pan Cornell od sousedů. „Můžeme ho položit dozadu.“

„To je ono,“ souhlasil pan Haussman a pan Cornell zmizel ve tmě.

„Moji rodiče...“ Lewis se snažil posadit, ale pan Haussman ho znovu pňtiskl k zemi.

„Dostaneme je ven,“ uklidňoval ho, a pak se otočil k ostatním, kteří se jako duchové skrývali za tenkými paprsky světla. „Mohl by někdo jít dovnitř a podívat se po Craneových?“

Země se znovu otřásla, všude okolo se ozývaly výkřiky, jedna žena téměř sténala jako v bolestech.

Lewis si s úlevou povšiml, že k jejich domku běží několik lidí. Chytil pana Haussmana za rukáv. „Co se to děje?“

„Zemětřesení, synku.“ Muž utahoval uzel na provizorním tlakovém obvazu. „A pořádný.“

„J-já cítil p-plyn,“ řekl Lewis a znovu se snažil vstát.

„Plyn?“ Pan Haussman se zatvářil polekaně. „Proboha, to ne.“

Položil Lewise na zem, vyskočil a zamířil proud světla na pana Cornella v dodávce u sousedního domu. „Georgi!“ zařval. „Nestartuj...“

Příšerná exploze změnila hlubokou noc v jasný den. Lewis se opíral o lokty a viděl, jak obrovitá koule ohně pohltila jejich dům, Cornellovic dům i samotnou dodávku.

Ve vzduchu se chvěly smrtelné výkřiky. Od domu běželi muži a hořeli. Z pana Cornela zbyl jen ohnivý, svíjející se škvarek v kabině dodávky. Lewis ležel úplně otupělý, ztuhlý bolestí a hrůzou, a všude kolem něho padaly doutnající oharky.

Byl ještě dítě, ale pochopil, že právě ztratil všechno... že láska a ochrana, kterou mu poskytoval domov a rodina, jsou navždycky ty tam. Sotva padesát stop od něj zuřil a praskal požár, sálavé vedro způsobovalo, že se mu ze všech pórů řinul pot. Tráva, už tak lepkavá jeho krví, byla najednou kluzká jako led. Lokty mu podjely. Ležel na zádech a díval se do hvězdnatého nebe. Zářilo jasně a chladně, nekonečně vzdálené.

Lewis Crane zůstal sám.

Kniha první

Kapitola první

NAMAZU

Ostrov Sado, Japonsko
14. června 2024, svítání

Škvírami mezi chlopněmi stanu se prodraly první úlomky světla a Dan Newcombe, natažený na lehátku a kromě bot a náramkového komunikátoru úplně nahý, se o to usilovněji snažil zastavit čísla. Vířila mu v hlavě už osmačtyřicet hodin, nedovolila mu usnout, každou minutou byla naléhavější a neodbytnější.

Nablízku začal někdo zatloukat do země sondu. Čísla v Newcombově hlavě narazila do pronikavého kovového zazvonění každého úderu, před dalším dopadem palice se znovu zformovala, znovu narazila, a tak pořád dál, až už to nemohl vydržet ani o vteřinu déle, zprudka se posadil a zacpal si uši. Nebylo to k ničemu; zvuků se nezbavil a čísla mu dál vířila hlavou. A co horšího, někdo další se dal taky do zatloukání a nasadil svůj vlastní, odlišný rytmus. Jasné, zvonu podobné rázy se míjely, scházely a znovu rozcházely jako křivky o různých amplitudách.

Newcombe vstal, přešel do druhého kouta stanu, který byl zařízený jako pracovna, a otočil vypínačem lampy. Chabé světlo jen stěží ozářilo dva velké mapové stoly pokryté elektronickým vybavením a nejrůznějšími přístroji. Rychlým pohledem zkontroloval vybroušený, diamantu podobný výčnělek na vrcholku lampy. Matně zelená. Ta zatracená lampa potřebovala znovu nabít. A on potřeboval světlo, spoustu světla, a hned. Ve světě plném lží se chystal vsadit svůj život na pravdu. Pravda vyžaduje světlo. Dan nenáviděl lež, a proto nenáviděl pracovní metody Lewise Cranea.

Ale i Crane si musel do určité míry cenit pravdy, protože sázel na Newcombovy výpočty i svůj život, a společně s ním také životy nejméně stovky, možná tisíců dalších lidí. Crane vždycky uvažoval ve velkých číslech.

Newcombe zvedl lucernu, donesl ji k rozvázané chlopni vchodu a vystrčil ven. Téměř okamžitě ji vtáhl zpátky a zamrkal v oslnivém světle, které se najednou rozlilo po stanu. Upravil jas, postavil lampu zpátky na stůl a spokojeně si povšiml, že teď dokonale ozařuje každý kout a záhyb stanu, zejména klikaté nepravidelné čáry seismogramů. Tenké čáry k němu promlouvaly zvláštní řečí, jazykem, který dokázal interpretovat jako nikdo jiný na světě. Důvěřoval seismogramům. Na rozdíl od lidí byly spolehlivé, vždycky mluvily pravdu. Chovaly se ke všem stejně, ať to byl muž, žena či dítě, nikdy se neměnily jen kvůli barvě pleti, pohlaví nebo náboženství toho, kdo je právě studoval.

Nastartoval počítače a ve vzduchu před ním se z ničeho vytvořil oválný hologram sedmnácti seismogramů, trojrozměrná projekce tvořená střídavými proužky modré a červené; malé bílé kurzory zaznamenávaly tep živého, bijícího srdce planety.

Všech sedmnáct grafů sténalo nesmírnou seismickou aktivitou. To znamená, že všude kolem tohoto úseku pacifické desky vládne chaos. Přímo cítil, jak z propletených linií vyzařuje zmatek. Jak znal Cranea, cítí to také, ať je kdekoli - jenže Crane k tomu nepotřebuje žádné přístroje, jen neskutečný, ďábelský instinkt... a tu svou chromou levou ruku.

Možná to bude dnes.

Lehkým dotekem ovládacího panelu aktivoval paměť; linie před ním ožily a zobrazily vývoj seismické činnosti za posledních osmnáct hodin. Oči se mu rozšířily, když viděl, že na pěti místech vykazuje všech sedmnáct záznamů dokonale totožné křivky s vysokými maximy. Mikrošoky.

Ťukl do ikony **Crane** na svém komunikátoru a nahlas se zeptal: „Kde k čertu jsi?“

„Dobré ráno, doktore,“ odpověděl Crane vesele. Sluchový implantát přenášel Newcombovi jeho melodický hlas. „Dneska je

krásný den na zemětřesení. Možná by ses k nám měl přidat. Jsem ve starých dolech.“

„Za chvilku tam budu.“ Dan dotykem přerušil spojení. Bylo mu proti srsti, že Crane dokáže v takové chvíli mluvit tak spokojeně. Jako by byl dokonce šťastný.

Zadíval se na grafy. Už zase zobrazovaly aktuální stav, ječící a sténající vřavu zemské kůry.

„A já myslela, že Měsíc už zapadl.“

Překvapený Newcombe se otočil na patě za zvukem zvláštně zabarveného, dráždivého hlasu jediné ženy, která kdy dokázala vzrušit zároveň jeho mysl, srdce i tělo. „Lanie!“

„V plné kráse, milý,“ prohlásila Elena Kingová se širokým úsměvem. Plné rty pokryté anti-UV krémem se zaleskly.

Dokonce i zahalená od hlavy až k patě na ochranu před sluncem vypadala nádherně a svůdně. A přestože měla oči zakryté tmavými brýlemi, Newcombe mohl s jistotou říci, že si jeho nahé tělo prohlíží se směsicí touhy a veselosti. Pocítil něco téměř jako závrať a rozběhl se k ní.

„Ach Lanie,“ přitiskl ji k sobě a sevřel v mocném objetí. Jemně se odtáhl na délku paže, aby si ji mohl lépe prohlédnout, sundal měkký klobouk, který jí zakrýval týl, odhodil ho za sebe, tmavé brýle jí posunul vzhůru jako čelenku, zpod níž jí spadaly na záda kadeře hustých černých vlasů. Zadíval se do hlubokých oříškových očí, které ho fascinovaly už celá léta, pomalu znovu přivinul dívku k sobě, sklonil hlavu a dlouze ji políbil.

Vychutnával vůni jejích rtů a uvědomil si, že po ničem netouží víc než po splynutí s touto ženou. Ale byly tu seismogramy. Byla tu čísla. Možná je právě dnes ten den. Neochotně zvedl hlavu. „Čemu vděčím za tolik štěstí?“ zeptal se. „Jak ses sem dostala?“

„Ty to nevíš?“ zeptala se Lanie nevěřícně a vymanila se mu z objetí. „Tvůj kamarád Crane ti neřekl, že mi včera večer nabídl práci?“

Ted byla řada na Newcombovi, aby nevěřícně zíral. „On tě najal?“

„Ano! Najal mě! A hned mi nařídil, abych hezky rychle sbalila svých pět švestek a přijela sem.“

Žaludek se mu zvedl strachy o Lanie a zároveň vztekem na Cranea, že ji přivedl do takového nebezpečí. „Čím jsi přijela?“ obořil se na ni ostře. „Vznášedlem? Je ještě na ostrově?“

„Jak to mám vědět?“ Lanie se zamračila. „Spíš by mě zajímalo, co to do tebe ksakru najednou vjelo?“

Vrhl se k lůžku a vylovil zpod zmuchlané deky plandavé kalhoty, jaké nosí čínští venkované. „Co to do mě vjelo?“ Vklouzl do kalhot, trhnutím pevně utáhl šňůru v pase, rozhlédl se, kde nechal košili. „Co do *mě* vjelo?“ opakoval hlasitěji a cpal paži do plátěného rukávu barvy khaki. „Nic. *Já* jsem v pořádku.“ Ukázal na hologram. „*Tohle* je ten problém. Ostrov se každou chvíli roztrhne... rozpadne se na kousky!“

„To není žádné tajemství, kamaráde. Mluví o tom všichni a všude.“ Ušklíbla se. „Chceš říct, že o mě nemáš zájem?“ Nestačila se ani nadechnout a už byl u ní a líbal ji s tvrdou, neúprosnou touhou.

„To by ti mělo jako odpověď stačit. Chci tě všude, kde jen budu, Lanie - jen tady ne.“ Stáhl jí široké brýle zpátky na oči a krátce ji vzal kolem ramen. „Odvezu tě pryč z tohohle prokletého ostrova, a to zatraceně rychle!“ Otočil se zpátky ke stolu a prohraboval věci pohá-zené na desce ve snaze objevit své ochranné brýle.

„Nejspíš jsi přeslechl, co jsem říkala.“ Chytila klobouk, který Dan sebral se stolu a hodil po ní. „Od včerejšího večera na tomhle bohem zapomenutém místě pracuji, stejně jako ty. Patřím k výzkumnému týmu a dělám s vámi v terénu, dokud nenadejde čas vrátit se zpátky do Nadace, a pak budu pracovat bok po boku s tebou, chlapče.“ Zavrtěla hlavou. „Prostě to nechápu. Crane říkal, že na místo animátora jsi mě doporučil ty.“

„Před pár týdny se mě ptal, jestli nevím o nějakém dobrém synnoetickém animátorovi. Samozřejmě jsem si vzpomněl na tebe, ale Crane se mi nikdy ani slovem nezmínil, že by tě chtěl zaměstnat, natož přivézt sem. Kdybych byl věděl, že...“

„Tak dost. Jsem profesionál a jsem dospělá, jestli sis náhodou nevšiml. Mluvíme o mém rozhodnutí, o mé práci, mém životě...“

Prudce zvedl hlavu. „Nemáš nejmenší tušení, do čeho jsi spadla, když jsi přijela na Sado. Crane nazývá tuhle operaci První Mobilní.

Všichni ostatní tomu říkají Deathville. Náš šéf je absolutní cvok, pokud ti to nedošlo, a obklopuje se dalšími blázny... lidmi, co to nemají v hlavě v pořádku, odpadlíky z univerzit, podivíny a fantasty.“

„Někdo by mohl říct, že to jsou tvořiví eklektici s nadprůměrným IQ. Možná se setkávají s neporozuměním, ale mají talent a inteligenci - zrovna tak jako Crane.“

Odfrkl a obrátil se zpátky ke stolu. „Ano, to jistě.“ Konečně našel brýle a nasadil si je, vzal Lanie klobouk z ruky a narazil jí ho na hlavu. Chytil ji za ruku a postrčil ven ze stanu. Vynořili se do nehybného, vlhkého vzduchu uprostřed stanového městečka, které se topilo ve všudypřítomném studeném bahně. Místní obyvatelé řídkému blátu přezdívali Craneova břečka.

Atmosféra přímo jiskřila napětím. Tábor byl přecpaný lidmi - všude pobíhali dobrovolní záchranáři, studenti-praktikanti, chlápci od novin s kamerami upevněnými na přilbách, hodnostáři, kteří přijeli na návštěvu, místní lidé najatí Cranem. Všichni chodili zahalení jako mumie na ochranu před sluncem. Newcombe byl díky svému africkému původu vybaven dostatkem melaninu, aby se nemusel obávat vražedných UV paprsků jedna z mála výhod, kterým se černoch může těšit ve světě bílých.

Okolo právě projížděl vozík s kávou a rýžovými koláčky. Newcombe zastavil obsluhu, vzal si pohárek kávy a přidal plnou lžičku dorphu. Lačně se napil a cítil, jak se ostří jeho hněvu, namířené proti Craneovi, okamžitě otupilo. Povzdechl si úlevou, že se zbavil útočných, nebezpečných emocí. Teď mohl v klidu přemýšlet, mohl se pokusit pochopit, proč se Crane rozhodl poslat Lanie na Sado. Možná se tak svým osobitým způsobem snažil vylepšit Newcombův přístup k věci a zvednout mu morálku, která za poslední rok, kdy pracovali společně, nebezpečně poklesla. Newcombovi nejvíc vadila věčná karnevalová atmosféra, kterou Crane kolem sebe šířil, stejně tak v Nadaci v horách kousek za Los Angeles jako při výpravách do terénu; nemohl však očekávat, že by to Velký šéf snad pochopil. Dejme tomu, že Crane v tomto případě také neporozuměl

lidské povaze a domníval se, že Newcombovi pomáhá, když dopraví jeho milovanou na nejnebezpečnější místo na Zemi.

„Je to tak... tak barevné," vydechla Lanie. „Opravdu fantastické. Ty odstíny modři a červené stany..." Zvedla oči k blankytné obloze. „A k tomu barvy všech těch balonů a vrtulníků tam nahoře."

„Jak ses sem vlastně dostala?" Newcombe si prorazil cestu houfem dobrovolníků z Červeného kříže a zadíval se na zdroj zvonivých úderů, které ho ráno vyrušily studenti tu spojovali a zatloukali hluboko do země další a další díly titanových tyčových sond.

„Zpravodajskou helikoptérou." Lanie teď mluvila stejně napjatě jako Newcombe. Všichni psi v táboře začali náhle výt strachy; zesílila hlas, aby překřičela hluk. „Lidé se sem slétají ze všech stran kvůli Craneovým ‘pěti znamením‘. Co to má být?"

Newcombe její otázku přeslechl. Pozorně sledoval studenty, kteří právě zasouvali do trubek zatlučených v zemi dlouhou anténu, podobnou kartáči. „To je tvoje nádobíčko?" zeptal se.

„Ano. Ty kartáčky jsou elektronická čidla, která měří maximální minutové hodnoty vibrací nejmenších částeček půdy. Crane chce porozumět tomu, co cítí rozdrcená hornina, co cítí voda a skály."

„Aha... o tom už jsem slyšel." Obrátil se k ní, k anonymní tváři ukryté pod brýlemi a širokým kloboukem. „Podívej, Lanie, říkám ti, že Crane je cvok. Šíří kolem sebe ty bláznivé představy o splynutí s ‘životní zkušeností‘ Země - ať už to znamená cokoli." Opsal paží široký kruh, do kterého zahrnul dlouhou řadu sondovacích tyčí napojených na počítačové centrum pod přístřeškem ze silných, věkem popraskaných klád. „Tohle všechno je zrovna takový nesmysl."

„Z takových *nesmyslů*, jak říkáš, se skládá moje kariéra," opáčila ledově. „Craneova nadace financuje *tvoje* sny. Tak proč by nemohla platit taky moje."

„Moje sny jsou realistické!"

„A ty můžeš jít rovnou ke všem čertům." Otočila se a odešla.

„Dobře... No tak dobře,“ čvachtal bahnem, aby ji dohonil. Chytil ji za paži a otočil k sobě. „Dobrá, omlouvám se. Můžeme začít znova?“

„Možná.“ Na rtech jí zahrál náznak úsměvu. „Neodpověděl jsi mi na otázku. Co je těch pět znamení, která každého tak fascinují?“

„Ukážu ti to,“ slíbil. „A pak pojedeš odsud.“

Lanie se ani neobtěžovala protestovat. Rozhodla se na ostrově zůstat, a tím byla pro ni věc vyřízena.

V tu chvíli se ve zmatku mezi lidmi, kteří pobíhali před výpočetním střediskem, objevil nízký nákladní elektromobil, od kol mu stříkalo bahno. Vzadu na plošině ležela drátěná posada plná živých kuřat. Burt Hill, podle odznaku připnutého vysoko na rukávu křiklavě zbarvené košile člen Craneova týmu, vystrčil z okénka vozu tvář zarostlou mohutným plnovousem. „Hej, doktore! Mrkněte se na tohle!“ Ukázal palcem dozadu na plošinu.

Okolo se okamžitě natlačil houf lidí. Vrčely kamery, už tak citelné napětí teď dosáhlo téměř hmatatelné úrovně. Newcombe se prodral davem až k Burtovi, který se soukal z kabiny. Jedině horní polovinu obličeje neměl chráněnou oděvem nebo hustými vousy; tváře se mu leskly silnou vrstvou anti-UV krému. Newcombe se zadíval na posadu: kuřata se bezhlavě vrhala proti pletivu a snažila se za každou cenu uniknout. Vzduchem létalo peří, ozývalo se divoké kdákání a pleskot křídel.

„Zvířata to vědí, že?“ Lanie stála Newcombovi po boku.

„Ano, vědí to.“ Obrátil se k Burtovi. „Potřebuju tvůj auťák.“

„Klidně, Dane, poslužte si. Co ještě?“

„Pusť ta kuřata,“ navrhl Newcombe. Vyhoupl se na sedadlo, Lanie oběhla elektromobil a vyskočila vedle něj.

Hill otevřel klec, peří se rozlétlo na všechny strany. Ptáci se drali ven, poletovali mezi překvapenými zvědavci, kteří se urychleně dali na ústup.

„Jo, Burte,“ křikl Newcombe pootevřeným okénkem, „vezmi si to tu na povel. Nikdo se nesmí potulovat mimo vymezené bezpečnostní zóny. Přijdeme o nějakého novináře a celá akce půjde k čertu.“ Newcombe aktivoval pohonnou jednotku elektromobilu a otočil vůz.

„Jasně, doktore!“ zavolal za nimi vousatý muž. „Zůstávejte ve stínu!“

„Co tady má na starosti Burt Hill?“ vyzvídala Lanie, trochu rozmrzelá, že ji Newcombe nepředstavil.

„Je to Craneův velící důstojník, šéf bezpečnosti, majordomus... cokoli. Pro Cranea i pro Nadaci je prostě nepostradatelný.“

„A kdepak Crane objevil takový poklad?“

Newcombe se zachechtal. „Nebudeš tomu věřit. Crane vytáhl Burta ze skupiny pacientů v léčebně pro duševně choré. Namluvil tomu jejich hlavnímu cvokaři, že potřebuje pro svou organizaci dobrého paranoidního schizofrenika. Mají ohromný cit pro detaily, víš, a strašně dbají na bezpečnost.“

„To trochu přeháníš.“

Zasmál se. „Zeptej se Cranea. Tak mi to vykládal. Ať už je to pravda nebo ne, Crane se s Burtem sblížil víc než s kýmkoli jiným z týmu.“

Pod koly čvachtalo bláto. Náklaďák se prohnal táborem, Newcombe doplnil navigační program a nasměroval vůz ke starému dolu. Bez ohledu na působení dorphu byl neklidný a napjatý - a nenáviděl sám sebe za to, že ho vzrušuje představa nadcházející katastrofy. *Zatraceně, nejsem o nic lepší než Crane, ten bodrý chlapík Crane.* Náklaďáček se houpal a poskakoval po prašné, kamenité cestě. Zlatavá nádhera nedohledných polí kvetoucího celíku, mezi kterými projížděli, způsobovala, že se Newcombe cítil ještě víc znechucený sám sebou. Jsou-li jeho výpočty správné, a on si byl zatraceně jist, že ano, pak tohle všechno okolo - sytě zelené listoví, jasně žluté květy, staré stromy daleko na obzoru, ohýbané větrem, lidé na ostrově - to vše se za pár hodin změní zpět v zárodečnou protoplazmu. Schoulil se na sedadle, bradu opřenou o hrudník, a litoval, že si do kávy nepřidal ještě jednu plnou lžičku dorphu.

„Předpokládá se, že budu držet pusu a krok,“ ozvala se najednou Lanie, „nebo se tě smím zeptat, jak ses měl posledních šest měsíců?“

Napřímil se a pokorně na ni pohlédl. „Promiň, zamyslel jsem se. V L.A. to bylo... trochu silné.“

„Chápu to tak, že ses mě snažil vytěsnit ze svého života.“

„Až moc mi na tobě záleží,“ vyhrkl. „Nesnáším u sebe takovou slabost.“

„Dobře, tohle mám asi chápat tak, že ses mi vyhýbal, protože mě nedokážeš ovládnout.“

Škubl rty. Byla to pravda. „Do hor by ses se mnou stejně nepřestěhovala. A nezačínej zase se svou ‘kariérou‘.“

„To zní fér.“ Usadila se pohodlněji a začala se rozhlížet po krajině. „Žije na ostrově vůbec někdo? Připadá mi neobydlený.“

„To ani zdaleka,“ odpovídal Newcombe zvolna. „I když tady není zrovna přelidněno.“ Mávl rukou směrem ke vzdálenému vrcholku. „To je Mount Kimpoku, tam bydlel ve své chatě buddhistický mnich Nichiren. Předpověděl *Kamikaze,* ‘božský vítr‘, který zničil loďstvo chána Kublaje. Je tu taky někde palác exulantů, ale neviděl jsem ho. Moc práce. Většina obyvatel ostrova žije v rybářské vesnici na východ od tábora, jmenuje se Aikawa. O kousek dál postavili turistické centrum, kde je divadlo, zaklínači duchů a tak. Aikawanům jsme se zpočátku zamlouvali, hlavně proto, že u nás dostali práci. Teď nás nenávidí.“

„Nenávidí?“

Vůz zabočil do kamenitého úvozu, který se svažoval z pláně dolů do nížiny a mířil k cypřišovému a bambusovému háji. V protisměru je minul stařičký džíp, řidič houkal a mával a jeho pasažéři, samí zvědavci s kamerami, se po nich ohlíželi.

„Měla by sis konečně začít lámat hlavu s tím, na co ses vlastně dala. Crane je prorokem zkázy, lásko. Už čtyři týdny před celým světem prohlašuje, že ostrov Sado bude zničen zemětřesením. Lidé, kteří tu žijí, si časem začali myslet, že Crane nosí smůlu a že se snaží zlikvidovat i ten nevelký turistický ruch, který tu měli. Už dlouho nás žádají, abychom odešli. Začíná to tu být ošklivé.“

Lanie zvažovala jeho slova, zavrtěla hlavou. „To nechápu. Proč nejsou rádi, že je varoval?“

„Vážně čekáš, že se prostě seberou a všechno opustí - domov, práci? A kam mají jít, kde to mají přečkat jestli vůbec bude na co čekat, až všechno skončí?“ Zamířil s elektromobilem k prostorné mýtině, kde už parkovaly desítky helikoptér a pozemních vozidel.

„Ta zatracená vláda ‘není přesvědčena‘, že tady dojde ke katastrofě, takže se nebude namáhat s přesidlováním. Tihle prostí lidé nemohou dělat skoro nic - jen nenávidět posla zkázy. Vzhledem k tomu, že predikce zemětřesení není exaktní věda...“

„Ale Crane se snaží z ní exaktní vědu udělat.“

Newcombe opět přejel prsty po ovladači. Vůz zastavil vedle vrtulníku japonských zpravodajů a motor ztichl. Nad nimi kroužilo ve vzduchu hejno pestrobarevných helikoptér, předháněly se a vytlačovaly, každý se snažil urvat co nejvýhodnější pozici.

„Crane je maniak... chtivý peněz, moci...“

„Dane,“ zarazila ho Lanie, „co je to s tebou? Nedokážeš ani otevřít pusu, aby ses nenavážel do Cranea.“ Zamračila se, vzpomínala na vzkazy, které jí nechával, na dlouhé diskuse po E-mailu, které spolu vedli, když Dan u Cranea nastoupil. Tenkrát ho obdivoval a respektoval, nesmírně si vážil toho, že mu Crane dal naprosto volnou ruku a nechal ho pokračovat ve vlastním rozpracovaném výzkumu. Možná se z familiárnosti zrodilo opovržení? Nebo spolu začali natolik soupeřit, že...

„Tady je ten důl. Crane bude uvnitř.“ Newcombe ukázal na velkou jeskyni asi o padesát stop dál. Vchod byl téměř zablokován davem lidí, kteří se hemžili okolo.

Lanie vyskočila z vozu a dlouhými kroky hbitě vyrazila k jeskyni. „Nemůžu se dočkat, až uvidím tu novodobou legendu,“ prohodila přes rameno k Newcombovi, který se zachmuřenou tváří klusal za ní. Zarazila se a obrátila se přímo k němu. „Musím se tě zeptat ještě na něco. Skutečný důvod, opravdový. Proč Cranea tolik nenávidíš?“

V jiném čase a na jiném místě by Newcombe nejspíš neměl chuť odpovědět přímo. Ale dnes, když přemýšlel o tom, co muselo přijít, nemohl jí říct nic jiného než pravdu. „Když jsem se nedávno podíval do zrcadla,“ řekl tiše, „uviděl jsem v něm Craneovu tvář.“

Lewis Crane byl sám. Stál s rukama založenýma za zády a pečlivě si prohlížel rytiny na stěnách vytěženého zlatého dolu. Kresby a nápisy, vyryté tady před stovkou let trestanci odsouzenými k nuceným pracem, zobrazovaly drsný život galejníků v dolech

Aikawy - dřinu, boj a utrpení, bez možnosti volby, jen pokračovat nebo zemřít. *Neliší se to zas tak moc od mého života*, pomyslel si. *Já jsem se k tomu jen odsoudil sám*.

„Promiň, že ruším.“ V audioimplantátu se ozval hluboký, znělý hlas Sumi Chana. „Ale opravdu se budeš muset vzdát rozjímání nad časem dávno minulým.“

„Zrovna teď?“ zareagoval Crane rozmrzele. „Copak je, podařilo se ti už tu divokou hordu zorganizovat?“

„Ne docela, ale sehnal jsem je dohromady a už se nemohou dočkat, až si tě poslechnou.“

„Až si mě poslechnou... nebo až mě snědí zaživa?“

„Crane, tohle je vážné. Bude to dneska, nebo ne?“ vyptával se Sumi neklidně. „Tohle není chvíle vhodná k tomu, aby člověk ztrácel hlavu. Teď ne. Říkal jsi, že to bude představení, velké divadlo, které nám vynese peníze pro Nadaci, pro výzkum.“

Sumi Chan patřil ke Craneovým nejdůležitějším spojencům. Jako výkonný ředitel pobočky Světového výzkumného ústavu geologie a mineralogie ve Spojených státech dokázal drobný mladík prosazovat návrhy Nadace a získávat finanční krytí pro její činnost, často s překvapující rychlostí a v těch nejobtížnějších podmínkách.

„Předvedeme jim takovou atrakci, že to zboural divadlo.“

Sumi zasténal. „Ale jestlipak bude to bourání ještě dneska?“

„Neztrácej víru a hlavu vzhůru. Jsme na prahu uskutečnění jednoho snu. Brzo už nikdo nepomyslí na zemětřesení, aniž by si současně nevzpomněl na mě.“

„Doufám že ne jako na vtip století.“

„Každý z nás je v podstatě vtip století,“ zabručel Crane. „Budeš se dívat s námi z první řady?“

Sumi si odkašlal. „Zůstanu ve své helikoptéře.“

Crane se uchechtl. „Máš mě rád. Myslíš, že jsem génius. A stejně mi nevěříš.“ Vydal se úzkou těžní chodbou k východu, kde prosvítaly sluneční paprsky. „Jednoho dne se budeš muset něčemu zaprodat docela a beze zbytku.“

„Obrátil jsem se na své předky, doktore Crane, a ti mi poradili něco jiného. Budu to raději pozorovat shora.“ Crane měl pocit, že

zaslechl, jak se Sumi uchichtl. „Kromě toho jsem tě nechal pojistit na pořádné peníze.“

V ústí jeskyně se Crane zastavil, skryt ve stínu, a rozhlížel se po moři zahalených postav. „Jsi připraven se proslavit?“

„Budu první, kdo z tvého úspěchu něco získá.“ Sumi se teď zachechtal nahlas a sotva dozněla ozvěna jeho smíchu, přerušil spojení.

Crane si připravil obvyklou pózu určenou pro novináře, masku neškodného diktátora. Nasadil si brýle, přetáhl přes hlavu kapuci a vykročil do ranního jasu. Levou ruku si zastrčil do kapsy bílé kombinézy; ovládal ji jen ze třetiny a kdyby se mu při rozhovoru bezvládně houpala po boku, mohlo by to působit jako známka slabosti.

Tisk vyrukoval v plné zbroji. Planinu před jeskyní zaplnili zástupci nejméně čtyřiceti různých agentur. Čtyřicet oken do světa... a než skončí dnešní den, svět bude omráčen a zmaten. Právě se chystal předstoupit před nedočkavý dav, když koutkem oka zahlédl Newcomba ve společnosti neznámé ženy, pravděpodobně nové animátorky; prodírali se mezi novináři. Žena se k němu dostala první.

„Slečna Kingová, nemýlím-li se?“ Crane jí potřásl rukou v rukavici.

„Opravdu k tomu dojde dneska?“ Bez váhání přeskočila konvenční zdvořilosti a prozradila tak své vzrušení.

Zdvihl si brýle a zamrkal do světla. „Jestli ne, tak máme pořádný problém. Dobře, že jste tady.“

Newcombe se vecpal mezi ně, tváří v tvář svému nadřízenému. „Proč jsi ji sem vzal?“

„Aby pro mě pracovala,“ odpověděl klidně Crane. „A teď, když dovolíš...“

„Pošli ji do něčí helikoptéry. Nechci, aby byla na zemi, až to začne.“

Crane skryl oči za brýlemi. „Patří do týmu. Bude dělat to, co ostatní.“

Lanie tahala Newcomba za ruku. „Dane...“

„Tak dává výpověď. Nepatří do týmu.“

Crane se usmál. „Nevěříš vlastním výpočtům, Dane?“ Nečekal na odpověď a obrátil se k Lanie. „Dáváte výpověď, doktorko Kingová?“

„To tedy zaručeně ne.“

„Výborně,“ prohlásil Crane. „Konec diskuse.“ Ukázal na Newcomba. „Dobře víš, že na hádky není čas. Cítíš to?“

Newcombe kývl, čelisti pevně sevřené. „Tohle je vůbec nejhorší místo.“

„Správně.“ Crane jasně naznačil, že rozhovor je u konce. Svižně vykročil kupředu a oslovil dav. „Staří Japonci,“ začal bez dlouhého úvodu, „nazývali zemětřesení *namazu*. *Namazu*... obrovitý sumec. Bůh Kašima ho uvěznil pod velikým kamenem, který měl zázračnou moc. Říkalo se mu klíčový kámen. Když bůh na okamžik polevil v pozornosti, nebo z nějakého jiného důvodu uvolnil sevření, *namazu* se začal divoce zmítat. Zemětřesení.“ Na okamžik se odmlčel. Ztichlé publikum mu zaujatě naslouchalo. „Existovalo samozřejmě mnoho lidí, kteří nehodlali jen pasivně přihlížet zkáze a tak se pustili s gigantickým sumcem do boje. Bohužel nejen *namazu* sám je velice mocný, ale má také spojence. Velice mocné spojence, jak se zdá, kteří neváhají přispěchat mu na pomoc. Překvapuje vás, že jeho spojenci byli místní tesaři a umělci - všichni ti, kteří mají z následků zemětřesení zisk?“ Crane zdvihl výrazné obočí pod úzkými brýlemi. „Což jen dokazuje, že za posledních tisíc let se mnoho nezměnilo.“

Smích novinářů se mísil s bzučením desítek kamer. Crane se usmíval a čekal, až se jeho posluchači znovu utiší. „Předpokládám, že první pokusy předpovídat zemětřesení sahají až do doby, kdy člověk poprvé ucítil, jak se mu půda zachvěla pod nohama. Takové věštění bylo po dlouhou dobu doménou šamanů a nejrůznějších Kassander, a také v našem století dlouho zůstávalo stranou zájmu vědců a odborníků... až do onoho osudného zlomu v lidských dějinách.“

Ještě než Crane stačil vyslovit jméno té děsivé události, z davu se ozvala rituální odpověď na vyslovenou narážku: dlouhé, hluboké zasténání, znějící mantra následovaná bezvýraznou druhou slabikou. Aaahh-men.

„Ano,“ Crane si troufl pokračovat. „Uskutečnění plánu Masada způsobilo, že podobně jako mnoho dalších věcí se i výzkum predikce zemětřesení stal záležitostí životně důležitou a neobyčejně naléhavou. Přesto až doposud nebylo možné přesně předpovědět pohyby zemské kůry. Stojím tu teď před vámi, abych oficiálně a jednoznačně shrnul to, o čem jsme diskutovali celé dlouhé čtyři týdny, co jsme tady: Ještě než skončí tento den, zemětřesení o síle sedm až osm stupňů Richterovy stupnice zničí převážnou část ostrova Sado a celou vesnici Aikawa.“

Mezi novináři to hlasitě zašumělo. Crane jim dopřál několik vteřin na reakci a pak mávl rukou, aby si zjednal ticho. „Jak je možné, že jsem schopen předpovědět otřesy s takovou přesností? To by byla dlouhá a komplikovaná historie. Máme teď čas zmínit se jen o několika nejdůležitějších bodech. Můj hlavní asistent a kolega, kterého si velice vážím, doktor Dan Newcombe, mi připomíná, abych vám sdělil, že tady nejsme na bezpečném místě...“

Znovu se ozval smích, ale tentokrát naplněný nervozitou, se slabými náznaky hysterie.

„Přesto nám ještě zbývá několik minut, než se budeme muset vydat do bezpečnostní zóny, vytyčené doktorem Newcombem. Tento čas využijeme k tomu, abychom si objasnili některé základní věci.“ Crane cítil pulzační záchvěvy, ale věděl, že je jediný. „Nejprve se půjdeme podívat na studnu, ze které brali vodu vězni, kteří tu před více než sto lety pracovali ve zlatém dole. Doktor Newcombe vám cestou stručně vysvětlí, co nás dnes čeká.“

„Věda znamená výzkum,“ začal Newcombe. Crane zaregistroval v jeho hlase autoritu, která vždycky prorazila na povrch, kdykoli mohl Dan manipulovat lidmi. „Tím, že studujeme minulost, poznáváme budoucnost. Známe geologickou stavbu dané oblasti, analyzovali jsme minulá zemětřesení v podobném terénu. Výsledkem je systém, který jsem nazval seismická ekologie, zkráceně S-ekologie. Je to způsob, jakým zemětřesení přetváří daný ekosystém. Na základě matematických závislostí jsem vypočítal účinky zemětřesení o síle sedmi stupňů Richterovy stupnice, s centrem v Kurilské subdukční zóně dvacet kilometrů od tohoto ostrova, a na planině nad námi jsem

vyznačil území, které by zřejmě nemělo být zemětřesením zasaženo. Než propuknou první otřesy, měli bychom být všichni tam nahoře, ne dole v údolí.“

„Některé naše technologie mohou navenek působit dojmem černé magie,“ vložil se mu do řeči Crane. Zjednodušoval, jako vždycky všechno zjednodušoval. „Mnohé postupy jsou však stejně staré jako civilizace sama. Existuje pět znamení blížícího se zemětřesení, která se projevují ve studni. Postupně se všichni podívejte, a já vám o nich zatím povím.“

Lidé se seřadili do zástupu, strkali se, nedočkavě se nakláněli přes roubení. Slunce mezitím vyšplhalo dost vysoko, aby do studny dopadalo skrovné světlo. Newcombe se posunul blíž ke Craneovi.

„Musíme ty lidi hned dostat pryč,“ zasyčel. Chytil Cranea za loket zdravé ruky. „Mám dojem, že jsem zrovna cítil další záchvěv.“

„Správně,“ usmál se Crane. „Ale náš sumec stále čeká, stále se jen protahuje. Ještě pár minut, a pak je odtud odvedeme.“

„První znak... rostoucí zakalení vody.“ Crane zvýšil hlas, aby přehlušil tlumený hovor okolo. „Dále víry... bublání...“

„Přesně jako tady!“ ozvala se jedna z žen zajíkavě, hlasitě.

Výborně. Teď je mám, pomyslel si Crane. Pokračoval. „Prudké změny úrovně hladiny. Co se toho týče, hladina je dnes o osmnáct palců níž než byla včera při posledním měření.“

„A konečně,“ vytahoval vzhůru silný vlasec s připevněným hrnkem, „voda získává nahořklou příchuť.“

Podal šálek muži s 3-D kamerou na přilbě a gestem ho vybídl, aby se napil. Kameraman obezřetně usrkl, rozkašlal se a vodu vyplivl.

„Hořká.“ Crane ztlumil hlas a dodal: „Existuje staré přísloví, které se vztahuje na život i na zemětřesení: Boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Gigantický mlýn matky Země a jeho ohromné mlýnské kolo dnes semelou na prach tento ostrov. Neexistuje žádná lidská moc, která by tomu mohla zabránit.“

„Crane!“ ozval se Newcombe důrazně. „Obloha!“

Všichni obrátili pohled vzhůru. Blankyt ranního nebe se s rostoucí elektrickou aktivitou pevniny měnil na rudooranžovou. Bylo to tady.

Crane cítil, jak zem i vzduch okolo něho pulzují, rozechvívají se jako hudební nástroj. Celý svět se pro ně měnil.

„Přátelé," prohlásil Crane, „pojeďte co nejrychleji za námi do základního tábora. To je jediné místo, kde budete v bezpečí. Kdo tady má helikoptéru, může všechno pozorovat ze vzduchu. Určitě to bude... fascinující podívaná. Jdeme!"

Rozběhl se s Newcombem a Lanie k náklaďáku, dívka se vecpala mezi ně na úzké sedátko.

„Proboha, to je ale o vlas," vydechl Newcombe. Stiskl ovladač a elektromobil vyrazil na plný výkon do kopce, ostatní vozidla se v nepořádku škrábala za ním, všude stříkalo bahno. Newcombe se ohlédl na Lanie. „Pořád tě ještě můžeme dostat do helikoptéry."

„Nestarej se, doktore." Ani na něj nepohlédla. „Mám naprostou důvěru ve tvé výpočty."

„Je to dobré drama," pochvaloval si Crane. „Lidé prchají v závodě o život, ženou se k jedinému bezpečnému útočišti, do bezpečí, které jsme jim poskytli my. Tohle se bude skvěle vyjímat."

„A co vesničané?" ptala se Lanie. „Nemůžeme je také varovat?"

„Celou dobu nedělám nic jiného." Crane se na ni ohlédl a pousmál se, když viděl, jak zčervenala vzrušením. „Před třemi dny mě z Aikawy vyhodili a pohrozili mi, že jestli se ještě vrátím, zavřou mě do vězení. Jejich osud je neodvratitelný."

„Přece musí být něco, co bychom mohli podniknout."

Crane pohlédl na hodinky. „Zbývá nám přibližně sto dvacet sekund. Sem s vašimi návrhy. Uvítám každý dobrý nápad."

Lanie horečně uvažovala, ale nepodařilo se jí z divoce vířící změti úvah v hlavě vyždímat ani jednu kloudnou myšlenku. Položila dlaň Newcombovi na paži. „Dane?"

Elektromobil se zmítal ze strany na stranu, jak se rval úvozem do kopce, a Newcombe měl plné ruce práce s řízením. Konečně se mu podařilo odpovědět. „Jsme tu proto, abychom se dívali, jak lidé umírají," pronesl chladně. „Aby Craneova nadace získala víc peněz na výzkum."

Lanie zalapala po dechu, jako by ji udeřil, a rychle pohlédla na Cranea ve snaze zachytit jeho reakci. Vypadal dokonale klidný, jako by se ho Newcombova poznámka vůbec netýkala.

„Má pravdu," odpověděl. Nezmínil se o tom, co mu právě blesklo myslí: v Newcombově společnosti si uvědomil, že součástí jeho vlastní povahy je určitá dávka fatalismu. Měl podezření, že je to vlastnost, ke které se Newcombe nikdy nedopracuje. Přesto věděl, že jsou si navzájem velmi podobní. Oba pociťovali hrůzu, ale současně také jásavé vzrušení nad tím, co mělo přijít. Bylo to stejně odporné jako paradoxní.

Elektromobil prosvištěl táborem a hnal se směrem k Japonskému moři. Craneova levá paže cukala a pulzovala jako bijící srdce; v duchu viděl záblesky obrazů dávno minulých - hroutící se budovy, lidé uvěznění ve vlastních domech, žár ohnivých bouří. Bolest a zmatek hrozily, že ho přemohou. Sbíral všechny síly, aby dokázal bojovat se svými démony, aby utlumil jejich běsnění a otupil ostří pochybností.

Newcombe dojel na dvacet stop od okraje, kde planina prudce spadala až k moři vlnícímu se hluboko pod ní, a zastavil. Crane slyšel vzdálené dunění a věděl, že jim zbývá sotva minuta. Vyskočil z elektromobilu, mysl naprosto ovládnutou, dokonale soustředěný. Okolo brzdily další vozy, pláň zaplnil houf lidí.

Společně s Newcombem a Lanie zamířil k okraji útesu a pohlédl dolů. O sto metrů níž se mezi skalní stěnou a mořem tísnila vesnice Aikawa. Několik stovek dřevěných budov s veselými červenými střechami lemovalo pobřeží podkovovité zátoky. Malebná scéna, klid a mír. Nevelká flotila rybářských bárek už vyplula na volné moře, posádky se určitě dohadovaly, co asi znamená ohnivě červená obloha. Vesničané začínali poslední den svého života stejně jako všechny dny předchozí. Na vrchol útesu doléhal dětský smích, ať už skutečný nebo jen jeho ozvěna v Craneových představách.

„Crane-san."

Crane se otočil směrem, odkud zazněl rozzlobený hlas. Stál před ním Matsu Motiba, starosta Aikawy, v bezvadně padnoucím černém

obleku se stříbrnou vázankou, doprovázený dvěma muži v uniformách.

„Dobré ráno, pane starosto.“ Crane pohlédl přes Motibovo rameno na víc než stovku lidí, kteří se tísnili za ním. Dotkl se ikony hlasového zesilovače na svém komunikátoru. „Dámy a pánové! Jak vidíte, na planině kolem vás jsou namalované žluté čáry. Ve svém vlastním zájmu se držte uvnitř takto vymezené oblasti. V opačném případě nemohu zaručit vaši bezpečnost.“

„Je čas tu hru skončit,“ prohlásil Motiba.

„Naprosto souhlasím, pane. Je čas.“

„Co to?“ zareagoval starosta s nezvyklým sarkasmem. „Žádné zoufalé žádosti o evakuaci, žádné příšerné povídačky, které nás mají vyděsit?“

„Už je příliš pozdě,“ odpověděl Crane vážně. „V tuhle chvíli pro vás nemohu udělat nic víc než pomoci zachránit ty, kdo přežijí.“

Starosta zhluboka vzdychl a od poručíka v bílé vycházkové uniformě s odznakem Liang Int. na rukávu převzal list papíru. „Tohle je naléhavé oficiální komuniké od vlády z Tokia.“ Podal papír Craneovi. „Musíte okamžitě vyklidit svůj tábor a opustit tento ostrov. Všechny vaše pověřovací listiny jsou od této chvíle neplatné, všechna povolení byla zrušena.“

Crane potřásl hlavou a pohlédl vzhůru. Obloha byla plná horkovzdušných balonů, mezi nimi se prohánějí vrtulníky, snášely se téměř střemhlav k zemi, natáčely stovky záběrů vesnice. Docela dobře chápal starostovy pocity.

„Slyšíte mě, Crane-san? Musíte odejít, hned.“

Papír se třepotal Craneovi mezi necitlivými prsty. Obrátil oči k moři. Létající ryby, jedna z největších atrakcí Sada, vyskakovaly nad hladinu jako šílené, vrhaly se vysoko na pobřeží.

Pohlédl na starostu. „Je mi to moc líto, pane,“ zamumlal. „*Gomen asai*. Osud rozhodl, že vy budete dnes patřit mezi ty, kdo přežijí. Můžete mi věřit, když vám říkám, že to není žádné požehnání.“ Rozhlédl se po planině a oslovil přítomné. „Teď už můžete slyšet vzdálené dunění. Postavte se co nejblíž k sobě, protože musíte za každou cenu zůstat za vyznačenými liniemi.“

Obrátil se zpátky ke břehu. Cítil rostoucí napětí a strnulost ve svalech, celé jeho tělo zachvátil stav podobný transu. Hluk a otřesy vnějšího světa se rozplývaly v pustotě bezútěšného ticha, které vládlo uvnitř. Znovu a znovu dohánět sám sebe až na samou hranici zdravého rozumu, rval se se svým strachem a hněvem, čekal, kdy ho démon Země pohltí. Nenáviděl to, co se právě dělo, nenáviděl vášnivě, silou, která by duši mnoha lidí rozervala na kusy.

Stovky metrů od břehu se zrodila vodní smršť, oceán vypěnil, dva tucty gejzírů vyrazily na padesát stop vysoko do vzduchu. Motiba, který předtím tahal Cranea za rukáv, ztuhl a zíral, neschopen pohybu. Smršť se blížila k pobřeží, vybuchovaly vodní víry, a obyvatelé Aikawy konečně pochopili, že Lewis Crane není žádný šílenec, žádný zlomyslný šprýmař, ale věštec, Kassandra moderní doby, jejíž varování hloupě, slepě, tragicky odmítli vzít na vědomí.

Lodi v přístavu se zmítaly na svých kotvištích, úvazky praskaly, čluny se potápěly a rozzuřené moře je vrhalo do úzkých uliček. Crane si uvědomil, že mu rameno sevřela další ruka. Mrkl doleva. Elena Kingová se přimkla k jeho ochrnuté paži, ve tváři se jí odrážel šokovaný údiv. Necítil její dotek, přestože mu zaryla prsty do rukávu, až jí kotníky zbělely napětím. Vodní vír dosáhl pevniny, burácení neustále sílilo, řev vodních spoust se změnil v ohlušivý hlas hromu. Moře se stalo malströmem, který vyplivoval písek vysoko k oranžovému nebi. A pak zemětřesení udeřilo.

Nesmírná síla vsála mořské dno do subdukční zóny pod euroasijskou pevninskou deskou, nadzvedla zemský povrch, pohltila skrojek pacifické desky a přisunula ho zpět k roztavené výhni zemského jádra. Skalní podloží, rozmělněné na prášek, se zhroutilo vlastní vahou; rozsedliny a trhliny na tváři Země se rozšířily v nenasytná ústa, která pohlcovala balvany, skály, lidi, budovy i lodě, všechno, co se ocitlo na dosah jejich rtů.

Planina se divoce vlnila pod nohama a Crane nadevše doufal, že jeho důvěra v Newcomba je oprávněná, že Dan dokázal zmapovat cestu zkázy a vytyčit tak malé bezpečné místo, kde teď stáli. O sto metrů níž vybíhali na ulici vesničané, kteří nebyli rozdrceni nebo zasypáni uvnitř domů, jejich jekot doléhal ke všem, kteří po Cra-

neově boku s hrůzou sledovali započatou scénu. Starosta křičel. A za nimi se Mount Kimpoku usilovně zvedala o dalších dvacet metrů, zlatý důl, který Crane opustil před několika minutami, se zhroutil, zavalen kamením, a staré rytiny, poslední připomínka životních osudů těch, kdo tu trpěli, navždy zmizely ze světa. Celé pláty skal vulkanického původu sténaly a řítily se do moře. Všude dokola se rozpadal ostrov Sado.

Vlnění země se změnilo v gigantickou vývrtku, lidé kolem Cranea byli nárazem vrženi na tvrdou kamenitou planinu, vesnice na pobřeží zmizela pod hromadami suti a mezi vodní tříští. Šestý největší japonský ostrov se rozpadal a jeho zánik doprovázel mohutný řev, hlas umírajícího zvířete naplněný lítostí a vztekem, hlas, který Craneovi vháněl slzy do očí. Vzpomínal... vzpomínal. A věděl, že to, co přijde, bude ještě horší.

Vedle něj zůstala stát jen Lanie, pevně mu svírala paži a ten stisk byl jedinou známkou bezedného strachu, jaký přichází ve chvíli, kdy člověk doopravdy poznává svou bezmocnost. „Odvahu," zašeptal jí.

A pak běsnění utichlo a zkáza se zastavila. Devadesát vteřin poté, co všechno začalo, Země ukončila svou proměnu a zavládl klid smrti. Lidé se pomalu začali oklepávat, vstávali, rozhlíželi se v bázni a děsu. Ostrov byl teď o polovinu menší než před půldruhou minutou. Význačné body v krajině zmizely nebo se přesunuly jinam. Nic nezůstalo stejné. Nic už nikdy nebude stejné.

Jako zázrakem dole někteří přežili. Také oni se pomalu vzpamatovávali a zvedali. Záchranné týmy už zahájily přípravy k transportu pitné vody a lékařského materiálu dolů k patě útesu, tam, kde bývala vesnice Aikawa. Motiba, strnulý hrůzou, zíral na pozůstatky svého bývalého života; brýle měl nakřivo, oči rozostřené, upřené kamsi do ztracena.

„Musím... musím jít," pronesl tiše. „Ke svým lidem... Já musím..."

„Ne," zarazil ho Crane. „Tam dolů ještě nemůžete."

Starší muž si ho nevšímal. Rozběhl se pryč, razil si cestu davem.

„Zastavte ho!" zařval Crane. „Přiveďte ho zpátky! Zůstaňte všichni na místech! Podívejte se na pobřeží!"

Poslechli ho a podívali se. Japonské moře ustoupilo o stovky metrů, zanechalo po sobě obnažené dno pokryté zmítajícími se rybami a čluny zabořenými do bahna. Ostrov čněl vysoko nad vodou, vyschlý a opuštěný.

Dva příslušníci Červeného kříže přitáhli Motibu zpátky ke Craneovi. „Pusťte mě," řval teď hystericky a rval se s nimi. „Pusťte, proč mě držíte?"

Crane jemně poklepal roztřesenému muži na rameno a ukázal na východ. „Držíme vás, protože když půjdete dolů, zemřete. Podívejte!"

Ze vzdálenosti několika kilometrů se k ostrovu hnala stěna zpěněné vody... spěchala, aby zaplnila prázdnotu vzniklou tam, kde se Země vzepjala a na okamžik ze sebe setřásla mořské jho.

„*Tsunami*, dámy a pánové," oznámil Crane chladně. Byl si příliš dobře vědom, že objektivy kamer sledují každé jeho hnutí, a měl se na pozoru, aby ani náznakem neprozradil, jaký děs ovládá jeho duši. Teď byl čas mluvit tak, jako by se vůbec nic nedělo - zbývalo snad jen pár minut času. Snad. „Až voda opadne, sejdeme dolů a postaráme se o ty, kdo přežili. Doufám, že i představitelé sedmé velmoci se k nám přidají a přiloží ruku k dílu."

Obrátil se a viděl, jak Newcombe objal Elenu kolem ramen. Crane jemně uvolnil prsty, které mu ještě stále zarývala do paže, a předal ji Newcombovi úplně. „Dobrá práce, Dane. Místo jsi vybral dokonale. Jen doufejme, že jsme dost vysoko."

„Jak můžeš být tak klidný?" Newcombovo sebeovládání bylo na cáry, jeho hlas připomínal ryk raněného zvířete. „Tam dole jsou lidé... a umírají."

„Někdo si musí zachovat chladnou hlavu."

„Co jsme to za prokleté proroky?"

„Zvykni si na to, doktore. Tohle je jen začátek."

„Ale proč?"

Crane si ho už nevšímal a otočil se k Motibovi, zlomenému, zoufalému. Starostovi stékaly po tvářích slzy, plakal tiše, bez hlesu. Crane ho objal a pevně sevřel. „Musíte být silný, Motiba-san," zašeptal.

„Nechte mě umřít s nimi,“ prosil muž. Vodní stěna se blížila, burácející, ničící vše živé.

„Ne,“ odpověděl Crane prostě. „Někdo musí žít... a pamatovat.“

Tsunanii zasáhla napřed pobřeží a udusila křik těch, kteří přežili první díl zkázy... a pak obklopila ostrov Sado ze všech stran jako běsnící moloch, udeřila a stoupala výš a výš, náraz rozechvěl zemi jako dopad obrovité boží pěsti. Všichni lidé na planině se rázem obrátili na útěk, prchali v houfu co nejdál, až se hřeben vodní stěny zlomil a voda se přelila přes vršek ostrova, dohonila je a srazila na zem. Mezi vlnami se zmítaly kusy rozdrcených domů a lidských těl, trosky aut, stromy vyrvané z kořenů. Moře zvířené a zkalené pozůstatky života Cranea zavalilo, otloukaly ho úlomky prken a trámů. Po prvním náporu se ukázalo, že voda je poměrně mělká. Crane se choulil na rozbahněné zemi mezi loužemi, rukama si zakrýval hlavu, zrovna tak, jako když mu bylo sedm let.

Krčil se ve stejné pozici, roztřesený strachem, až voda úplně opadla, pak se vyhrabal na nohy a s hrůzou se rozhlížel po planině, pokryté smrtí. Mnozí členové jeho týmu byli zraněni, když přílivová vlna zalila ostrov. Povšiml si, že příslušníci Červeného kříže se první pouštějí do práce.

Mnoho lidí se ještě nevzpamatovalo, zvedali se pomalu, zmatení a omráčení, ale kameramané už byli většinou na nohou a natáčeli, co se dalo. Jako úder blesku zasáhlo Cranea pomyšlení, že tohle je jeho dílo. Dal světu krvavé představení. Dal jim všechno, co mu Sumi poradil, všechno, co potřeboval, aby získal publicitu, finanční krytí, všechno, co mu zajistí autoritu a důvěryhodnost, aby se mohl věnovat práci, která pro něj znamenala život. A v tomto okamžiku velké tragédie poznal příchuť velkého triumfu. *Ano*, pomyslel si cynicky, *hrůza přináší senzační náměty. A co může být lepšího?*

Objevil mezi pobíhajícími dělníky Burta Hilla a zavolal ho k sobě. „Zorganizujte záchranné týmy, které se vydají dolů, do toho, co zbylo z vesnice,“ nařídil. „Vezmi si to na povel.“

„Jasně, doktore.“

Vrátil se na okraj útesu a přidal se k Motibovi, který tam ještě stál. Moře bylo hladké jako sklo, neobyčejně nádherné, lesklo se

nejtemnějšími odstíny zelené a modré. Ale tam, kde stávala Aikawa, byla teď jen prázdná pláž, na které neležela jediná loďka, nestála jediná chatrč, pod vražedným sluncem jiskřil pouze panenský písek bez jediné stopy.

„Je mi to líto," řekl Crane tiše ochraptělým hlasem. Motiba zvedl hlavu, po tvářích mu stékaly slzy. „Vím, že bych z toho neměl vinit vás," odpověděl. „Ale nemohu jinak."

Otočil se a odešel a Crane zůstal sám se svými démony. Nikdo se k němu nepřiblížil. Nikdo nevztáhl ruku a nezeptal se, jestli *on* je v pořádku. Pro lidi, kteří zbyli na planině, byl stejně vzdálený a nedotknutelný jako mrtví kolem něj. Ale v tom se mýlili. Mrtví přinejmenším poznali mír.

Kapitola druhá

ERUPCE

Washington, D.C.
15. června 2024, 18:16 hod.

Slunce zapadalo za Washingtonským památníkem a Li Cheun, šéf Liang International na této hemisféře, věděl, že maličtí američtí byrokrati, kteří pro něho pracují, i když si toho možná nejsou vědomi, se během poslední hodiny rozprchli do svých domovů. Pro něho bylo důležitější, že se na noc uzavírá severoamerické centrum Liang International. Společnost Liang, stoupající hvězda Číny na obchodním nebi, vlastnila Ameriku. Před deseti lety se ve Spojených státech zachytila drápkem, když se jí podařilo vyrvat část obchodní nadvlády Němcům, kterým Amerika patřila předtím. Pak se ukázalo, že důsledky plánu Masada daleko předčí veškerou obchodní strategii a nemilosrdnou taktiku, kterou snad Číňané naplánovali. Vzniklý radioaktivní mrak a spad způsobený explozemi se přehnal přes jižní, střední a východní Evropu. Jakmile byl Vaterland zničen a polovina jeho populace padla za oběť nemoci z ozáření a hladomoru, Liang Int. měla volné ruce a bleskově se zmocnila německého obchodu nejen v Americe, ale na celém světě.

Ted stál Li Cheun uprostřed zešeřelé zasedací síně, ozářené jen světélkující virtuální projekcí Země, která ho obklopovala, a přemítal o svém impériu. Pestré dioráma zůstávalo průhledné; viděl přes ně Měsíc, stále v úplňku, inspiraci snílků, ale také objekt žádoucí z mnoha jiných důvodů, a přál si, aby dělníci v dolech Liang Int. tam nahoře neustávali v práci.

Místnost neměla okna. Nebyl tu den ani noc, jen směny. Všechna rozhodnutí, která ovlivňovala obchodní život (a mnohdy i samu existenci) Kanady, Spojených států, Mexika a středoamerických kolonií, byla učiněna právě zde. Zbytek Washingtonu - široká avenue mezi Kapitolem a Lincolnovým památníkem, Bílý dům a jeho obyvatelé, stovky ministerstev, úřadů a agentur, jejichž sídla se táhla až k okružním bulvárům a dál - to všechno bylo jen pozlátko pro turisty. Liang Int. vlastnila vše a řídila vše... včetně takzvané vlády Spojených států amerických. Prezident Gideon, viceprezident Gabler, celý kabinet, členové Kongresu a Nejvyššího soudu byli sotva víc než jen zaměstnanci, nastrčené loutky a lokajové. Samozřejmě, udržovali při životě lichotivou iluzi demokratické vlády, ale pořád to byla jen iluze.

Li byl dnes večer roztržitý. V myšlenkách se znovu a znovu vracel k sestřihu videozáznamů, který členové jeho štábu připravili minulou noc a který viděl hned dnes ráno. Lewis Crane a události na japonském ostrově Sado. Japonci. Všichni povýšení, většina z nich hlupáci. V podstatě se o Ameriku dělili s Araby a Židy, ještě v době, kdy existoval Střední východ. Jejich nadvláda však neměla dlouhého trvání. Přesto se japonské koncerny čas od času pokoušely urvat pro sebe kousek z velkého koláče světového obchodu. Li se ušklíbl a byl vděčný svému předchůdci, bývalému šéfu pobočky Liang Int. v severní Americe, že v odpověď na takovou urážku nařídil pokácet dva tisíce růžových sakur vysazených okolo zátoky, které Japonci věnovali Američanům krátce před koncem minulého století.

„Déšť na středozápadě," ozval se Mui Tsao ze sametové tmy za svým kontrolním panelem. „To pozdrží sklizeň pšenice. Navrhuji, abychom kontaktovali Buenos Aires a čerpali z jejich přebytků, dokud se postup sklizně nebude zase shodovat s původním harmonogramem."

Oba muži mluvili dokonalou angličtinou. Byl to projev dobré vůle adresovaný místním obyvatelům, přestože bylo považováno za samozřejmé, že američtí obchodníci a úředníci budou umět plynně čínsky.

„Dobře,“ odpověděl Li. „Zahlédl jsem hlášení o rozsáhlé epidemii antraxové sněti v jihoamerické oblasti. Zjisti, jestli by neprodali pšenici za dobytek. Dopravu nasměrujeme přes Houston.“

„Co sklady?“

„Použijeme skladiště, kde máme blechy proti bolení hlavy.“

„A co uděláme s nimi?“

„Pošleme je na jih jako součást splátky za pšenici. Než stačí zjistit, o co se jedná, začnou už blechy distribuovat do obchodní sítě. Nezbude jim pak nic jiného, než pokusit se prodávat za každou cenu, a rozjedou reklamní kampaň.“

Li slyšel, jak se Mui tiše pochechtává a vyťukává na klávesnici příkazy k uzavření kontraktů, a rovněž se usmál. „Blechy proti bolení hlavy,“ jak se jim říkalo, byly vlastně dávkovače endorfinu; měly za úkol podle napětí krčních svalů rozeznávat počáteční stadium bolesti hlavy a okamžitě zaplavit mozkovou kůru endorfinem, který migrénu potlačil, ještě než stačila propuknout. Jediný problém byl v tom, že mozek si tak oblíbil endorfinové šoky, že inicioval jedno bolení hlavy za druhým jen proto, aby dostal svou dávku, až do úplného vyčerpání implantátu, a pak trestal svého nositele tou nejhorší bolestí, jakou kdy kdo zažil. Jakmile se tohle provalilo, Liang Int. zůstalo na krku sedm skladišť plných neprodejných „blech“.

„Hotovo,“ prohlásil Mui, zuřivě bušící do klávesnice. „A hotovo.“

„Skvělé.“

Li byl šéfem severoamerické pobočky a Mui byl jeho kontrolor, jeho harpyje. Plnil úlohu prvního zástupce, měl za úkol neustále zpochybňovat rozhodnutí svého nadřízeného a prověřovat jejich správnost. Bylo to možná zneklidňující, ale tento systém pozitivně ovlivňoval řízení obchodu, a jedině obchod vládl celému světu, celému životu. Pokud by Li nedokázal v příslušném procentu případů dospět ke správnému řešení, Mui by převzal jeho postavení a získal by svoji malou harpyji, která by ho hlídala. Nebylo to zrovna příjemné pomyšlení a čas od času způsobovalo všem zúčastněným nejednu bezesnou noc. Prospěch koncernu Liang však zůstával za každých okolností na prvním místě.

A o to tady šlo. Bez koncernu by Li nebyl ničím.

Mapa se vznášela kolem, ze světélkujících oceánů vystupovaly kontinenty, trasy obchodních spojení mezi světovými velkoměsty pulzovaly růžově, oblasti sklizní a hladomoru zářily nebeskou modří. Od té doby, co jedině pole opatřená anti-UV štíty dokázala přežít hněv Slunce a plodit, potrava zůstávala hlavním problémem.

Na třiceti různých místech svítila nehybným karmínem úložiště jaderného materiálu. Radioaktivní zamoření podzemních vod prosakovalo jako kapilárami na vzdálenost tisíců mil od původního zdroje. Metropolitní oblasti byly posety značkami zachycujícími pohyb drahých kovů a hotovosti. Obrat spotřebního zboží znázorňovaly houfy malých panáčků, jeden za každý milion lidí. Kódová označení příslušných resortů a výrobků tančila ve vzduchu jako zrnka prachu. Počítače na celém světě zaznamenávaly úroveň produkce, prostřednictvím statistických operací okamžitě porovnávaly jednotlivé oblasti. Sál zaplňovaly poletující hieroglyfy, které dokázala rozluštit jen hrstka lidí z nejužšího vedení Liang Int. Pokud by někdo z této skupiny odešel jinam než na věčnost, celý systém kódování by byl okamžitě přepracován.

Mrak Masada pulzoval hlubokou matnou černí. Jeho neproniknutelná masa dnes zakrývala Evropu a neustále se přesouvala k východu, hnána vzdušnými proudy. Li pozoroval mrak a znovu si připomněl Lewise Cranea.

Před šesti lety získal Crane Nobelovu cenu za práci, která vycházela z výsledků jeho výzkumu účinků operace Masada, především jejího vlivu na zemětřesení. Zveřejnění této zprávy také bezprostředně vedlo k zákazu jakýchkoli jaderných zkoušek na Zemi; Crane totiž poukázal na to, že nukleární výbuch může způsobit zemětřesení ve vzdálenosti stovek, dokonce i tisíců mil od místa exploze. Liho podřízení ve svém hlášení uvedli, že podle Cranea bylo zemětřesení na Sadu v podstatě přímým důsledkem destrukce Středního východu ve čtrnáctém roce.

Bylo by možné, uvažoval Li, aby někdo, vybavený Craneovými znalostmi a softwarem, úmyslně způsobil zemětřesení ve vybraných vzdálených oblastech? Zahnal takovou otázku. Odbočovala příliš daleko od toho, co ho v tuto chvíli nejvíc zajímalo: politika a zisk a

důvod, proč se Crane prostřednictvím Sumi Chana tak naléhavě snažil s ním spojit. Skutečně, Chan mu nechal vzkaz sotva několik hodin před schůzkou, kterou si Crane přál uskutečnit.

Ach, tihle Američané byli troufalí. Ale Li měl rád je i jejich zemi. Byla to země třetího světa, stejně jako Evropa, země s opravdovou historií. Její vlastní karteloví vládcové dávno vymřeli a Amerika se stala zdrojem levné pracovní síly, oázou pilných dělníků, kteří nemysleli na nic jiného než na to, jak prostřednictvím spotřebního průmyslu investovat celou svoji mzdu zpátky do mateřského podniku. Američané byli nejlepší zákazníci na světě, protože nakupovali neustále a všechno. Samozřejmě, s výjimkou „blech“.

Li za celý svůj život nepoznal nic jiného než úspěch, a proto mu nadcházející volby dělaly tak těžkou hlavu. V minulosti byl ochoten tolerovat americké fantastické představy o vládním zastoupení, protože kandidáti koncernu Liang vždy zvítězili. Ale teď mu z neznámého důvodu vpadl do zad největší soupeř na poli multinacionálních společností, syndikát Yo-Yu, s vlastními kandidáty. Minulý rok získala Liang Int. ve volbách o sedm křesel méně. To byl nepříjemný trend, který bylo zapotřebí potlačit v zárodku. Obtížný úkol - vzhledem k tomu, že přízeň voličů je vrtkavá a Američané navíc věří, že změna ve vládě je potřebná a že má svůj význam. Americký sen začínal křížit cestu zájmům korporace a Li musel jednat. Teď tu máme Cranea a jeho zemětřesení. Co takhle spojit se s Cranem, zveřejnit svůj zájem na předpovídání seismických jevů a ukázat tak občanům, jak moc je vláda a Liang Int. milují? To by mělo ve volbách odstavit Yo-Yu na vedlejší kolej.

Dioráma Země vydávalo tisíce zvuků, pípání a bzučení o nejrůznějších frekvencích a intervalech. Li je dokázal všechny rozlišit, tak jako hudebník rozpozná jednotlivé tóny známé symfonie. Ve chvíli, kdy mezi nimi zaslechl altové cvrlikání telefonu, definitivně se rozhodl, jaký bude jeho další tah. Otočil se k Muimu, mávnutím ruky odmítl nečekaný hovor, a řekl: „Sežeňte mi Sumi Chana. Kódovanou a zabezpečenou linku. Nejlíp přes západní pobřeží.“

Čekal a usmíval se. Věděl, že Mui ho bude sledovat a poslouchat velice pečlivě.

Ozval se Sumi Chan; hlava bez těla, vysoká pět palců, se rozsvítila ve vzduchu přibližně nad pohořím Sierra Nevada. Li však neměl v úmyslu hovořit s ním tváří v tvář. Zastupoval ho dvojník simulovaný počítačem, který nemohl náhodným gestem či neopatrnou změnou výrazu prozradit pocity či úmysly skutečného Li Cheuna.

„Dobrý večer, pane Li.“

V jeho očích bylo něco, co Li nedokázal rozpoznat. „Dobrý večer, Sumi.“ Počítač zachytil jeho hlas a promítl do holoprojekce odpovídající pohyb rtů. „Máte se dobře?“

„Ano, a jsem vám velice vděčný a zavázaný,“ odpověděl Sumi formálně. „Je pro mne ctí, že mi věnujete svou pozornost.“

„Stejně jako vy jste poctil mě pozváním na schůzku s doktorem Cranem.“ Li se odmlčel, dopřával Sumimu možnost, aby sám přišel s dalšími informacemi. Když hned nereagoval, Li dodal: „Předpokládám, že se s ním nemám setkat jen já sám.“

„Jen pokud byste si to přál, pane. Doktor Crane by se s vámi a s některými dalšími významnými osobnostmi rád podělil o své myšlenky... a předložil vám své návrhy.“

Li přikývl. „Velice prozíravě načasováno. Pokud jsem informován, o jeho hrdinských činech na ostrově Sado se mluví všude a neustále.“

„Ano, Sado. Ohromná tragédie, ale její následky pro obyvatele ostrova mohly být do značné míry odvráceny.“

„Ekonomické důsledky samozřejmě také.“

„Jistě,“ potvrdil Sumi ozvěnou. „Můžeme tedy počítat s vaší účastí?“

„Pokud mi to dovolí můj pracovní rozvrh, velice rád bych byl takovému shromáždění přítomen. Nicméně vás požádám, abyste s panem Mui Tsao projednal seznam pozvaných hostí, dopravu a vše ostatní.“

„To je samozřejmé, pane. Dovolte, abych vám sdělil, že doktor Crane bude velice potěšen.“

Li jen odfrkl a odmítavě mávl rukou. Už toho měl dost. Usmál se, přikývl a uzavřel rozhovor. „Stín vaší tváři, Sumi Chane.“

„I vaší, pane.“

Obličej bez těla blikl a zmizel a Li několika kroky přešel sem a tam po Antarktidě. Uprostřed svého virtuálního světa se mohl volně pohybovat, doslova cítil, jak se kapitál a zboží přelévá ze strany na stranu, poháněn bijícím srdcem konzumního života. Svět byl oživlou sítí koncernových božstev a on sám byl polobůh. Všechno bylo tak, jak mělo být.

Jako představitel Geologického průzkumu pracoval Sumi Chan de facto pro Liang Int. Právě skončený rozhovor obsahoval nevyslovené konstatování, že hlavní slovo na Craneově schůzce bude mít on, Li Cheun. Bude třeba informovat Muiho o tom, čeho chce dosáhnout. Ano, všechno je jak má být.

Osnování
Na palubě jachty Diatribe, Pacifik
15. června 2024, 21:35 hod.

„Pan Li Cheun je samozřejmě mezi pozvanými ten, jehož slovo má největší váhu. Pokud chceš uspět, Crane, musíš přesvědčit jeho.“ Sumi se pousmál. „Určitě ho ohromíš. Sám mám v úmyslu použít veškerý svůj šarm.“ Nezmínil se o jiné věci, a sice o svých obavách, že už všechen svůj šarm spotřeboval... v rozhovoru s Mui Tsaem, se kterým mluvil sotva před deseti minutami. Nebylo pochyb o tom, že Li Cheun má do všech podrobností promyšleno, jak Cranea využije.

„Ale to víš, že mu vyrazím dech.“ Crane se houpal na židli a popíjel prastarou skotskou přímo z láhve. „Předvedu mu dokonalý taneček.“

„Máš pro všechny, kdo přislíbili účast, kompletní kopie mého referátu?“ Newcombe se pokoušel obrátit hovor zpátky k tomu, co mu nejvíc leželo na srdci.

Sumi přikývl. „Budou je mít připravené v kabině, jakmile se nalodí.“

Newcombe potřásl hlavou. Stále mu unikalo, proč se Crane rozhodl odplout ze Sada na jachtě a vyzvednout Sumiho někde uprostřed oceánu. A nad tím vším až ve stratosféře poletovaly záhadné důvody, které vedly Cranea k tomu, aby se schůzka „na nejvyšší úrovni“ konala na lodi. I když *Diatribe* byla fantastická kocábka, luxusně vybavená a přeplněná nejrůznějšími technickými vymoženostmi. Komu patřila a jak se k ní Crane dostal? Newcombe si byl jist, že tuto záhadu se mu nikdy nepodaří rozluštit.

„Co takhle znovu si projít ty politiky,“ navrhl Crane. „Tak to máme Kate...“

Přerušil ho Sumi, který se srdečně rozesmál. „Všichni jsou politici, od prvního do posledního, a ten nejhorší politik mezi nimi je viceprezident Spojených států.“

„Gabler,“ pronesl Newcombe opovržlivě. „Hlupák... a šašek.“

„A taky důležitá součást našeho představení, Dane,“ zarazil ho Crane rozhodně. „Raději to nech na Sumim a na mně.“

„S radostí,“ odsekl Newcombe. „Takže mi dovol, abych přešel k otázkám, na které jsem odborník. K čemu tak složité manévry? Řekl bych, že situace je přehledně jasná. Principy seismické ekologie máme na papíře a dokázali jsme, že jsou správné. Sado se dostalo tak blízko k mým projekcím, že bys musel počítat s pěti desetinnými místy, abys objevil diference mezi předpovědí a skutečnou událostí. To je konkrétní fakt, který se dá prodat, Crane. Prodej ho.“

„Použiju to,“ souhlasil Crane. Otíral si volnou ruku o předek jasně žluté košile. „Ale nehodlám se s tím spokojit.“

Newcombe se nazlobeně zamračil a Sumi mu rychle dolil sklenici syntetickým šampaňským a vylepšil dvěma kapkami z malé zelené lahvičky, ve které uchovával svůj speciálně připravený dorph. Newcombe věděl, že se ho Sumi snaží přimět, aby dorphem co nejrychleji zahnal stoupající rozmrzelost, ale nedbal. Sumiho znalosti glandulární chemie byly pověstné.

„Řeknu ti, proč nechci prodat tvou seismickou ekologii, kamaráde.“ Crane mírně protahoval slova. Vždycky měl trochu

problémy s přímočarým jednáním. Přikryl dlaní hrdlo láhve, když se Sumi pokusil kápnout mu do ní dorph. „Za prvé, takovým návrhem překračuješ svou pravomoc.“

„Najal jsi mě kvůli talentu. Tak musíš brát i moji nevymáchanou hubu.“

„Je to moje Nadace,“ prohlásil Crane. „Moje rozhodnutí. Tvoje výpočty opravdu vyšly skvěle... *protože*, doktore Newcombe, jsi předem věděl, kde bude epicentrum otřesů. Věděl jsi to proto, že jsem ti to řekl. Tvoje práce je jen zlomkem toho, co představuje celá Nadace. Kdybychom se zaměřili jen na ekologii, značně by to omezilo finance proudící z grantů. Navíc, abych byl docela upřímný, myslím, že tvoje postřehy mají nepatrnou vadu: očekáváš, že se lidé zachovají logicky. Tak to není. Všichni v Los Angeles vědí, že žijí na hraně pevninského zlomu, který drží pohromadě jen nejtenčími vlákénky, a přesto zůstávají. Přesvědčil bys vládu, aby evakuovala L.A., aby přesunula téměř třináct milionů lidí? Kam bys je chtěl poslat?“

„Můj systém může lidem zachránit život!“

Crane vzdychl a zhluboka si přihnul z láhve. „To by jen málokdo považoval za působivý argument, doktore. Většině lidí víc vyhovuje ušetřit peníze.“

„Ale vyšlo to přece skvěle.“

„Právě proto toho chci využít, ale nebudu na to klást důraz. Nechci, aby někdo uvažoval jen v takových souvislostech. Jdeme po něčem mnohem větším.“

„Jako například?“

Crane se nahnul blíž k Newcombovi a promluvil tichým, dramatickým hlasem. Sumi se automaticky také naklonil blíž. „Napadlo vás někdy, pánové, jaké by to bylo, mít celou jednu oblast vědeckého výzkumu pod jednou střechou, s jediným vedením, náležitě koordinovanou?“

„Ty chceš všechno!“ Newcombe se rozesmál. Nemohl uvěřit smělosti tohoto muže.

Crane se spokojeně zašklebil. „Liang Int. je všenárodní společnost. Naprostá kontrola tektonické aktivity je reálná. Jediné, co

potřebujeme, je dobře prodat to, co máme. Mohl bych řídit celý komplex z Nadace, mít přístup ke každému bitu údajů na celém světě. Z ničeho nic se pravdivá předpověď seismické aktivity - a mnoho dalšího - stane skutkem.“

Newcombe začínal chápat většinu toho, co mu dříve unikalo. „Tak proto jsi najal Lanie. Chceš, aby utřídila všechna data, ke kterým se takhle dostaneš, a sestavila z nich něco, co by dávalo smysl.“

„A proto jsi na tuhle schůzku pozval zástupce všech organizací a podpůrných institucí, které kdy projevily sebemenší zájem.“ Sumi se zvrátil zpátky do židle a zavrtěl hlavou. „To je ale drzost! Takže když jsem před chvílí vykládal, jak je Li důležitý, ty ses mi posmíval, viď, Crane? Celou dobu jsi měl políčeno právě na něj.“

„Nezlob se na mě, prosím.“ Se svým chlapeckým úsměvem byl Crane okouzlující. Téměř okamžitě znovu zvážněl. „Geologický průzkum probíhá na celé Zemi, ale životy lidí ve skutečnosti ovlivňuje jen velice nepatrnou měrou. Samozřejmě, mělo by to být jinak. Je jasné, že Liang Int. má možnost bohatě financovat naši činnost a bohatě využívat její výsledky; přitom nepocítí nejmenší újmu, uvidí jen zisk, který jim plyne z jejich spoluúčasti.“

Newcombe se zvedl. Sumiho dorph už zapracoval. Příjemný pocit ho zalil jako horký větřík a přinášel s sebou náznak sexuality - snad oxytocin, PEA? Dan byl najednou hrozně rád, že jsou s Lanie zase spolu. Loď se mírně kolébala ze strany na stranu. „Unáší nás proud,“ konstatoval překvapeně. „Nejspíš vyhodili vlečnou kotvu.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Crane. V očích mu zlomyslně zablýskalo. „To je jen část malého překvapení, připraveného - samozřejmě díky vám - pro naše hosty.“ Významně na Newcomba zamrkal a Dan se bezděčně otřásl, jak mu po zádech náhle přejel mráz.

„Proč, proč tolik toužíš po moci?“ zašeptal.

„Kdo má velkou moc, může dokázat velké věci.“ Craneovy oči zářily nezemským světlem. Newcombe byl přesvědčen, že ten muž je šílený, ale nedokázal odhadnout, kam až sahá jeho vize. Craneovo pozérství zajišťovalo Nadaci finanční podporu - alespoň doposud. *Jak dlouho se ještě udržím na palubě toho vlaku do pekla?* ptal se Dan Newcombe sám sebe. Jedno věděl jistě: upsal by se krví třeba

samotnému ďáblu, jen kdyby mu pomohl proměnit seismickou ekologii ve skutečnost.

Martinique
17. června 2024, 9:45 hod.

Raymond Hsu, směnový ředitel v cukrovaru Liang Usine Guerin ve Fort-de-France na ostrově Martinique v Karibském moři, se snažil navázat nouzové spojení s oblastním kontrolorem na Velkém kajmaním ostrově a oznámit mu zastavení práce způsobené útokem tisíců *forrnisfous*, drobných, žlutavě tečkovaných mravenců, *a betes-a-mille-pates,* téměř stopu dlouhých černých stonožek. Oba druhy byly dost jedovaté, aby ve větším počtu dokázaly způsobit smrt dospělého člověka.

Pokoušeli se invazi zastavit všemi způsoby; rozlili kolem cukrovaru několik barelů surové nafty, dělníci se oháněli pruty cukrové třtiny, polévali zem všude dokola krví hmyzu. Nedaleko odtud, v ředitelově vlastním domě, služebné pobíjely mravence a stonožky plácačkami na mouchy, insekticidy a vařícím olejem, zatímco ředitelova žena a jeho tři děti ječely. Nic nepomáhalo.

Záplava hmyzu byla zatím poslední v dlouhé řadě podivných událostí, které se daly vystopovat k Mount Pelee, vzdálené dvacet kilometrů na sever. Koncem března začal vzduch zapáchat sirnými plyny. O dva týdny později spatřili obyvatelé města valící se sloupy páry, které vycházely z fumarol pod vrcholkem Pelee. Příští týden zasáhly Fort-de-France mírné otřesy a po nich následoval déšť jemného popela.

Popel houstl a neustále ho přibývalo a sirný zápach byl časem stále silnější. Druhý týden v červnu začalo pršet a déšť proměnil myriády stružek a potůčků, které křížem krážem protínaly svahy Mount Pelee a jejího sesterského štítu, Pitons du Carbet, v nespoutané řeky. Vodní proudy s sebou do moře strhávaly balvany a vzrostlé stromy, přinášely na pobřeží mršiny udušeného dobytka a mrtvé ptáky. Tropický liják téměř okamžitě proměnil horské rokle ucpané popelem v hluboká jezera.

Časně ráno 17. června, v době kdy Hsu mluvil s ústředím, ocitl se samotný Fort-de-France v obležení tisíců *fer-de-lance*, písečných zmijí se žlutohnědými hřbety a narůžovělými břichy. Byly dlouhé šest stop nebo i víc a smrtelně jedovaté. Mezi obyvatelstvem vypukla panika. Lidé vyrazili do ulic se sekerami a lopatami, aby čelili invazi plazů, a nikdo si neuvědomoval, že vyděšení hadi prchají z dosahu hřmící hory. Na následky uštknutí zahynuly stovky lidí, především dětí.

Koordinátor karibské oblasti, muž jménem Yuen Ren Chao, odpoledne Raymondovi Hsu nařídí, aby najal více dělníků a zvýšil produkci, přestože Pelee hrozivě duní a její vrcholek zahalila oblaka popele. Ti, kterým se podaří na vlastní oči spatřit sopku probouzející se z dlouhého spánku, uvidí dva ohnivé krátery žhnoucí jako vysoká pec a nad nimi oblak plný blesků, a tváří v tvář vznešenosti Přírody poznají pokoru a ponížení.

Cukrovar toho dne nesplní předepsanou kvótu. Pan Yuen bude nucen zvýšit normy produkce třtinového cukru na Kubě a obyvatelé Martinique budou bojovat s hady, místo aby se sami dali na útěk.

O dva dny později se protrhnou břehy popelem přehrazeného jezera a dolů po svahu se povalí stěna lávou ohřáté vody. Proletí ostrovem, smete budovy cukrovaru a utopí všechno ve vroucích vírech. Nalezne v ní smrt i Raymond Hsu a jeho rodina.

Uprostřed Pacifiku
18. června 2024, 22:13 hod.

Newcombe vyšplhal po žebříku na vyhlídkovou palubu na přídi. Jižní větřík mu vál do tváře a noc byla příjemně chladná. Vkročil na palubu. Vysoko nad ním se cestou k Měsíci táhla šňůra osvětlených nákladních transportérů, pravděpodobně společnosti Union Carbid, jako řada putujících hvězd. Znak koncernu Liang Int., prosté modré L v kroužku, zářil na pozadí dorůstajícího Měsíce jako tekutý krystal.

„Srazte si tam vaz,“ zabručel. Zamířil k Lanie, která se nahá opalovala v měsíčním světle, a svalil se do sousedního křesílka. Oči se jí zatřpytily stejně jako hvězdy, když se na něho usmála. „Mocní tohoto světa už se scházejí.“ Bylo mu líto, že nemůže strávit večer venku s touhle nádhernou ženou. „Crane chce, abychom se přidali ke společnosti.“

„Vypadáš naštvaně.“

„To by mohla vyřešit jedině malá vražda - nebo kdybychom z téhle lodi rychle vypadli.“ Otráveně se zašklebil. „Oceán je správné místo na setkání s takovými lidmi, jací se teď scházejí na zádi, Lanie. Každý z nich je horší než barakuda. A co tady pak děláme my, návnadu?“

Rozvážně ho pozorovala. „Crane ti jde na nervy?“

Kývl.

Zvedla se a vklouzla do večerních šatů, které ležely na palubě opodál. Byly bílé, bělejší než její plet, zářily ve svitu ocejchovaného Měsíce. „Jsem oblečená dost reprezentativně pro večeři s viceprezidentem Spojených států?“ Zatočila se, aby si ji mohl prohlédnou ze všech stran.

„Byla bys nejmíň o třídu výš než on, i kdyby to nebyl takový kretén.“ Newcombe se mračil. „Tobě se tohle všechno líbí, viď?“

Naklonila hlavu a upřeně se na něj zadívala. „Co myslíš, moje postavení? Samozřejmě že se mi to líbí. Před týdnem jsem byla jen další nezaměstnaná doktorka filosofie, jakých jsou ve vesmíru tisíce. Dneska patřím do týmu jistého Cranea a měním svět. Události na Sadu jsou pořád ještě největší trhák, jestli ses náhodou nedíval na televizi. Řekni, tobě to nepřipadá vzrušující? Já ani nemůžu v noci spát, jak to se mnou cloumá.“

„Všiml jsem si.“ Vstal. „Jen se mi v tom neztrať. Teď, když jsem tě konečně přemluvil, aby ses přestěhovala ke mně do hor, rád bych tě taky čas od času viděl.“

„Bylo by stačilo, kdybys mi nabídl práci.“ Schoulila se mu do náručí, objala ho. Vlasy jí voněly. „Ach Dane. Tentokrát nám to snad vyjde.“

„Vždycky jsem doufal, že ano.“ Přál si, aby tenkrát nebyli oba tak unavení z dlouhých pěti let, kdy se snažili vzájemně zkrotit svá ctižádostivá ega. „Ale no tak. Pojďme dolů. Je tam někdo, s kým bych tě rád seznámil.“

„Kdo?“

„Nevěřila bys, kdybych ti to řekl.“

Sešplhali po žebříku, výtahem sjeli na hlavní palubu, prošli chodbičkou až na záď. Zpola opilý Crane postával u stolu s předkrmy a držel řeč, vykládal o zemětřesení na Aljašce v šestnáctém roce, kdy, celé Anchorage sklouzlo do Cookova zálivu a zmizelo v moři.

Celou záď lemoval řetěz obrazovek, na nichž se nepřetržitě střídaly záběry tragických událostí na ostrově Sado. Kamery se často soustřeďovaly na Cranea stojícího na okraji útesu, jako by vládl celému krveprolití.

Všichni měli na sobě lehké oděvy z nejtenčího pravého či umělého hedvábí, každý se snažil nastavit co největší plochu kůže chladivému vánku. Vražedné účinky denního světla způsobily, že se z noci stala téměř posedlost. Viceprezident Gabler dělal dojem prázdného obalu s oficiálním úsměvem na tváři. Jeho manželka Rita postávala opodál a společensky se hihňala, zatímco Gabler přijímal instrukce od pana Li, jako vždy doprovázeného nepostradatelným Mui Tsao.

„Tamhle je Kate Mastersová,“ konstatovala Lanie. Vedle ní se vynořil Sumi a vtiskl jí do ruky sklenici šampaňského.

Newcombe už si jí také všiml. Kate Mastersová patřila do úplně jiné kategorie než ostatní přítomní. Jako předsedkyně WPA, Politické asociace žen, měla ve svých rukou značnou moc. Její podpora s sebou přinášela hlasy čtyřiceti milionů voličů. V politicky rozdrobené a roztříštěné Americe představovala WPA druhou nejmocnější skupinu, hned po Asociaci penzionovaných pracujících - ARP, jejíž představitel byl také na palubě. Aaron Bloom patřil k tomu typu lidí, kteří vynikají šedivou nijakostí. Kate Mastersová byla naproti tomu drobná žena s dlouhými, zářivě rudými vlasy a pronikavýma zelenýma očima. Teninké světlezelené šaty ji obklopovaly jako oblak poloprůsvitné mlhy. Jak kráčela po palubě, mezi vlnami

vlajícího zeleného hedvábí se v záblescích bělosti vynořovala a zase mizela její hladká kůže. S očima významně přimhouřenýma pohlédla jejich směrem a Lanie jí oplatila rozpustilý úsměv.

„Vsadím se, že si dává malé holčičky k snídani," zacukal Newcombe rty. Sumi se držel poblíž, kapátko v pohotovosti nad sklenkou šampaňského.

„Něco speciálního pro naši krásnou dámu?"

Lanie se usmála a zvedla tři prsty. „Vaše soukromé zásoby?"

Sumi přikývl. „Uděláme si vlastní malá zemětřesení, co vy na to?" Zúžil oči a sledoval ji s chirurgickou obezřetností. „Vy mě moc ráda nemáte, že ne?"

„To nevím. Ještě jsem nepřišla na to, kdo opravdu jste."

„Sumi patří mezi největší příznivce Nadace." Její reakce Newcomba očividně překvapila.

„To už jsem slyšela." Lanie upila syntetholu a zvedla koutky k úsměvu, zatímco Newcombe zahlédl, jak Crane mizí v podpalubí. „Jaký je váš názor na úspěch S-ekologie?"

„Myslím, že Craneova nadace má štěstí, že doktor Newcombe patří do jejího týmu." Sumi nespouštěl z Newcomba oči. „Jeho práce představuje nesporný vědecký přínos v oblasti, které je připisován kritický význam."

„Kritický je to správné slovo pro dnešní večer." Newcombe začínal litovat, že Craneovi podlehl a nechal se přemluvit k zprostředkování něčeho tak velice neobvyklého.

Sumi Chan zasvítil bílými zuby v úsměvu a vyrazil ke Kate Mastersové, která si nechala do skleničky přidat plné kapátko dorphu. Jako látka získávaná přirozeným procesem přímo z lidských endokrinních žláz byl dorph naprosto bezpečný a čistý a nikdy nemohlo dojít k předávkování.

Lanie se přitulila k Newcombovi, pohodlně se o něj opřela. Bez váhání ji objal kolem pasu. Dorph a PEA ho rozehřívaly. Otíral se Lanie tváří o krk, když znovu vstoupil Crane a zastavil se uprostřed paluby.

„Přátelé," oslovil shromáždění. „Děkuji vám, že jste ke mně byli shovívaví a respektovali mé přání, odcestovali v tajnosti na Guam a

nalodili se na tuto jachtu. Hned zjistíte, proč to všechno. Nejprve vás však musím požádat, abyste dodrželi naše předběžné ujednání a odpojili všechna komunikační a přenosová zařízení.“ Crane se napřímil a vysoko zvedl hlavu. Chvíle jiskřila napětím, přesně jak měl v úmyslu.

Lanie se vymkla Newcombovi z objetí. Byla jako v tranzu, veškerou pozornost upírala k dramatické scéně, kterou Crane vytvářel.

Crane se dotkl komunikátoru na zápěstí. „Na můj povel, kapitáne Florio.“ Jeho hlas zaburácel lodními reproduktory a pronikl do všech audioimplantátů. „Teď!“

Diatribe potemněla. Všechny zdroje energie vyhasly, všech patnáct televizních obrazovek najednou zčernalo, v jediném okamžiku umlkla hudba, zmizela světla i všechno ostatní. Lidé sahali do kapes, odpojovali náramkové komunikátory, vypínali osobní prostředky nekonečného vysílání a příjmu informací. Svět, který povýšil komunikaci na způsob života, se vrátil zpátky do doby kamenné.

Lanie deaktivovala audio. Náhle se cítila nesvá, skoro vyděšená. Uvědomila si, že křečovitě lapá po dechu. Obrátila do sebe téměř plnou skleničku dorphem pančovaného šampaňského a napadlo ji, jestli i ostatní, postávající v mrtvém tichu okolo na palubě zalévané měsíčním svitem, cítí to, co ona - hlubokou, děsivou úzkost z pocitu samoty a odcizení. Jestli ano, nedávali to najevo.

„Je to tak... tak vzrušující,“ šeptla Newcombovi. Odpověděl krátkým basovým uchechtnutím, které jí jako nešetrný dotek brnklo na nervy napjaté k prasknutí.

„To ještě nic není,“ zašeptal jí do ucha.

Pohlédla na něj zkoumavě, ale Crane na sebe teď nenadálým pohybem připoutal pozornost všech. Vylovil z kapsy košile malý detektor, zapnul ho a obcházel v kruhu shromážděnou společnost.

„Nic,“ oznámil s vítězným úsměvem a schoval detektor zpátky do kapsy. „Jsme sami. A teď bych vás chtěl ještě jednou poprosit o shovívavost. Na palubě je ještě jeden host, se kterým jste zatím neměli možnost se setkat.“

Dveře do chodbičky mezi kajutami s tichým zasyčením sklouzly stranou a na palubu vstoupil vysoký Afričan. Z jeho temné postavy vyzařovalo neurčité charisma hrůzy a respektu. Veškerý ruch v mžiku utichl a rozhostilo se nehybné ticho.

„Dámy a pánové," promluvil Crane do užaslého mlčení, „dovolte mi, abych vám představil Mohammeda Ishmaela."

Kolektivní povzdech uvítal hlavu militantního sdružení Národů islámu (NOI), uprchlíka a vyvrhele, a jak někteří tvrdili, arcilotra, zločince a teroristu. Mohammed byl vysoký hodně přes šest stop, a vypadal ještě vyšší dík černému fezu na temeni a dlouhému černému *daschiki*, které zahalovalo jeho štíhlou postavu od hlavy až k patě a stříbřitě se lesklo v měsíčním svitu. Stál hrdě vzpřímen jako princ a majestátním pohledem přehlížel všechny přítomné.

Lidé zůstali jako přikováni a jen se dívali v ohlušujícím tichu. Ale živý obraz neměl dlouhého trvání. Vzápětí propukla vřava.

„Proboha!" vyjekla Lanie uprostřed pobouřených protestů a šokovaného reptání, sotva se vzpamatovala. „To je on!"

Před pana Li se vrhli dva ramenatí mladíci z ochranky. Sám Li vypadal, jako když se směje. Je v šoku, napadlo Lanie, nebo se baví představením, o kterém možná věděl předem? Viceprezident Gabler rozhazoval rukama a něco zlobně prskal, zatímco ostatní přecházeli sem a tam a vzrušeně rozmlouvali. Kate Mastersová každou chvíli nervózně vybuchla v hlučný hrdelní smích, který se zřetelně nesl nad jednotvárnou hladinou hovoru. Sumi Chan byl zjevně omráčen. Ze všech lidí na palubě jen Mui Tsao budil dojem dokonalého sebeovládání.

Mui vystoupil před ostatní. „Navrhuji ústup... dočasný ústup. Co kdybychom se všichni vrátili do kajut?"

Není to návrh, ale rozkaz, uvědomila si Lanie a rychle pohlédla na Dana. Z jeho výrazu jí naskočila husí kůže, zalapala po dechu. Z očí mu vyzařovala staletá nenávist černocha žijícího v bílých okovech. „Nemůžu tomu uvěřit... Tys o tom věděl."

Sklopil k ní oči a uvolnil napjatý výraz ve tváři. „Pomáhal jsem zařídit, aby se dobrý bratr zúčastnil této schůzky, ano. A pomáhal

jsem ho propašovat na palubu, sotva se v Guamu nalodili všichni naši vážení hosté. Vypnuté motory, vlečná kotva, pamatuješ?“

Lanie polkla na prázdno. „Po tom... po tom všem... chci říct...“

„Protože mě podpora NOI málem stála kariéru?“ Chmurně přikývl. „Tentokrát mám nad sebou Craneovu ochrannou ruku. A je to důležité, Lanie, moc důležité pro Nadaci i pro všechny Afričany na světě.“ Vzal ji pod paží.

Hosté v miniaturním exodu prchali do podpalubí. Dan ji táhl na příď, kde zahlédl Sumiho, jak se vrhá proti Craneovi. Číňan zatlačil Cranea až k zábradlí a bušil mu do prsou drobnými pěstičkami.

„Naprostá katastrofa!“ křičel. „Je to hledaný zločinec, desperát. Taková veřejná urážka... Pan Li mě zničí. Povídám ti, že mě má v hrsti. Proč jsi mi to neřekl? Proč?“ dorážel, bez sebe hněvem a strachy.

„Přivedl bys je sem, kdybys to byl věděl?“

„Samozřejmě že ne!“

Crane pokrčil rameny.

„Pobuřování, napomáhání hledanému zločinci, spoluvina...“

„Diplomacie,“ namítl Crane. „Mírová jednání. Dobrá politika. Uvidíš, Sumi, však uvidíš.“

„Obávám se, že neuvidím nic, leda tak svou vlastní hlavu na míse před panem Li.“

„Hlavu? Ani náhodou.“ Crane se hlučně rozchechtal, pak rychle vystřízlivěl. Zadíval se na Sumiho, s uklidňujícím gestem ho poplácal po křehkých ramínkách. „Tvé další malé překvapení je na svém místě?“ Sumi kývl. „Výborně. Co kdybys teď postupně obešel kabiny a navštívil naše hosty se šampaňským v jedné a tvou známou zelenou lahvičkou v druhé ruce? Řekni jim, že se tu zase sejdeme za deset minut.“ Mrkl na komunikátor. „Perfektní načasování.“

„Jissstě,“ zasyčel Sumi. Obrátil se na patě a rozběhl se na záď. V půli cesty k průlezu se otočil. „Možná budeme mít štěstí a potopíme se,“ houkl přes rameno.

Lanie se dívala z Newcornba na Cranea a cítila se trochu ztracená, vytržená z kořenů. Potřebovala deset minut, jen deset minut být sama a přemýšlet... Rychle se omluvila a vyšplhala zpátky na vyhlídkovou

palubu. Vlastně prchala, utíkala do své svatyně na samém vrcholku lodě. Tady, v tichu pod hvězdami, se pokoušela vyrovnat se všemi událostmi dnešního večera. Bylo to bolestné. Jako již tolikrát cítila, že vůbec netouží čelit tvrdé realitě světa, v němž žila. Potýkala se se „skutečností“ tak, že se jí snažila vyhýbat, po hlavě se vrhala do práce nebo do osobního života... nebo prostě jen zavírala oči. Ale Crane ji vytáhl na novou oběžnou dráhu s velice vzdáleným apogeem a Lanie věděla, že se brzo bude muset vyrovnat s mnoha velmi nepříjemnými skutečnostmi, především a ze všeho nejdřív s celou záležitostí okolo Mohammeda Ishmaela.

Národy islámu, sdružení NOI, obávané a děsivé... a uzavřené ve Válečných zónách. Pamatovala dobu, kdy vznikaly první Zóny, její otec jim říkával „ghetta“. Z toho slova jí běhal mráz po zádech. Otec byl Žid a v prvních letech po operaci Masada, když jí bylo čtrnáct, poznala, co je to otevřená diskriminace. Ale na diskriminaci byla připravená. Vyrůstala v hrůze, která z jejího otce nepřetržitě vyzařovala, přestože se ji snažil skrývat. Německá nadvláda v Americe započala v době, kdy Lanie byla sotva batole, a pokračovala až do časů jejího dospívání, a přestože Němci sáhli hluboko do minulosti a distancovali se od svých nacistických předků, árijští vládci natolik stavěli na odiv svou panovačnost, že její otec v neustálém děsu viděl za každým rohem vyrůstat koncentrační tábor.

Zachvěla se, oči pevně zavřené. Hrozné. Je to tak hrozné, jak se lidstvo chová, se svými předsudky a nenávistí a krutostí. Kam jen paměť sahá, jsou lidé rozdělováni a štváni proti sobě navzájem kvůli rase, náboženství nebo etnickým rozdílům. Lanie jen zřídkakdy dovolila sama sobě myslet na to, co prožila, co vytrpěl Dan a mnoho jiných. Příliš to bolelo. V koutcích očí ji pod stisknutými víčky pálily slzy.

Dan vyprávěl, že to nejhorší, co kdy zažil, začalo Zákonem o bezpečných ulicích z roku 2005. Mít černou kůži byl tehdy téměř zločin. Zákon umožnil lhostejným bílým Američanům, spoutaným předsudky, skončit s pokryteckým předstíráním politické korektnosti a umožnil jim svobodně a otevřeně dát najevo nenávist. Zákaz vycházení, omezení pobytu a další potupná nařízení, legalizovaná

tímto zákonem, odsunula černochy v celé zemi do vyhrazených městských čtvrtí a omezila jejich osobní svobodu na několik hodin denního světla. Společně s následujícími a ještě více diskriminujícími zákony měla vyhláška o bezpečných ulicích na svědomí vznik Zón; o přívlastek „válečné“ se postaralo vzrůstající hnutí militantních afrických fundamentalistů, vyznavačů islámu. Nikdo přesně nevěděl, co se uvnitř Zón děje. Všeobecně se předpokládalo, že NOI pečuje o ideologickou výchovu černých, zajišťuje výcvik a dodávky zbraní. Podobné pověsti potvrzovala skutečnost, že v okolí Zón neustále docházelo k šarvátkám s Federálními policejními jednotkami - FPF.

Nejhledanější „zločinec“ ze všech? Mohammed Ishmael. Měl pověst člověka, který dokázal silou vzdorovat FPF, a byl známý svým řečnickým uměním. To - a vůbec vše, co se ho týká, pomyslela si Lanie - z něj učinilo jednoho z nejzuřivěji pronásledovaných, nenáviděných a údajně nejnebezpečnějších lidí na Zemi. Proč ho Crane přivedl na schůzku? Mohl přece předvídat, jaký rozruch způsobí. A co víc, proč se Dan spojil s Mohammedem Ishmaelem, o kterém bylo známo, že s žádnými bílými nemluví, a pomáhal ho dostat na loď? Na Čínské univerzitě v San Diegu Dan propagoval myšlenky NOI. Vyhodili ho a on málem přišel o všechny šance do budoucna. Tohle nedává smysl... co se týče Dana.

Lanie náhle prohlédla Craneovy úmysly. Kromě Mohammeda Ishmaela pozval Kate Mastersovou, předsedkyni Politické asociace žen, a Aarona Blooma, šéfa ARP. Ishmael, Mastersová a Bloom reprezentovali tři největší bloky voličů v celých Spojených státech. Pro Cranea představovali pevné spojení s Liang Int. - s výkonnou mocí. Seismická predikce, to byla návnada, mrkev, kterou jim Crane všem nabídl, příležitost zachránit životy a majetek a ušetřit Ameriku utrpení... nebo se tak alespoň tvářit... předstírat zájem a starostlivost. A zástupce Liang Int. bude samozřejmě zajímat otázka pracovních sil, budov a zařízení, které by se daly zachránit... ochrana zisků. Lanie smutně potřásla hlavou. Zisk byl osou, okolo níž se všechno otáčelo, hybnou silou pro každého a všude na světě. Pro každého kromě Cranea a hrstky lidí jako on a jako Lanie a Dan.

Zazněl gong.

Lanie se těžce zvedla z palubního křesílka. Cítila se rozpolcená jako nikdy v životě. Jedna její část chtěla utéci pryč, daleko od politiků, kteří se scházeli na palubě; druhou polovinou toužila vyrazit vstříc dobrodružstvím, která Crane vytvářel, a možnostem, které přinášela dnešní noc a na které Crane vsadil vše, co měl.

Kapitola třetí

VELKÝ TICHOMOŘSKÝ RIFT

18. června 2024, hodina duchů

Po pravém boku *Diatribe* se kolébala mohutná ponorka. Skleněná bublina pozorovatelny na přídi vypadala jako obří oko. David a Goiláš. Z věže šplhali námořníci a házeli lodníkům na palubu *Diatribe* vyvazovací lana. Hosté se už zase shromáždili na zádi. Sledovali ruch kolem a ukazovali si na trup ponorky, kde se skvělo jméno vymalované velkými písmeny: *VEMA II*.

„Připravte se na to, že zbylou část noci strávíme pod vodou," oznámil Crane. „Slibuji, že vás čeká nezapomenutelný zážitek."

„Exkurze do podzemí," zamručel Newcombe pro sebe.

„Do podzemí?" zajímala se Lanie.

„Správně. Uvidíme zrození nového života."

„Jakého života?"

„Života, který dává matka Země," odpověděl.

Za několik minut už se všichni nahrnuli do pozorovatelny *VEMY II*. Crane zůstal stát v čele dlouhého stolu a s úsměvem přehlížel shromáždění mizerů a podvodníků, kteří se usadili před ním. Oni byli ti vyvolení, vybral si je, protože oni mu nejsnáze mohli dát to, co musel mít. Nikdy v životě neviděl partu sobečtějších darebáků.

Camus řekl, že politika a osud lidstva leží v rukou lidí malých a bez ideálů. Budiž. Když se s nimi nedá mluvit rozumně, budou mít svoje představení. Koneckonců, takovým způsobem se mu podařilo přežít celých třicet let od doby, co zahynuli jeho rodiče.

„Musím vás požádat, abyste každý natáhl ruku a dotkl se svého souseda. Je nezbytně nutné, abychom měli jistotu, že tohle všechno je skutečnost."

Poslušně vykonali běžný rituál, každý se přesvědčil, že po obou stranách sedí skutečně živí lidé. Právně závazná jednání nesměla podle zákona probíhat prostřednictvím holoprojekce.

Okna pozorovatelny zůstávala zakryta masivními okenicemi. Sumi se proplétal mezi sedícími a doléval šampaňské vylepšené dorphem. Newcombe se usadil vedle Ishmaela. Šeptali si s hlavami nakloněnými těsně k sobě a všichni okolo na ně zírali.

„Civilizace existuje jen s laskavým svolením geologických procesů," začal Crane, „a tento stav se může kdykoliv bez varování změnit. Vytvořili jsme si svět plný zázraků, a přesto nás stále terorizuje sama planeta, na které žijeme. Otázka zní: proč?"

Jeho hlas se rozléhal prostorným sálem, dlouhým téměř padesát stop a širokým více než třicet; byla to zdaleka největší místnost, jakou kdy vyprojektovali pro ponorku. vybavení zůstalo prosté, jednoduché, ale potřebám vědců a námořníků, kteří pracovali na okraji podmořského příkopu, dokonale vyhovovalo. Rozptýlené světlo jen tlumeně sálalo, neoslňovalo. Loď se chvílemi otřásala, ozvalo se slabé zadunění. Většina přítomných připisovala podobné zvuky pohonným jednotkám ponorky. Jen Crane a Newcombe věděli své.

Crane zvolna kráčel podél stolu. „Naše planeta je stará téměř pět miliard let a přitom se zdá, že v ní stále probíhá fáze prvotního formování. Země se každou minutu trhá na kusy."

„Přirozeným rysem života je boj, doktore," ozval se bratr Ishmael.

Crane přerušil svou procházku a oslovil ho přímo. „A pro člověka je přirozené pokoušet se pozvednout nad tento boj."

„Popřít Boha!" trval na svém Ishmael.

„Učinit svět lepším.“ Crane se vrátil na své místo, pravou rukou si přidržoval za zády bezvládnou levici, která pulzovala bolestí. Znovu se obrátil k publiku. „Za jediný rok prožije Země více než milion zemětřesení, průměrně každé tři sekundy jedno. Většinou je ani nepocítíme, ale přibližně tři tisíce otřesů ročně proniknou až k povrchu a třicet z nich způsobí značné škody. Obvykle se tvrdí, že tak tomu vždycky bylo a bude.“ Pohlédl na Mohammeda Ishmaela. „S tím nesouhlasím. Kolik z vás doopravdy ví, jaká síla způsobuje zemětřesení?“

„Prosím, jen pokračujte v přednášce.“ vybídl ho Mui, Liho tichý společník.

„Tohle je mnohem víc než jen přednáška,“ odpověděl Crane. „Země, na které žijeme, je tvořena rozměrnými litosférickými deskami - celkem jich je dvacet šest. Šest z nich označujeme jako hlavní. Desky se plynule pohybují na plastické vrstvě, na polštáři žhavého, tekutého magmatického příkrovu. Devadesát pět procent všech zemětřesení se odehrává v oblastech, kterým se říká subdukční zóny. Jsou to místa, kde na sebe plující desky narážejí. Oceánské pánve se doslova podsouvají pod kontinentální plošiny.“

Ponorka se znovu otřásla, tentokrát znatelněji. Dunění sílilo. „Je loď… děje se něco?“ Rita Tabletová se držena za hrdlo.

„Ne, vůbec nic. Abych se vrátil k jádru věci. Jakmile se oceánské desky ponoří pod kontinent, propadají se zpátky k jádru.“ Zesílil hlas, aby přehlušil téměř nepřetržité bouchání a hlučné otřesy *VEMY*. Cítil, jak vzduch houstne napětím, a usmál se, když spatřil, že na tvářích jeho posluchačů vyráží pot. „Když se desky dostanou jedna pod druhou, započne dlouhý proces transformace, jehož výsledkem je… tohle.“

Stiskl tlačítko na ovládacím panelu a kovové pláty před okny se okamžitě odsunuly stanou. Dívali se přímo do oceánu, který žhnul zářivou rudooranžovou barvou. Mezi pahorky podmořského pohoří se zvedaly kužely rozžhavené lávy, nepřerušená řada oživlých kráterů se táhla v obou směrech kam až dohlédli, na mnoho mil okolo svítily ohně. Všichni ztichli tváří v tvář okouzlující zkáze v

planetárním měřítku. Crane se spokojeně usmál. Takové publikum chtěl mít - pokorné.

„Znovuzrození!“ řekl nahlas, přistoupil těsně k oknu a ukázal zdravou rukou ven. „To, co vidíte, je Země, která opravuje sama sebe. Bazaltové magma stoupá z astenosféry a tlačí se mezi tyto neuvěřitelné štíty a údolí, jen proto, aby zchladlo ve vodách oceánu, vytvořilo další pohoří a tlačilo celou desku tisíce mil k další subdukci.“

VEMA se prudce zahoupala. Znovuzrození planety doprovázela neustálá zemětřesení.

„Je to tady... pro nás nebezpečné?“ otázal se pan Li bezvýrazným tónem, který neprozrazoval naprosto žádné emoce.

„Jen kdybychom se chtěli procházet venku,“ zasmál se Crane. Odvrátil pohled od svých posluchačů a zadíval se na bijící srdce matky Země, které nepřímo zahubilo jeho vlastní matku. Ponorka se vznášela pět set yardů od tichomořské linie zlomu. Výhled na rudooranžový kapalný oheň ho naplňoval bázní a hněvem. Nechal emoce vyprchat, než znovu oslovil ty, které potřeboval, pokud měl pekelný oheň kdy zkrotit.

„Pojďte k oknu,“ vybídl je. „Podívejte se na otevřenou ránu, která dává mnoho, ale která způsobuje lidstvu takovou bolest.“

Vstávali pomalu a obezřetně. Chtěl je přimět, aby ponorce důvěřovali, aby uvěřili v lidskou schopnost ovládnout okolní prostředí. Ten pohled je fascinoval, a Crane to cítil: vnímal stoupající teplotu v sále, jasně rudé světlo sopečných erupcí tančící na tvářích těch, kdo v němém úžasu přihlížejí a pozorují prvotní nespoutané síly rodné planety.

„Neuvěřitelné,“ vydechla Lanie ochraptěle. Popošla blíž ke Craneovi, pohlédla mu do tváře. V očích se mu odrážel dvojí oheň. Usmál se. Věděl, co dívka cítí, a byl si jist, že ona bude dokonalým nástrojem, pomocí které ho naplní svou vizi. Lanie byla jako dynamo, nespoutaný přírodní zdroj energie.

Totéž by se dalo říct o Kate Mastersové, která přistoupila blíž a nespouštěla Cranea z očí. „Co má tohle všechno společného se mnou?“ otázala se konečně.

„Jste pro mě něco jako nástroj, madam," odpověděl. „Vy můžete tyhle skvělé lidi přimět, aby udělali správnou věc." Otočil se a ukázal na bratra Ishmaela, pak na šedovlasého Aarona Blooma z ARP. „To platí i pro vás... jste mými nástroji."

„Nejsem si jist," prohlásil Gabler, „ale řekl bych, že to je urážka."

„Dovolte, abych vedl jednání sám, pane viceprezidente." Li se ani. v nejmenším nesnažil skrýt, jak sebevědomým politikem pohrdá.

Crane obešel stůl, zastavil se za Newcombem a Lanie. „S pomocí těchto dvou schopných lidí a s vaší podporou mohu zaručit, že během několika málo let vytvořím počítačový program, který dokáže s naprostou přesností předpovědět všechna zemětřesení na Zemi. Budeme předem znát nejen místo, kde dojde k otřesům, ale i jejich sílu, účinek P a S vln, oblasti primárních, sekundárních a terciárních poškození. Dokážeme vám říci, kde budete v bezpečí a kdy je nutné ustoupit."

„Ukažte mi zisk," pronesl Li. Mui jako vzorná ozvěna kývl na souhlas.

Z druhého konce stolu zazněl smích. „Promiňte," vložil se do hovoru zástupce pojišťovacího průmyslu, rozvalený hned vedle brunety z koncernu Krupp. „Takový program by pojišťovacím společnostem umožnil dospět v oblasti úhrady škod způsobených zemětřesením ke smysluplné politice. Zabývali jsme se zprávou doktora Cranea od chvíle, kdy jsme vypluli z Guamu. Kdybychom měli k dispozici informace, které nabízíte, mohli bychom odmítnout uzavírání pojistek v nejvíc ohrožených územích, možná dokonce prosadit zákon, který by lidem zabránil tam stavět. V sekundárních oblastech bychom mohli upravit zákonné stavební normy. Co se týče obchodu, předběžné vyrozumění o hrozbě zemětřesení by umožnilo přesunout rozbitné zboží do jiných skladů. Ušetřili bychom miliardy ročně - miliardy, dalo by se dodat, které budou k dispozici pro půjčky vám, velkým průmyslníkům, abyste mohli dál rozšiřovat svůj obchodní vliv, ze kterého plynou další miliardy. Dokonale uzavřený kruh."

„Působivé," kývl Li.

„Budete vědět, kde není dobré stavět továrny, přehrady a elektrárny," navázal Crane. „Až dojde k přírodní katastrofě, vyzbrojeni mým programem o nic nepřijdete, ani o pracovní sílu lidí, kteří by se ocitli na seznamu ztrát, ani o čas, který by jinak padl na opravy a nové budování."

„To ale poškodí stavební průmysl," namítl mluvčí Wang International. Craneovi se mihla hlavou vzpomínka na sumce *namazu*.

„Tak moment." Newcombe vyskočil. „Chcete stavět prospěch průmyslového odvětví nad životy deseti až patnácti tisíc lidí, kteří každý rok zahynou při zemětřesení? Jak se opovažujete..."

„To je v pořádku, Dane." Crane ho kývnutím vybídl, aby se zase posadil. „Všem nám přirozeně leží na srdci cena zachráněných lidských životů, že, pánové?"

Kolem dokola se ozvalo napůl souhlasné mumlání. „No prosím... vidíte? Všichni máme srdce na pravém místě." Pohlédl na Liho a Muiho. „Zvážili jste, jakou hodnotu by pro vás měla výhradní práva na můj program?"

„Výhradní." Li se pousmál. „Zajímavá myšlenka."

„Něco takového by mělo být určeno celému světu," namítl znovu Newcombe se záchvěvem hněvu v hlase.

„To je pravda," odpověděl Li, „ale za jakou cenu? Kdybychom měli všechny karty v ruce, mohli bychom informace o hrozících katastrofách prodávat konkurenčním státům. Nebo také ne."

Mui se zasmál a upil šampaňského. „Mohli bychom přinutit svět, aby platil sám za sebe."

„Na jachtě jste se zmínil o znovuzvolení." Gabler neklidně poposedával na židli.

„Zamyslete se nad tím, pane viceprezidente. Bude to vypadat jako čistě humánní gesto. Lid Spojených států pozná, že vláda, o které si všichni mysleli, že se v tomto světě plném účtů o své občany vůbec nezajímá, že tahle vláda je ochotna zajít až na nejzazší mez, aby získala informace, které mohou Američanům zachránit život. Stálo by to za pokus, třeba jen v samotné Kalifornii."

„A co kápne z takové dohody vám?“ Kate Mastersová rozhodně nemarnila čas.

„Jen to, co potřebuji, abych mohl odvést dokonalou práci. Tahle ponorka je majetkem Geologického průzkumu. Chci ji. Potřebuji každý bit informací, na který si vzpomenu. Chci kontrolu nad tisícovkami seismografů, které jsme rozmístili po celé zeměkouli my, a neomezený přístup ke všem ostatním. Chci centrálu Geologického průzkumu v Coloradu a vstup do jejich databáze. Nikoho nevyhodím. Jen budou pracovat pro mne. Chci celý systém satelitů, který bude následujících deset let pracovat pouze pro mne. A chci otevřený účet pro financování všech svých operací. Bez podmínek a pozorovatelů.“

„Vy ale máte žaludek,“ řekl Ishmael. „Proč si myslíte, že se s vámi tihle mocní pánové o něco podělí?“

„Proto jste tu vy, bratře,“ odpověděl Crane. „Vy, slečna Mastersová a pan Bloom. Vy tři máte kontrolu nad miliony volebních hlasů v nejvýznamnějších metropolitních oblastech. S vaší podporou...“

„Moji podporu nemáte,“ řekl Ishmael prostě a vstal. „My nepřijímáme almužny od bílých. Nevolíme bílé. Jsme soběstační.“

„Nemluvím o almužně,“ namítl Crane nevěřícně. „Mluvím o katastrofách, kterým se dá zabránit. Dokážete si představit, co by se stalo s Válečnou zónou v Los Angeles, kdyby zlom San Andreas...“

„Nepochopil jste,“ zarazil ho Ishmael hlubokým hlasem. „Od bílých zvířat nic nepřijímáme a nic jim nedáváme. Vaše žvásty o zemětřesení jsou mi k smíchu.“ Ukázal k oknu, za kterým se valila láva. „Toto je vůle Alláhova.“

„To není rozumné, bratře Ishmaeli.“ Crane se nevzdával. „Máte možnost zachránit životy svých bližních. Proč jí nevyužít?“

„Na světě jsou horší věci než smrt, doktore. Jednou z nich je poddanství. Ti, kdo se pokoří, prožijí život v potupě a otroctví, život horší, než jaký žijí zvířata.“

Crane zasmušile sklopil oči k podlaze. „Smrt je dost hrozná. Smrtí všechno končí.“

„V království Alláhově žijeme všichni věčně. Ale to vy byste nepochopil.“

„Snažím se o to.“ Craneův hlas zaskřípal bolestí. „Opravdu se snažím.“

„Proč jste tady?“ zeptal se Gabler Ishmaela.

„Přišel jsem proto, abych...“ Z analyzátorů bezpečnostní služby se ozvalo hlasité zapískání. Jeden z příslušníků ochranky odepnul od opasku malý dekodér. „Pánové... Zachytili jsme signál nějakého vysílače... mikrovlnný přenos.“

„Lokalizovat,“ přikázal Li do všeobecného zmatku. Všichni mluvili najednou, muži v bílých kombinézách obcházeli místnost a snažili se objevit neznámého vetřelce.

„Prověřovali jsme všechno,“ tvrdil Crane. „Nic tu nebylo.“

Z interkomu hvízdla bocmanova píšťalka a vzápětí se ozval hlas kapitána Longa. „Doktore Crane, zachytili jsme tady mikrovlnné vysílání, vychází odněkud od vás, z přídi.“

„Zřejmě někdo v posledních několika vteřinách aktivoval vysílač.“ Crane stiskl tlačítko interkomu na stole. „Díky, kapitáne. Už na tom pracujeme.“

Ishmael zvýšil hlas. „Jak říkám, přišel jsem, abych pronikl do všech vašich vládních sítí, přecpaných lží a podvodem, a tváří v tvář vás seznámil s našimi požadavky. Vaše vláda naši vládu neuznala, ale my přesto existujeme. A chceme, abyste nás vyslechli.“

„O čem to mluvíte?“ Gablerovi se třásly ruce. Jeho lidé s detektory horečně pátrali po celém sále.

„Žádáme autonomii,“ prohlásil Ishmael. „Samosprávu... islámský stát v severní Americe, který by zabíral území dnešních států Florida, Jižní Karolína, Severní Karolína, Georgia, Alabama, Louisiana a Mississippi.“

„Už jsme blízko!“ vykřikl jeden z pátračů, který se u průlezu srazil se svým kolegou.

Ishmael stál neochvějně jako skála uprostřed narůstající bouře. Vylovil ze svého *dashiki* disk velký jako dlaň a poslal ho po vyleštěném stole ke Gablerovi. Li po něm chňapl.

„Náš plán nastolení samosprávy je na tomto disku. Právě v této chvíli sledují stejný záznam miliardy lidí na celém světě. Žádáme

odtržení od Spojených států, pane vicepresidente, a žádáme ho teď hned!“

„Tato forma je nepřípustná,“ zrudl Gabler. „Nepřijímám vaši ústní žádost ani žádný záznam!“

„Tady!“ vykřikl jeden z techniků. Dlouhou pinzetou vylovil cosi z vnitřku přepážky a rozběhl se zpátky. Na stůl před Gablerem s cinknutím dopadla miniaturní kamera, ne větší než špendlíková hlavička. Viceprezident ji bleskově sebral a spolkl. „Vy jste... vysílal tyhle záběry!“

„Samozřejmě,“ přisvědčil Ishmael. „Celý svět měl možnost slyšet naše požadavky - a vidět vás v akci, pane viceprezidente.“

„Velice pochybuji, že by občané států, které jste jmenoval, považovali vaše nároky za oprávněné,“ ušklíbl se Gabler.

„Možná na to měli myslet už vaši praotcové, než unesli příslušníky mého národa z jejich domovů, nahnali je na otrokářské lodi a přivezli sem.“ Ishmael se usmál a přistoupil ke ztichlému Craneovi. „Nezáleží mi na vás ani na vašich zemětřeseních, ale děkuji vám za to, že jste mi poskytl příležitost setkat se s panem Gablerem a jeho, hm... obchodními partnery. Myslím, že teď si půjdu odpočinout do své kabiny.“

„Jste krutý.“

„Ne.“ Ishmael zavrtěl hlavou. „Jsem snílek, zrovna tak jako vy. Ale můj sen je jiný.“

„To není sen. To je noční můra plná krveprolití, bolesti a nejistoty. Pamatujte si jen jedno: vaším úkolem je změnit dnešní dobu; moje poslání změní osud celého lidstva navždy.“

„Paběrky, které se pokoušíte prodat těmhle hlupákům, nejsou váš pravý cíl. Chcete víc, mnohem víc.“

Crane na něho mrazivě hleděl. „Dobrou noc, bratře Ishmaeli.“

Afričan opustil palubu, Sumi Chan vyrazil za ním.

„No, to je tedy nádhera!“ vykřikoval Gabler nedůtklivě. Vzal si od Liho disk a zíral na něj jako na mrtvou krysu. „Mohli jsme tuhle schůzku uspořádat ve Washingtonu, *s mými* bezpečnostními opatřeními.“

„Za této situace prostě *musíte* přijmout moji nabídku, pane viceprezidente,“ obrátil se k němu Crane. „Ishmael z vás právě před celým světem udělal hlupáka. Buď to tak necháte, nebo si můžete všechno znovu promyslet. Při posledním volebním průzkumu se ukázalo, že poměrně značná - a stále se zvětšující - část obyvatel Spojených států si přeje uzavřít něco jako dohodu se svými spoluobčany ve Válečných zónách. Běloši dnes představují jen třicet procent z celkového počtu voličů. Můžete využít mého návrhu a nakonec to bude vypadat tak, že jste NOI nabídl ruku ke smíru a oni vám za odměnu bodli dýku do zad. Budete-li postupovat podle mého plánu, dokážete, že vám leží na srdci blaho všech občanů, bez ohledu na to, jak se k vám chovají. Pokud nepřistoupíte na dohodu, obrátím se se stejnou nabídkou na opozici. Vaši protivníci se rádi blýsknou svou humánností.“

Gabler naklonil hlavu ke straně jako pes a zjevně přemýšlel - nebo se o to alespoň pokouší, napadlo Cranea. „Vsadím se s vámi, že pan Li mi rozumí,“ dodal ještě. Mocný Číňan se jen pousmál.

„Dospěli jsme k rozhodnutí, pane Crane,“ řekl.

Crane zhluboka nabral dech, aby se uklidnil, aby zachoval nepohnutou tvář. „Ano.“

„Rád bych, aby všichni ostatní opustili tuto místnost.“

Crane přikývl a bleskl pohledem po Newcombovi, jehož výraz odrážel vznětlivost - s tou se dokáže vyrovnat - i vzrušení.

Neuplynulo ani půl minuty a Crane a Li osaměli tváří v tvář na opačných koncích stolu.

„Jste zajímavý člověk, doktore Crane.“

„Vy také, pane.“

„Samozřejmě je vám jasné, že pokud se týká vládních fondů, nikdy vám nemůžeme dát *carte blanche*.“

„Ale já...“

Li ho zarazil zvednutím ruky. „Zatím jsem hrál vaši hru. Teď je řada na mně. Jestli, zdůrazňuji, jestli máme pracovat spolu, bude zapotřebí najít člověka, který by dohlížel na celý projekt. Nemám nic proti někomu, kdo by vyhovoval nám oběma, dejme tomu Sumi Chan.“

„Sumi?“

„Nejedná se s námi špatně.“ Li si pohrával s nedotčenou sklenkou před sebou. „Jsme jako Američané. Vy jste neobyčejně manuálně zruční. Vaši lidé vynalezli přímo ohromující technická zařízení. Velice pozoruhodné.“

„Říkal jste *jestli* máme spolupracovat?“

„Ach, ano. Jistě.“ Zvedl sklenku a obrátil ji do sebe, přelil do své sklenice zbytek Muiho šampaňského a vypil ho také. „Váš návrh je pro nás opravdu lákavý. Žádáte však, aby vláda i nezávislí průmyslníci převedli značnou část odpovědnosti na vás osobně, a to vše na základě jediné demonstrace vašich schopností.“

„Co tím chcete říct?“

„Je to prosté, doktore.“ Li se lišácky usmál a v očích mu vychytrale zablýsklo. „Můžete dostat všechno, o co jste žádal. Ale musíme mít jistotu, že jste opravdu to, co o sobě tvrdíte.“

„A jak to mám dokázat?“

„Jednoduše. Udělejte to ještě jednou. Řekněte nám, kdy bude další zemětřesení. Něco velkého, důležitého, k čemu dojde dřív, než budou volby. Teď je červen, máte na to téměř šest měsíců. Jestli každý rok opravdu dojde ke třiceti velkým zemětřesením, mělo by vám to poskytnout spoustu času.“

„To je všechno?“

„Ne,“ odpověděl Li. „Musíte najít něco blízko, hodně blízko, aby voliči doopravdy pochopili. A potom, doktore Crane, bude celý svět váš.“

Na palubě Diatribe,
nedaleko kalifornského pobřeží
19. června 2024, 10:12 hod.

„Samozřejmě že jsme neustále pozorováni,“ říkal právě bratr Ishmael Craneovi.

Newcombe seděl mezi nimi a pozorně naslouchal. Jídelna na jachtě byla prostorná, dvacet stop dlouhá místnost se stěnami bohatě zdobenými vyřezávanými panely a mosazným kováním. Ishmael zůstal na palubě i poté, co všichni ostatní, nevyjímaje jeho osobní stráž, loď opustili. Newcombovi nešlo do hlavy proč.

„Každý je neustále pod určitým dohledem. Ve světě bílých je to přirozené, je to hlavní náplň života. Lidé se hlídají navzájem. Stroje dohlížejí na stroje. Proč?“

„Pravděpodobně proto, že jsme nesnesitelně zvědaví,“ odvětil Crane mile. „Připočtěte k tomu, že každý vynález musí být neustále zdokonalován a hlavně využíván. Taková už je lidská nátura. A není pravda, že jsou sledováni všichni. Ti, kdo si to mohou dovolit, najímají jiné lidi, kteří dokážou... přechytračit vymoženosti současné techniky.“

Ishmael se usmál a zvedl dlouhý ukazováček. „Pak na vás dohlíží tento člověk. A nezapomínejte na dalšího, který zase sleduje jeho.“

„Vy nemáte ve Válečných zónách monitory a odposlech?“ zeptal se Newcombe. Ishmael s ním od počátku jednal s vřelostí a úctou.

„Ano, máme,“ odpověděl. „Používáme je proti bílým, stejně jako se oni pokoušejí zneužít je proti nám. Moji lidé mi sdělili, že tento rozhovor právě teď nahrává zařízení označené audiojednotka 528, které se pohybuje po nízké oběžné dráze. V dosahu jeho receptorů zůstaneme až do...“ pohlédl na hodinky, „...čtrnácti čtyřiceti pěti.“

Lanie seděla přímo proti Newcombovi, oči jí zářily. „Jestliže nás právě odposlouchávají, proč tedy mluvíte?“

„To je součást naší politické strategie. Jsme připraveni sdělit bílým obyvatelům Ameriky, proč s nimi nemůžeme žít ve stejné společnosti. Vy i celý svět teď naslouchá mému vysvětlování. Když chci říct něco soukromého, řeknu to v soukromí.“

„Bezostyšně mě využíváte.“ Crane se těžce natáhl pro sklenici plnou čistého bourbonu. „Podívejte, bratře Ishmaeli. Velice si vás vážím. Ani mi tolik nevadí, že jste mého pozvání zneužil pro své zájmy. Ale k čertu, dopřejte mi něco na oplátku, trochu podpory. Chci jen to, co je pro všechny nejlepší.“

„Ne.“ Ishmael zavrtěl hlavou. „Vy nechcete pomáhat lidem; vy chcete zabít šelmu. Vidím to ve vašich očích, když mluvíte o zemětřesení. Nenávidíte zemětřesení. Alláh je stvořil v jejich vznešenosti, vy však máte tu smělost nenávidět plody jeho díla. Je mi líto vás i vašich větrných mlýnů a modlím se k Bohu, abyste nikdy nezískal moc, která by vám umožnila proměnit nenávist ve skutek.“

„Jste ostrý hoch, že?“ Crane neměl ve zvyku ustupovat. „Ano, nenávidím tuhle šelmu. Nenávidím ji tak, jako Kréťané nenáviděli Minotaura. Je špatné nenávidět zrůdu? Nebyl to právě Malcolm X, kdo řekl: ‘Jestliže náš národ koušou psi, máme plné právo psy pobít‘? Nenávidím zemětřesení kvůli životům a snům, které mění v prach, a najdu způsob, jak otupit ostří jeho meče, ať už s vaší pomocí nebo bez ní. - Tak, já také mluvím k celému světu.“ Zafuněl. „Opravdu si myslíte, že se vám podaří prosadit islámský stát?“

Ishmael beze spěchu přikývl. „Národ islámu je národem budoucnosti. V roztříštěném světě jsme to my, kdo bude vládnout.“

„Na Středním východě to dopadlo trochu jinak,“ namítla Lanie.

„Židovská entita zvolila raději sebezničení, než aby čelila realitě islámu. Mrak Masada je stálou připomínkou moci, jakou Alláh vládne nevěřícím. V Palestině už nejsou žádní Židé.“

„V Palestině už není nikdo,“ odsekl Crane. „A ještě dlouho nebude. Jak můžete předpokládat, že víte, kdo má žít a kdo zemřít? Jak si můžete být tak jistý?“ Vstal. „Já chci, aby žili všichni.“

„Zákon džungle je jiný,“ opáčil Ishmael, „a zákon zemětřesení také. Svým rodičům život nevrátíte, doktore.“

„Nepokoušejte se o psychoanalýzu,“ odrazil ho Crane. Zamračeně do sebe obrátil zbytek bourbonu. „Jdu nahoru. Není to pro vás na lodi nebezpečné, bratře Ishmaeli?“

„To nevím. Co myslíte vy?“

„Nemám takovou moc, abych vás ochránil. Přidá se ke mně někdo?“

„Já ano.“ Lanie sebrala svůj šálek kávy a cestou si do něj přidala plnou lžičku dorphu.

Když se začal zvedat i Newcombe, Ishmael ho zarazil vztaženou rukou. „Zůstaň se mnou, bratře Danieli. Chtěl bych si s tebou promluvit.“

Newcombe přikývl. „Dívejte se tam nahoře na sluníčko,“ řekl Lanie. „Přijdu za chvíli.“

Mlčky sledoval, jak Crane s Lanie zamířili k průlezu, navlékli na sebe pláště, rukavice, brýle a klobouky, Crane vylovil z kapsy tubu UV filtru a oba si natřeli nechráněné části obličeje. Jakmile otevřel dveře, do jídelny se vhrnula oslňující sluneční záře. Lanie zamávala a oba zmizeli.

Newcombe a Lanie spolu v poslední době strávili spoustu času a Dan už si téměř dovolil nesměle snít o domově a o rodině, o něčem - o čemkoli - co by nepatřilo ke Craneovu nekonečnému boji s příšerami. Dokonce se mu podařilo Lanie přemluvit, aby se po návratu do Nadace přestěhovala k němu.

„Proč žiješ s bílou ženou, bratře?“

„Mám ji rád.“

„Ona je tvým utiskovatelem. Není jen bílá, navíc je to Židovka.“

Newcombe pevně stiskl zuby, až mu na čelisti vystoupily svaly. „Patří ke kosmopolitům.“

„Židovství je rasa, ne náboženství.“

„Nehodlám přijmout filosofii NOI. Jsem černoch, žiju v Americe a daří se mi velice dobře, děkuji. Nikdo mě neutiskuje, jsem pánem svého osudu. Jsem inteligentní, mám skvělé vzdělání, ve svém oboru jsem absolutní špička - a sám jsem si vybral ženu, se kterou chci strávit celý život.“

„Proč tedy pracuješ pro někoho jako je Crane? Proč nemáš své vlastní laboratoře, vlastní granty?“

Vztek v Newcombovi vřel a narůstal jako rtuť. „S kým jsi o mně mluvil?“

Ishmael se naklonil blíž a zašeptal tak tiše, že se Newcombe musel nahnout těsně k němu, až se hlavami téměř dotýkali, aby mu rozuměl. „Zůstal jsem na lodi, abych si s tebou promluvil. Národ islámu tě potřebuje. Tví bratři tě volají.“

„Nemyslím,“ odpověděl Newcombe neklidně.

„Národ islámu potřebuje k budování vlastního nového světa muže, kteří jsou vzdělaní, inteligentní a dobře znají společnost bílých. Naše komunity jsou roztříštěné, vzdálené jedna od druhé, uzavřené ve třiceti různých městech. Potřebujeme prostor, nutně potřebujeme fyzické sjednocení. Vedeme skutečnou válku. Vezmeme si to, co musíme mít - boží *sharia* a kalifát moudrosti se stanou skutečností. Každý si bude muset zvolit, na čí stranu se přidá.“

„Už jednou jsem si málem zničil kariéru, protože jsem veřejně podporoval NOI. Díky telepřenosu z VEMY jsem teď udělal pořádný krok k tomu zničit se podruhé. Váš boj o vlast je spravedlivý, ale já už jsem svou práci odvedl.“

„Ve světě bílých mužů pro tebe není místo, tam můžeš být jen lokajem,“ šeptal Ishmael. „Chceš lepší svět. Já také. Říkám ti, že s mou pomocí můžeš svého cíle dosáhnout daleko lépe, než když pracuješ pro muže Zla.“

„Crane a zlo?“

„On pochází z Temnoty, Danieli. Já jsem Světlo.“

„Mýlíš se. Crane je stejný jako já.“

„Tomu sám nevěříš ani na vteřinu. Dobře víš, jak je šílený.“

Otřesený Newcombe mlčel.

„Crane je poznamenaný muž a nemá žádnou skutečnou moc,“ pokračoval Ishmael. „Džihád, naše Svatá válka, začala. Politické přičlenění k NOI ti přinese moc, uznání, respekt. Můžeš dovršit to, co sis předsevzal. Můžeš se k nám přidat. Udělám z tebe hrdinu islámu.“

„To mi připadá jako být odsouzen do vězení.“

„Vyslyš mě, bratře.“ Ishmael se zvedl, majestátní postava v hladkém půlnočním *dashiki*. „Náš čas přijde. V našem světě je pro tebe místo po boku lidí, kteří tě milují. Věř mi, když říkám, že ve světě bílého ďábla není místo pro černocha, který je až příliš vzdělaný. Udělají z tebe oslavovaného čističe bot. Crane už se tak chová.“

„Mýlíš se.“

„Ne co se týče Cranea a té ženy. Bratře, já jsem jediný, komu můžeš důvěřovat. V mých žilách proudí spravedlivý hněv

Ctihodného Eliáše Muhammada, Malcolma X, Louise Farrakhana a Proroka Saladina. Tvoji ‘přátelé‘ tě nenávidí a vždycky tě budou nenávidět. Své schopnosti můžeš plně využít jen v NOI.“ Sklonil se co nejníž nad stůl a napsal na papírek: *Zapamatuj si tohle číslo. Je to moje tajná linka*.

Newcombe se naučil číslo zpaměti, ačkoli nepředpokládal, že by ho někdy použil, a papírek roztrhal.

Ishmael přešel k lakovanému okénku a zadíval se ven. Oceán se jen mírně vlnil, slunce se odráželo od tmavomodré hladiny oslepujícími záblesky. Obrátil se zpět k Newcombovi. „Myslíš si, že tě neznám,“ zašeptal. „Mýlíš se. Znám tě z džungle a z otrokářských lodí. Viděl jsem tě vláčet volské jho na bavlníkových plantážích. Viděl jsem, jak tě odvlekli z domova a pověsili na strom nebo tě pohřbili ve svých věznicích, abys nemohl vkročit na jejich ulice. Viděl jsem tě, když ti slíbili svobodu a dali ti jen svobodu umírat hladem. Viděl jsem tě, bratře, když tě krmili svým jedem, alkoholem a drogami, a když ti dali zbraně, abys zabíjel sám sebe. Viděl jsem tě, když tě nakonec měli dost a definitivně se k tobě obrátili zády. Doufali, že zahyneš, že zemřeš v džungli z betonu, kterou postavili *oni*. Nikdy neříkej, že tě neznám. Znám tě tak, jak bys ty znal sám sebe, kdybys otevřel oči.“

„Chtějí tě uvěznit, to je jasné.“ Newcombovi se pohnutím zadrhl hlas. „Nemůžeš odtud utéct?“

Bratr Ishmael se jen pousmál.

Na obrazovce před Li Cheunem se rozsvítila tvář Sumiho Chana. „Volám, jak jste žádal, abych vás informoval o doktoru Craneovi. Dnes odpoledne s lodí přistane a pak se vrátí do Nadace.“

„Výborně. Postaral jste se o monitorovací zařízení v jeho domě a laboratořích?“

„Ano, pane Li.“

Li si povšiml, jak Sumi téměř nepostřehnutelně zúžil oči. „Působí vám plnění tohoto úkolu nějaké problémy?“

„Ne, pane,“ pospíšil si Sumi odpovědět. „Jen jsem byl dlouhá léta hlavním příznivcem doktora Cranea a znám se s ním osobně...“

„Měli bychom si v tomto bodě něco vyjasnit.“ Liho potěšilo, když zahlédl, jak se tvář, vymodelovaná na stopu před ním, zachvěla záblesk strachu. „Mohu vás zničit nebo povýšit. Když pracujete pro Geologickou společnost, pracujete pro mě. Když někomu udělíte grant, udělil jsem ho já. Jestli vám tato práce nevyhovuje...“

„Pane, zatracuji všechny podobné myšlenky. Jsem naprosto oddán vám a společnosti Liang.“

„Crane je vaše práce, ne váš bratr.“

„Ano, pane. Omlouvám se, pane.“

„To je v pořádku. Odvádíte dobrou práci. Prosím, aby to tak zůstalo.“

Li kývl na Muiho, který zmrazil přenos. Tvář Sumiho Chana ztuhla uprostřed poníženého výrazu. „Řekni mi, co víme o Ishmaelovi,“ požádal Li.

„Požadavek islámského státu vyvolal všeobecné obavy a negativní reakce,“ četl Mui přímo z obrazovky. „Velice záporné reakce jsou zaznamenány v jižních státech, které Ishmael jmenoval jako budoucí území NOI. Prvotní analýzy ukazují, že kandidáti Yo-Yu počítají se všeobecným strachem a využijí ho v příštích volbách ke svému prospěchu.“

„Chápu.“ V hlavě mu uzrával plán. „Obnovte spojení.“

Sumiho tvář se skokem proměnila. Už vypadal klidněji. Během krátkého přerušení si řádně zavdal dorphu z malé lahvičky.

„Pane, chovám ve vás velkou důvěru,“ promluvil Li. „Je bratr Ishmael stále na palubě *Diatribe*?“

„Před několika minutami, když jsem mluvil s Cranem, tam ještě byl.“

Li pomocí komunikátoru na zápěstí vypnul audio a otočil se na Muiho. „Nasaďte Federální policejní jednotky. Postarejte se, aby ho zatkli ještě na lodi. Obviníme ho z pobuřování. A řekněte jim... chceme ho živého.“

Mui navolil kód operátoru, pak ze tmy ukázal vztyčený palec. „Jednotky FPF v Los Angeles dostaly patřičné rozkazy. G je na cestě.“

Li krátce kývl a obnovil spojení. „Teď chci, abyste sebral vrtulník, vyzvedl Cranea a dopravil ho s veškerou úctou a srdečnými pozdravy do Nadace. Uvolníme pro vás dostatek finančních prostředků, aby Nadace mohla dál pokračovat v plnění výzkumných úkolů. Dáme Craneovi všechno, co chce... prozatím. Budete v Nadaci trávit většinu času. To je teď váš hlavní úkol. Najdeme někoho, kdo bude plnit vaše běžné povinnosti na ředitelství Geologického průzkumu. Jasné?“

„Ano pane. Děkuji pane.“

„Stín vaší tváři, Chane.“

„I vaší, pane Li.“

Mui zrušil spojení a Sumiho hlava zmizela. Li se zadíval na Kalifornii. *Crane si prorazil cestu do arény a stal se hráčem*, pomyslel si. *Teď se bude muset naučit s tím žít*.

Crane postával vedle Lanie na vyhlídkové palubě. Neklidně přecházel sem a tam, nevydržel chvíli sedět. Nebylo to vedrem, které musel snášet v těžkém oděvu, ani pronikavým slunečním svitem, jehož smrtící sílu násobil odraz paprsků od vodní hladiny. Nucená nečinnost, izolace na palubě jachty, ho dohánělа k šílenství. A v paži mu tupě škubalo. Někde se něco děje. Není to moc blízko, jinak by ruka nesnesitelně bolela. Přesto cítil, jak se vzdálená bolest přibližuje. Třel si rameno.

Lanie překvapeně rozšířila oči. „Co je?“

„Něco... se stalo, zrovna teď.“ Žaludek se mu svíral. „A já trčím tady, uprostřed toho zatraceného oceánu.“

„Je to blízko? Třeba jako hlubinné zemětřesení v subdukčním zlomu pod námi?“

Crane zavrtěl hlavou. Jeho pozornost upoutalo hejno ptáků necelých sto metrů vlevo před přídí. Zdáli se být příliš velcí. A blížili se příliš rychle. „V této části oceánu nejsou subdukční zóny. Kalifornie leží na trasformním zlomu - pacifická oceánská deska a severoamerická pevninská deska se tady třou o sebe, jak se podélně sunou opačným směrem. Kdyby k něčemu došlo v bezprostřední blízkosti, věděli bychom o tom. Ale díky.“

„Za co?“

„Že nepochybuješ o mé intuici.“

Lanie se teď také zadívala na ptáky. Pozorně je sledovala a mračila se. „Dan říká, že to poznáš podle své ruky.“

„A co ještě říká?“

Obrátila se k němu a zasmála se. „Ví, že to určitě funguje, protože cítí tvoje pocity jako ostrou bolest.“

„V zadnici?“

„Jo. Tamhleti ptáci... Nejsou na racky moc velcí?“

„Moc velcí a moc hluční. Slyšíš to vrčení?“

„Ne.“

Sledoval, jak se ptáci klouzavým letem přibližují za stále zřetelnějšího bzučení ohniskových motorů - rádiem řízené kamery maskované jako mořští racci pátraly po *Diatribe*. „Řekl bych, že nás vyčmuchali ti šakalové od tisku.“

Kamery přelétly nízko nad palubou. Na bocích jim zářila loga jednotlivých zpravodajských společností. Falešní ptáci se elegantně vznesli zpět nad moře, seřadili se do kruhu a oblétávali jachtu ve stále užší spirále.

„Asi už jsme blízko,“ podotkla Lanie. „Všiml sis těch neoznačených?“

Crane přitakal. „FPF, G. Drží se bratra Ishmaela. Vsadím se, že se ho pokusí dostat ještě dřív, než vplujeme do přístavu.“

„Nemůžeš s tím něco udělat?“

„Měl raději odejít se svou ochrankou, hned po schůzce. Nemohl jsem uvěřit, že zůstává.“

Jeden z neocejchovaných racků přesvištěl napříč palubou a prolétl sotva stopu od Cranea, který za ním zahrozil pěstí. Pak přiložil dlaně k ústům jako hlásnou troubu. „Děkujeme za uvítání!“ houkl směrem k ostatním kamerám, které se vznášely podél lodi. „Budeme se těšit, že se po návratu s většinou z vás setkáme osobně! - Parchanti,“ dodal tlumeně.

Zamával zdravou rukou a pobízel Lanie, aby se také usmívala a mávala.

„Podívej se na mraky,“ zasmála se Lanie. Crane vzhlédl a spatřil svůj vlastní obličej s pozdravným úsměvem promítaný na kumulus ve výšce padesát tisíc stop.

„Na takových kupách šlehačky vypadám tlustý,“ prohlásil. Vesele vztyčil prst. „Počkej, trochu si z nich vystřelíme. Zůstaň tady.“

S chechtotem sešplhal po žebříku k záchrannému člunu, ukotvenému na hlavní palubě, sebral krabici s nouzovým vybavením a běžel zpátky.

„Co to děláš?“ zeptala se, když ve spěchu vypáčil víko a přehraboval se obsahem krabice.

„Někde tu přece musí být,“ bručel. „Ha!“ Vylovil raketovou pistoli a triumfálně ji pozvedl do výše. „Svět na nás hledí, tak mu dopřejeme podívanou, na jakou jen tak nezapomene!“

Lanie o krok ucouvla. „To nemyslíš vážně!“

„Vždycky všechno myslím vážně,“ namítl a zasunul do komory jednohlavňové zbraně baculatý náboj. Zaklapl závěr a zvedl pistoli zdravou rukou. Vypálil doprostřed hejna patnácti racků. Tupé buchnutí a raketa se zasyčením vzlétla, zanechávajíc za sebou červeně zářící stopu. Náraz vykouzlil na modrém nebi jasně rudý květ.

„Trefa do černého!“ Lanie zatleskala. Dva rackové se proměnili v hromádku šrotu a zmizeli v moři, třetí unikal a každým okamžikem rychle ztrácel výšku. Zraněný pták neměl žádné označení, zřejmě patřil FPF. Zmizel za hřebenem vlny pět set metrů od lodi a všechny ostatní kamery se otáčely za ním.

Crane znovu nabil a podal pistoli Lanie. „Chceš si to zkusit?“

„Mohla bych z toho mít popotahování?“

„Není to jedno?“

Stiskla spoušť, další kamera se zřítila do vody v bílém jiskřícím oblaku horkého magnézia. Zbývající rackové se rozprchli a drželi se v uctivé vzdálenosti od lovců.

„Dobrá rána,“ zavýskl Crane. Na dálku viděl zvětšující se body lodí, jejichž dráhy se sbíhaly vstříc *Diatribe*. Posádky ze zvědavosti nebo z profesionálního zájmu toužily spatřit muže, který se proslavil

díky zemětřesení. V dáli za nimi se proti horizontu rýsoval stín pevniny. Byli doma.

Oblohu teď pokrývala houstnoucí mračna a na jejich huňatých tlapách se objevovaly nejrůznější záběry televizních kamer. Lidé si připojovali audio na živé vysílání.

„Myslím, že máš pravdu, FPF si jede pro Mohammeda Ishmaela.“ Lanie ukázala na několik neškodně vyhlížejících tryskových člunů.

„Půjdu dolů a pokusím se je zastavit.“ Crane hodil krabici s náboji na zem a sklouzl po žebříku.

Čluny přirazily k bokům jachty, na palubách se zahemžili muži v bílých kombinézách s bílými kápěmi, standardní kukly spojené s ochrannými brýlemi jim zakrývaly tváře. Všichni byli ozbrojení.

Lanie dohonila Cranea těsně před tím, než vstoupil do jídelny, a chytila ho za ochromenou paži. „Víš dobře, co děláš?“

„Ne,“ odpověděl. Měla nádherné, zkoumavé oči. Zářila z nich pravda. „Rozmýšlel jsem si to celou dobu od chvíle, co Ishmael na *VEMĚ* vyrukoval se svou bombou. Riskoval jsem a potřeboval jsem, aby mi všechny karty správně padly. Ishmael zamíchal věcmi natolik, že se všechno může docela zvrtnout.“

„Ale získal jsi svou smlouvu.“

„Nezískal jsem nic.“

Všude okolo se rozeřvaly reproduktory. „Mluví zástupce Federálních policejních jednotek,“ šeptal silou hromu příjemný ženský hlas. „Máme povolení zadržet Leonarda Dantina, alias Mohammeda Ishmaela, v souladu se Zákonem o bezpečí na ulicích z roku 2005.“

„Myslím, že tohle nebude při volbách vypadat dobře.“ Crane se díval, jak duchové s bílými tvářemi šplhají na palubu *Diatribe*.

Dveře do jídelny se s třesknutím rozlétly a Newcombe vystrčil hlavu. „Nemůžeme je nějak zastavit?“

„A je to správné, snažit se je zastavit?“ opáčil Crane a jen mávl rukou, když se Newcombe rozzlobeně zamračil. „Zkusím to.“

Uličku zaplnili urostlí muži v bílém, hrnuli se sem zepředu a zezadu a shora. Lanie se držela Craneovi v patách.

„Co tím chceš říct, že jste žádnou smlouvu neuzavřeli? Myslela jsem, že Li...“

„Li mi řekl, že to musím udělat znova.“ Crane pokročil vpřed a oslovil uniformovanou osobu před sebou. Příslušníci G nenosili hodnostní označení ani služební čísla - anonymita vzbuzovala strach a byla zdrojem jejich síly.

„Tato loď se nachází mimo teritoriální vody Spojených států. Nemáte zde tudíž žádné pravomoci a vaše přítomnost na palubě je nezákonná. Teď laskavě opusťte loď.“

Velitel G řekl několik slov do komunikátoru a pak spokojeně kývl. „Dvě celé devět desetin míle,“ oznámil klidně a ukázal ke dveřím. „To je jediný východ z té místnosti?“

„Ne,“ ozvala se Lanie, zatímco rozzuřený Newcombe se postavil před průlez, jako by ho chtěl hájit vlastním tělem. „Na pravoboku jsou ještě jedny dveře.“

„Nebude před vámi utíkat.“ Newcombe ustoupil stranou. „Řekl mi to.“

G vtrhli do jídelny. Bratr Mohammed Ishmael klidně seděl u stolu a blahosklonně se usmíval. „Máte rezervaci, pánové?“ zeptal se vlídně.

„Vstaňte,“ vybídl ho velící důstojník. „Jste zatčen.“

Ishmael se vztyčil. „Nejsem občanem tohoto státu. I kdyby tomu tak bylo, neporušil jsem žádný váš zákon. Nemůžete mě zatknout.“

„Máte možnost učinit oficiální prohlášení, které zaznamená protokolární robot.“ Velitel G důsledně udržoval zdvořilý tón. „Tito pánové vás teď odvedou. Po dobrém nebo po zlém, můžete si vybrat.“

Šest mužů vykročilo. Vypadali neozbrojeni, ale na rukávech se jim blyštěly pásky elektronických a mikrovlnných generátorů, smrtících defenzivních zbraní. Obstoupili Ishmaela ze všech stran a pak se na něho současně vrhli.

Sevřeli v prstech jen prázdnotu. Marně se snažili zachytit Ishmaelův obraz, který náhle zprůhledněl, bez užitku mávali rukama a jejich paže procházely nehmotným tělem.

„Projekce!“ Newcombe se rozesmál. „Není to skutečně on.“

„Teprve od dnešního rána,“ ujistil ho Ishmael. Prošel stolem a zamířil přímo k Newcombovi. „Zavolej,“ zašeptal mu.

G se beze slova stáhli a opustili loď. Poslední z nich podal Craneovi účet za sestřeleného racka. Rozesmátý Ishmaelův hologram pózoval pro zbývající racky-filmaře, kteří posedali na zábradlí a nahlíželi do jídelny kulatými okénky. „Lidé celého světa,“ zvolal, „tady vidíte, jak se chová bílá zvěř. Jedná z nenávisti, jako divoši. Chtěl jsem, abyste všichni viděli, proč musíme získat svoji vlastní domovinu. Nic nás neodradí. Toto jé vůle Alláhova.“

Přízrak zmizel. Crane se protáhl ven. Bylo mu jasné, že vládní byrokrati se ho pokusí do záležitosti s Ishmaelem nějak namočit, aby si zchladili žáhu. Bude to muset překonat. Vyplašení rackové vzlétli, když vyšel na palubu a opřel se o zábradlí. Sledoval, jak se G spouštějí zpátky do svých člunů. Okolo přibývalo profesionálních novinářů i amatérů s kamerami. Vycítil, že vedle něho stojí Lanie, a otočil se. Newcombe tu nebyl.

„Li a ostatní s tebou uzavřeli dohodu. Budou ji muset splnit.“

„Pokud se mi podaří způsobit další zemětřesení,“ zabručel a mrkl na ni.

Obklopily je desítky lodí a člunů nejrůznějších tvarů a velikostí. Ve středu zvětšující se pestrobarevné flotily se rychle blížili k Los Angeles. Lidé mávali a volali na ně.

Hráli se s Lanie na výsluní slávy, smáli se a mávali v odpověď. Crane se vyklonil přes zábradlí a zavolal na nejbližší člun: „Loď ahoj! Co je nového? Nějaké zemětřesení? Cítím, že se zrovna něco děje.“

Na jednom ze zpravodajských plavidel zapraskal reproduktor. „Před chvílí jsme dostali zprávu. Výbuch Mount Pelee skoro srovnal Martinique se zemí.“

„Ani si nevybaluj,“ řekl Crane Lanie. Přehodil nohu přes zábradlí a sešplhal na hlavní palubu. Všechno bylo zapomenuto, všechno kromě lovu, všepohlcujícího, nekonečného lovu.

Kapitola čtvrtá

GEOMORFOLOGICKÉ PROCESY

Los Angeles, Kalifornie
20. června 2024, 20:47 hod.

Nikdo neměl tušení, že Sumi Chan je žena. Vůbec nikdo. Stará *yi-sheng*, která v největší tajnosti pomáhala při jejím narození, zemřela o pět let později. Vlastní rodiče Sumi se rozhodli pro celoživotní podvod poté, co amniocentické vyšetření odhalilo, že jejich novorozeným dědicem bude děvče. Oba zemřeli ve dvaadvacátém roce na St. Louiskou chřipku. Chřipkový virus s sebou přinesli američtí cesťáci a brzo se ukázalo, že je daleko ničivější než epidemie z roku 1918. Ve městech celého Dálného východu umíraly stovky tisíc lidí, zatímco americký kontinent zasáhla nákaza jen mírně.

A tak byla Sumi v posledních dvou letech sama se svou velkou lží. A bude se s ní muset sama vyrovnávat i dál... ačkoli celá maškaráda trvající dvacet osm let se nakonec docela minula cíle; ženám bylo sice stále odpíráno dědičné právo na půdu předků, tu mohli zdědit jen muži, ale nárok Sumi už dávno neexistoval - pozemky jejího rodu byly zkonfiskovány při bankrotu a její rodiče zemřeli v chudobě.

Nejčastější její zkušeností byl pocit, že je v pasti. Odešla do Ameriky, aby v cizině studovala přírodní vědy, jak bylo zvykem. Místo u americké odbočky Geologického průzkumu bylo jen

zástěrkou, a také by se dobře vyjímalo v osobních záznamech. Teď byla tahle práce to jediné, co jí zbývalo, a Sumi se děsila, že její inkognito vyjde najevo a ona že ztratí zaměstnání. Zbavena cti neměla by už nic. Celý život byl lež. Jediná pravda, které Sumi opravdu rozuměla, byl strach z odhalení, který ji po léta sžíral.

Seděla zabořená do hluboké sedačky v nevelké kabině vrtulníku Liang Int., speciálně odhlučněného stroje, který pro svůj neobyčejně plynulý let patřil mezi nejoblíbenější modely, a pokoušela se znovu nabýt duševní rovnováhy. Crane s ní vždy jednal na rovinu, zajistil jí společenský věhlas a choval k ní značnou důvěru, nejen díky tomu, že mu zajišťovala subvence pro jeho projekty. Sumi ho také měla ráda, přes všechny jeho výstřednosti, a občas i kvůli nim. Nezasloužil si to, co se mělo snést na jeho hlavu.

Uviděla, jak se k přístavnímu molu v Long Beach Harbor žene dav možná dvou set lidí. Slunce už zapadlo a na horizontu nad největším městem západní polokoule se rozvírala průzračná hvězdnatá noc. Chodci svírali pod paží zaklapnuté slunečníky, otírali si z tváří ochranný krém, zbavovali se kabátů a rukavic. Noc s sebou přinášela svobodu.

Novináři se kolem Cranea rojili jako vosy. Razil si cestu dlouhou promenádou podél doků ke stanovišti helikoptér. Většina lidí okolo něho byli kameramani, nezaměstnaní, nebo znudění občané, jejichž životním snem bylo dostat se do televize a spatřit svůj obličej promítnutý na stěnu budovy nebo do mraků. Touha po „slávě“ byla tolik rozšířená, že už to nebyla jen posedlost, ale přímo demografický rys.

Cranea doprovázel Newcombe a ta nová ženská. *Proč ji Crane přivedl?* Sumi nevěděla, co si má o Lanie Kingové myslet. Zdálo se, že jí patří Craneova profesionální úcta i Newcombovy city - potenciálně nebezpečná kombinace. Co však bylo důležitější, Sumi měla obavy, že Lanie prohlédne její lest, tak jako se obávala odhalení v přítomnosti každé ženy.

Crane se svým týmem dorazil uprostřed davu a Sumi otevřela dokořán zadní dveře, aby mohl vyšplhat dovnitř.

„Doktore Crane, doktore Crane,“ volal novinář ve zlatožlutém mandarínském saku, „kdy udeří velký drak na Los Angeles?“

„Kdybych vám řekl, že to bude zítra, co byste udělal?“ Newcombe s Lanie vklouzli dovnitř a Crane se natáhl po klice posuvných dveří. „To je otázka, kterou byste si měl položit.“

Zabouchl a těžce dopadl do čalouněného otočného křesla. Zhluboka vydechl, dopřál si krátkou chvilku uvolnění. Zdravou rukou si promnul oči. Pak vteřina odpočinku minula a on se posadil zpříma a pohlédl na Sumi. „Na co tu sakra ještě čekáme?“

Sumi se dotkla malé mřížky na pravém opěradle. „Vpřed.“ Vrtulník se během několika vteřin zdvihl do vzduchu. Usmála se na Cranea. „Příští stanice - mešita.“

„Mešita?“ Lanie si ručníkem stírala zbytky krému s tváře.

„Sumi tak říká Nadaci,“ vysvětlil Newcombe. Protáhl se a zívl. „Uvidíš, jen co tam budeme.“

„Máš nejnovější údaje o Pelee?“ zeptal se Crane Sumi.

„S sebou ne.“

„Řekni mi, co víš z hlavy. Martinique patří do Antilského řetězce, že?“

„Ano.“

Newcombe jí vpadl do řeči, než mohla pokračovat. „Mohlo by dojít k dalším erupcím.“

„Už se stalo,“ přitakala Sumi. „Dvě další... menší. Hlavní problém je teď počasí. Z Pelee stéká dvacet řek, všechny jsou plné popela a vylévají se z koryta. Hora se rozpadá... drobí se, klouže dolů ve vlnách bahna, které už smetly několik vesnic.“ Bez odmlčení navázala: „Dá si někdo něco k pití? Dorph?“

„Ne,“ odmítl Crane. Dotkl se komunikátoru na zápěstí, připojoval audio k síti. „Sumi, zavolej novinářům. Chci jich pár vzít s sebou, jinak do zítřka zapomenou, kdo jsem. A sežeň Burta Hilla, je v Nadaci. Řekni mu, že potřebuju tucet zdravotníků z první pomoci a tucet pořádných chlapů.“

„Pořádných chlapů?“

„Silných... aby mohli kopat. Mimochodem, rád tě zase vidím, Sumi.“

„Díky, pane.“ Sumi aktivovala velkokapacitní komunikační jednotku v křesle, hrazenou z prostředků Nadace, a pomocí konferenční linky poslala krátký vzkaz čtyřiceti zpravodajským společnostem.

Crane navolil na svém osobním komunikátoru přímé spojení s Harry Whetstonem. Zatímco čekal, až počítač pomocí nejrůznějších dotazů a odkazů vystopuje adresáta, otočil křeslo a pohlédl oknem helikoptéry na noční scénu pod sebou. Los Angeles rozkvétalo tisíci světel a neonů.

Měl svého mecenáše, starého Stoneyho, docela rád. Skvělý chlap. Je to lumpárna, že celou jeho hotovost, všechny ty miliardy, zadržuje soud jako záruku. Zabte právníky, jak říká Shakespeare. Stoney měl přesto k dispozici spoustu lidí a materiálu, takže by mohl dodat vše, co bude zapotřebí.

„Whetstone,“ ozval se pevný, ale přátelský hlas.

„Stoney, tady je Crane.“

„Ale, to jsem rád, že tě slyším. Tak co to sakra bylo s tím...“

„Teď na to není čas, kamaráde. Potřebuju letadlo a potřebuju vybavení.“

„Pelee?“

„Měl bych vypadnout nejpozději za hodinu. Mohl bys mi do třiceti minut poslat na přistávací dráhu Nadace nějaké letadlo?“

„Škoda, mám pro tebe jen opelichaného orla. Starý tryskáč bez ohniskových motorů. Musím napřed zjistit, jestli mají natankováno. Jestli ano, stihneme to tak, jak potřebuješ. Jestli ne, samotné tankování zabere přes půl hodiny. Mám po ruce pár těžkých mechanismů, můžu ti je přibalit, jestli chceš.“

„Proboha, ne,“ zamítl to Crane. „Co opravdu potřebujeme jsou krumpáče a lopaty. Mohl bys je sehnat?“

„Víš určitě, že...“

„Krumpáče a lopaty, Stoney. Zavolej mi zpátky na linku Q, jakmile budeš znát čas příletu. Spěchej.“

Město hluboko pod nimi pulzovalo životem, zdálo se, že televizní záběry ožívají v tekutých krystalech na každé ploše - na domech, billboardech, stěnách i vozidlech. Nejvyšší budovy obklopovalo

pozlátko v podobě gigantických projekcí, které sahaly přes všech dvacet či třicet pater. Vrtulník mířil k severu na Mendenhall Peak, do pohoří San Gabriel.

„Proč se dnes ke mně na palubu vřítili G?“ zeptal se Crane hlasitě.

Sumi odpověděla tím, co se nabízelo. S pravdou, která se týkala Cranea, vždycky zacházela opatrně. „Ishmaelovy požadavky vyprovokovaly značně negativní reakce. Lidé chtějí, aby se něco podniklo. Bojí se toho, co zůstalo za zdmi Válečných zón.“

„Jaký to bude mít vliv na naši práci?“

„To se zatím nedá říct. Trochu jsme ztratili… kolik, to ještě nevíme.“

„Ale Li neponechává nic náhodě, že?“

„Pan Li je obchodník,“ odpověděla Sumi okamžitě. „Co bys čekal jiného?“

„Očekával bych, že bude stát za mnou a za naší dohodou,“ odsekl Crane, pak zamítavě mávl rukou. „Nepřekvapuje mě to.“ V duchu probíral možné škody. „Prostě jen musím řídit akci sám. Ishmaela přežiju.“

Vzdychl a zavrtěl hlavou ve snaze setřást ze sebe závoj únavy. Vyspí se v letadle cestou na Martinique. Vzmáhala se v něm hrůza. Cítil pach bolesti a utrpení. Věděl, jaká panika se zmocňuje těch, kdo uvízli ve svých domech jako v pasti, uvězněni pod tunami bahna a kamení. Vytryskly mu slzy, rychle si otíral oči a silou vůle se přiměl potlačit city a dívat se na katastrofu pohledem nezaujatého pozorovatele. Jen tak se dokázal přenést přes události, které ho čekaly na Sadu a teď na Pelee.

Pokusil se pozorovat noční město dole. Na stovkách obrazovek spatřil svůj vlastní vrtulník se znakem Liang Int. Pouliční obrazovky nebyly samoúčelné. Jejich hlavním úkolem bylo zabavit ty, kteří čekali před obchody v nekonečných frontách na základní potřeby. Elektronika byla levná a přinášela potěšení; odpoutávala mysl člověka od skutečnosti, že infrastruktura Ameriky je přinejmenším vratká. Omšelé činžáky, chronický nedostatek potravin způsobený příliš nízkým počtem zastíněných polí, mizerné platy, to všechno činilo elektronickou útěchu druhou nejlepší věcí hned po dorphu.

Jedna z helikoptér, které se hnaly za nimi, teď sklouzla příliš nízko. Stroj zachytil lyžinou podvozku za okraj budovy, obrátil se na nos, střemhlav dopadl na plochou střechu a udělal několik kotrmelců. Všichni lidé kolem se s kamerami hnali na místo neštěstí. Rychle letící vrtulník nechal celou scénu za sebou během několika sekund a Crane teď sledoval vrak na televizních obrazovkách, které rozžíhaly noc nepřirozeným jasem.

Několik mužů s železnými tyčemi se vyškrábalo na trup helikoptéry ve snaze zmocnit se ohniska. Dva se ze tří stran dobývali na desetipalcový disk, zatímco třetí se protáhl do dýmající kabiny a pátral po těch, kdo havárii přežili.

„Copak se neděje vůbec nic *dobrého*?“ vzdychl Crane, křeslo stále obrácené k průzoru.

„Kate Mastersová přišla s nabídkou neomezeně podpory seismického průzkumu výměnou za to, že vláda schválí zákon, který by zařadil Vogelmanův postup mezi zákroky hrazené zdravotním pojištěním.“

„Vynikající.“ Crane zavrtěl hlavou při pomyšlení na antikoncepční implantát. „Takže teď se budeme míchat i do kontroly porodnosti.“

Nejméně polovina ze stovek projekčních ploch pod nimi stále přenášela obraz z místa havárie. Vandalové vyrvali z trosek vrtulníku energetický zdroj, jiný muž se vynořil ze zdemolované kabiny a vlekl za sebou dezorientovaného pilota. Jakmile oba spatřili zloděje, vrhli se na ně a snažili se jim ohnisko vyrvat. Jediná z kapalinových energetických buněk, uložených uvnitř, by dokázala zásobovat energií celý dům po celý rok. Mnozí lidé byli ochotni pro buňky třeba i zabíjet.

Komunikátor na zápěstí zablikal a Crane aktivoval audio. „Co je?“

„Tady Stoney,“ ozvalo se v odpověď. „Náš orel je natankovaný a připravený ke startu. Ve skladu na severu L.A. jsem taky objevil pár tisíc lopat a krumpáčů, jsou v kontejneru na cestě k tobě.“

Světla ubíhající pod břichem helikoptéry mizela, jak se stroj blížil k Válečné zóně. Obydlená oblast o rozměrech dva krát čtyři míle,

obehnaná ochranným příkopem a těžce opevněná, se kdysi nazývala Východní Los Angeles. Teritorium bratra Ishmaela.

„Skvělá práce, Stoney. Pozdravuj ode mě Katherine.“

„Crane... To letadlo...“

„Nebudu rozdávat jako posledně. Slibuju.“

„Díky.“

Právě přelétali nad perimetrem vojenských jednotek obklopujících Válečnou zónu. Crane tlumeně zaklel. Zóna samotná byla dokonale obalená hustou sítí, která pokrývala střechy a stěny budov. Po celá léta se nikomu nepodařilo nahlédnout dovnitř. Nikdo neměl tušení, kolik Hispánců a Afričanů uvnitř žije, ani co dělají, aby se udrželi naživu. Vojsko umožňovalo vjezd kamionům s povoleným materiálem. Bylo jich však tak málo, že se mnozí lidé domnívali, že Ishmaelových následovníků musí být jen hrstka. To byla ovšem sporná otázka, protože během patnácti let se muselo narodit mnoho dětí, které za svůj život nepoznaly nic než ideologické projevy specifické antikultury. Mladí žoldáci. Jakmile helikoptéra vlétla do vzdušného prostoru Zóny, pilot okamžitě nabral výšku.

Crane se obrátil na Lanie. „Odlétáme přesně půl hodiny po přistání. Raději předem zavolej svým lidem a řekni jim, jaké vybavení mají připravit.“ Rychle cosi počítal na komunikátoru. „Máš k dispozici padesát čtverečních stop nákladového prostoru, maximální váha dvě tuny.“

„Postarám se o to, aby nám přenesli věci z vrtulníku přímo do letadla,“ přidal se Newcombe. „Pak požádám Burta, aby...“

„Ty nikam neletíš,“ přerušil ho Crane. „Potřebuju tě v Nadaci. Budeš hledat další zemětřesení... jakékoli. Dobrý typ jsou vždycky středoamerické nížiny.“

„Bereš s sebou Lanie a mě ne?“

Crane nechápal, proč se Newcombe tváří tak nevěřícně. „Potřebuje úvodní rychlokurs, doktore,“ odpověděl přísně. „A ty by sis měl nechat takové řeči pro sebe. Konec diskuse.“

Obrátil se k nim zády. Neměl sebemenší chuť zabývat se Newcombovým citovým životem. Potřeboval ho spokojeného, to jistě, ale ještě víc ho potřeboval soustředěného.

Vrtulník se lehce stočil k západu a zamířil do údolí. Míjeli stovky zlomových linií a příkopových propadlin. Samotné Los Angeles balancovalo na síti systému Elysian Park - v samém středu vzájemně se protínajících zlomů, ve kterých se skrývalo dost energie na to, aby celé město smetla s povrchu zemského. Zavrtěl hlavou. Kolik přívrženců bratra Ishmaela by zahynulo při takovém zemětřesení?

Přeletěli Válečnou zónu a pilot sestoupil o něco níž. Pod nimi ubíhaly další zlomy. Velké pukliny - Santa Susana, Oak Ridge, San Gabriel, Sierra Madre - ty všechny dokázaly vyvolat rozsáhlé otřesy. Nejslavnější poruchové pásmo, zlom San Andreas, trhlina v délce osmi set mil, leželo třicet mil odtud na východ. San Andreas tvořil hranici mezi pacifickou a severoamerickou pevninskou deskou. Neustálý nárůst tlaku mezi oběma krami, které se pohybují podélně v opačných směrech, nakonec způsobí, že se země v tomto místě roztrhne vedví a západní Kalifornie se posune na sever. Jedna krátká zlomová linie, nazývaná zlom Northridge, kdysi změnila celý jeho život. V roce, kdy mu byla udělena Nobelova cena, ji přejmenovali na Craneův zlom.

Nikdy nepochopil, proč se lidé stále ptají po „velkém drakovi“. Zemětřesení, které by dokázalo zničit Los Angeles, by mohla způsobit kterákoli z tisíců zlomových propadlin, bez ohledu na to, jestli vznikly přímo tektonickou činností nebo se otevřely působením podzemních tlaků a pnutí. Tisíc způsobů, jak rozervat Zemi na kusy, tisíc způsobů, jak zemřít. Na Kalifornii nebylo nejzajímavější, že by mohla tak snadno zaniknout, zajímavé bylo, že k tomu dosud nedošlo. Proto si Crane zvolil k vybudování sídla Nadace právě pohoří San Gabriel, hrásťové pohoří zformované činností střižných zlomů. Toužil být v samém centru dění. Chce-li člověk zkrotit šelmu, musí se vypravit přímo do jejího brlohu.

Helikoptéra se naklonila na bok a vlétla do údolí, hnala se dál k Mendenhallu. Crane ukázal z okna. „Lanie, pojď se poprvé pokochat svým novým domovem.“

Přimáčkla se k průzoru vedle něho a vydechla úžasem, až se Crane musel pousmát. Nadace byla přístupná pouze ze vzduchu. Hlavní budova, vystavěná v polovině svahu pod vrcholkem vysokým

4700 stop, se vypínala uprostřed pravidelné sítě rubínově zářících laserových paprsků. Vějíř žhnoucích linií, zaměřených na přesná místa, dokázal odhalit i ty nejmenší záchvěvy země. Věda se tu prezentovala v úchvatném hávu. Pavučina světelných paprsků se rudě rýsovala proti černé obloze, na které poblikávaly jasné body hvězd.

Zvolna se blížili k zemi a přitom spatřili, jak Whetstoneův nadzvukový transportér oblétává horu a sestupuje k dlouhé ranveji, která končila u centrálního komplexu Nadace.

„Jémine," podivila se Lanie, „opravdu to vypadá jako mešita."

„Říkal jsem to." Sumi se otočila na Cranea. „Pět novinářů je na cestě sem."

„Kdy tu budou'?"

„Letí těsně za námi. Jediní, kteří se sem mohli dostat včas, byli ti, co nás sledovali už z přístavu. V pořádku?"

„Bude to muset stačit. Ujisti se, že mají povolení k přistání."

„Proč vypadá hlavní budova jako mešita?" dožadovala se Lanie.

„Architektonický darwinismus," odpověděl lakonicky Newcombe.

„Nerozumím."

Proletěli mříží laserových paprsků, autopilot zaměřil přistávací kříž na oválnou plochu poblíž masivní, čtverhranné hlavní budovy, nad kterou se zvedala rozložitá kopule. „Postavil jsem ji jako mešitu," vysvětloval Crane, „protože jsem ještě neslyšel o mešitě, kterou by zničilo zemětřesení. Na Středním východě stály některé svatyně po tisíce let. Zanikly až uskutečněním plánu Masada. Osmanský architekt ze šestnáctého století, Sinan, používal k ochraně všech veřejných budov před zemětřesením systém kotevních řetězů. Fungovalo to."

Helikoptéra dosedla na zem přímo vedle mešity. Crane okamžitě odsunul zadní dveře a vyskočil. Rozlehlá, dobře osvětlená plocha sahala až k úbočí hory. Třípatrová centrální laboratoř, zakončená široce klenutou kopulí, stála osamoceně uprostřed planiny. O pár set yardů dál se do svahu vklínila administrativní budova, nízká a podlouhlá, vypadala téměř jako železniční vagon. Ve srázu nad ní se krčila desítka horských srubů, v nichž bydleli zaměstnanci Nadace.

Všechny chaty stály na odpružených plošinách, visutá železná schodiště spojovala jednotlivé úrovně mezi sebou a vedla až dolů, k centru Nadace o dobrých třicet metrů níž. Přistávací dráha, dlouhá stuha blikajících světel na opačné straně laboratoře, se táhla až k hranici tmy. Whetstoneův jumbo jet se zastavil někde uprostřed, otevřená vrata přepravního prostoru zela jako všepohlcující jícen, do kterého technici hbitě nakládali nutné vybavení a lékařské potřeby.

Jakmile vystoupili z vrtulníku, přihnal se Burt Hill, ostatní se tlačili kolem něj. „Doktore," mručel z hloubi hustého rozcuchaného plnovousu, který mu spadal až na prsa. „Sehnali jsme všechno kromě lékařského personálu. Ti mládenci, co jste je vzal na Sado, ještě nejsou dost fit, aby se vrátili do první linie."

„To se vsadím že ne." Crane vykročil k masivnímu hlavnímu vchodu. „Tak co uděláme... Zavolej Richardu Branchovi na lékařskou fakultu Kalifornské univerzity a řekni mu, ať nám pošle tak tucet svých nejlepších studentů. Vyřiď mu, že jim poskytneme tu nejlepší praxi, jakou můžou dostat. Jasné?"

„Jasné," přikývl Hill.

Od Sada měla Lanie pro Burta slabost; jeho chování bezprostředně po tragédii na ni udělalo nečekaně velký dojem. Jeho skutečné stáří se dalo jen těžko odhadnout, nejspíš něco mezi třiceti a šedesáti, ale Burtovy výrazné modré oči zářily svitem dávných věků.

„Jo, Burte," vzpomněl si Crane, „máme kontejner lopat a krumpáčů, je na cestě sem. Musíme být připraveni ho naložit."

„Ze všeho nejdřív vytáhneme z hangáru Betsy. V kolik chcete startovat?"

„Je skoro deset... nejpozději v deset třicet. Takže pohyb."

„Chcete, abych jel taky?"

„Tentokrát ne, Burte. Zůstanete s doktorem Newcombem tady a o všechno se postaráte. Jakmile budeš mít čas, chci, abys provedl bezpečnostní kontrolu a zjistil, jestli tu nemáme nějaké elektronické oči nebo uši. Postup třídy A."

„Nevezmeš Burta s sebou?" podivil se Newcombe nazlobeně. „Co je tohle k čertu za výlet?"

Crane ho zmrazil pohledem. „Nejsem zvyklý, aby se o mých rozhodnutích diskutovalo.“

„Tak si tedy zvykni,“ odsekl Newcombe. „Nedovolím, aby Lanie...“

„Cože nedovolíš?“ Lanie ho chňapla za rameno. Crane ukryl úsměv, když viděl, jak jí do tváře stoupá oheň a vyšlehává z očí. „Ty mi *nedovolíš*, abych jela? Odkdy jsi můj táta, šéf nebo Bůh?“

„Nechápeš to! Tohle je mnohem nebezpečnější než Sado. Posledně...“

„Tak dost!“ Crane otevřel široké dvoukřídlé dveře. Na zdi vedle nich se blyštěla bronzová destička se znakem Craneovy nadace. Nikde nic mechanického, nic, co by se mohlo v případě nebezpečí zaseknout. „Promluvíme si v operační místnosti.“

Lanie následovala oba muže do laboratoří v úplném vytržení. Craneova Nadace byla bez výjimky nejneuvěřitelnější budova, jakou kdy viděla. Roztahovala svá křídla jako orel na nebezpečném srázu, Přírodě navzdory - jako by Crane hrozil pěstí Bohu do tváře. Ale ani tato podívaná ji nepřipravila na ohromující dojem z centrální laboratoře.

Pod mohutnou kopulí se skrýval rozlehlý, prostorný sál, jehož středu dominoval obrovitý model zeměkoule, vysoký téměř přes tři patra. Nebyl to jen tak obyčejný glóbus. Od stropu sršely jiskry, ve světelných kruzích se rýsovaly postavy svářečů, kteří pracovali na samém vrcholku ocelové skořápky. Koule přesně kopírovala pozemský terén, obrysy kontinentů a oceánů. Nebyla ještě zcela dokončená, v jejích vnitřnostech Lanie zahlédla miliony tenoučkých drátků a prozatím prázdné vakuové válce a láhve, zjevně určené k pozdějšímu ukládání hmoty. Jádro ve středu koule vypadalo jako zmenšenina vysoké pece. Okamžitě pochopila.

„Ty si děláš svět,“ vyhrkla a sama byla překvapena, jak jí zaskřípal hlas.

„Tohle je všechno tvoje,“ odpověděl Crane klidně. „Proto jsem tě najal.“

„Moje?“

„Vaším úkolem, slečno Kingová, je simulovat historický vývoj naší planety, podmínky, které na ní v současnosti panují...“

„Tvoje schopnost předvídat zemětřesení bude záviset na tomhle?“

Craneovy oči zářily tvrdým leskem a zároveň veselostí, *jako oči hazardního hráče*, pomyslela si Lanie.

„Ne,“ odvětil mírně, „budu závislý na tobě. Glóbus je tvoje hračka. Ale budeš mít pomocníky, kteří ho pod tvým vedením budou vylepšovat. Nejspíš budeš mít občas dojem, že je těch pomocníků až moc.“ V očích mu tančily ďábelské ohníčky, tvářil se rozjařeně a jeho slova brala Lanie dech. „Aha, ti pomocníci. Botanikové, biologové, fyzici...“

Newcombe ho příkře přerušil. „O tom si můžeme promluvit jindy. Jednu věc si ale musíme vyjasnit hned.“

„Samozřejmě.“ Crane znovu vykročil, Newcombe se mu držel v patách jako hlídací pes. Lanie se loudala za nimi, šla pozpátku, protože nemohla odtrhnou oči od obří zeměkoule, která měla patřit jen jí - ale co si s ní proboha počne? Konečně se otočila. Uvědomila si, že nikde v celé budově nespatřila ani kousek skla. Na stěnách neviselo nic, co by mohlo spadnout a způsobit škodu. Celá konstrukce byla od základů až po vrchol vytesaná z kamene. Malé pracovny, přeplněné počítači a seismickými přístroji, neměly dveře, jen prázdné dveřní otvory. Nikde žádná okna. Vypadalo to, že všechno vybavení je připevněné k podlaze. Světlo se linulo z malých, jasně zářících otvorů, vyhloubených v černých kamenných stěnách.

Na vzdálenější straně sálu lemovaly celou třicet stop dlouhou zeď řady miniaturních seismografů, naskládaných do výše dvou pater. Každý zaznamenával tektonické procesy ve své přidělené hoře či údolí a průběžně poskytoval výsledky měření ve dvou různých stupnicích - Richterově a oblíbenější Moment Magnitude. Bylo jich tu jistě několik tisíc. Některé pravidelně pípaly, jiné měly hlas podobný zvonku. Lanie si domyslela, že nejslabší zvukové signály indikují kontinuální seismickou aktivitu, hlasitější zvonky oznamují otřesy, které se projevují na zemském povrchu. Opodál jeden z přístrojů vytrvale naříkal vysokým tónem, znělo to téměř jako dětský pláč. Lanie zamrazilo. Martinique.

Za řadou seismografů se do kamenné stěny zakouslo strmé železné schodiště, u paty označené varovným nápisem VSTUP PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN. Crane s Newcombem už šplhali vzhůru k visuté pevnůstce, která vystupovala ze skály těsně pod stropem. Lanie je rychle dohánělа a dávala dobrý pozor, aby se dívala nahoru a ne dolů. Její slabinou byla závrať.

Protáhla se úzkým vchodem do velína. Vevnitř to vypadalo jako ve vojenském bunkru: stísněný prostor přecpaný nejrůznějším materiálem, zdi pokryté kontrolními panely, které zřejmě umožňovaly přímo ovládat většinu přístrojů v laboratořích. Průzor, podobný velkému oknu proraženému do třicet centimetrů silné kamenné zdi, otvíral pohled přímo na glóbus.

Newcombe jí podal důkladné letecké tlumiče v podobě sluchátek - on i Crane už měli svoje na uších a gestem jí naznačil, aby si je nasadila. Poslechla. Crane s nepříliš nadšeným výrazem stiskl tlačítko. Zazněl řezavý tón, jehož intenzita bodala v mozku dokonce i přes tlumiče. Jestli se někdo pokoušel bunkr odposlouchávat, nejspíš se mu právě roztrhly ušní bubínky.

Sundali si tlumiče, Crane přistoupil ke kontrolnímu panelu a stiskl ovladač. Místnost naplnily záblesky statické elektřiny, které blokovaly jakýkoli pokus o sledování. Ve vzduchu praskaly drobné namodralé výboje, lechtaly Lanie na kůži. Cítila, jak se jí konečky vlasů otáčejí vzhůru.

Crane těžce dopadl do jediného křesla v místnosti, pak si to rozmyslel a vstal. S bezvýraznou tváří pohlédl na Newcomba. „Tak co je? Ven s tím, Dane.“

„Lanie s tebou na Martinique nepojede,“ prohlásil Newcombe bez obalu. Otočil se k ní a zvednutou rukou umlčel protesty. „Poslouchej mě. Jsi tady nová. Nemáš záchranářský výcvik, neznáš základní zásady přežití v krizové situaci.“ Znovu se prudce obrátil ke Craneovi. „Bude se ti víc plést pod nohy než pomáhat.“

„Nech si tu svou péči, sakra!“ Lanie téměř vybuchla, jen s obtížemi ovládala zuřivost, která se jí zmocňovala. „Jak jinak získám zkušenosti, než když budu při tom?“

„Jen mě chvíli poslouchej, ano?“ zarazil ji Newcombe s kamennou tváří. „Posledně když se Crane vypravil na sopku, ztratili jsme sedm lidí.“

„Chceš říct...“

„Správně. Mrtví. Polovina týmu se nevrátila. Tenkrát jsme ještě netoužili po publicitě, takže se z toho nikdy nestal trhák.“

Pohlédla na Cranea. „Je to pravda?“

„Ano,“ potvrdil bez zaváhání. „Bylo to na Sumatře, z ostrova se tam během jediného měsíce vynořil nový vulkán. Evakuovali jsme na druhé straně kráteru, stranou lávového proudu, protože jsem měl obavy z parazitického kráteru, když se náhle zhroutil hlavní komín.“ Hleděl Lanie pevně do očí a nedal najevo ani známku lítosti nebo smutku. „Nebyli jsme dost rychlí. Společně s novým sopečným kuželem vyletěla do vzduchu polovina celé hory. Těla jsme nikdy nenašli. Pořád ještě chceš jet s námi?“

Zachvěla se nečekaným pomyšlením, že tato důležitá otázka může změnit celý její život. „Budu vám tam opravdu něco platná?“

„Při práci přímo v terénu se o tektonice dozvíš víc, než kdybys přečetla všechny odborné publikace na celém světě,“ odpověděl prostě. „Jestli dokážeš obvázat ránu, budeš něco platná.“

„Jedu taky,“ prohlásila bez váhání.

„Když bude v letadle ona, tak já taky,“ vyjel Newcombe tvrdě.

„Ne,“ odsekl Crane. „Celou dobu by ses ji snažil chránit a byli byste mi k ničemu oba. Kromě toho už jsem řekl, že tě potřebuju tady.“

„Takhle se mnou jednat nebudeš,“ zasyčel mu Newcombe do tváře.

„S tebou?“ opakovala Lanie. „Proč vždycky všechno nakonec skončí u tebe?“

„Snažím se jen využít své zaměstnance k jejich největšímu prospěchu,“ zaútočil Crane. „Možná bys měl víc myslet na projekt a míň na svůj milostný život, Dane.“

„Něco takového rozhodně odmítám. Já jsem po tobě nechtěl, abys ji sem vzal. Nechtěl jsem, aby...“

„Tak dost!“ Modrý blesk sledoval pohyb její paže, když kývla na Newcomba. „Mohli bychom si promluvit o samotě, prosím?“

Crane pohlédl z jednoho na druhého a Lanie postřehla v jeho očích obavy, že udělal velikou chybu, když jí nabídl práci. Jestli to chce zvládnout, musí si všechno vyřídit teď hned.

„Samozřejmě,“ řekl konečně. Mírně protahoval slova. „Půjdu zatím dolů dohlédnout na nakládání.“ Zamířil k východu, ještě jednou se otočil. „Dohodněte se. Hned.“

Odešel a na několik vteřin zavládlo ticho. Lanie a Dan stáli metr od sebe a mlčky pozorovali jeden druhého. „Nenuť mě k tomu,“ řekla nakonec.

Zatvářil se ublíženě. „Nechci, abys přišla k úrazu... nebo dokonce o život. Nemáš výcvik. Craneovi je to jedno. Když se rve s jedním z těch svých prokletých démonů, udělá cokoli. Takhle tě ztratit... nepřežil bych to.“

Přistoupila blíž, dovolila, aby ji vzal do náruče. „Chci tuhle práci, strašně ji chci,“ zašeptala naléhavě. „To je největší úkol, největší příležitost, v jakou může animátor doufat. Nechci ji zahodit.“

Něžně ji pohladil po vlasech. „Nestojí za to, abys pro ni umřela.“ Tam, kde se dotýkali jeden druhého, praskaly elektrické výboje.

„Znáš mě. Víš, co chci a proč.“

„Ano,“ přisvědčil.

„Tak mě poslouchej: Je lepší umřít v okamžiku objevu, než žít s vědomím, že jsem propásla životní šanci.“

„Tohle neříkej.“

„Je to pravda, Dane, a ty to víš. Když mi budeš bránit, ztratíš mě nadobro.“

Odtáhl se od ní, otočil se zády a přešel na druhou stranu úzké místnosti. Nebylo kam jít, kam utéct před pravdou. Když na ni znovu pohlédl, měl v očích zmatek. „Já-já tě prostě nechci ztratit... to je všechno.“

„Neztratíš mě,“ konejšila ho a věděla, že s ním manipuluje přesně tak, jako to dělal Crane. „Budu zpátky dřív, než si vůbec všimneš, že jsem pryč. Jedno pro mě udělej... nech poslat moje věci a všechno do

svého srubu. Ujisti se, že všechno přestěhují. Až se vrátím, začneme náš společný život.“

„Myslíš to vážně?“

Přikývla. „Patřím jenom tobě, milý.“ Napřáhla dlaň. „Dohodnuto?“

Pevně jí stiskl ruku, pak Lanie políbil, zvedl do výše a zatočil se s ní po místnosti. Postavil ji na zem a oči mu znovu zkameněly. „Jen mi tam na sebe dávej pozor. Žádné bláznivé podniky. Slibuješ?“

„Slibuju.“ Rozběhla se ke dveřím. „Musím to říct Craneovi. Sejdeme se u letadla.“

Vylétla ze dveří a hnala se dolů po železném schodišti, jako by se nohama ani nedotýkala země, oči upřené na glóbus, svůj glóbus, plná nadšení a vzrušení. Blízkost nebezpečí jí jen dodávala další energii.

Našla ho venku, všude okolo pobíhali lidé a projížděly těžké stroje, Crane vydával rozkazy a gestikuloval, jako dirigent, který řídí symfonii skutečného života. Došla až k němu.

„Kdy odlétáme?“

Mírně zvedl jedno obočí. „Asi za pět minut.“ Zahleděl se přes hřeben. Lanie uslyšela tichý bzukot. Sotva dvacet stop od nich se přes okraj srázu přehoupl bachratý vrtulník. Pod ním se houpal závěsný kontejner plný lopat a krumpáčů. Crane gestem nasměroval pilota k letadlu na přistávací dráze. Ve světě Lewise Cranea neexistovalo nic nemožného.

Kapitola pátá

VÝPADEK

Nadace
21. června 2024, 01:00 hod.

„Hádám, že jednou tejdně to nestačí.“ Burt Hill se začínal opakovat. „Teď budeme dělat ještě zvláštní kontroly každej pátek v noci. Nevadí, že jsem tady od včerejška od sedmi ráno. Jeho výsost nařídila, že se musí provést bezpečnostní kontrola třídy A. V pátek v noci.“

„Už v sobotu ráno,“ opravila ho Sumi.

Plošina jeřábu se lehce otřásla. Burt ji řídil kolem dokola severního pólu glóbusu. Před sebou držel analyzátor velký jako dlaň, ze kterého vyčnívala smyčka tenkého drátu. Z útrob detektoru se každých deset vteřin ozývalo hlasité pípnutí.

„Říkáš, že to děláte každý týden?“

„To se vsaď.“ Burt se mračil nad displejem. „V sedum ráno, každý pondělí, každej tejden.“ Obrátil detektor k laboratoři, na druhou stranu od glóbusu.

„Každé pondělí?“

Pohlédl na ni skrze houští, které mu vyráželo na obličeji, náhle se zatvářil ostražitě. Sumi se mile usmála, aby zmírnila podezření. „Ranní ptáče dál doskáče,“ zabručel nakonec Burt. „Mám rád, když tu všechno běží jako na drátku, hladce a podle programu. Hádej, proč si mě šéf asi cení.“

„Řekl bych, že si tě cení z mnoha důvodů, obzvlášť proto, že je na tebe spolehnutí.“ Sumi se vůbec nelíbilo, že bude muset každou neděli všechno obejít a svoje elektronické uši odstranit. Spustila paže

volně podél těla. Na rukou měla přilepených deset vysílačů, po jednom na špičce každého prstu.

„Jak to myslíš?“ Dokončili oblet, Hill stiskl tlačítko DOLŮ a gondola začala tiše a houpavě klesat.

„Crane tu není. Mohls klidně kontrolu odložit až na pondělí. Nikdo by na nic nepřišel.“ Plošina s mírným otřesem dosedla. Vyklouzli ven a Sumi zamířila ke glóbusu. Postála u něho, obdivujíc Patagonii, a levou ruku přitom položila na Malvínské souostroví. V zádech cítila Burtův zkoumavý pohled.

„To bych nemoh’ udělat. Neudělal bych to. Jsem doktorův předák a je to sakra ta nejlepší práce... mám se tu sakra *nejlíp*, jak jsem se kdy v životě měl. Stydím se říct, kolik mi platí. Hele, dal mi dokonce nahoře chajdu, abych měl kde bydlet... zadarmo... a je zrovna tak dobrá jako ta jeho. Říkám ti, Sumi, když Crane s někým dělá, tak si ho hledí. To pro mě něco znamená. Pro tebe udělal to samý. Jak myslíš, že ses dostal k postu vedoucího rady grantů? Nobelova cena dokáže otevřít hodně dveří. Crane šel a přimluvil se za tebe.“

Sumi při jeho slovech bezděky sevřela dlaň. Zatraceně! Nedopatřením nechala na glóbusu tři vysílače, dva na Velkém malvínském ostrově a jeden na Isla Soledad. Nikdo si jich nevšimne, ani z největší blízkosti, jsou velké sotva jako zrnko prachu, ale při přenosu se automaticky aktivovaly. Mohla jen doufat, že Hill nezapne znovu detektor. Odkašlala si a obrátila se k němu.

„Není to Craneovi také ku prospěchu?“ zeptala se tiše. „Moje nové postavení mu každopádně umožňuje získávat granty, a získávat je rychle.“

„A co je na tom sakra špatnýho, pane Chan?“ uražený Burt se vrátil k formálnímu oslovení.

Sumi sklopila oči a přes všechny logické důvody cítila zahanbení.

„Vem si.“ Hill jí podával citrónový bonbón s dorphem. „Je dobrej.“

„Díky.“ Hodila bonbón do pusy, zatímco Hill vyrazil k západnímu křídlu, kde byly laboratoře a sklady. Tam bude zapotřebí vybírat místa pro štěnice velice pečlivě. Chtěla mít pod kontrolou oblasti, kde se Crane pohybuje nejčastěji.

Dorph rychle stoupal do hlavy, nálada se jí vylepšila. Dohonila Burta, ale pořád tu byly věci, které dorph vyléčit nemohl. Jednou z nich byla hořká příchuť viny.

„Nechceš si trochu dáchnout, až tu budu hotovej?“ Takže Hill má přece jen nějaké podezření. „Z verandy mám fakt nádhernej rozhled. Když je jasná noc, koukám se na Měsíc na Show pozdní noci.“

„To bych bral, Burte. Ale co takhle abychom si odpočinuli ve společnosti jedné speciální láhve, kterou mám v aktovce?“

„Ty jsi mužskej podle mýho gusta,“ pochválil si Hill, a Sumi uvažovala, jak daleko se oba dostanou během pokusů vypáčit z toho druhého nějaké informace.

Hill stiskl tlačítko komunikátoru na zápěstí. „ZVEDNĚTE TY SVÝ TLUSTÝ LÍNÝ ZADKY A PADEJTE ZPÁTKY DO PRÁCE!“ Jeho hlas se sálem rozlehl jako burácení hromu. Programátoři i technici z noční směny vyletěli a spěchali na svá místa.

„Crane tě většinou na takové výlety bere s sebou, ne?“

Hill se zachmuřil, ve tváři se mu zračila opravdová starost. „Jo. Nemám rád, když jezdí po světě sám.“ Potřásl hlavou. „Snad mu někdo připomene, že se musí občas taky najíst.“

Sumi pohlédla na hodinky. „Řekl bych, že teď už je na místě.“

Zarostlý muž se zasmál. „Je na místě a řídí celej ten zatracenej cirkus.“

Přesně v tu chvíli stál Crane po kolena v bahně a popelu, uprostřed noční můry, která kdysi bývala městem Le Precheur na pobřeží Martinique, a řval mizernou francouzštinou: „*Silence, s'il vous plait… silence!*“ na lidi z města, kteří se snažili vyhrabat své přátele a blízké z bahna.

Hora stále hromovala a ve vzduchu se křižovaly blesky. Lanie rozmisťovala své senzory na svahu Mount Pelee a sama zatloukala zahroceným kladivem tyče do země.

Přistáli na východním úbočí Pelee. Po jižním svahu se valily potoky lávy. Záře a žár pronikaly hustou clonou popela, do které se všechno halilo. Blížil se úsvit; ale jestli je právě den nebo noc, to

tady nehrálo žádnou roli. Na Martinique zavládla věčná noc, která skončí teprve tehdy, až nejbližší liják spláchne s oblohy mraky popela. Dál na jihu hořel Fort de France. Lidé od Liang Int. vyhazovali budovy do povětří dynamitem, aby obnovili ochranné pásy zamezující šíření ohně.

Crane sice odesílal informace do sítě SISMA, ale bylo mu jasné, že uplynou celé dny, než se mezinárodní společenství rozhoupá a pošle pomoc, a do té doby budou obyvatelé Le Precheur závislí na tom málu, co mají k dispozici. Ale věděl také, že při organizování záchranných akcí jsou místní zdroje to nejdůležitější. Přimět lidi, aby se o sebe postarali sami. Časovou hranicí bylo procento úmrtnosti lidí uvězněných ve zřícených domech pod tunami bahna: padesát procent během šesti hodin. Každou další minutou počet mrtvých narůstal. Le Precheur už ležel pohřben pod blátivou lavinou celých osm hodin. Jestli chtějí vyrvat z útrob obludy nějaké živé oběti, musí to tady vzít pevně do ruky.

„*Écoutez donc!*“ zařval. Okolí připomínalo zanedbaný dvůr pokrytý maltou, z vrstvy slizkého bahna vyčnívaly dřevěné trámy jako kostry zavalených stavení. „*S'il vous plait!*“

Celý řetěz ostrovů byl vulkanického původu, všechny úlomky pevniny se tu zrodily z ohně zemětřesení. Kdysi se jim říkalo Západoindické souostroví. Pak Evropské společenství získalo od Francie Martinique a pojmenovalo ho „Na prodej“. Už pár let patřil ostrov i se svými obyvateli výhradně Liang Int.

Lidé bezhlavě pobíhali okolo, někteří se rukama ryli v bahně, jiní startovali buldozery a bagry stavební společnosti. Ječeli a plakali a pohřbívali své drahé, kteří bojovali o dech.

Bahnem pokrytým vrstvou pemzy klopýtal odraný muž, zmatený a v šoku, mluvil sám k sobě, pokulhával, za sebou táhl zbytky rozlámané postele. Od hlavy až k patě byl pokryt sazemi a blátem - jako všichni.

Crane k němu vykročil, odstrčil ho od postele, muž šel dál, lhostejný, otupělý. Crane vylovil z kapsy zapalovač, cvakl s ním a hodil ho na postel. Plameny okamžitě vylétly do výše. Otočil se a

zamával na kamiony s vybavením, které sem převezli trajektem ze severu, z letiště na ostrově Dominica.

Pět kamionů se doslova vřítilo na plochu, která kdysi bývala náměstím. Crane zahulákal na řidiče, ať spustí pneumatické houkačky. Dějištěm zkázy se rozlehl příšerný jekot, který obrátil pozornost všech na muže stojícího vedle hořící postele.

„*Écoutez done!*“ zařval znovu. Tentokrát mu šokovaní a zmatení lidé naslouchali. „Jsem tady, abych vás zachránil,“ vykřikoval francouzsky, „ale musíte mě poslouchat. Děláte moc velký hluk. Neslyšíte volání těch, kdo přežili. Přestaňte mluvit. Zastavte buldozery, těmi byste své blízké leda tak pohřbili. Mám tu kamiony plné lopat a krumpáčů. Vezměte si nářadí. Kopejte tam, kde uslyšíte hlasy - musíte být všichni zticha a pozorně poslouchat. Když něco uslyšíte, řekněte to dalšímu, ujistěte se, že se nemýlíte, určete přesně místo a začněte opatrně kopat. Jestli neuděláte, co vám říkám, tak ti, kdo uvízli mezi ruinami, zemřou. Muži budou kopat. Ženy a děti můžou pomáhat s odklízením hlíny. Sežeňte kolečka, fošny, dveře, všechno, na co se dá naložit bahno a kamení. Pohybujte se rychle, ale potichu. Je tady lékařský tým, který bude pomáhat se zraněnými. Když najdete někoho zraněného, nevytahujte ho ven dřív, dokud ho neprohlédne doktor. Jste dobří lidé, pochopíte, že to, co vám říkám, je rozumné.“

Opakoval všechno anglicky, pak čínsky. Když skončil, byl tak ochraptělý, že sotva mluvil.

Američané s vykulenýma očima seskakovali z náklaďáků. Crane lidi miloval i nenáviděl. Dokázali být současně zahanbení i odvážní. „Vy jste dostali instrukce v letadle,“ zachraptěl. „Víte, co máte dělat. Tak do toho!“

Zavládlo děsivé ticho. Řidiči kamionů rozsvítili dálkové reflektory a celou pláň zalilo jasné světlo. Lanie se přidala ke Craneovi, který stál uprostřed jako na scéně, kde se hraje pantomima.

„Senzory jsou na místě,“ zašeptala. „Měl jsi pravdu. Informace, které získáváme ze země, jsou ta nejlepší škola, jaké se kdy mohlo dostat mně i tvým počítačům. Stojíme na živém, pulzujícím srdci seismického života.“

Přikývl a pohlédl na oblohu. „Zkontroluj přenos údajů do počítače, a pak projeď taky satelitní linku do Nadace.“

„Pořád se díváš nahoru,“ povšimla si.

Crane vrtěl hlavou. „To moje ruka,“ šeptal. „Tahle potvora s námi ještě neskončila. Musíme odtud ty lidi dostat jak nejrychleji to půjde. Naložíme zraněné do kamionů a hned je odvezeme do přístavu.“

„*J'ai entendu quelqu'un*,“ zvolal někdo vzrušeně na dolním konci náměstí. Pak se ozval další hlas. „*J'ai entendu!*“

„Kopejte!“ zařval Crane s dlaněmi u úst. „*Becher!*“

Všichni se už vzpamatovali, pracovali pilně, tiše. Crane se pohyboval po dějišti kataklyzmatu a pokoušel se přivést zpátky živé, které si příšera urvala pro sebe. Mluvil s kopáči, vysvětloval jim, jaká je odhadovaná kapacita vzduchu ve zřícených budovách a kde mohou nejpravděpodobněji najít ty, kteří přežili. Pomáhal při vykládání a rozmisťování zvukových snímačů se zesilovači, infrakamer a sond z optických vláken, které se daly zasunout přímo do trosek a pomáhaly tak nalézat další lidi, živé i mrtvé. Technika určená k odposlechu a sledování občas přijde vhod. Necítil ani hrdost, ani hrůzu z toho, co dělá. Byl si vědom jen naléhavosti. Přivedla ho sem posedlost; hněv ho nutil k činnosti.

Brzo se z trosek začali vynořovat první lidé, kupodivu mnozí z nich byli naživu. Lanie zkontrolovala počítačové linky, po kterých cestovala získávaná data, a přidala se k ostatním. Pomáhala s tříděním pacientů, obvazováním ran a nakládáním zraněných do kamionů. Hodiny ubíhaly. Jednou vzhlédla a ve zmatku okolo spatřila Cranea; vydával rozkazy jako generál. Žena, která klopýtala za dvěma nosiči raněných a jejich břemenem, se k němu náhle rozběhla, z vděčnosti ho objala a políbila. Přes tvář mu přelétl zděšený výraz, ztuhl a odstrčil ji, jako by se dotyku děsil.

Lanie pracovala v největším strachu, jaký kdy zažila. Na Sadu byla příliš naivní, než aby se bála. Tady už věděla, proti čemu se postavili. V duchu prožívala svár dvou myšlenek. Chtěla důvěřovat Craneovu zdravému rozumu, věřit, že se o ně postará, ale už začínala poznávat, že Crane nemá zdravý rozum, jen chytrost. To, že stále obracel oči k obloze, ji nijak neuklidňovalo.

Pak to uviděla a celým tělem jí projel záchvěv hrůzy. Blesky. Světlounce růžové blesky přeletovaly z úbočí hory do mraků a zase zpátky. Najednou jako by vyskakovaly odevšad, hlasité praskání znělo jako střelba.

Rozběhla se po pláni, vyhýbala se stále zoufalejším a unavenějším kopáčům, až Cranea objevila uprostřed napolo odkrytých trosek velikého domu. Horní patro prostě zmizelo, schodiště vedlo do prázdna. U paty schodů ležel mladý chlapec, asi šestnáctiletý, nohy měl uvězněné pod těžkým trámem. Několik mužů se pokoušelo sestrojit improvizovanou páku, zatímco Crane a mladý praktikant z university klečeli u chlapce.

„Crane," vyhrkla, „obloha..."

„Teď ne," odbyl ji a obrátil se k dělníkům, kteří se právě chystali nadzvednout trám jinou kládou jako pákou. „Nezvedejte to!"

„Proč ne?" ptal se medik. „Nevypadá to, že je těžce zraněný. Odneseme ho na naklaďák a..."

„Dobrá škola, doktore. Už jste někdy slyšel o crushsyndromu?"

Mladík, špinavý od bahna a slizu, jen zíral. „V takových případech, jako je tenhle, musíme zajistit ošetření *in situ*, než se můžeme odvážit s pacientem pohnout. Je pod tím trámem už skoro deset hodin. Tam, kde byl přerušen krevní oběh, se nahromadily toxické látky. Teď ho vytáhnete, on klidně odkráčí a za hodinu umře na infarkt."

„Tak co budeme dělat?"

„Napumpujeme do něj intravenózně tekutiny a antitoxiny. Až zvedneme ten trám, jeho tělo už bude připraveno poradit si s jedem, který je zaplaví."

„Seženu, co je potřeba." Medik se rozběhl pryč.

„Dobře, tak mluv," vyzval Crane Lanie. Skláněl se nad chlapcem a odhrnoval mu pramínky vlasů z čela.

„*J'ai peur*," zašeptal hoch.

„*Moi aussi, mais pas trop*," uklidňoval ho Crane. Ohlédl se po Lanie.

„Blesky," vypravila ze sebe. „Vyšlehují přímo z ostrova."

Crane se beze slova zvedl, obličej jako kamennou masku, vylezl z trosek a pohlédl na oblohu. Medik už se ve spěchu vracel do pobořeného domu, připraven začít s kapačkou.

Všude okolo praskaly elektrické výboje, přelévaly se po svazích hromující hory jako ohnivý déšť.

„Všichni musí pryč.“ Zamířil k operačnímu centru.

„Co je to?“

„Oheň svatého Eliáše,“ odpověděl přes rameno. Začal řvát rozkazy, křičel na své lidi, aby sebrali všechny zachráněné a odvezli je do přístavu.

Lanie běžela za ním.

„Atmosféra je nasycená statickou elektřinou,“ vysvětloval. „Něco se bude dít.“

Celý Le Precheur se najednou dal do pohybu; lidé šplhali na náklaďáky nebo prostě v panice prchali pěšky. Hřmění znělo stále silněji, na ramena jim padal hustý popel. Lanie se ve snaze nemyslet na nebezpečí soustředila na Cranea, a když vyrazil zpátky k domu, který před chvílí opustili, rozběhla se, aby mu stačila.

Brodili se troskami. „Vypadněte odtud, doktore.“ Crane sebral praktikantovi z ruky kapačku.

„Ale pacient...“

„Vypadněte odtud, sakra! Hned!“ Obrátil se k dělníkům, kteří se právě ze všech sil snažili zvednout tenkou kládu na kámen a zvětšit tak páku.

„*Sauve qui peut!*“ zakřičel, a vyděšení muži se okamžitě dali na útěk.

„Co ty tu hrome děláš?“ obořil se na Lanie. Nespouštěl oči z plastikového sáčku s tekutinou, který držel v ruce. „Běž... utíkej!“

„Bez tebe nejdu.“

„Dal jsem vám rozkaz, dámo.“

„Už sis možná všiml, jak reaguji na rozkazy. Klidně šetři dechem.“

Zaťal zuby. „Chyť tu páku. Až ti řeknu, zatlačíš, co ti síly stačí, a já ho vytáhnu. Jasný?“

Dosoukala se ve stísněném prostoru k páce a čekala. Slyšela, jak kamiony odjíždějí k přístavu. Nad mořem bahna se nesl řev motorů a burácení a syčení rozzuřené hory.

„Proč tu chceš zůstat?“ Crane držel chlapce za ruku.

„Nevím,“ odpověděla upřímně. „Možná chci, abys viděl, že tuhle práci beru vážně.“

Upřímně se zachechtal. „Přesvědčilas mě. Ale myslím, že to nejsem já, koho potřebuješ v Nadaci přesvědčit.“

Rozhodla se narážku na Newcomba ignorovat. „Umřeme tady?“ zeptala se místo toho.

„Jo... Nejspíš ano. Spokojená?“

„Ty jsi šéf.“

Čekali. Tekutina ze sáčku zvolna překapávala chlapci do žíly. Crane ho tiše chlácholil, když se země pod nimi hrozivě chvěla. Jakmile byl sáček prázdný, odtrhl ho a zahodil. „Jedem! Dělej!“

Lanie se opřela o kládu. Dusivý zápach síry byl stále silnější. Necítila panický strach, jen profesionální nezúčastněnost. Udělá svou práci. Proto je tady. Vlastní klid ji překvapil, téměř ohromil.

Slyšela Craneovo supění. Vší silou vzpírala páku. Popel ji dusil a nutil ke kašli.

„Mám ho,“ vykřikl Crane. Zdravou rukou si přehodil štíhlého chlapce přes rameno a potácel se mezi troskami ven. Lanie pustila páku a klopýtala za ním. Náměstí bylo pusté. Prodírali se kluzkým, mlaskajícím bahnem.

„A co teď?“

„Teď... ježišikriste.“ Crane znovu vzhlédl, oči vytřeštěné.

Vrcholek Pelee vysoko nad nimi zalévala temně rudá záře, která se stále rozjasňovala. Naprostá tma se změnila v pravé poledne slunečného dne. Pak uviděli, jak se oblak světla odtrhl od kráteru a rozlétl se po svahu, pár set yardů od nich. Nebyla to láva, ale rozvlněný potok doruda rozžhaveného kamení. Uvnitř pulzující zkázy se převalovaly balvany, pozůstatky stromů, ohromné skály, které se zvedaly z proudu jako karmínové blýskající hroty, valily se dolů a rozstřikovaly kolem sebe vějíře jisker.

Rychlost proudu byla děsivá. Celá lavina během několika sekund prolétla po svahu, převalila se kolem, jen těsně minula místo, kde stáli a zmizela v moři.

„Slyšel jsem o tom, ale ještě jsem to nikdy neviděl," zamumlal Crane. Hlas mu selhal posvátnou bázní a možná také únavou, protože stále ještě nesl mladíka přehozeného přes rameno.

„Je to konec?"

„Ne."

Sotva pohasl karmínový jas kamenné laviny, nahradil ho hrůzu nahánějící mrak, který se utvořil na teď viditelné obloze právě nad místem sesuvu. Vyrůstal z dráhy žhavého proudu a pohyboval se stejným směrem, nabíral rychlost, jako by se lehčí částice sopečného spadu zvedaly do vzduchu a letěly dál, zatímco ty těžší padaly k zemi.

Mrak narostl do ohromné koule, vydouval se a mohutněl, jak v jeho nitru geometrickou řadou přibývalo děsivé energie. Lanie jím byla fascinována, téměř necítila, že ji Crane levačkou tahá za ruku. Mrak se hnal kupředu, přímo na ně, vřel jako přetopený kotel a každým okamžikem měnil tvar. Valil se těsně nad povrchem, dmoucí koule oživlé hmoty a jiskřících blesků.

„Zpátky do sutin!" křičel Crane v horkém vichru, který předcházel mrak. „Hned! Rychle!"

Pohnula se.

Bušil do nich déšť kamenů velkých jako ořechy. Burácející ohnivý oblak se hnal blíž a blíž. Crane věděl, že mu zbývá asi dvacet vteřin, aby vymyslel, jak se ochránit před vichrem o teplotě dva tisíce stupňů Celsia, který jim vysaje kyslík přímo z plic.

Kopáči předtím vyklidili uprostřed trosek mýtinku asi deset stop v průměru, aby mohli chlapce vytáhnout, ale ta se teď bořila, hroutila se vlastní vahou. Trám pronikavě zaskřípěl, zasténal a praskl. Crane jako ve zpomaleném filmu spatřil, jak se konec trámu vymrštil proti nim, zasáhl Lanie plnou silou do spánku a srazil ji na kolena. Potácivě se pokoušela vstát a dusila se přitom kašlem.

„Tady, pojď!" Hmátl po ní, ale v ochrnuté ruce neměl dost síly, aby ji vytáhl na nohy. Složil svoje břemeno na zem; mladík se

roztřeseně po čtyřech plazil dál do rozpadající se tmy vlastního domu.

Crane chytil Lanie kolem pasu a opřel si ji o bok, podpíral tak většinu její váhy. Náměstí venku za jejich zády plálo oslnivým ohněm. Téměř se nedalo dýchat. „*Salle de bain,*“ zakřičel na chlapce. „Vana! Vana!“

„*Ici,*“ odpověděl hoch slabě a plazil se dál.

„Tak fajn.“ Crane táhl sténající Lanie, v podřepu se prodíral troskami. Žár se stával nesnesitelným. „Hola, slyšíš mě?“

Hlava se jí bezvládně kývala na ramenou, řasy se chvěly ve snaze přivést zpátky oči, které se chtěly stočit vzhůru. „Jsem d-dobrá,“ mumlala slabě. „Jen si musím... musím... si lehnout, to... to...“

„Jasně, jasně,“ Crane ji teď vlekl za sebou. „Dan mě zabije, jestli to dřív nezvládne tahle mizerná sopka.“

Chlapec se dosoukal za schodiště, které končilo v prázdnu, a nemohoucně strkal do rozštípnutých dveří, napolo rozdrcených pokrouceným rámem. Crane složil Lanie na zem a z posledního dechu se vrhl proti zbytku dveří. Povolily pod jeho vahou, vpadl přímo do koupelny, která se sice na straně obrácené ke svahu propadla, ale jinak zůstala pozoruhodně netknutá.

Vtáhl mladíka za sebou. Na podlaze pokryté popelem majestátně vyčkávala široká vana na nožičkách. Crane se prosoukal mezi třískami zase ven, chytil Lanie za límec a vlekl ji do místnosti. „Zůstaň vzhůru, jasný!“ křičel na ni, jak jí smýkal přes opadané zdivo a trámy. „Slyšíš mě? Nespi!“

„Rozkaz, kapitáne,“ zasípěla. Po krku jí stékala krev, promáčela jí vlasy a košili.

Dovlekl ji vedle vany a položil na záda. „Nehýbej se,“ přikazoval. Přitáhl chlapce za paži blíž a přitiskl ho k ní. Sám si lehl na oba dva a přiklopil na všechny vanu. Doufal, že takto vytvořená vzduchová kapsa zadrží dost kyslíku, aby je udržela naživu, a že plech je dost silný, aby je uchránil před padajícím kamením.

Hřmění stále sílilo, vyplňovalo celý prostor pod vanou, nahuštěný dusivou tmou. „*Retenir votre respiration,*“ zachraptěl k chlapci, pak pro Lanie zopakoval: „Pořádně se nadechni a zadrž dech.“

Poslechli. V tu chvíli se přes ně s řevem přehnal ohnivý oblak, zbylá část domu se zhroutila pod náporem vedra a bahna, na jejich úkryt bušily padající trámy a cihly, dům sténal a umíral, naříkal stejně jako kdysi dům jeho rodičů.

Crane se pekl zaživa, ztrácel tekutiny po litrech. Nedokázal se nadechnout ani polknout. Slyšel, jak Lanie a chlapec lapají po vzduchu. Zatraceně, Pelee ho nepřipraví o život, ani ty, kdo jsou dnes s ním! Bože, bestie už si vzala dost.

„Jen klid," zašeptal vyprahlými rty. Uvědomil si, že ve tmě hladí Lanie po vlasech. Příšerný řev se měnil v hlas vzdalující se bouře. Cítil, jak se křečovitě napjaté svaly pod jeho dlaní uvolňují. „Už je to pryč."

Lanie hlasitě zasténala. „Tak bys... mi mohl... sundat koleno ze zad... Udusíš mě."

„Promiň." Konečně se mohl pořádně nadechnout čerstvého vzduchu, který proudil pod okrajem vany, zaplňoval vakuum vytvořené ohnivou bouří. *Máme vzduch - to znamená, že tu je nějaké spojení s venkovním světem. Dobry začátek.*

Opřel se zdravou rukou o bok vany a strkal, vana se pohnula, ale hned zase uvázla. Blokovalo ji něco těžkého. Chlapec zvedl ruce a pomohl mu, ve dvou se jim podařilo nadzvednout vanu natolik, že se Crane vykulil ven. Odházel z plechové rakve trosky a převalil ji na bok.

Kolem dokola vládla neproniknutelná tma, jako bývá v jeskyni hluboko pod zemským povrchem. Crane se rukou dotkl našikmené vnitřní strany schodů. Schodiště se rozlomilo právě nad nimi, zhroutilo se do podoby obráceného V a pravděpodobně jim zachránilo život. Naneštěstí se z něj teď stala past.

Byli uvězněni.

Chlapec náhle zasténal a těžce klesl na zem pokrytou troskami. Crane ho zachytil v poslední chvíli. Pokoušel se nahmatat krční tepnu. Žádný puls.

„Ne!" vykřikl a nemilosrdná temnota pohltila jeho slova.

„Nedostaneš ho!“ Začal s resuscitací. Instinktivně věděl, že přestali s kapačkou příliš brzo, že nápor strachu překročil hranici, po kterou bylo srdce ještě schopno takovou zátěž zvládnout.

„No tak,“ zaklínal, „chyť se,“ rytmicky stlačoval chlapcův hrudník. „Chyť se, dělej!“

Nevěděl, kolik uplynulo času, jak dlouho se pokoušel chlapce oživit. Věděl jen, že v některých okamžicích se i Lewis Crane musí vzdát. Divoce lapal po dechu, sesul se dozadu na hromadu zdiva. Cítil plyn. Nevěděl, jestli je to skutečnost, nebo jen záblesk vzpomínky zasuté v temnotách. Cítil žár plamenů, ale neviděl je. Pak tiše plakal a přál si, tak jako si přával každý den po celý svůj život od northridgského zemětřesení, aby byl zůstal v domě se svými rodiči. Smíření a pokoj ukryté ve smrti se mu vyhýbaly, ale trýzeň byla jeho stálým průvodcem.

„Je pryč, Lanie,“ zašeptal nakonec do tmy. Žádná odpověď. Zkameněl. „Lanie... Lanie!“

Doplazil se k ní. Nehýbala se, tichá a bezvládná. Stiskl ji v náručí a mírně kolébal, osamělý uprostřed mauzolea z bahna a kamene. A přesto, že jeho mysl kroužila v krutém víru hroutících se budov a jasně oranžových plamenů, celou svou bytostí, rozumem i citem, toužil vlít život do nehybného těla Eleny Kingové.

Kapitola šestá

PANGEA

Nadace
21. června 2024, 11:15 hod.

Newcombe seděl před nástěnnou obrazovkou o rozměrech 30x40 stop v zešeřelém přednáškovém sále, kde se obvykle konaly briefingy Nadace týkající se práce v terénu. Helikoptéry, které poletovaly nad Le Precheur, vysílaly nepřetržitou sérii nejrůznějších záběrů. Viděl před sebou oceán bahna, poušť pokrytou mazlavým popelem, z jejíchž útrob místy prorážely kosterní pozůstatky civilizace. Tam někde, pohřbeni pod vrstvou bláta ve zničeném městě, zůstali dva lidé, kteří pro něho znamenali víc než kdokoli jiný na světě. Odmítal se smířit s jejich smrtí. Prostě odmítal.

Na místě katastrofy pracovalo mnoho lidí. Zaměstnanci Nadace tu byli dobrovolně, obyvatelé města z vděčnosti k ďábelskému světci, který zachránil jejich blízké před smrtí. Newcombe viděl bahnem pokryté muže, jak se na třiceti různých místech prohrabávají do zřícenin. K sakru, je to příliš chaotické, příliš roztříštěné úsilí, než aby mohlo přinést nějaké ovoce. Jestli to takhle půjde dál, zachránci se k Lanie a Craneovi nikdy nedostanou včas.

„H-haló?“

„Ano, kdo je tam?“ odpověděl okamžitě. Zaregistroval napětí v hlase neznámého muže.

„J-jmenuju se doktor Ben Crowell a... já... já... vážně bych šel radši zase kopat, já...“

„Doktore, nemáme moc času. Vy jste byl poslední, kdo před erupcí viděl doktora Cranea a doktorku Kingovou?“

„Ano... já...“

„Ať na vás někdo namíří kameru, Bene. Chtěl bych vidět... ano, dobře.“

Na ohromné obrazovce se jako na zavolání objevil zachmuřený obličej otrhaného, špinavého muže.

„Víte, kde jsou, Bene?“

„Vím, kde byli, doktore,“ opravil ho Crowell. „Ale všechno je tu teď jinak. Nic nezůstalo na svém místě. Mám pocit, že se nedokážu zorientovat. Je mi líto.“

„Uklidněte se.“ Newcombovo odhodlání bylo neotřesitelné. „Crane je naživu. Jsme s ním ve spojení. Stále ještě mají trochu vzduchu. Musíme jen zjistit, kde přesně jsou. Stojíte teď na náměstí?“

„Myslím že ano.“

„Stalo se to blízko náměstí?“

„Ano!“ Mladý muž poněkud rozjasnil tvář.

Newcombe vložil do pravého dolního rohu záběru podrobnou satelitní mapu, která ukazovala Le Precheur, tak, jak vypadal teprve před několika dny. „Ať vás někdo pustí k monitoru... posíláme vám odtud obrázek.“

„Malý moment, já... Ano, ano, vidím mapu.“

„Pořádně si ji prohlédněte a uvažujte.“

Zmenšil úhel záběru, zaostřil na ulice, které vedly vzhůru a ústily do náměstí. Zaměřil se na zděné domky s červenými taškovými střechami - vliv francouzského koloniálního stylu.

„Tady, tady,“ vykřikl Crowell. „Pátý dům od náměstí na západní straně ulice.“

„Jak to, že jste si tak jistý?“

„Bylo tam schodiště, ale první patro zmizelo. V celém bloku je podle mapy na téhle straně ulice jen jeden patrový dům. Musí to být ono.“

Newcombe promítl na mapu měřítko. „Uprostřed náměstí stával stožár.“

„Je tam pořád.“

„113 stop a čtyři palce přesně na východ od paty stožáru. Tam je hlavní vchod. Měřte přesně - jasné? - a všechny pošlete na tohle místo. Ať kopou... ale pomalu, opatrně, strašně opatrně.“

Crowell se rozběhl pryč a na víc než minutu zmizel ze záběru kamery, i když celou dobu zůstával v dosahu audiospojení.

Newcombe ho spěšně zastavil. „Kopáčů tam máte dost. Potřebuji, abyste tu zůstal a věnoval mi pozornost, Bene. Musíte mi dát víc informací.“ Crowellova tvář se znovu objevila na obrazovce. „Dobře, a teď mi řekněte, co se přesně stalo? Jak je možné, že jste při erupci opustili dva nejdůležitější členy expedice a nechali je tam?“

„Evakuovali jsme město ve strašném spěchu, kvůli Eliášovu ohni. Dával jsem kapačku pacientovi s crushsyndromem, kterého jsme se snažili vyprostit. Najednou se přihnal Crane s doktorkou Kingovou a nařídil mně i ostatním, abychom hned odjeli do přístavu. Vzal si ode mě kapačku a my utíkali. Bylo to jako noční můra, pokoušeli jsme se běžet hlubokým blátem, klouzali, bořili se...“

„Zhluboka se nadechněte, Bene. Je to lepší?“ Otřesený Crowell vyčerpaně potřásl hlavou. „Tak dál,“ povzbuzoval ho Newcombe.

Mladík se zachmuřil, jak v jeho vzpomínkách znovu ožívaly chvíle strávené uprostřed pekla. „Nějak... dostali jsme se do přístavu, všude byly blesky, růžové blesky, všude. Všude oheň... padalo na nás kamení.“ Promnul si oči. „Zmatek na prámech, strašný chaos, lidé mezi nákladáky, strkali se... Nějak jsme se dostali na palubu, ale nemohli jsme být ještě ani míli od břehu, když uletěl celý vršek hory a vytvořil se ten proklatý mrak. Letěl přímo k nám, hnal se na nás, šlehaly z něj blesky. Hřmělo to a pršelo kamení. Věděl jsem, že všichni zahyneme. Pak ta hrůza začala zpomalovat. Mrak tak nějak zbledl, prostě přes nás přeletěl a padal z něj popel. Začal se jako... no, rozpínat... až vyplnil celou oblohu... jen na horizontu zůstalo trochu světla. Nikdy jsem neviděl nic, co by se tomu jen trochu podobalo.“

„Počkejte chvíli, Bene.“ Newcombe zahlédl, že kopáči o něco pokročili. „Řekněte jim, ať si tam vezmou optické senzory.“ Crowell na chvíli zmizel z obrazovky, pak se zase objevil celý zamračený.

„Poslali mě zpátky. Každý se vám to bojí říct. Většina vyhledávacího vybavení vzala za své při... jak tomu říkáte, erupci? Nevypadalo to jako...“

„Bene, prosím.“

Crowell omluvně kývl hlavou. „Pokoušejí se teď narychlo něco slepit dohromady.“

„Jestli mě slyší, tak vědí, že by si měli sakra pospíšit! Přiveďte mi ty dva zpátky živé, nebo se vůbec nevracejte. Teď mi řekněte, kolik času uběhlo mezi okamžikem, kdy jste naposled viděl Cranea a Kingovou, a výbuchem sopky?“

Lékař vykulil oči. „Tak deset minut. Sotva dost na to, aby doběhla kapačka.“

„A v kterou denní dobu to bylo?“

Mladík sáhl do kapsy, vytáhl hodinky a podržel je těsně před kamerou. Displej byl rozbitý, čas se zastavil na 7:26. „Rozbil jsem si je o kamion, když jsem skákal na prám. Můžu už jít?“

Čtyři hodiny. Hlavní problém byl kyslík - jestli přežili bahno a oheň. „Ještě jednu věc, Bene. Říkal jste, že v tom domě byly schody?“

„Ano.“

„O.K. Díky. To mi stačí.“ Smazal z obrazovky Crowellův obličej a nahradil ho cyklovaným přehledem nejnovějších záběrů. Zvrátil hlavu do opěradla a zavřel oči. Teď už je najdou, doufejme, že dřív, než jim dojde vzduch. Crane zůstal v domě. Pod schody je stejně dobré místo jako kdekoli jinde a snadno se tam vytvoří vzduchová kapsa. Jsou tam. Zakázal si myslet na jiné možnosti než na to, že je najdou živé a v pořádku.

„Byl bys raději sám?“

Newcombe otevřel oči a uviděl před sebou plovoucí hologram bratra Ishmaela, vysoký deset palců. Obraz obklopovala andělská záře. „Nebudu se ptát, jak jsi tohle udělal.“

Hologram se ostýchavě pousmál. „Na lodi jsem ti umístil na ruku přijímač. Je to ten malý pupínek na levém palci. Vyndej ho a hned zmizím.“

Newcombe si prohlédl palec, objevil zařízení a nechal ho tak. „Viděl jsi, co se děje?“

Obraz přikývl. „Myslel jsem, že by ti podpora přišla vhod, bratře. Craneovo bláznovství přivedlo tvou ženu do nebezpečí.“

„Bláznovství?“ opáčil Newcombe. „Vykopali tam z bahna dvaačtyřicet živých lidí. Já tomu říkám odvaha, bratře Ishmaeli.“

„Odvahy je zapotřebí i k pouhému životu. Ale nepřišel jsem, abych se s tebou hádal, jen abych s tebou čekal... a naplní-li se čas, abych s tebou truchlil.“

„Smutek zatím nechme stranou.“

„Jistě. Zapojil ses do záchranných operací?“

„Tak trochu.“ Newcombe pohlédl na obrazovku za hologramem. Stále kopali.

„Co se na Martinique přihodilo? Ve zprávách nedokázali vysvětlit ani ten mrak ani nic...“

„Nakonec na to přijdou.“ Newcombe měl vztek, že se na ostrově nikdo nepostaral o vybavení. Funkční optický senzor by jim ušetřil celé hodiny. Burt Hill by určitě výstroj zajistil. Čert aby Cranea honil, měl vzít Burta s sebou. Znovu pohlédl na bratra Ishmaela. „Čas od času dochází k tomuto typu erupce. Francouzi mu říkají *nuée ardente*, ‘planoucí mrak‘. Po sto dvaceti letech jazykového tříbení se ustálil termín ‘planoucí lavina‘. Na Pelee už se to stalo dřív.“

„Co to je?“

„Typ vedlejší erupce, která je právě dost silná na to, aby dokázala vyhodit do povětří svrchní vrstvu kalu nahromaděného v kráteru. Ten se pak valí dolů po svahu, chová se jako hustá kapalina. Je to směs plynů, par a pevných částic. Těžší částice padají k zemi a usazují se, plyny a páry se tak mohou pohybovat dál, jen nejdrobnější pevné částečky drží mrak při zemi. Když se rozptýlí i ty, mrak stoupá.“

„Co je to za věc, kterou teď nesou k výkopu?“ zeptal se Ishmael.

Newcombe pohlédl na obrazovku a všechno se v něm sevřelo. Optický senzor. Tak teď uvidíme.

Crane a Lanie seděli bok po boku ve své blátivé hrobce, zády se opírali o vanu, která jim zachránila život. Chlapec, jehož jméno se nikdy nedozvěděli, ležel v temnotě vedle nich.

Okolo vládla naprostá, absolutní tma. Crane neměl tušení, kolik bahna je odděluje od vnějšího světa. Obával se, že vzduchu, který jim ještě zbýval, rychle ubývá. Chutnal zkaženě, zatuchle.

Dotkl se komunikátoru. „Dane... jsi tam?“

„Jsem tady, Crane.“ Z Newcombova hlasu bylo slyšet úlevu a radost. „Myslím, že jsme lokalizovali vaši pozici. Nad vámi připravují optický senzor.“

„Natáhněte sem vzduchové potrubí.“

„Jasně. Dej mi Lanie.“

„Není v kondici.“ Crane přerušil spojení a sesul se na vanu. Lanie vedle něho se střídavě probouzela a znovu upadala do bezvědomí. Na spánku měla ošklivý šrám; pomocí bláta se mu podařilo zastavit krvácení, utrhl rukáv své košile a ránu pevně stáhl, každých pár minut obvaz uvolňoval a znovu utahoval. Měl za sebou lékařský kurz pro zásahy v terénu, ale nikdy se nezajímal o nic jiného než o první pomoc na místě neštěstí. Lanie potřebovala skutečného lékaře.

Zasténala, přicházela k sobě, jako už nejmíň patnáctkrát. Měla nejhorší typ otřesu mozku, spojený s traumatickým poškozením vnitřních oblastí frontálních laloků, které jsou sídlem krátkodobé paměti. Nedokázala zachytit a podržet žádnou novou myšlenku. Pokaždé, když se probrala, všechno pro ni bylo úplně nové. Crane byl připraven začít s ní zase znovu od začátku. Slyšel, jak náhle prudce zalapala po dechu, věděl, že je to reakce na tmu a bolest, a rychle jí položil ruku na rameno.

„Žádnou paniku,“ uklidňoval ji tiše.

„Crane?“

„Jen klid. Praštila ses do hlavy. Snaž se odpočívat.“

„Kde to k čertu jsme?“

„Zavalení. V troskách domu... pod lavinou bahna. Na Martinique. Záchranáři nás vytáhnou.“

„Děláš si legraci? Na Martinique? Je Dan v pořádku?“

„Má se dobře... i když si dělá trochu starosti. Je doma v Kalifornii.“

„Vážně? Proč si to nepamatuju?“

„To je normální,“ odpověděl klidně, znovu ji poplácal po rameni. „Nic si z toho nedělej.“

„Co se mi stalo?“

„Praštila ses do hlavy.“

„Vážně? A Dan?“

„Je v pořádku. Není tady.“

„Nejsme v Kalifornii, že ne?“

„Ne.“ Byl si jist, že za méně tragických okolností by se jen stěží ubránil smíchu.

„Teď je mi fajn.“

„Já vím.“

„Kde to jsme?“

„Na Martinique.“

„Vážně? A Dan tu není, že ne?“

„Správně.“

„Jsme zavalení, ale zachrání nás.“

„To tedy vážně doufám, mylady.“

Zakašlala. „Je mi fajn. Vážně fajn. Ale hlava mě bolí jako střep. Měl by tu někde být nějaký dorph... Nikdy nikam nejezdím bez...“

„Mám ho já,“ uklidnil ji. „Už jsem ti nějaký dal, ale jestli chceš ještě...“

„Jenom jeden.“ Natáhla ruku. Vylovil krabičku z kapsy kostkované košile a položil jí na dlaň tabletku. Tatáž scéna, podle stejného scénáře, se odehrávala už pošesté.

„Vezmi si taky jednu.“ Hodila si tabletu do úst.

„Víš, že dorph neberu.“

„Jak to? Au! To bolí!“

„Nesahej si na hlavu.“ Přitáhl kolena k bradě. „Víš, tak mě teď napadlo, že ti vlastně můžu říct úplně všechno. Stejně si to nebudeš pamatovat.“

„Budu si to pamatovat.“ Zasmála se. „Říkám přece, že je mi fajn. Prostě chci jen vědět... Je Dan v pořádku?“

„Je v pořádku. Zůstal v Kalifornii.“

„Vzala jsem si dorph?“

„Ano,“ odpověděl. Cítil, jak jím proniká bezbožný, hříšně vzrušující pocit naprosté svobody. Žádné kamery a monitory. Tuny bláta, které zajišťují dokonalou zvukovou izolaci; a posluchač, který okamžitě zapomene všechno, co uslyší. Jestli to má být poslední rozhovor, tak ať tedy stojí za to. „Zrovna jsem ti chtěl říct, proč neberu dorph.“

„Proč?“

„Jednou jsem to zkusil. Bolest zmizela.“

„Tak by to taky mělo být.“

„Proto ho neberu.“

Cítil, jak se vedle něho zavrtěla, a pohlédl tím směrem, vykreslil si v temnotě její tvář, velké, zvědavé oči. „Už to mám,“ řekla. „Chceš mluvit na rovinu.“

„A ty zapomeneš všechno, co ti řeknu. Mimochodem, co si pamatuješ naposled?“

„No, povídali jsme si... To si pamatuju. Pamatuju si, že jsme byli na lodi. Proč je tu taková tma?“

„Zavalilo nás bahno, ale dostanou nás ven.“

„Ale Dan je v pořádku, viď?“

„Správně. Víš, že se mi líbíš?“

„Helemese... Klídek. Nemám zájem o rychlovku mezi cihlami.“

„Nikdy jsem nepotkal dívku, jako jsi ty. Vášnivou... a inteligentní. Dívám se ti do očí a vidím, jak ti to myslí.“ Jemně se dotkl její tváře konečky prstů. Trochu se odtáhla, ale jen trochu, pověsil si.

„Dobře,“ povzdechla. „Kolikrát jsi už takhle házel udičku?“

„Jakou udičku?“

„To... však víš, všechno, co jsi říkal.“

Usmál se. „Řeknu ti svůj příběh. Budeš dokonalé publikum. Žil jsem u matčiny sestry, tety Ruth. Teta a strejda neměli moc peněz a neměli mě rádi. Jejich vlastní děti dostaly vždycky ve všem přednost, tak jsem se musel předvádět, aby si mě všimli. Když mi bylo deset, přečetl jsem už všechno, co kdy bylo napsáno o seismologii a

tektonice velkých ker. V patnácti jsem udělal první zkoušky na univerzitě a pak už to šlo rychle.“

„A co citový život... přátelé... děvčata?“

„Byl jsem outsider,“ řekl. Kostra domu se zachvěla a na podlahu opodál začala padat prkna. Lanie se schoulila blíž a přimkla se k jeho paži. „Vyrůstal jsem mezi lidmi, kteří byli o celá léta starší než já. Předváděl jsem se čím dál víc, ale přátele jsem tak nezískal. Nikdo ode mě nečekal lásku, pochopení... cit.“

„Ženy?“

„Nic. Vůbec nic. Nikdy jsem nedostal pusu. Je mi sedmatřicet a nikdy jsem se ještě nedržel za ruku s dívkou, kterou bych měl rád.“

„Tak já ti tedy něco řeknu,“ opřela si hlavu o jeho rameno. „Jestli se odtud někdy dostaneme, máš u mě parádní pusu, abys měl něco do začátku.“

„Slibuješ?“

„To se vsaď, že.. . Tady je taková tma. Proč jsme tu?“

„Pokoušeli jsme se zachránit chlapce, kterého uvěznil výbuch sopky...“

„Sopky?“

„...a uvízli jsme tu sami. Ano, Dan je v pořádku. Není tady. Tohle je Martinique.“

„Už jsem se tě na to ptala?“

„Jednou nebo dvakrát.“

„Asi jsem to zapomněla. Ale teď už nezapomenu. Co se stalo s tím chlapcem, kterého jsme chtěli zachránit?“

„Natáhni levou ruku.“

„Dobře, tak... Ach, proboha!“ Prakticky se mu vrhla do klína. „Je to...?“

„Ten chlapec. Nezvládl to.“

Bezvládně sklouzla stranou, opřela se o vanu. „Umřeme tady, viď? Umřeme ve tmě.“

„Je to jedna z možností. Je mi líto. Zrovna se nás snaží najít. Ale město jsme stačili evakuovat včas.“

„Evakuovat... město?“ Slyšel, jak těžce nabrala dech. „Nemůžeme něco dělat tady zevnitř?“

„V podstatě ne,“ odpověděl. „V té tmě bych se bál s něčím pohnout, aby se nám nesesypal na hlavu celý dům.“

„Třeba je tu někde zapalovač nebo...“

„Už jsme se dívali... Prohlížel jsem i jeho kapsy. Kromě toho začínám mít obavy, jestli nám vystačí kyslík.“

„Víc už mě vyděsit nemůžeš, viď?“

„Nic se neděje, stejně to zapomeneš.“

„To tedy ne. Nezapomenu. Je tady Dan?“

„Ne... A je v pořádku.“

„Dobře.“ Dlouze se nadechla. „Předpověděli jsme tohle zemětřesení?“

„Žádné nedokážu předpovědět,“ odpověděl. Díval se do tmy tam, kde seděla. „Chceš to slyšet od začátku?“

„Jak od začátku?“

Zhluboka nabral do plic smrdutý vzduch a promluvil nesmírně tiše. „Sado jsem sledoval od chvíle, co Izraelci uviděli nad sebou íránské helikoptéry a odpálili celý svůj arzenál jaderných zbraní, třicet multimegatunových bomb. Padesát milionů lidí se vypařilo v jediném okamžiku, dalších deset milionů během několika příštích sekund.“ Po tvářích mu stékaly slzy; Lanie se chvěla. „Výbuchy nejenže zamořily celý Střední východ a ložiska ropy, ale dalekosáhle ovlivnily pohyby zemské kůry: nejprve arabskou desku, a ta pak zase ovlivnila turecko-egejskou a íránskou plošinu. Je to jako když se kácejí kostky domina. Když se indo-australská pevninská deska začala srážet s euroasijskou, dokázal jsem zemětřesení předvídat s poměrně velkou přesností, v rozmezí dejme tomu jednoho či dvou měsíců. Konečně, o několik let později, na sebe prudce narazily indo-australská, filipínská, severoamerická a pacifická deska. To mělo nepříliš velký, ale ničivý účinek na oblast v okolí Sada.“ Pokrčil rameny. „Bylo to jako cestovat podle mapy.“

„A co?“

„Souvislost zemětřesení a plánu Masada.“

„Proč jsi nepředpověděl jiná zemětřesení, ještě před Sadem?“

„Ze dvou důvodů. Za prvé, stejně mě nikdo neposlouchá. Za druhé, když už jsem měl podstoupit riziko omylu a toho, že získám

provždycky pověst blázna, tak v situaci, kdy budu mít největší šanci. Vybral jsem si Sado, a dozvěděl se o tom celý svět.“

„Teď... nejsme na Sadu, že ne?“

„Jsme na Martinique. Dan tu není. Je v pořádku. Ptej se dál. Jestli jsi mě poslouchala, tak ti teď nejspíš vrtá hlavou, co chci vlastně prodat, když neumím předpovídat zemětřesení.“

„Jo. Pověz mi to. Tentokrát si to budu pamatovat.“

„Chci prodat sen o dokonalém světě,“ řekl. „Tohle utrpení je zbytečné a marnotratné.“

„Promiň... Něco mi uniká...“ Rozhodila rukama a zakvičela. „Leze to po mně! Něco po mně leze! Pryč, jdi pryč!“

Nahmátl její nohu a přejel po ní dlaní. Ucítil něco chladného, kovového.

„Hurá!“ Chytil optický senzor, který se soukal do jejich doupěte, a podržel si ho před obličejem. „Už bylo načase, abyste se sem dostali. Pomalu nás vykopejte. Je tu kapsa, ale celé se to může každou chvíli poroučet. Hrabejte opatrně. Pokuste se k nám napřed dostat hadici se vzduchem. A pro živého Boha, sežeňte mi něco k pití! Mají tu cukrovary, musí tady být rum. Jestli sem natáhnete ventilaci, pošlete mi dolů láhev.“

Senzor vyklouzl ven jako had. Craneovi se ulevilo, když slyšel, jak kopáči zavrtávají do zatuchlé hrobky rouru na přívod vzduchu.

„Je tam venku Dan?“

„To tedy doufám, že není,“ nasupil se Crane. „Měl by být v laboratoři a shánět zemětřesení.“

„Jestli vážně neumíš předpovídat,“ hádala Lanie, „tak o co tu tedy jde?“

Potmě ji vzal za ruku a políbil do dlaně. „Nevzdám se životního snu, mylady, jen proto, že se nestal skutečností.“

Jeskyní náhle probleskl náznak světla, změnil se v mdlé šero. Následoval závan čerstvého vzduchu a s ním i záblesk naděje.

„Doktore Crane!“ volal na ně někdo pětipalcovou trubkou.

„Tady jsem! Kde mám ten rum, který jsem si objednal?“

„Už je na cestě!“

Trubkou sklouzla láhev alkoholu a za ní láhev vody. Crane podal Lanie vodu a sám odšrouboval druhý uzávěr. Dlouze se napil. „Jak jsme hluboko?“

„Zbývá nám tak deset, patnáct stop,“ odpovídal plechovou ozvěnou dunivý hlas. „Už vás rychle dostaneme ven.“

„Jsme v tom jen my?“

„Všichni se dostali pryč živí... až na vás tři.“

„Dva.“ Crane si znovu pořádně přihnul rumu. „Jsme tu jenom dva.“

Znovu se opřel a se smutkem v očích pohlédl na nehybné tělo. Lanie na ně zírala od chvíle, co se v jejich úkrytu rozsvětlilo.

„Co se stalo?“ Dopila vodu a natáhla se po jeho láhvi s rumem.

„Pokoušeli jsme se ho zachránit. Zemřel. Konec.“

„Bylo to zemětřesení?“

„Výbuch sopky... jsme na Martinique.“

„Děláš si legraci. Kde je Dan?“

„Doma.“ Takhle se mu líbila. Mohl mluvit přímo, bez vytáček, být upřímný, aniž by si to později vyčítal. „Pamatuješ, cos mi slíbila?“

„Slíbila...“

„To nevadí.“ Přitáhl se blíž, přitiskl rty téměř až k jejímu uchu. „Víš, mám tě rád,“ zašeptal.

„Něco takového neříkej,“ odvětila vážně. „Už tak máme oba dost problémů.“

„Jako třeba?“

Ještě jednou se napila a vrátila mu láhev. Oba vyhlíželi jako šediví panáci uplácaní z jílu. „Víš,“ povzdechla si, „jedné věci nerozumím.“

„Ano?“

„Chceš tolik peněz, tolik... moci, abys mohl předpovídat zemětřesení. Nemluvili jsme právě o tom?“

„Ano, mluvili. Asi bys ráda věděla, po čem opravdu toužím.“

„Přesně. Předvídat otřesy a zachraňovat lidské životy je šlechetné a užitečné, ale na tom přece už pracuje Dan. Proč bys nemohl dělat to co on? Definovat území, která budou pravděpodobně zasažena, měnit

oblasti určené pro výstavbu nebo určovat jejich hranice. K tomu nepotřebuješ tak podrobné informace.“

Řekl to, co se nikdy v životě neodvážil říct žádnému jinému člověku. „Kašlu na předpovídání,“ zašeptal. „Je to jen prostředek, jak všechno ukončit.“

„Co ukončit?“

„Nedokážu žít v takovém světě... v takovém, jaký je teď. Takže mám v úmyslu ho změnit. Chci zabránit vzniku zemětřesení.“

Zasmála se a znovu se natáhla pro láhev. Ještě se jednou dlouze napil, než jí rum podal. „A jak chceš zařídit, aby už nebyla žádná zemětřesení?“

„Tím, že svařím jednotlivé desky,“ zašeptal divoce. „Kdysi dávno byl celý tento svět jediným kontinentem, Pangeou. Neexistovala žádná zemětřesení, žádné vulkány. Udělám to zase tak.“

Zhluboka se napila. Crane jí sebral láhev a nalil si do hrdla, co zbylo. Lanie se zachichotala. „Říkáš, že chceš litosférické desky svařit dohromady, je to tak?“

„Ano.“

„A jak?“

Významně zamrkal a zašeptal jí přímo do ucha: „Výbuchem jaderných náloží přímo ve zlomových oblastech.“

„Cože?“

Do jejich kobky vniklo světlo, všude okolo se ozývaly rozčilené hlasy. „Tak jdeme, doktorko Kingová,“ zahulákal Crane. Chytil ji zdravou rukou kolem pasu. „Začíná zápas s každodenním životem!“

„Je tu Dan?“ Shora se natahovaly ruce připravené vyzvednout je do bezpečí.

„Ne.“

„Co ten chlapec?“

Nech ho být. Nic tolik nekazí dojem triumfálního zachránění jako špatně načasovaná smrt.“

Dan Newcombe seděl nehybně a nespouštěl oči z obrazovky, pěsti zaťaté, snažil se udržet svou rozbouřenou mysl klidnou a soustředěnou. Díval se, jak záchranáři s nejvyšší opatrností odhazují

šedozelené bahno v místech, kde dřív stával patrový dům. Ishmaelův obraz se vznášel přímo před ním, tichý, zkoumavý. Dan měl před sebou model, ale nemohl vidět originál. „Díváš se?“ zeptal se zajíkavým hlasem.

„Ano,“ odpověděl Ishmael. „Mám z toho velice dobrý pocit.“

„Jak to?“

„Crane je šílenec. Přežije zkázu a smrt bez jediného škrábnutí. Je to jeho požehnání, bratře, a také jeho prokletí.“

„To je poprvé, kdy jsi o něm řekl něco dobrého.“

„Neříkám nic dobrého. Crane není člověk v obyčejném smyslu toho slova. On je síla, která prochází mým životem, a právě tak já jsem síla procházející jeho životem. Oba jsme jako ledovce, Crane i já, zvolna se suneme kupředu, valíme se přes všechno, co se nám postaví do cesty. Crane se vymyká všem definicím. - Vidíš toho člověka v modrém kabátě, tam u kamionu?“

Newcombe pohlédl daným směrem. Byl to technik, který obsluhoval monitory optických senzorů. Manipuloval s ovladači a zdálo se, že je rozčilený.

„Myslím, že je mají.“ Muž vyskočil a začal na blátivém povrchu předvádět improvizovaný tanec. „Podívej, jak tancuje! Jsou naživu.“

Dveře přednáškového sálu se rozlétly. Dovnitř se vhrnulo několik programátorů v čele s Burtem Hillem a radostně halekali. Stejnou scénu v podání výsadku na Martinique ukazovala široká obrazovka.

„Zmiz,“ zašeptal Newcombe. Jakmile vstoupil Hill a ostatní, Ishmaelův obraz se rozplynul. Newcombe si uložil do paměti, že mu musí zavolat a poděkovat za přátelskou podporu v těžkých chvílích.

„Už ho nikdy nenechám nikam jet samotnýho!“ povykoval Burt. Celý šťastný seběhl dolů uličkou, aby mohl s Newcombem na obrazovce zblízka sledovat vyprošťovací práce. Ostatní si posedali porůznu vzadu v hledišti. „Určitě přišli o všechno pátrací vybavení. To, co tam teď mají, je splácaný ze všech možnejch náhradních dílů.“

Newcombe přikývl. „Věř mi, než se Crane příště někam vypraví, osobně ho k tobě přivážu.“

„Boha jeho,“ Hill vrtěl hlavou při pohledu na to, jak kopáči vhazují do vzduchového potrubí láhev rumu. „To je celej pan Crane. Ještě není venku a už shání pití.“

Newcombe se dál díval, jak kopou, jak si zmazaní a unavení muži rozestavení v řetězu podávají vědra naplněná bahnem, jak stavějí výdřevu, postupně podpírají trosky domu. Jsou živí. Teď ještě jestli nejsou zranění.

Trvalo jen pár minut, než se záchranáři prokopali až dovnitř. Lidé na Martinique i ti, kteří se usadili v přednáškovém sále, zajásali, když Crane vyklopýtal ze zříceniny po svých, na tváři široký úsměv určený novinářům. Lanie nesl v náručí, podpíral ji zdravou rukou, a v bezvládné levici se mu houpala téměř prázdná láhev rumu.

Newcombovi se sevřel žaludek. Lanie měla ovázanou hlavu, levý spánek pokrytý zaschlou krví, vlasy zcuchané a slepené. Zdálo se, že je napůl v bezvědomí. Crane navzdory otrhanému zevnějšku nevypadal o nic hůř než obvykle.

„Je zraněná,“ pronesl Hill.

Newcombe zavrčel. „Měli si s sebou raději vzít někoho zkušenějšího než jen praktikanty.“ Vztekle stiskl tlačítko komunikátoru a obnovil spojení s výsadkem. Na obrazovce se objevila zablácená postava, v jejíž tváři se teprve při bližším zkoumání daly rozeznat lidské rysy. „Sežeňte mi Cranea,“ nařídil Newcombe.

Zrovna v tu chvíli spatřil na hlavní obrazovce, jak Lanie, kterou právě pokládali na nosítka, objala Cranea kolem krku a dlouze ho políbila. Všechno se v něm sevřelo, zaťal zuby, aby nezaklel nahlas. Crane vypadal spíš vyděšený než překvapený. Co se to sakra děje?

Crane se tvářil srdečně a mával do kamer, zvedl láhev rumu a smál se; další přepychový chod na jídelním lístku jeho bouřlivého života. Čert aby ho vzal. Bratr Ishmael měl pravdu - tohle není člověk.

Crane zmizel mezi lidmi ze záchranného týmu a na pár vteřin se vytratil z obrazovky. Za několik minut se jeho obraz znovu objevil, tentokrát ve výřezu v dolním rohu. Právě dopíjel zbytek rumu.

„Crane,“ procedil Newcombe mezi zuby.

„Danny, kamaráde!“ Crane odhodil láhev, otíral si tvář ručníkem. „Stýskalo se ti po nás?“

„Kde je?“ vyjel Newcombe. „Doufám, žes ji nezabil.“

„Tohle je otevřená linka, Danny.“

„Tak kde je?“

Crane nasadil svůj „výraz pro styk s veřejností“ už v okamžiku, kdy se vynořil z blátivého hrobu, a nehodlal teď vyklízet pozice. Pousmál se. „Chystáme se převézt ji na Dominicu, potřebuje trochu lékařské péče. Myslím, že je to jen otřes mozku. Bude v pořádku. Mimochodem, pořád se po tobě ptá.“

„Chci s ní mluvit.“

„To nepůjde, Dane.“ Crane na okamžik pohlédl někam mimo záběr. „Už ji připravují na cestu. Kromě toho... nemáš zapotřebí předvádět na otevřené lince srdceryvné shledání. Nech si to na potom.“

„Pro lásku boží, Crane, chci s ní mluvit. Musím vědět, jestli je v pořádku.“

Crane zavrtěl hlavou, na tváři neproniknutelný úsměv. „Ne na téhle lince. Nechceme přece prozradit žádná obchodní tajemství.“

„Crane...“

„Musím už jít, Danny. Publikum čeká.“ Crane se jednoduše otočil a odešel. Obrazovka náhle zela prázdnotou.

Newcombe se těžce zvrátil dozadu do křesla a zůstal nehybně hledět na monitor. Všechny týmy už se připravovaly opustit místo neštěstí.

„Musím všecko nachystat, než se vrátěj.“ Burt se hbitě zvedl a hleděl Newcombovi urychleně zmizet z očí. Všichni ostatní se vytratili s ním.

Dan zůstal sám v prázdném sále a připadal si hloupý a zneužitý. V tu chvíli Cranea nenáviděl a kdyby mohl, ztloukl by ho. Ishmael měl v tolika věcech pravdu! Teď teprve jasně viděl logiku jeho úsudku, kterou si dříve odmítal připustit.

Linka Q patřila mezi zabezpečená spojení. Vyvolal ji na svém komunikátoru a vyťukal číslo, které se naučil nazpaměť na palubě *Diatribe*.

Sumi Chan seděla ve srubu nad Nadací, před sebou terminál výzvědných kamer, napojený přímo na velkou nástěnnou obrazovku. „Přenos záznamu běží, pane Li," oznámila. Na obrazovce se znovu odehrávala scéna, kdy Newcombe hovořil se zmenšenou holoprojekcí Mohammeda Ishmaela.

„Ano, máme dobrý obraz, Sumi. Děkuji."

„Měl jsem pocit, že tato záležitost by vás mohla zajímat."

„Mám o ni víc než běžný zájem. Sledujte jakékoli další kontakty mezi doktorem Newcombem a tímto zločincem, ke kterým by snad došlo ve vašem okolí. My učiníme totéž. Vyzývavé chování Mohammeda Ishmaela a nevalné výsledky průzkumu veřejného mínění nás nutí veřejně odsoudit jeho akce i samu existenci organizace 'Národy islámu' jako takové."

„Chápu," přikývla Sumi. Nechápala nic. „Máte pro mě ještě nějaký další úkol?"

„Pracujete dobře. Jen tak dál. Máme s vámi velké plány. *Zaijian*, Sumi Chane. Stín vaší tváři."

„*Zaijian*, pane Li."

Li první přerušil spojení, avšak jeho počítač mezitím uložil do paměti celý rozhovor mezi Ishmaelem a Newcombem. Sumi vypnula monitor a vylovila zpod stolu pod 3-D obrazovkou zelenou láhev dorphu.

Zamířila k hlavnímu vchodu. Srub byl prostorný a pohodlný; celý dům tvořila vlastně jedna veliká přízemní místnost a nad ní pod sedlovou střechou půdní ložnice. Celá přední fronta zůstala otevřená do krajiny a skýtala fantastickou vyhlídku. Za jiných okolností by tu člověk mohl najít dokonalý klid a mír v duši.

Vykročila na balkon. V této výšce vanul hravý, vlahý větřík. Vysoko nad údolím se vznášel osamělý kondor. Sumi instinktivně cítila že Li dělá chybu, když se veřejně staví proti NOI. Členové hnutí Národy islámu také patřili mezi konzumenty, alespoň do určité míry, a svým osobitým způsobem byli součástí hlavního proudu amerického života. Veřejné odsouzení je postaví mimo zákon a přivolá pozornost celého národa. Ta může samozřejmě mít za

následek výsměch a opovržení na adresu NOI. Ale může mu také zajistit podporu. Američané jsou zvyklí akceptovat odlišný, individuální způsob myšlení. Pokud by nedošlo k přímé konfrontaci, postupně by NOI přijali. Ale budou-li donuceni zvolit si jednu ze dvou možností, s velkou pravděpodobností budou hlasovat pro svobodu; takový postoj byl pro pana Li něčím naprosto neznámým.

Náhle pocítila nával melancholie. Vytáhla zátku a napila se přímo ze zelené láhve. Ňadra pod korzetem ji bolela - problém, který se opakoval každý měsíc. Speciální směs dorphu, s vysokým obsahem oxitocinu a euforického PEA, trochu pomáhala, i když s sebou přinášela určitou sexuální touhu, která nemohla nikdy být uspokojena. Žádnému partnerovi se nedalo důvěřovat. Samotnému sexu se nedalo důvěřovat.

Uvolnila se, nové pocity ji zalily jako hřejivá vlna, problémy odplývaly a na jejich místo nastoupila klidná vyrovnanost. Na nebi houstly žlutavé mraky, po jejich hladkých podbřišcích poskakovaly obrazy zatýkání příznivců NOI tajnou policií přímo před dvojitě zabezpečenými přechody do východního Los Angeles. Hluboko dole Burt Hill dohlížel pod stříškou z celty na přípravu studeného občerstvení, přichystaného pro vracející se tým. O kousek dál byl dokonce bar, malá ošetřovna a prostor určený pro konání tiskové konference.

Sumi by tentokrát tisk nejraději vynechala ze hry. Jediné, po čem toužila, bylo zbavit se těsného korzetu a skrýt se pod pokrývkami ve své podkrovní ložnici. Znovu si lokla dorphu. Snad alespoň dnes, projednou, může všemu uniknout a oddat se čiré blaženosti.

Kapitola sedmá

VELKÉ TŘESKY

Nadace
3. září 2024, 15:45 hod.

Vysoko nad obranným perimetrem Craneovy nadace plachtil kondor. Držel osamělou stráž nad poplašnými zařízeními a elektromagnetickými rušičkami, nad základnou a jejími obyvateli. Létal v nekonečných; kruzích, vrhal se střemhlav do hlubiny, bez přestání klesal a stoupal. Hladkou, účelnou krásu dravého ptáka mohla svou dokonalostí překonat snad jedině spletitá konstrukce jeho těla. Neboť tento kondor představoval nejpokročilejší produkt moderní elektroniky a jeho nervová centra byla propojena přímo s mozkem Mohammeda Ishmaela. *Jak příhodné*, pomyslel si Ishmael, *že právě ohromný černý americký sup mi slouží jako vzdušný pozorovatel*. Pokud všechno půjde dál tak, jak předpokládal, bude mít brzo v Nadaci dalšího vyzvědače, téměř stejně spolehlivého.

Podle názoru bratra Ishmaela si Crane zasloužil důkladnou pozornost, protože byl jediným člověkem na zemi, který pro Ishmaela představoval vážnou hrozbu. Jediný Crane se odvážil postavit proti jeho apokalyptické vizi světa. Od první chvíle, kdy Cranea spatřil, Ishmael věděl, že jejich osudy jsou spolu svázány. Nedělal si proto přílišné starosti s tím, že jeho zájem o Cranea a o práci Nadace je možná zcela iracionální, naprosto osobní... a že mu zabírá příliš mnoho času. Věděl, že je to nezbytné, přestože si naprosto nemohl být jist tím, proč vlastně.

Kondorovy teleskopické oči mu přiblížily plochu heliportu v blízkosti hlavní budovy celého komplexu. Crane jí říkal „mešita“,

což bratr Ishmael vůbec nepovažoval za dobrý vtip. Nicméně ho značně pobavilo, když zjistil, že všichni hosté, kteří právě dorazili, se zúčastnili červnové schůzky na moři. Pozval všechny kromě něho. Zvrátil hlavu dozadu a rozesmál se.

Lanie Kingová je ve všech směrech prostě nádherná, pomyslel si Crane, když se zadíval napříč centrální laboratoří, nebo, jak chtěl, aby teď všichni říkali, glóbusovým sálem. Poslední tři měsíce Lanie znovu a znovu dokazovala své neobyčejné schopnosti. Oživila počítače, vdechla jim nový život... a z celého srdce sdílela jeho sen o glóbusu. Sehnala a najala programátory, přestěhovala je z protivně vlhkých zadních místností do hlavního sálu, aby byli blíž objektu, na kterém pracovali, a mohli neustále oceňovat ambicióznost celého projektu. Skvělá ukázka kvalitní manažerské práce, blesklo Craneovi hlavou.

Jediná věc, se kterou nebyl spokojen, byla jeho úloha ve styku s veřejností. Honil se od jednoho vystoupení k druhému... kabaretiér, komik, P. T. Barnum a Cecil B. deMille. Od přírody byl založením introvert a veřejná vystoupení ho vyčerpávala, i když pochyboval, že by snad někdo poznal, jak velké úsilí ho to všechno stojí. Dnešní malé večerní představení patřilo ke stěžejním okamžikům celého jeho života. Politici a bohatí a mocní tohoto světa chtěli vidět pokrok; co víc, Li se domáhal zemětřesení, a Crane si byl zatraceně jistý, že mu může jedno nabídnout.

Výsledky prací Lanie a Newcomba dokazovaly, že v údolí řeky Mississippi se hodnoty radonu unikajícího z půdy v poslední době zvýšily minimálně o třicet procent. V celém okolí se také začaly objevovat elektromagnetické výboje. Oba jevy pravděpodobně způsobilo rostoucí napětí ve zlomovém pásu skalního podloží: když skála popraská, uniká radon; když se rozláme, elektřina se daleko snáze šíří prostřednictvím podzemních vod. První známky blížícího se zemětřesení. Pravděpodobně.

V červnu Lanie na svých počítačích aplikovala teorii o frekvenci opakování seismických poruch a přišla s prognózou rozsáhlých otřesů v oblasti zlomu New Madrid v Missouri. K poslednímu

velkému zemětřesení tady došlo v roce 1812. Crane se teď chystal vylíčit svým hostům tuto historickou událost jako předehru k následující senzaci. Jeho svárlivý duch pociťoval současně jásavou radost i zármutek. Potřeboval takové zemětřesení, aby mohl pokračovat ve své práci a na jejím konci zachránit celé miliony životů. Při pomyšlení na otřesy podél celé linie zlomu, v délce 120 mil, které by mohly zničit vše od Little Rocku po Chicago, včetně Memphisu, St. Louis, Natchezu a desítek dalších měst, se ho však zmocňovala bolest a deprese. Ke svým výzkumům potřeboval spolehlivé, pravdivé údaje; a přesto doufal, že se mýlí... alespoň co se týče rozsahu katastrofy.

Rozhlédl se po dramaticky osvětleném sále. Malá lóže vpravo od hlavních dveří, se sedadly potaženými plyšem, byla určena pro významné osobnosti. Seděli tu všichni, hovořili mezi sebou a popíjeli Sumiho vyhlášené šampaňské s příměsí dorphu. Zdálo se, že dokonce i pan Li je v dobrém rozmaru, stejně jako prezident Gideon i viceprezident Gabler, který se tentokrát dostavil bez manželky. Crane nedokázal pochopit, jak jen mohou být tak bezstarostně veselí. V posledních dvou měsících v okolí Válečných zón neustále přibývalo pouličních nepokojů, demonstranti vyjadřovali podporu požadavkům NOI na samostatný stát. Ani zostřená bezpečnostní opatření a omezení dodávek potravin příliš nepomáhaly; udržet obsazená území pod kontrolou bylo stále obtížnější. Islámští fundamentalisté v Paříži, Lisabonu, Alžíru a Londýně také vyrukovali do ulic a postavili se za své americké bratry. Bouří přibývalo. Bojkot všech produktů firmy přinutil Liang Int. v některých oblastech kapitulovat, především zmírnit drastické krácení dodávek jídla do Zón.

Indickým poloostrovem se přehnala další epidemie pohlavních chorob a opět udělala čáru přes rozpočet prognostikům, kteří každou chvíli varovali před blížícím se katastrofálním přelidněním Země. Díky genetickým poruchám a nově vznikajícím bakteriálním a virovým kmenům, odolným proti antibiotikům - a také díky dávné metle lidstva, hladomoru - se znovu a znovu ukazovalo, že malthusiánská teorie je nesprávná. Zdroje potravin byly víc než skromné. Ve volné

přírodě už mnoho rezerv nezbývalo; palčivé UV záření sežehlo všechno rostlinstvo, zelené zůstaly jen oblasti, kde se obilí a další plodiny pěstovaly pod levnými slunečními filtry, které byly patentovaným výrobkem koncernu Yo-Yu, hlavního soupeře Liang Int.

V červenci letošního roku prezident Spojených států oznámil, že vláda - rozuměj Liang Int. - financuje rozsáhlou studii na téma regenerace ozonové vrstvy. To přimělo představitele Yo-Yu k tomu, aby obvinili vládu, že se pokouší zmařit volnou obchodní soutěž a připravit Yo-Yu o zisky z prodeje anti-UV krémů a filtry opatřených skel. Vládní studii označili za „politický terorismus“. Craneovi nezbývalo než vrtět hlavou nad bizarností lidského pokolení. Na druhou stranu byl však připraven postavit se bizarnosti Přírody... dokonce i nyní. Vykročil na pódium, kde u počítačové klávesnice seděla Lanie. Newcombe se uvelebil vedle, za dlouhým stolem s vestavěnými mikrofony, které i nejslabší šepot mluvčího přenášely do celého prostorného sálu.

„Dámy a pánové.“ Craneův hlas se rozléhal jako hlas boží, teatrálně hřímal z desítek reproduktorů vestavěných do zdí.

Sál potemněl. Crane vyčkal, až se publikum ztiší, a pak řekl jen jediné slovo. „Vesmír.“

Na několik vteřin zaplálo jasné světlo. „Vesmír,“ pokračoval Crane, „začal explozí vodíku a hélia, při které bylo nesmírné množství hmoty fantastickou rychlostí vyvrženo do všech směrů.“

Glóbus se rozžehl holografickým ohněm, po jeho povrchu se přelévaly spalující odstíny rudé, žluté a karmínové. „Naše planeta se zrodila v ohni před čtyřmi a půl miliardami let. V důsledku rotace se oblaka prachu a plynu pozvolna měnila v pevnou látku.“ Glóbus v průběhu Craneova komentáře neustále měnil tvar, předváděl publiku postupné formování planety, přeměnu plynů na pevnou kouli. Její neuvěřitelné rozměry a proměny, kterými procházela, zanechávaly v přihlížejících nečekaně silný dojem. Crane si byl vědom obdivného šepotu.

„Zpočátku byla Země jen planetou roztavené hmoty. Těžší prvky, nikl a železo, pomalu klesaly, až utvořily nesmírně husté jádro.

Některé lehčí horniny, jako bazalty a žuly, se roztavily, vypluly na povrch a tam ztuhly v tenkou kůru. Vznikl plášť, obalující jádro.“

Lanie seděla za konzolí, prsty jí po klávesnici jen létaly. Glóbus, zjevení dávné historie, se mávnutím kouzelného proutku změnil v drsnou, skalnatou kouli.

„Pak začalo pršet...“

Sálem zaduněl hrom. Z hustých mraků protkaných blesky se na glóbus spustil hustý déšť.

„Pršelo tisíce let, až byl celý povrch planety úplně pokryt vodou. Konečně se obloha vyjasnila.“

Glóbus se proměnil v rotující kouli vody.

„Voda zvolna chladla a vypařovala se, objevila se první země - plovoucí země.“

Z vodních spoust se vynořily úlomky pevniny a zvolna brázdily pustý vodní svět. Všichni u vytržení sledovali, jak se neznámé kontinenty valí k rovníku a nakonec se slévají v jedinou nesmírnou superpevninu, stále holou a bez života.

„Pangea. Řecký výraz, který znamená ‘všezemě‘. Pangea je výchozím bodem pro vývoj světa do té podoby, jak ji známe dnes. Rozpad Pangey, způsobený neznámými silami, pravděpodobně konvekčním prouděním, probudil k životu vulkány - a vulkanické plyny s sebou přinesly vznik biologického života.“ Crane se odmlčel. „Rozpad Pangey způsobil také zemětřesení.“

Pohlédl od svého pultu dolů na Lanie. „Naprogramuj poslední zemětřesení na New Madridu,“ vybídl ji tiše. Newcombe něco škrábal na kousek papíru. Lanie se rozběhla k programátorům. Pro takovou projekci potřebovala víc vstupů, než kolik mohla sama zvládnout. Newcombe podal papírek Craneovi. *Nenastavuj zbytečně krk!* stálo tam. Crane se trochu křivě usmál a jen zavrtěl hlavou.

Když mu Lanie dala znamení, že jsou s celým týmem připraveni, Crane se znovu ujal slova. „Věnujte teď prosím pozornost Spojeným státům a okolí Mississippi.“ Všechna světla na glóbu zhasla, jen jediné místo zářilo do šera. Středozápad Ameriky.

„Píše se květen roku 1811,“ pokračoval Crane. „Letošní jaro bylo neobvykle vlhké a řeky se vylévají z břehů. Lidé často slýchají

hřmění, ale kupodivu není vidět žádné blesky. Na podzim jsou obyvatelé New Madridu v jihovýchodní Missouri, poblíž hranic s Kentucky a Tennessee, svědky překvapující migrace desetitisíců veverek, které prchají z lesů a v celých šicích se ženou k řece Ohio, kde se vrhají do vody a tonou. V září 1811 přelétá okolo Země pověstná Velká kometa; nad lesy se rozlévá třpytivá a tajuplná záře, kterou mnozí považují za zlé znamení.“

Crane zvolna scházel dolů po schodech. Glóbus se teď přestal otáčet, zastavil se před tribunou a soustředil pozornost všech na údolí řeky Mississippi.

„Amerika patří hraničářům. Jediný zákon, který tu platí, je zákon silnějšího. Indiánským kmenům v okolí New Madridu vládne náčelník Tekumseh, který během letošního podzimu svedl nejednu bitvu s vojsky generála Williama Henry Harrisona. Lupiči a piráti pustoší svými nájezdy říční obchod a donutí kapitány nákladních lodí k tomu, aby vytvářeli konvoje a ochraňovali se navzájem. Ale šestnáctého prosince v časných ranních hodinách je tohle všechno náhle úplně nepodstatné.“

Crane vstoupil do kruhu světla. „Ve dvě hodiny ráno středoamerického času se otevřou brány pekelné.“

Sálem zaznělo hlasité zaburácení a na povrchu glóbu se objevila rozeklaná jizva. „Země se divoce otřásá, sruby se hroutí v troskách. Z puklin otevřených v zemské kůře se ozývá uši drásající jekot a hvízdavé syčení, ohlušující řev probuzeného Krakena. Ti, kdo přežili, naleznou smrt v oblacích jedovatých plynů. Půda se vlní pod nohama a vylétají z ní blesky. Zem vybuchuje jako sopka, z nově vzniklých propadlin tryskají až nad koruny stromů gejzíry vody, kamení, písku a uhlí. Během jediné noci se totéž opakuje šestadvacetkrát. Hrůza a děs. Ale to všechno je jen příprava k hlavnímu úderu. Až po dvacáté sedmé nastává hodina H, a sílu tohoto zemětřesení pocítí lidé ve třiceti státech. Celé lesní plochy jsou srovnány se zemí. Země se zvedá a propadá, otvírají se široké pukliny, ve kterých mizí vše živé i neživé. Řeka Mississippi stokrát změní tvar svého koryta; zmítána podzemními bouřemi stává se noční můrou, plná vírů a vodopádů, ničí a zabíjí všechno, co jí stojí v

cestě. V jednom okamžiku obrátí směr toku a žene se proti proudu. Břehy se hroutí, voda stoupá a zaplavuje celé údolí. V dravých peřejích zahynou všichni, kdo jsou dosud naživu.

V Jacksonu, stát Misissippi, padesát mil od epicentra, se hroutí budovy a stromy praskají. V St. Louis, dál po proudu řeky, vyšlehují ze země blesky, komíny se kácejí, domy pukají. Města jsou po celé dny zahalena hustým oblakem kouře a prachu. Arkansas se ocitá v troskách. Memphis zmizel pod půdními sesuvy. V celém kraji až po Nashville se budovy chvějí a kymácejí. Jezero na sever od Detroitu se vaří jako přetopený kotel. V Richmondu a Washingtonu D.C. jsou cítit nárazy šokových vln. Vládní budovu v Raleigh, stát Severní Karolína, zasáhly otřesy v průběhu nočního zasedání zákonodárného sboru. V Charlestonu se samy od sebe rozezní chrámové zvony a obyvatelé pociťují nevolnost způsobenou chvěním.“

Na glóbu vyrážely z ohrožené oblasti světelné paprsky a rozrůstaly se téměř po celých Spojených státech.

„A co má tohle všechno společného s námi, doktore?“ otázal se Li.

„Hodně, pane Li, protože naše výpočty naznačují, že k dalšímu rozsáhlému zemětřesení ve zlomu New Madrid mělo dojít už před několika lety. Zaznamenali jsme mnoho známek blížících se otřesů a nyní se pokoušíme stanovit přesnou dobu katastrofy. Doktore Newcombe, chcete k tomu něco dodat?“

Newcombe zůstal chvíli nehybně sedět. Nebyl si jist, jestli už je čas zvonit na poplach, ale po Craneově úvodu nemohl dost dobře mlčet.

„Skalisté hory mají tendenci pohlcovat otřesy, které se šíří od západu,“ začal konečně. „Jakékoli zemětřesení, ke kterému by došlo na východ od nich, bude však zničující. Podle prvních odhadů očekáváme značné ztráty na životech, více než tři miliony lidí, a škody přibližně okolo dvou set padesáti miliard dolarů. Chaos, který bude nevyhnutelně následovat, ovlivní možnosti poskytování služeb i produkci zboží daleko za hranicemi devastovaných oblastí, dokonce i v mezinárodním měřítku. Ekonomika se může pod takovým nárazem zhroutit, a Spojené státy se z něho možná už nikdy nevzpamatují,

podobně jako Velká Británie nikdy nedokázala překlenout drtivé důsledky světových válek, vedených ve dvacátém století.“

V místnosti zavládlo hrobové ticho úděsu. Newcombe zhluboka nabral dech. „Odpověděl jsem na vaši otázku, pane Li?“ V jeho hlase nezazněl ani náznak hořkosti.

Prezident Gideon zapůsobil na Cranea sympatickým dojmem. Zdálo se, že ho celá záležitost opravdu zajímá, a měl příjemný zvyk dívat se do očí člověku, se kterým hovořil. Obklopovala ho atmosféra přirozené autority, kterou jeho viceprezident naprosto postrádal. Samozřejmě, nic z toho neznamenalo, že by snad měl větší svobodu nezávislého rozhodování - jen se s ním lépe jednalo.

„Doufám, že jste se nás jen snažil všechny vyděsit, doktore.“ Pevně svíral v dlani svoji sklenku. „Opravdu nevím, jestli bych chtěl být prezidentem v době katastrofy tak obrovitých rozměrů, jakou jste nám právě popsal.“

Li, který stál hned vedle Gideona, se naklonil blíž. „Náš milý doktor Crane nemá smysl pro takový druh humoru. Myslím, že vizím, které nám dnes předestřel, skutečně věří.“

„Nehoním se za přízraky, pánové, jestli máte na mysli tohle,“ ohradil se Crane. „V našem týmu prostě vytváříme odůvodněné vědecké hypotézy.“

Gideon naklonil hlavu ke straně. „Nejste si naprosto jisti, že k tomu dojde?“

Crane zamával sklenicí. Přihnal se Burt Hill a ochotně mu dolil bourbon. „Ale ano, stane se to, pane prezidente. Vývoj Země se nedá zastavit.“

„Jenže kdy, pane Crane,“ usmíval se Li. „To je to jediné, na čem záleží. Čas.“

„Pracujeme na tom,“ odpověděl Crane. Sledoval oba muže pozorným pohledem. „Zaznamenali jsme projevy blížících se otřesů. Nyní se pokoušíme stanovit datum. Kdybychom už měli hotový glóbus...“

„Jenže nemáte,“ vmísil se do hovoru Gabler. „A všechny vaše prognózy jsou v podstatě jen plané řeči.“

„Tak jako Sado byly jen řeči, pane viceprezidente?“ zpražil ho Crane s blýskajícíma očima. „Můj tým tvoří vysoce kvalifikovaní profesionálové, kteří se na tuto chvíli připravovali celý život. A jaké jsou *vaše* reference, pane?“

Gabler zrudl, zatímco Gideon skrýval úsměv.

„Tuto záležitost musíme bezpodmínečně vyřešit,“ prohlásil Li. „Volby jsou už za dva měsíce.“

„Dělám co můžu,“ odpověděl Crane. „Uspěchat analýzu a dospět k nesprávnému výsledku by nikomu neprospělo.“

„To máte celkem pravdu,“ souhlasil Li. Sumi přistoupila blíž a dolila mu do sklenice vylepšené šampaňské. „Nezapomínejte, že je ve vašem nejlepším zájmu přijít s výsledky ještě před volbami.“

„Vidíte ty možnosti?“ Gideon nastavil Sumi svou sklenku. „Oznámíme s dostatečným předstihem rozsáhlou katastrofu... zachráníme miliony životů a miliardové hodnoty. Lidé od Yo-Yu nebudou mít sebemenší šanci.“

„Bohužel se obávám, pane prezidente, že by mohla nastat přesně opačná situace.“ Li zachytil Sumi za zápěstí. „Oznámíme ohromné neštěstí, evakuujeme obyvatelstvo, zastavíme provoz závodů, zajistíme všechen materiál - a nic se nestane.“

„Nemalujte čerta na zeď,“ otřásl se Gideon.

„To je reálný odhad možností.“ Li se obrátil od prezidenta ke Craneovi, s nadáním chameleona v mžiku změnil vážný výraz ve vlídnou přívětivost. „Jste spokojen se Sumiho prací, doktore Crane?“

Crane a Sumi se po sobě s úsměvem podívali. „Sumi Chan je ten nejlepší dozor, jaký bychom si jen mohli přát,“ odpověděl Crane. „Většinu času tráví v Nadaci, má smysl pro to, co je důležité, a šeky vypisuje podle toho. Prvotřídní spolupracovník.“

„Výborně,“ usmál se Li zeširoka a objal Sumi kolem ramen. „Liang Int. by potřebovala víc lidí jako je Sumi. Víte, doktore, váš glóbus mě fascinuje. Sám mám taky jeden.“

„Slyšel jsem,“ kývl Crane. „Jednou mi ho musíte ukázat.“

Li se zasmál. „Obávám se, že to nebude možné. Předpisy, znáte to.“

„Samozřejmě. Sumi, myslím, že pan prezident nemá co pít.“

„To nemůžeme dopustit,“ zazubila se Sumi. Popošla s láhví v ruce o kousek dál a Gideonovi dolila. „Na území Nadace nesmí žádná sklenice zůstat prázdná.“

Gideon spokojeně přikývl. Tvářil se vesele a uvolněně, byl klidný, stejně jako jeho osobní strážci. Pozvedl sklenku. „Na vás, doktore.“

Napili se a Gideon pokračoval. „Co takhle malou exkurzi po vašem podniku? Připadá mi to tu velice zajímavé. Kdyby měl někdo čas...“

„Nikdo to tady nezná líp než já,“ prohlásil Crane. „Prosím, můžeme jít. Má ještě někdo zájem?“

„Projděte se sami,“ odpověděl Li. „Musím s panem Chanem ještě projednat několik obchodních záležitostí.“

„Tak dobrá,“ souhlasil Crane a zmizel společně s Gideonem.

Li se obrátil na Sumi. „Jak blízko doopravdy jsou?“ zeptal se ostře. Liščí úsměv, kterým obdařoval ostatní, zmizel beze stopy.

Sumi potřásla hlavou. „Nevím jistě. Shromažďují nesmírné množství informací. Vím, že přibližně určili místo, ale stále pracují na přesných stanoveních. Možná zjistí, že ještě po celé roky k žádnému zemětřesení nedojde.“

Li se zamračil. „Chci, aby objevili zemětřesení, ke kterému dojde ještě před volbami.“

„Nemohou dělat víc, než dělají.“

„Ne, Sumi. Jsou schopni zjistit - pokud jsou Craneovy teorie správné - kdy a kde dojde k otřesům. Ale to by se museli věnovat hledání toho, co chci já, a ne si jen užívat a bavit se novými hračkami“, ušklíbl se, „s tím svým základním výzkumem. Mimochodem, když už mluvíme o výzkumu, jak jste daleko s doktorem Newcombem? Pořád ještě má na dnešek naplánovaný malý výlet?“

Sumi kývla. Cítila, jak se síť spřádaná kolem všeho a všech v Nadaci zatahuje. „Chce cestovat pod jménem Enos Mann. Odjíždí po setmění.“

„Hmm, takže bude pryč celou noc. Kolem půlnoci by měl přes pobřeží přecházet mrak Masada.“

„Vaši lidé jsou na svých místech?“

„O mé lidi se nestarejte.“ Li se zachmuřil, když zahlédl přicházet Muiho. „Vaší starostí je přimět Craneův tým, aby mi opatřil spolehlivou předpověď. Teď byste se měl raději přidat k ostatním. Nechceme přece vzbudit podezření.“

Sumi se lehce uklonila, snažila se nedat najevo hněv ani nervozitu. Vykročila k Newcombovi a z duše toužila po tom, aby mu mohla nějak nenápadně naznačit, že dnes večer by měl raději zůstat doma. Newcombovo jednání by mohlo zničit Cranea i celou Nadaci. Když dorazila k ostatním, řeč právě držela Kate Mastersová, oděná v jasně rudých přiléhavých šatech s vlečkou, v ruce sklenici šampaňského.

„Ach, Sumi!“ Rusé vlasy jí v hustých kadeřích splývaly až na ramena. „Jednou mi prostě musíte prozradit, v čem vězí to vaše tajemství.“ Pozvedla svou sklenku.

„Starý rodinný recept,“ usmála se Sumi. Přejela postavu Mastersové chtivým, obdivným pohledem, jako to dělají muži. „Prospívá to sexuálnímu životu.“

„Zlatíčko, v tomhle směru nemám vůbec žádné problémy, ale stejně mi ještě nalejte.“

Nastavila sklenici a Sumi jí dolila. Vycítila, že Mastersová hraje v mnoha směrech stejnou hru na schovávanou jako ona sama, hru určenou pro svět mužů. Kate Mastersová v sobě skrývala víc, mnohem víc, než kolik dávala najevo.

„Hej, nech mi taky něco.“ Newcombe přistrčil blíž vlastní sklenici.

„Chci, abyste všichni věděli jedno.“ Mastersová se důkladně napila. „Myslím si, že to, co tu děláte, je důležité. Vím, že Crane musí své výsledky prodat a že proto ztrácejí na ceně. Ale ne pro mne.“

„To oceňujeme,“ usmála se na ni Lanie. „Opravdu chceme jen pomoci lidem, ale zdá se, že vždycky musíme zaujímat nějaké politické stanovisko.“

„Pravidla hry,“ zamračil se Newcombe. „Tuhle hru nenávidím, ale jiná se u nás nehraje.“

„Váš dnešní projev mě k smrti vyděsil, doktore, vážně.“

„To doufám," odpověděl Newcombe. „Vyděsil jsem k smrti i sám sebe."

„Taky to stojí za to." Mastersová znovu dlouze upila ze svého drinku. „Vyměnili jsme Vogelmanův postup za podporu pro Craneovu nadaci, ale mezi námi, i kdyby byla vláda podobné ujednání odmítla, podporovali bychom vás stejně. Některé věci jsou důležitější než politika. Vy prostě máte úroveň, lidi."

„Vrána k vráně sedá, co?" přidala se Sumi. „Tím líp pro vás. Musím sehnat další láhev. Stín vaší tváři."

Sumi odběhla a Lanie ji sledovala zamyšleným pohledem. V Sumi Chanovi cítila jakýsi děsivý smutek, děsivou samotu. Nedůvěřovala mu, ale to jí nebránilo, aby ho nelitovala. Pohlédla na Mastersovou. „Co obnáší ten váš Vogelman?"

„Měla byste zájem, drahoušku?"

„Ne," odpověděl Newcombe místo ní. „Jen jsme..."

„Ano, mám zájem." Lanie ho probodla neústupným pohledem. „V několika dalších letech budu mít spoustu práce a nehodlám si přidělávat starosti s dětmi."

„Je to jednoduchý implantát," vysvětlovala Mastersová. „Ambulantní zavedení, stačí na to patnáct minut. Zůstane navždycky a zabraňuje ovulaci - žádné křeče, žádná perioda." Pohlédla na Newcomba. „*Spousta* žen už si to nechala udělat."

„Takže tím bychom měli vyřešený problém světové populace," odsekl.

„Když chcete mít mimino, spolknete tabletku. Žádný problém. Matky to nechávají dělat pubertálním dcerkám. Ušetří to člověku bolení hlavy."

„Je to proti přirozenosti," prohlásil Newcombe.

Mastersová v úsměvu zasvítila dokonalými zuby. „To se vám snadno řekne, fešáku. Všechno v přírodě je přirozené. Lanie, v L.A. je pár dobrých doktorů, kteří to dělají. Chcete, abych vám někde vyjednala termín?"

„Ano." „Ne." Lanie s Newcombem to řekli současně.

Mastersová se zhluboka nadechla, dopila svůj drink. „Dejme tomu... Snad byste si vy dva o tom měli napřed promluvit, co vy na to?“

„Zavolám vám.“ Lanie sekla pohledem po Newcombovi. Proč jen se musí chovat tak pánovitě?

„Raději zmizím.“ Mastersová teatrálně potřásla dlouhými kadeřemi. „Neplatí mě za to, abych tu jen stála a popíjela.“

„To se tedy vsadím, že ano.“ Newcombe si neodpustil rýpavou poznámku.

Kate jen pokrčila rameny. „Dobrá, tak tedy vím, kdy odejít středem. Ještě jednou díky za dnešní představení. Celý týden budu mít noční můry.“ Potřásla Newcombovi rukou a Lanie dlouze objala.

„Zítra vám zavolám,“ zašeptala Lanie. Sotva Mastersová zmizela z doslechu, Lanie se rozčileně obořila na Dana. „Nepamatuji se, že bych se kdy tolik styděla. Jaks to mohl udělat!?“

„Já? Není zrovna tohle jedna z věcí, o kterých bychom měli rozhodovat oba?“

„Podle mě tedy ne. Je to moje tělo a můj život. A příští týden si nechám zavést Vogelmana, ať se ti to líbí nebo ne.“

„Už nejsme pubertální děti. Tvoje plodné období už nebude trvat dlouho a...“

„Plodné!“ Lanie zhluboka nabrala dech, aby se ovládla. „Nejsem žádná Matka Země, která jen čeká na oplodnění, Dane! Proč musíš vždycky všechno zkazit...“

„Perfektní den!“ Crane mezi ně vrazil s jásavým pokřikem. „Jsou z nás celý divoký, nezdá se vám?“

„Slíbili jsme jim něco, co nemůžeme splnit,“ odsekl Newcombe příkře. „Co je na tom tak perfektního? Přinejmenším jsi měl počkat, až změříme pnutí v centrální oblasti, než jsi světu oznámil, že přijde zemětřesení.“

Crane udiveně pohlédl na Lanie. „Co má za problém?“

„Děti,“ odpověděla.

„Děti,“ opakoval a otřásl se. „Příšerné pomyšlení. Ale na tom nesejde. Za chvilku odtud vyházeme všecky ty flámy a ožraly. Chci vás oba pozvat k sobě nahoru na večeři. Pořádám malou oslavu.“

Lanie se rozzářila. „To je ale...“

Newcombe jí skočil do řeči. „Já nemůžu.“

„Copak? Pozvali tě už jinam?“ zajímal se Crane.

Lanie si všimla, jak Dan uhnul očima. „Musím se podívat dolů. Pořád odkládám kontrolu kalibrace přístrojů v San Andreas. Musí se to udělat.“

„Zrovna dneska?“ podivil se Crane. „Dneska je noc Masada.“

„Vezmu si antiradiační kombinézu.“

„Vezmi dvě,“ rozhodla se Lanie. „Půjdu s tebou.“

Zavrtěl hlavou. „Zůstaň tady. Jdi na tu večeři a dobře se bav. Vrátím se hned časně ráno.“

„Vážně mi to nevadí, já...“

„Chci to udělat sám!“ Lanie překvapilo, jak je rozčilený. „Neber to osobně... Musím... já... potřebuju trochu přemýšlet.“

„O čem?“ Lanie měla pocit, že jeho chování nemá nic společného s předchozí debatou na téma Vogelman, že jde o něco jiného, co se před ní snaží skrýt.

„Doktore!“ Přes sál se k nim hnal Burt Hill. „Už se stmívá. Mám pro vás na ploše helikoptéru - jestli ještě máte zájem.“

„Už letím!“ Newcombe se otočil k Lanie. „Ráno jsem zpátky. Užij si to.“

Vyrazil dlouhými kroky k východu a ani jednou se neohlédl.

„Co se to tu k čertu děje?“ žasl Crane.

Lanie potřásla hlavou. „To nevím, ale se zlomem San Andreas to nemá nic společného.“

„Jak to myslíš?“

„Poslal tam jednoho technika, aby tu rekalibraci provedl. Minulý týden.“

21:10 hod.

„Jste už konečně hotoví?“ hulákal Crane z výšky třiceti stop, kde se na plošině jeřábu vozil kolem glóbu.

„Pojď dolů,“ volala na něj Lanie. „Zabiješ se!“ Ten blázen se vykláněl přes okraj plošiny a láhví rumu mával na lidi dole.

„Na to jsem moc velký mizera!! křičel do kornoutu z dlaní. „Tak do toho, lidi, pohněte se, ať to spustíme!“

„Pracuje se na tom!“

Sumi postávala vedle Lanie. „Dneska je trochu... bujný, řekl bych.“

„Myslím, že to je to správné slovo.“ Lanie umírala hlady. Craneovo pozvání na večeři docela upadlo v zapomnění v okamžiku, kdy ho posedla myšlenka prověřit možnosti glóbu v praxi. Dan byl pryč, Crane zase jednou popustil uzdu své dětinskosti a Lanie si mezi nimi začínala připadat spíš jako matka nezvedených chlapců než jako rovnocenný partner.

Obrátila se ke svým programátorům, pak po očku mrkla na Sumi. „Tak jedeme, mládeži. Slyšeli jste. Nahodíme to.“

Odevšad se ozývalo nespokojené mručení a stížnosti. Lanie pohlédla na Sumi. „Dokážete ho vy dostat dolů?“

„Ani bych to nezkoušel.“

„Přesně to jsem si myslela.“

Opustila svoje stanoviště u terminálů rozmístěných podél stěny a zamířila ke glóbu. Obrovitá zeměkoule se majestátně zvedala proti profilovanému stropu. Ve srovnání s tak velikým snem vypadali lidé maličcí a nepatrní. „Slez dolů!“ zavolala na Cranea, který na plošině znovu obeplouval svůj malý svět. „Nebo to všechno vypnu!“

Praštil pěstí do ovladače, jeřáb zarazil na místě, plošina se zahoupala jako paluba v hurikánu. Nedopitá láhev rumu dopadla na podlahu vedle Lanie a roztříštila se. „Hopla!“

„Dolů, Crane... Hned!“

Spustil plošinu k zemi a vyskočil, v chlapecké tváři kající úsměv. „Upadla mi flaška,“ konstatoval.

„Přinesu ti novou,“ pospíšila si Sumi a zmizela.

„Skvělé.“ Lanie si ho vyčítavě měřila. „Kolik jich ještě máš?“

„Celé bedny.“ Crane významně nadzvedl obočí. „Celé bedny rumu od vděčných občanů Le Precheur. Na čem to vázne? Můžeme už konečně začít s testovacím programem?“

„Možná vám to uniklo, doktore,“ odpověděla nesmlouvavě, „ale vkládali jsme do počítačů data, ne programy. Mohlo by se dodat, že s tím pořád ještě nejsme hotovi. Pro tvůj malý test teď musíme otevřít všechny dostupné soubory. Tihle lidé dřeli celý den a jsou unavení. Dopřej jim trochu času, O.K.?“

„Ty se na mě zlobíš.“ Dotčeně našpulil rty.

„Mám vztek na Dana. Ty jsi po ruce. Jeden tvrdohlavý geolog jako druhý.“

„Dan už je velkej kluk. Má nejspíš nějakou práci nebo tak, to je všechno.“

„Celý jeho život je tady. Dole žádnou práci nemá.“ Přihnala se Sumi a podávala Craneovi nenačatou láhev. „Jednou rum přímo z Martiniku. Nevylepšený.“

Crane odšrouboval uzávěr a pořádně si přihnul, otočil se na patě a hleděl na úžasný majestát glóbu. „Jestli ho brzo nerozjedeme, asi se z toho zblázním.“

„Už teď jsi cvok,“ odrazila ho Lanie. „Podívej, napoprvé nemůžeš čekat zázraky. Nepředvídatelné faktory...“

„Kvůli nepředvídatelným faktorům jsem si tě najal,“ řekl a úsměv mu zmizel z tváře, jako když foukne vítr. „Od toho tady animátor je, aby si s mou zeměkoulí povídal, zajišťoval synnoetickou komunikaci, spolupráci.“

„To přece není tak jednoduché. Máme přístup ke všem historickým údajům, ale tady je řeč o celém životě planety jako takové. V Římě si někdo vykope bazén a naruší tak neznámý geologický zlom; o dva roky později dojde na Aljašce k rozsáhlému zemětřesení. Neumíme naprogramovat chaos, a nemáme ponětí, jak velkou nebo dokonce stěžejní roli může sehrát.“

Crane pohlédl na Sumi. „Co ty si o tom myslíš?“

„Myslím, že byste měli vydat nějakou předpověď ještě před volbami, nebo přijdeme o dotace. Jestli to celou věc uspíší, tak tedy plnou parou vpřed.“

Lanie Cranea ignorovala a obrátila se k Sumi. „K čemu by nám hrome bylo dobré, kdybychom se zmýlili? Tohle neberu. Jste stejný

jako Li. Nemůžeme zeměkouli přinutit, aby skákala, jak my budeme pískat.“

„Bez dotací stejně dlouho nepřežijeme,“ namítla Sumi, pak oslovila Cranea. „V podstatě už víš, že na středozápadě Spojených států dojde v nejbližších měsících k zemětřesení. Řekl jsi to přece sám, to není můj nápad.“

„Byli jsme se tam podívat,“ připustil. „Potřebovali bychom přijít s něčím konkrétním, to je vše. Zjistili jsme některé známky blížících se otřesů, ale nemáme kompletní obraz.“

„Co ještě potřebujete?“

Lanie při této otázce zamrazilo v zádech a nebyla si jistá proč.

„Jedeme tam příští týden změřit pnutí. Tak dostaneme daleko úplnější obraz.“ Lokl si rumu. „Bylo by fajn získat důkazy o zvýšené aktivitě po určité době dilatace nebo zachytit prvotní záchvěvy. Neuškodila by ani vzrůstající aktivita elektromagnetických polí. Ale kdybychom k dilatačním procesům mohli přidat nějaký nový nárůst seismické činnosti, už bych byl ochoten dát dohromady přibližný odhad. Dobré znamení je, že v průběhu zvlhčování se serpentinit, olivín a vodní směs dostaly do pozice, kdy může ve zlomu dojít ke značnému posunu.“

„Sestavíš předpověď podle toho?“ zajímala se Sumi.

„Jestli půjde do tuhého,“ pokrčil rameny. Ukázal zdravou rukou, ve které držel láhev, na Lanie. „A ještě něco ti řeknu. Zaprvé, nechci tady žádný pesimismus. Dostali jsme se tak daleko jen díky své odvaze a díky tomu, že jsme věřili tomu, co děláme. Za druhé, právě tady a právě teď máme možnost naplnit celoživotní sen. Počítače máš přecpané tolika informacemi o Zemi, kolik neexistuje v žádné jiné samostatné databance. Odpovědi jsou tam uvnitř. Možná až jednou shromáždíme všechna tato fakta, objevíme spoustu věcí, na které dřív nikdo nepřišel, včetně toho, že zdánlivý chaos v sobě může ukrývat jistou pravidelnost.“

„Copak ty se nikdy nevzdáváš?“

„Nikdy!“

„Řekl bych, že máme zelenou,“ zavolal jeden z programátorů. Okolo se krátce ozvalo nesmělé jásání.

„Děkuju vám všem.“ Crane se obrátil na Lanie. „Chceš se ujmout kormidla?“

Znovu se jí zmocnil vzrušující pocit strachu a očekávání, který pracně držela na uzdě od chvíle, kdy Crane navrhl otestovat program. Stručně přikývla, neschopná promluvit, a zamířila k hlavnímu panelu, na němž se ve dvou řadách proplétaly nejrůznější blikající signálky, reostaty a tlačítka. Uprostřed, pod širokou obrazovkou, ležela jediná klávesnice.

Vyvolala na monitoru pulzující kurzor a přála si, aby tu byl Dan, bez ohledu na to, jak se situace vyvine. Zaváhala nad klávesnicí.

„Žádné fanfáry se nedočkáte, slečno Kingová,“ pobídl ji Crane s očima obrácenýma vzhůru k obrovitému glóbu.

Rozechvělými prsty vyťukala: ADVANCE FROM PANGEA. Zhluboka nabrala dech a stiskla Enter.

S tichým zaskřípěním se glóbus dal do pohybu. Světadíly se seskupily do jediné veliké pevniny s nesmírně odlišnými podnebnými oblastmi. Ta se hladce rozdělila na několik kontinentů a tam, kde se nově vzniklé desky trhaly a srážely, zasvítily rudé žilky seismické činnosti.

„Nádhera,“ vydechl Crane. Lanie byla příliš zaujata pátráním po možných závadách, než aby mohla takovou podívanou ocenit. Zamířila k němu, sama jen uzlíček nervózní energie.

Ztišil hlas. „Co je první historický mezník?“

„Meteorit Chicxulub o průměru pěti mil, před pětašedesáti miliony let.“

„Na přelomu křídy a třetihor,“ doplnil Crane.

Celá rozechvělá nespouštěla glóbus z očí. „Správně. Počátek třetihor, konec éry dinosaurů. Podívej se na sopky na opačné polokouli. Tamhle.“

Sálem se v holoprojekci přehnal obrovitý bolid, prolétal atmosférou a hořel, pak udeřil do poloostrova Yucatan. Zvedl se nesmírný závoj prachu a neproniknutelnou clonou zahalil celou zeměkouli. Pod ním slabě prosvítaly rudě pulzující linie, které se z místa dopadu šířily na všechny strany. Na opačné straně koule se probudila k životu sopečná činnost.

Crane chytil Lanie za paži a pevně sevřel, oči upřené na obraz dějin Země, které před ním znovu ožívaly. „Ano," šeptal. Také její vzrušení dosáhlo vrcholu.

A pak to uslyšela. Tiché zacinkání se nejprve ozvalo u terminálu na druhé straně sálu, postupně se k němu přidávaly další a další signály. Celý systém se hroutil.

„Ne, to ne." Vytrhla se Craneovi a doběhla k centrální konzoli. Po celém panelu blikala výstražná světla, sál naplnilo řinčení poplašných zvonků. Ohlédla se přes rameno. Glóbus pohasl a úplně se zastavil. Crane trhaně vrtěl hlavou a z hrdla mu vycházelo temné vrčení.

Přistoupila k panelu, připravená zadat povel k provedení kontrolní sekvence, ale zarazila se, když spatřila na monitoru zářit hlášení, kterého se děsila jako noční můry:

NO ANALOG - SYSTEM INCOMPATIBLE.

Paže jí klesly v naprostém zmatku. Crane dvěma dlouhými kroky stanul vedle ní.

„Udělej s tím něco. Předělej všechno, co nesouhlasí."

„Nemůžu." Ukázala na obrazovku. „Vůbec bych nevěděla, kde začít."

Přečetl si hlášení, chytil ji za ramena a otočil tváří k sobě. „Co to má znamenat?"

Zmocnil se jí strašlivý zmatek. Ostatní programátoři přicházeli blíž, okolo Lanie a Cranea se formoval neuspořádaný hlouček. „Znamená to, že kráter v Mexiku se nedá spojit s ostatními naprogramovanými historickými skutečnostmi. Počítač tvrdí, že je to nemožné."

„Ne." Přidal za hlase. „To tedy ne! S tím se nehodlám smířit. Resetuj a zkusíme to znova."

Vzdychla. „Podívej, Crane, máme jen dvě možnosti. Buď jsme udělali chybu při programování, což by bylo pochopitelné vzhledem k tomu, žes nám nedal dost času, abychom všechno překontrolovali. Kdybychom na to chtěli přijít, museli bychom znovu projet všechno,

co jsme za dnešek udělali, krok za krokem, celý postup. Moji lidé už jsou na to příliš unavení.“

„Co je ta druhá možnost?“

Zhluboka nabrala dech. „Události před dopadem meteoritu, možná samotné rozdělení Pangey, už změnily svět natolik, že Chicxulub měl ve skutečnosti jiné důsledky než ty, které se ukázaly na glóbu.“

„Tvrdilas mi, že tahle hračka dokáže takové nepřesnosti definovat a kompenzovat na základě výběru z možných nedokumentovaných událostí.“

Dívala se, jak přitiskl láhev ke rtům a jediným mocným douškem ji do poloviny vyprázdnil. Crane byl časovaná puma těsně před výbuchem, jako obyčejně.

„To platí mezi dvěma známými událostmi. Ale Chicxulub je nejstarší bod v historii, který můžeme objektivně doložit. Cokoli před ním jsou jen pusté dohady.“

Znovu na ni namířil prst, ruka se mu třásla opileckou zuřivostí. „Ale pořád je to v dosahu našich možností.“ Otočil se k ní zády a vykročil ke glóbu. Zadíval se vzhůru, jako by mu soustředění mohlo přinést odpověď na otázky, které si kladl celý život. Poprvé od chvíle, kdy pro něho začala pracovat, ji napadlo, nakolik Crane celý projekt pohání kupředu energií své osobnosti. Nebyl by to první případ, kdy fanatik přiměl rozumné lidi uvěřit v nemožné.

Obrátil se na ni. „Nahoď to znovu. Zkontrolujeme všechny programy za chodu.“

„Ne. Moji lidé jsou unavení. *Já* jsem unavená. Zkusíme to znovu zítra ráno.“

„Dal jsem ti rozkaz!“

„A já ho odmítám splnit!“

„Čert tě vem!“ zařval, máchl rukou. Poloprázdná láhev vylétla vzhůru, zasáhla glóbus a roztříštila se o Sibiř. Tam, kde rum prosákl na neizolované dráty, to zasyčelo a objevily se obláčky štiplavého kouře. „Máš padáka!“

„Dobře,“ odsekla a obrátila se ke skupině programátorů, kteří se tlačili kolem. „Jděte domů. Pro dnešek jsme tady skončili. Zítra vám nový šéf řekne, co máte dělat.“

„Asi ho budeme muset dovést domů,“ podotkla Sumi.

„K čertu s ním.“

„Lanie...“

Unaveně přikývla a přehodila si Craneovu ochrnutou paži kolem krku. Sumi ho podepřela z druhé strany. „Tak pojď, jde se domů. Musíš se vyspat.“

„Nechci spát.“ Crane jen zdráhavě dovolil, aby ho odváděly, ohlížel se na glóbus a Lanie se Surni ho táhly pryč. „Musím se dát do práce.“ Obrátil se a políbil Lanie na tvář. „Třeba je to otázka hmotnosti. Kolik jste přidali k celkovému objemu Země?“

„Tisíc tun za rok prostřednictvím dopadajících meteoritů.“

„Zkuste přidávat víc hmoty než v pozdějších dobách. Meteorická aktivita je dnes daleko nižší než před miliardou let.“

„Co jen budeš chtít,“ slibovala. Vymanévrovaly ho ven, ale Crane je odstrčil a zůstal kymácivě stát na vlastních nohou.

Vzhlédl k obloze. Měsíc byl ve třetí čtvrti a po jeho zářivém bělostném povrchu se prohánělý záběry zkrvavených autovraků. Crane ukázal vzhůru. „Tam bych chtěl žít.“ Oběma rukama se začal shánět po láhvi, která už tu nebyla. „Tam nahoře bych se mohl dívat, jak šílenství ráno vychází a večer zapadá.“ Hlučně se rozchechtal.

Všichni tři zamířili ke schodišti ve svahu. „Na Měsíci by sis alespoň nemusel dělat starosti se zemětřesením,“ podotkla Lanie.

Crane i Sumi se zasmáli. „Na Měsíci jsou zemětřesení,“ ujistila ji Sumi.

„Vážně?“

„Asi tři tisíce za rok.“ Crane se mírně potácel.

„Měsíc má jádro?“

„Jo. Devět set mil v průměru. Ale mají tam jen malá zemětřesení, tak do dvou stupňů Richtera. Jen zřídka prolomí kůru. Je to spíš jako připomínka.“

„Připomínka čeho?“ zajímala se Sumi.

„To nevím.“ Znovu vzhlédl k Měsíci. „Člověk by si tam mohl vybudovat svůj malý svět, takový, jaký by si přál. Ne svět důlních společností a hrabivosti, ale svět žijící v pravdě.“

„Mluvíš skoro jako Dan,“ namítla Sumi. „Žádná pravda není.“

„Ve vědě je pravda," řekla honem Lanie. „V lásce taky."

„Neexistuje nic takového jako láska," odpověděla Sumi hořce. Lanie si uvědomila, že poprvé slyší tohoto muže prozrazovat něco o sobě. „Láska je jen zástěrka, za kterou se skrývá bolest."

„To není pravda," přela se Lanie.

Sumi na ni pohlédla s nevyzpytatelným výrazem v očích. „Tak kde máš dnes večer svého muže?"

„Svoboda je lež," ocitoval Crane Newcomba. „Bezpečí je lež. Politika je lež. Náboženství je lež." Obrátil se k Lanie. „Nemáš padáká."

„Díky... snad."

„Musíš ten glóbus rozjet. Rozumíš, co říkám? Takhle to nesmí skončit, prostě nesmí. Sen... můj sen..."

Při pomyšlení na sny se Lanie otřásla a uvědomila si, proč ji tak rozrušilo, že Dan odjel. Bude muset čelit noci sama. „Udělám všechno, co je v mých silách, aby to fungovalo," slíbila. „Věř mi."

„To víš, že ti věřím. Věřím ti stejně jako Danovi... nebo tady Sumimu." Poplácal drobného muže po zádech, Chan se tvářil rozpačitě. Lanie si smutně pomyslela, že Craneův svět je tak malý, že musí důvěřovat Sumi Chanovi, přestože sama k takovému počínání nemohla nalézt sebemenší důvod.

Vlahý vítr přivál na planinu zacinkání zvonku a po něm zazněl umělý hlas počítače: „Úroveň radiace dosáhla nepřípustných hodnot. Prosím okamžitě vyhledejte kryt a učiňte příslušná opatření."

V odpověď se ihned ozvalo bouchání zavíraných dveří a zaklapávání antiradiačních okenic.

„Už je tady." Crane ukázal k východu. Oblak Masada. „Raději bychom měli zapadnout dovnitř. Co takhle jít ke mně na drink, co vy na to?"

„Crane," pokárala ho Lanie, „kdybys měl oči i pro něco jiného než jen pro svoje mašinky, bylo by ti jasné, že já k tobě jít nemůžu."

Zadíval se na ni, tvář ochablou a bezvýraznou, pak mu obočí vylétlo do výše. „Závrat. Už si vzpomínám. Máš strach z výšek."

„Panickou hrůzu, to by bylo přesnější. Podlamují se mi kolena, jednoduše jdu k zemi."

Crane se zasmál. „Vždycky mi vrtalo hlavou, proč se u mě s Danem nikdy neukážete. Jsi samé překvapení.“

Dorazili k úpatí schodiště; Lanie vyšplhala na první, nejnižší terasu, kde stál srub, který sdílela s Danem. Crane se opíral o Sumiho rameno a vlekl se za ní. „Jestli myslíš, že je to něco zvláštního,“ povzdechla si, „tak jen počkej, až se dozvíš o mých nočních můrách.“

„Pronásledují tě zlé sny?“ podivil se, když dorazil na plošinu.

„Každou noc, jakmile usnu, zdá se mi o Martinique.“

„A o čem je ten sen?“

„Moc si toho nepamatuju,“ otřásla se. Radioaktivní oblak s sebou přinášel chladný vítr. „Útržky. Vzpomínám, že jsme seděli ve tmě. Byl tam ten chudák chlapec... Dotkla jsem se jeho těla. Pamatuju si... rum.“

„A co ještě?“

Zamračila se. Zdálo se, že její sen Cranea znepokojil. „V tom snu jsi taky ty,“ řekla pomalu. „Máš na sobě velikou, jako nafouknutou kombinézu... celou bílou, jako ochranný antiradiační oblek, jenže větší... důkladnější. Z nějakého důvodu jsi hrozně rozrušený, ale přes všechno to tlusté oblečení tě neslyším, já... nevím jistě. Všude okolo křik a výbuchy a je tam ten mrtvý chlapec... a všichni ti lidé obalení bahnem. Já... asi nejhorší je ten pocit, který to ve mně vyvolává.“

„Jaký pocit?“

„Jako bych čekala na smrt.“ Po tvářích se jí koulely slzy. Sáhla po klice.

„Lanie, já...“

„Musím jít dovnitř,“ přerušila ho rychle. Zmizela v domku, toužila ztratit se jim z očí, než se před nimi zhroutí docela.

„Dane,“ rozvzlykala se tiše s tváří zabořenou do dlaní. „Kde k čertu vězíš, ty mizero zatracená?“

Vklouzla do rozestlaného lůžka a plakala, až usnula a noční můra se vrátila, jenže tentokrát se Crane v nafouknuté kombinéze natahoval k ní a snažil se ji zachytit za ruce. Tentokrát slyšela, že křičí jediné slovo: Pangea.

Kapitola osmá

TEORIE CHAOSU

Válečná zóna, Los Angeles
3. září 2024, 21:20 hod.

Newcombe zvolna procházel rušným velkoměstem, na rozhraní světla a tmy, dva bloky od pusté měsíční krajiny, která obklopovala Zónu. Po chodníku a dokonce i vozovkou se valily a postrkovaly davy lidí, každý spěchal, aby se skryl před oblakem Masada. Federální policisté mimo službu se potulovali ulicemi a zabíjeli čas.

Před prodejnami dorphu a potravin se táhly dlouhé fronty; čekající nervózně vzhlíželi k obloze. Obyvatelé okolních domů a majitelé obchodů zavírali dveře a ocelovými závorami zajišťovali okenice, připraveni čelit hrozbě jménem Masada. Každý tiše doufal, že nebude pršet. Rozbité, oprýskané budovy jako obyčejně zkrášlovalo mihotání světla a barev, na holých zdech ožívaly televizní záběry, po ulicích bloudily holografické postavy, proplétaly se davem nebo prostřednictvím audia rozmlouvaly se svými majiteli a dodávaly jim tak zdání společnosti.

Newcombe si doslova a do písmene říkal o potíže. Cítil napětí a vzrušení. Bratr Ishmael ho konečně přemluvil k tomu, aby opustil sídlo v horách a přišel za ním do města. To, že trávil čas ve společnosti bratra Ishmaela, i když jen s jeho projekcí a jen dvakrát týdně, dodávalo Newcombovi pocit, že je součástí větší, živé síly. Ale během pravidelných schůzek v něm stále narůstal vnitřní konflikt. Toužil po úspěchu a po tom, aby mohl patřit do světa árijců a bílých, ale zároveň toužil po jistotě a celistvosti, po spokojenosti

zrozené ze solidarity, jakou cítil ke svým bratřím a sestrám afrického původu.

Zastavil pouličního prodavače dorphu, malého mužíka bílé pleti, a koupil si jednu dávku v roztoku.

„Nevíte, kde je tady bar Horizont?“ zeptal se, když si od něho bral malou lahvičku, do které mužík zapíchl brčko.

„Blok vodtaď... furt rovně.“ Prodavač mávl rukou do změti jasného světla a pohybu. „Nevypadáš jako takovej týpek.“

„Jaký?“

„Feťáci, čipové... říkej jim jak chceš.“ Přimhouřil očka a prohlížel si Newcombovy spánky, snažil se objevit čipové porty. „Jdeš na to prvně?“

„Co jsi zač, policajt?“ odbyl ho Newcombe.

Prodavač vykulil oči. „Nemusíš mě hned urážet, mladej!“ Odpochodoval i se svým vozíkem a Newcombe se začal propracovávat davem v udaném směru. Všude visely bezpečnostní kamery, ale on vždycky uvažoval nad tím, kdo vlastně sleduje jejich záznamy. V celém Los Angeles bylo desetkrát víc kamer než lidí a v záloze ještě zůstávali příslušníci jednotek G - ve svých rozesmátých maskách vyhlíželi jako neškodní golemové, po boku se jim batolili malí záznamoví roboti. Ale dnes večer nedojde k žádné výtržnosti. Dav se vlnil jako mírné moře, téměř zdvořile. Všechno jen obchodní záležitosti.

„Támhle,“ vykřikl někdo. Newcombe zkameněl, ale okamžitě se uklidnil, když viděl, že lidé ukazují vzhůru k noční obloze, na které zavlály první závoje černého mraku. Musí se dostat někam dovnitř.

Zrychlil krok a ulevilo se mu, když ve vzduchu před neoznačenou dvoupatrovou budovou z oceli zahlédl vznášející se gotická písmena vyvedená v krvavě rudé barvě: HORIZONT. Rozběhl se k jediným dveřím, které rozeznával v jednolité fasádě bez oken, a vtrhl dovnitř.

Nikdy v životě ještě nebyl v čipovém klubu, a tak neměl sebemenší představu, co může očekávat. Koncern Liang už dávno užívání mozkových čipů s přímým portem zakázal, protože čipoví narkomani nepotřebovali nic než čipy a tím pádem nepatřili mezi potenciální zákazníky. Ale volné podnikání se nedalo omezit a Yo--

Yu si pospíšil vyplnit mezeru, kterou mu Liang svým tabu poskytl - začal bez ohledu na zákaz inzerce a drastická územní omezení otvírat čip-kluby.

Newcombe prošel úzkou temnou chodbou a dalšími dveřmi vkročil na bělostnou pláž, omývanou nedohledným oceánem. Cítil vůni soli a jódu a vlasy mu čechral horký vítr. Jen vzdáleně sem doléhal hluk vnějšího světa, bučení varovných klaxonů, které obyvatele města vyzývalo k opuštění nekrytých prostor.

Po písku k němu kráčel Číňan v plavkách. Newcombe se usadil do plátěného křesílka a vyčkával.

Muž přicházel blíž. „Promiňte... Pane!“ oslovil ho Newcombe.

Číňan se zastavil. „Krásný den, že?“

„Chtěl jsem se zeptat, jestli byste mi nepomohl...“

„Musím jít. Ztratil se mi pes.“

Z oblohy se snesl racek a přistál Newcombovi na rameni. „Promiňte,“ zaskřehotal. „Zdržel jsem se. Jeden zákazník nebyl ochoten uvolnit apartmá, když mu vypršel čas. Čekáte dlouho?“

„Mám se tu s někým setkat,“ odpověděl Newcombe obezřetně.

Racek se vznesl k obloze, oblétal Newcomba v širokých kruzích. „Pokud nemáte rezervaci, nebudete dělat nic. V noci Masada máme vždycky vyprodáno.“

„Jmenuji se Enos Mann.“

Racek zakřičel a přistál střemhlav do písku. „Ach, arabské dobrodružství! Očekávali jsme vás. Pojďte za mnou.“

Zamával křídly a vyrazil přes oceán, Newcombe za ním. Prošel vodou, aniž by se namočil, pocítil na obličeji lehký dotyk rozhrnutého závěsu a ocitl se v chodbě, odkud vedly desítky dveří. Před ním stál štíhlý muž. „Tudy, prosím,“ pobídl Newcomba známým hlasem racka.

Zpoza pevně zavřených dveří zaznívaly výkřiky a sténání. Newcombe už viděl čipové narkomany v televizi, ale Liang je vždycky ukazoval jako vyzáblé, prázdné skořápky lidí, kteří žijí jen pro mozkovou stimulaci. Neměl tušení, jaké to doopravdy je, spojit se přímo se srdcem počítače, přestože ho nadchla představa nezprostředkovaného kontaktu s přístroji Nadace.

Jeho průvodce otevřel poslední dveře a uvedl ho do spartánsky zařízené místnosti - čtyři holé stěny, postel, lehátko a mezi nimi stolek pokrytý umakartem. Uprostřed červeného polštářku na něm zářil čip veliký asi jeden krát dva centimetry. Na panelu upevněném podle delší hrany stolu blikala čísla - ukazatele aktivity čipu.

„Slyšel jste klaxon?“ Správce odstrčil lůžko stranou a pod ním se objevil poklop zapuštěný do podlahy.

„Zůstanete tu celou noc.“ Dvakrát dupl na poklop a bez dalšího slova vyšel z místnosti. Zámek ocelových dveří za ním zaklapl.

Newcombe se s bušícím srdcem rozhlížel po místnosti. Vzal čip mezi prsty, prohlížel ho, vzpomínal na výkřiky a sténání, které slyšel na chodbě. Kdyby se rozhodl změnit názor, tohle by nejspíš byla poslední šance, poslední okamžik, kdy by se ještě mohl dostat ven. Podíval se na dveře, znovu na poklop v podlaze.

Deska se pohnula a začala se zvedat. Newcombe leknutím odskočil. Z temného otvoru vykoukla rozesmátá tvář. „Bratře Danieli!“ Mohammed Ishmael se pochechtával. „Nějak jsi zbledl.“

„To byl působivý vstup na scénu.“

Ishmael se vysoukal z podzemí a vřele Newcomba objal. Za ním se přes obrubu vyšvihli dva mladíci s detektory a ihned začali Newcomba kontrolovat.

„Vím, že se dneska v Nadaci konala významná schůzka.“ Ishmael si upravoval *dashiki*.

„Jak ses to dozvěděl?“ Newcombe zvedl ruce, aby mládenci mohli dokončit prohlídku.

„Sleduji kroky svého bratra,“ pousmál se Ishmael. „Pohybuješ se ve vysokých kruzích. Jak se má pan prezident Gideon? Jaký je?“

Newcombe pokrčil rameny. „Je to politik.“

„A kdo není? Liang stále trvá na co nejrychlejší předpovědi?“

„Ano.“

Ishmael na něho upřel jasné oči. „Tohle je bod zlomu, bratře. Vzpomeň si, že jsem ti to říkal. Dávej si pozor.“

Detektory bzučely. „Dva transmitéry," oznámil jeden z mladíků. „Jeden na pravé ruce, druhý na levém rukávu.“

„Ten na ruce je můj.“ Ishmael si zblízka prohlížel Newcombův rukáv.

„Nic jsem o tom nevěděl,“ zapřísahal se Newcombe, náhle vyděšený situací, v jaké se zčistajasna ocitl. „Nikdy bych...“

„Samozřejmě že ne,“ uklidňoval ho Ishmael. Nehtem seškrábl s okraje rukávu štěnici, velkou sotva jako zrnko máku, a dupl na ni. „Kdoví odkud to je. Venku jen tak poletují ve větru.“

„Musíme jít,“ prohlásil starší strážce.

Ishmael kývl a vykročil k poklopu. „Pojď za mnou, bratře.“ Začal se spouštět dolů.

Newcombe teď skutečně dostal strach. Nález sledovacího zařízení všechno zmařil. Nejen že se spolčuje s nepřítelem, ale je tu i někdo, kdo o tom ví. Jeden z mladíků ho zezadu mírně postrčil. Newcombe se vsoukal do průlezu a s mrazením v zádech si uvědomil, že už není pánem svého osudu. Napadlo ho, jestli to Ishmael právě tak nenaplánoval.

Ocelový žebřík vedl dolů do tmy. Newcombe se ohlédl přes rameno na muže z ochranky. Jeden šplhal těsně za ním, druhý nad nimi zamykal poklop. Asi o deset metrů níž žebřík končil. Newcombe seskočil na zem těsně vedle Ishmaela. Tmavá tvář se mu v rudém světle bateriemi napájených zářivek matně leskla. Ocitli se ve staré stoce, vyzděné cihlami.

Začal něco říkat, ale přerušilo ho zlověstné bzučení. „Ajaj,“ Ishmael zesílil hlas, aby přehlušil varovný signál. „G je nahoře u dveří. Pojďme. Teď uvidíš, jaké to je být revolucionářem.“

Rychle kráčeli krvavým přísvitem, který zaléval dlouhý tunel, táhnoucí se až do nedohledna. Spěchali. Osobní strážci se jim drželi těsně za zády.

„Tohle nevypadá jako kanalizační systém,“ prohodil Newcombe v poklusu.

„Taky že není. Postavili jsme to.“

„Jak?“

„Věžňové. To je jejich práce.“ Zabočil ostře doprava, přímo proti zdi, prošel jí a zmizel. Newcombe za ním. Stěna byla jen holoprojekce. Ocitli se v další chodbě, tentokrát vydlážděné a dobře

osvětlené. Každých deset stop se rozvětvovala na obě strany. „Kdyby na to přišlo, budeme tady v tunelech bojovat a použijeme je jako únikové cesty.“

Ishmael zamířil proti další zdi a zmatený Newcombe se mu držel v patách. Vynořili se na vrcholu ozdobného točitého schodiště. Sestupovali níž a níž. Nebo to byla jen iluze?

„Nemyslel jsem, jak jste je vykopali. Chtěl jsem říct, jak to, že jste si to mohli dovolit?“

„Peníze pro nás nejsou žádný problém. Prostor ano. Máme mnoho mecenášů, lidí, jako jsi ty, kteří k nám našli cestu a sympatizují s myšlenkou islámského státu na tomto kontinentu. Je tu hodně věcí, kterým ještě nerozumíš.“

„To tedy ano. A mimochodem, tajnou policii jsem k vám opravdu nepřivedl vědomě. Nemám tušení, jak...“

„Ve světě bílých to není nic neobvyklého,“ mávl Ishmael lhostejně rukou.

Dorazili na úpatí schodiště a ocitli se v rozlehlé jeskyni, jejíž stěny byly křížem krážem provrtané tunely. Každý zvuk se tu vracel desetinásobnou ozvěnou. Osvětlení zajišťovaly stovky pochodní, upevněných na stěnách. Ishmael hbitě vykročil napříč klenutým dómem.

„Chytí nás?“ supěl Newcombe, který za ním pospíchal už bez pobízení.

„Doufám že ne!“

Trvalo téměř minutu, než doběhli k protější kamenné stěně. Ishmael k sobě přitáhl jeden ze základových balvanů, stěna jeskyně se skřípěním popojela stranou a ukázala se kabina skrytého výtahu.

Jakmile se všichni nacpali dovnitř, Ishmael stiskl tlačítko a zavřel kamenné dveře. Prošli virtuální projekcí zadní stěny výtahu do další chodby. Stěny, strop i podlaha tu byly obložené keramickými dlaždicemi ve světlounkých odstínech modré a žluté. Nikde žádné dveře. Ishmael zpomalil a Newcombovi došlo, že se blíží k cíli. Dokonalá krása falešného výtahu tkvěla v tom, že jeho funkční motor dokázal zamaskovat přítomnost virtuálního projektoru.

„Jezdí ten výtah dolů?“ zeptal se.

„I nahoru,“ ujistil ho Ishmael. „Vede do tisíců dalších chodeb a průchodů i do *skutečného* kanalizačního systému. Jediný, kdo má teď problémy, jsi ty, je ti to jasné?“

Newcombovi to bylo jasné. „Ten, komu patřila ta štěnice, mě má v hrsti,“ konstatoval hořce. „Tys to nebyl, že ne?“

Ishmael pohlédl Newcombovi zpříma do očí a zavrtěl hlavou. „Jsme na téže lodi, bratře.“

„To doufám,“ povzdechl si Newcombe. Dokonale osvětlený tunel se teď prudce stočil doprava.

Po celé šířce chodby se táhla hluboká prasklina a stěny byly pokřivené. „Jak jsme hluboko?“ zeptal se Newcombe.

„Padesát... pětasedmdesát stop. Země se tu trochu houpe, že?“

„Tohle je součást Elysiánského zlomového systému,“ řekl, vzrušený pohledem na transformní zlom. Rukou přejel po ostrých hranách zlobně rozšklebené pukliny. „Jak dlouho už to vypadá takhle?“

„Asi tak dva roky. Každý den se to trochu zhoršuje.“

Chodbou se k nim blížili další lidé. „Tohle se nezastaví.“ Newcombe vrtěl hlavou. „Nakonec se celá tahle část podzemních chodeb může zhroutit.“

„Alláh nás ochrání,“ řekl Ishmael klidně. Jejich malou skupinku obklopilo asi dvacet lidí, převážně mužů. Některým nebylo ani dvacet let. Všichni měli zbraně.

„Ostatní tunely jsme ztratili.“

Vedle Newcomba se postavila mladá žena v černé kombinéze, se zkoumavým výrazem ve tváři. Oči měla stejně temné a zářící jako Ishmael. „Ty musíš být Khadijah,“ oslovil ji.

„No, vypadá to, žes k nám přivedl jasnovidce, bratře,“ prohodila a všichni se rozesmáli.

„Tohle je Daniel Newcombe, o kterém jsem ti vyprávěl.“

„Skutečně?“ podivila se. „Tohle že je ten muž, který nemá dost odvahy, aby se připojil k naší Svaté válce?“

„Ano, to jsem já.“ Newcombe ji trochu zmátl svým upřeným pohledem. Obrátil se k Ishmaelovi. „Kontrolovali jste někdy tady dole úroveň radonu?“

„Ne.“

„Pošlu vám nějaké vybavení. Radon může zabíjet. Bude lepší vědět, s čím máme...“

„Myslím, že v Severní Karolíně nejsou žádné Elysiánské zlomy ani úniky radonu,“ přerušil ho Ishmael.

Newcombe na něj zíral a viděl opravdového fanatika zaujatého svými představami. Nebo možná vizionáře. *Je stejný jako Crane,* napadlo ho. „Chceš, abych odešel... odejdu.“

„Chci, aby ses k nám přidal.“ Ishmael se široce usmál a poplácal ho po zádech. Ukázal ke stropu. „Ale tam nahoře, bratře, ne tady dole. Nahoře. Pojďme.“

Došli ke světle zeleným dveřím, na kterých byl vymalován srpek měsíce a osamělá hvězda - znak islámu. Před Newcombem se rozevřela místnost, která vyhlížela jako přednáškový sál: židle, pódium, malá kuchyňka a odpočívárna.

„Setkáme se s mým bratrem Martinem,“ vysvětlil Ishmael a vedl Newcomba k zadním dveřím. Khadijah šla s nimi a měřila si hosta zamračeným pohledem.

Newcotnbe spatřil zbraně. A munici. Všude. Bedny nábojů se vršily vysoko podél stěn.

Palnou zbraň už neviděl patnáct let, od té doby, co se osobní bezpečnost stala otázkou národní priority. Každý, kdo si to jen mohl dovolit, zaměstnával osobní strážce a pořídil si bezpečnostní zařízení. Útočné zbraně se daly snadno objevit pomocí X-radaru. Jejich nositel byl automaticky považován za zločince a tedy za objekt oprávněných odvetných akcí. Útočné zbraně pak samozřejmě rychle ztratily oblibu.

Ishmael zavedl Newcomba do kanceláře, kde už čekal muž středního věku, v dlouhém bílém hábitu a s malým bílým fezem na hlavě. Usmíval se přes bohatý, prošedivělý knír. Byl štíhlý, vysoký, pružný jako had.

„Právě jsem poslouchal zprávy,“ uvítal je. „Alláh ve své nekonečné moudrosti nedopustil, aby dnes nad Zónou pršelo.“

„To je dobrá zpráva,“ přikývl Ishmael. „Bratře Danieli, tohle je můj bratr Martin Aziz. Byl to Martinův nápad, abychom se obrátili na tebe.“

„*As salaam alejkum*.“ Aziz se naklonil přes nízký stůl, který je oddělovaly, sevřel Newcomba v pevném objetí a políbil ho na obě tváře. Pak ukázal na řadu miniaturních bezpečnostních monitorů, které pokrývaly vzdálenější stěnu. „Viděl jsem, že jste dneska měli trochu potíže.“

„Obávám se, že mou vinou,“ přiznal Newcombe a pokradmu pohlédl na Khadijah, která obrátila oči v sloup.

„Nic si z toho nedělej,“ uklidňoval ho Aziz. „Přes spleť falešných kanálů se nikdy nedostanou. Našli další příklop a vylezli znovu na povrch, honili se za několika hologramy, které jsme jim přichystali. Posaď se, bratře Newcombe. Teď se musíme strachovat o tebe, protože FPF ví, že jsi u nás.“

„Co se mnou udělají?“ Newcombe si od stolu přitáhl židli s tvrdým opěradlem. Ishmael a jeho sestra se usadili na pohovce naproti němu.

„To se nedá říct.“ Ishmael pokrčil rameny. „Dělají si, co chtějí. Mění pravidla hry podle potřeby. Slyšel jsi někdy o někom, kdo by se dostal ven z věznic FPF?“

„Ne,“ připustil Newcombe, „ale nikdy jsem se nestýkal se zločinci... totiž až doposud.“

Všichni se zasmáli, dokonce i Khadijah.

„Myslím, že ti nic nehrozí,“ soudil Aziz, „dokud pracujete pro Liang Int. Bez jejich ochrany, kdo ví?“

„Mohl ti tu štěnici dát Crane?“ zeptal se Ishmael. „Aby tě měl pod kontrolou?“

„To je naprosto nepravděpodobné. Bratře, on i já jsme vědci. Snažíme se jen trochu vylepšit život lidí na téhle planetě. Je tak těžké pochopit...“

„To je jediné, o co se snažíš *ty*,“ přerušila ho Khadijah. „Podle toho, co jsem slyšela, Crane je velice nevyzpytatelný a záhadný muž.“

„Je to velice cílevědomý muž.“

„Ale co ho žene kupředu?“ namítl Ishmael. Vstal z pohovky a přešel k Newcombovi. „Neodpovídej. Jen se nad tím zamysli.“

Aziz se zeptal: „Jestli tvé spojení s námi vyjde najevo, co bude s tebou a s Nadací?“

„Nemám tušení... To tys požádal bratra Ishmaela, aby se se mnou spojil?“

„Správně,“ přikývl Aziz. „Víš, my dva s bratrem máme velice rozdílné názory. Možná sis všiml, že když jsem odvrhl své jméno otroka, zvolil jsem si místo něho jméno Martin, které je symbolem míru, ne násilí. Já věřím, že svět už dozrál a že vyslechne naše oprávněné požadavky. Potřebujeme jen získat na svou stranu Afričany a Hispánce, vysoko postavené ve světě bílých, aby se stali našimi mluvčími. Můj bratr je zatím, bohužel, jediná osoba, která pro veřejnost symbolizuje hnutí Národů islámu. On lidem nahání strach. Chci ukázat Americe také naši druhou tvář.“

„Bílí se nikdy ničeho nevzdají bez boje,“ prohlásil Ishmael. „I když je ostatní rasy počtem vysoko převyšují, běloši stále vládnou zemi prostřednictvím čínských mocipánů. Jediný hlas, kterému budou naslouchat, se jmenuje Džihád. Když jim způsobíme dost potíží, nakonec nám dají to, co chceme, jen aby nás umlčeli.“

„Copak je občané prostě nemohou zbavit funkcí?“ podivil se Newcombe. „Je tady televize. Stačí stisknout hlasovací tlačítko...“

„Kde to žiješ?“ zasmála se Khadijah. „Číňané dovolí jen bělochovi a nikomu jinému, aby se ucházel o funkci ve státní správě, protože vědí, že bílí budou udržovat finanční status quo. Řídí vládu přes peníze, starají se o to, aby běloši byli bohatí a všichni ostatní měli svázané ruce.“

„Ale proč by se vás Číňané měli bát?“

Ishmael se zle rozesmál a znovu se uvelebil na svém místě. „My jsme nová vlna, bratře. Budou před námi muset ustoupit. Měli by mít strach. Zazdili nás tady, aby se vypořádali s takzvaným problémem zločinnosti, a nás přesto přibývá a získáváme stále větší vliv. Jejich jed nás neotráví. Jsme silní a nezměníme se. Svaté slovo koránu nás povede. My tvoříme svět. Oni už patří minulosti.“

„Zatímco se Leonard chvástá a řeční, já přemýšlím o tvé situaci.“ Martin Aziz s náznakem úsměvu letmo pohlédl na Ishmaela, jemuž prokmitla v tváři zuřivost, když ho bratr oslovil jeho odvrženým „jménem otroka“. „Myslím, že tě Crane záměrně sráží, abys ho nemohl zastínit. Četl jsem o tvé koncepci seismické ekologie a nejde mi do hlavy, proč ji nevyužiješ, aby ses trochu prosadil. Když je člověk slavný, mnohem snáz se vyrovnává s rozpory a problémy, třeba s takovými, v jakých ses teď ocitl ty.“

„Crane ještě nechce publikovat,“ namítl Newcombe. „Co můžu dělat?“

„Jsi přece svobodný člověk,“ připomněl mu Ishmael. „Dělej, co uznáš za vhodné. Říkals mi, že bys svou prací pomohl světu. Tak mu pomáhej. Využij svých schopností.“

„Aby ze mě byl lepší mluvčí NOI,“ doplnil ho Newcombe. „To je sporná otázka. Pracuji pro Nadaci, a té patří práva na intelektuální vlastnictví, na všechny mé objevy. Mám svázané ruce.“

Aziz se naklonil kupředu a zvedl ruku. „Vidíš, bratře. Dovol mi, abych rozťal tvá pouta. Otroctví ti nesluší.“

„Mám se postavit proti Craneovi?“ užasl Newcombe.

„A proč ne? On by na tvém místě neváhal ani vteřinu.“

„Tolik toho pro mě udělal, já...“

„Ne!“ zvolal Ishmael a zabodl do vzduchu dlouhý ukazovák. „To tys toho tolik udělal pro něj! Copak to nevidíš? Co kdy Crane dělal kromě toho, že tě využíval, aby pak sám shrábl slávu a uznání? Myslíš, že on jedná správně, když světu odpírá dobro tvých objevů?“

„Ne, v tom nemá pravdu,“ souhlasil Newcombe. Ishmael teď vyslovil nahlas to, co on sám v sobě dusil už mnoho týdnů. „Tím jsem si jist.“

Ishmael se hluboko sklonil ze svého vyvýšeného místa na stole. Hlas mu zaskřípal hněvem. „Lížeš paty člověku, jako je Crane, protože Afričan nemůže ve světě bílých přežít, aniž by někomu patřil. Tolik ses zahleděl do bílé ženy, nebo tě tak svazují tvá vlastní pouta, že to nevidíš?“

„Hrom do tebe!“ Newcombe vstal a začal přecházet po místnosti.

„Ale dává to přece smysl, ne?“

Newcombe se zhluboka nadechl, snažil se ovládnout hněv namířený proti Craneovi, který se ho zmocňoval... a nedokázal to. „Ano," přitakal. „Dává to smysl."

„Takže jsem tě přesvědčil?"

„Ne, ale udělal jsi první krok."

Ishmael sklouzl ze stolu, zamířil ke dveřím a zamkl. Se spokojeným úšklebkem se otočil zpátky k Newcombovi. „Není žádný spěch."

Oblast průzkumných vrtů
Údolí řeky Mississippi, poblíž New Madridu
10. září 2024, pozdní odpoledne

Gary Panatopoulos byl smluvním dodavatelem Geologického průzkumu. Jako vrtař dostával peníze za určitý úkol, neplatili ho podle hloubky šachty, kterou musel vydlabat do země. Celé tři dny strávené na březích Mississippi se dohadoval s Lanie, Cranem a Newcombem o tom, jak mají být sondy hluboké. Nechtělo se mu vrtat tolikrát a tak hluboko. Dnes vzal s sebou svého pětiletého syna; hoch stál stejně jako jeho otec s rukama v bok a mračil se na celý tým Nadace.

Panatopoulosův těžní robot, kterému říkal Arthro, byl podobný obrovitému černému pavoukovi s osmi vysokýma nohama, který se hrbil nad otvorem o průměru pěti stop. Jeho vrtná hlavice byla několikanásobně větší než člověk a stroj v sobě skrýval dostatek síly, aby dokázal vyhodit vytěžený materiál celou míli kolmo vzhůru, ven z díry. Mechanismus na štíhlých nohách, vysoký přes dvě patra a dlouhý jako blok domů, vystřikoval vysoko k nebi gejzíry písku a bahna. Pokaždé, když dokončil jeden úsek vrtu, pavoučíma nohama spustil do šachty výztuž v podobě silné roury. Jakmile tým seismologů s Cranem v čele skončí svou práci a opustí oblast terénního výzkumu, Panatopoulos sondážní vrty znovu zasype.

Newcombe prošel mezi tenkýma, rozkročenýma nohama robota a přidal se k ostatním. Vrtná hlavice sjížděla dolů a zase šplhala nahoru, vysávala krev z nitra Země.

„Všichni jste cvoci!“ rozčiloval se právě Panatopoulos. Dan si pomyslel, jako už ostatně mnohokrát, že Gary je vskutku neobyčejně upřímný člověk. „Co si sakra myslíte že asi najdete v takový hloubce? Zakopanej poklad?“

„Jen když budeme mít štěstí.“ Crane si shrnul kapuci dozadu. Stáli ve stínu pod těžkým ocelovým břichem. „Dane, mluvil jsi už s Burtem?“

„Dohlédl na kalibraci třiceti seismografů.“ Newcombe překřikoval hrůzostrašné vytí, které se neslo ze dna šachty. „Všechno je hotovo, přístroje běží. Jediné, co potřebujeme, je přízeň přírody.“

„Příroda není nikdy příznivá,“ odpověděl Crane. „Můžeš ji buď dobýt, nebo s ní žít. Víc možností není.“

Lanie ťukla do svého komunikátoru. „Ano, to jsem já. Co se děje?“

„Na tomhle bláznivým podniku jen prodělám,“ vrčel Panatopoulos.

„Jasné. Pokračujte v snímání.“ Rozhlédla se po ostatních. „Napojte se na kanál N a podívejte se na to.“

Newcombe stiskl ovládací prvek komunikátoru. Zevnitř na brýlích okamžitě spatřil mapu pokrytou čísly, která zobrazovala dokumentovaná zemětřesení v údolí řeky Mississippi podle jednotlivých měsíců v roce. Plných sedmdesát dva procent otřesů v této oblasti se odehrálo od listopadu do února.

„Jsme napojeni na linku našeho vědeckovýzkumného oddělení,“ oznámila Lanie. „Chcete se někdo na něco zeptat?“

„Zjistěte, jestli by se nedala objevit závislost seismické aktivity na lunárních fázích nebo slunečních erupcích,“ navrhl Crane. Otočil se znovu k Panatopoulosovi. „Měl bych pro vás návrh,“ řekl tiše. „Vy uděláte co bude ve vašich silách pro mě, a já udělám co budu moci pro vás. Je to tak v pořádku?“

Vrtař pevně přikývl. „V pořádku.“ Právě v tu chvíli zazněl klaxon oznamující dokončení další šachty. „Jsme v hloubce šest tisíc... a čtrnáct stop. Vezmu sem plošinu.“

Newcombe udržoval spojení na lince N a prostřednictvím audia přijímal hlášení vědeckého týmu.

„Neobjevili jsme žádnou souvislost mezi fázemi měsíce a otřesy v okolí delty Mississippi. Ale vypadá to, že existuje nepřímá závislost mezi aktivitou slunečních skvrn a posuny na Reelfootu. K největším otřesům došlo pokaždé během období nízké sluneční aktivity. Podívejte se na diagram.“

Newcombe se ani neobtěžoval zapnout video. Místo toho se zadíval na vstup do šachty; silné lano s vrtnou hlavicí se rychle navíjelo, kabel s hvízdavým syčením mizel ve vnitřnostech bagru - pavouk požírající svou vlastní sít.

„Jak je to se solární aktivitou letos?“ zajímal se Crane.

„Jen málo skvrn,“ odpověděl analytik. „Nejnižší aktivita od roku... 1811.“

Crane nevypadal překvapeně, ale Newcombovi náhle vyschlo v ústech a Lanie se sykavě nadechla.

„Plošina už je tady,“ ukázal na druhou stranu.

Přerušili spojení a spěchali k vrtu. Z pavoukova otevřeného břicha patnáct stop nad jejich hlavami vyrážel sloup jasně bílého kouře.

Newcombe si hodil na záda vak s tlakovou vodní vrtačkou a první vyšplhal do kabinky velikosti výtahu. Crane a Lanie za ním. Crane s neobyčejnou péčí opatroval vrtací hrot.

Klesali šachtou stále níž, kabina se řítila dolů volným pádem. Sluneční záře zmizela, rozžehla se vnitřní světla. Shodili kapuce, stáhli ochranné brýle. Prosvištěli tak celou míli. V posledních několika stech stopách se aktivovaly čelisťové brzdy a zpomalily jejich pád. Konečně spodek plošiny zazvonil o kamení na dně vrtu.

Lanie si klekla a odstrčila těžký disk, který zakrýval otvor v podlaze. Vypadá to jako poklop od kanálu, pomyslel si Newcombe s kyselým úsměvem. Hleděli na skálu starou sto milionů let.

Usadili se na podlaze s nohama spuštěnýma do otvoru. Dno šachty bylo ploché a hladké, vyleštěné vrtnou hlavicí do zrcadlova.

Newcombe připravil vodní vrtačku a vpředu k ní připojil měřicí přístroj. „Zapni mi to," vybídl Lanie. Otočila spínačem na vaku, který měl na zádech, a spustila kompresor.

Z trysky vyrazil proud stlačené vody, silný jako tužka. S neuvěřitelnou lehkostí se zavrtával do skály, pronikal vyztuženou vrstvou kamene, až přibližně po deseti palcích narazil na dno.

Newcombe zastavil kompresor a vytáhl vrtačku. Crane vybalil pečlivě opatrovaný desetipalcový hrot a miniaturní kladívko. K samé špici hrotu byl připojen vlasový přívěsek, srdce analyzátoru. Pohlédl na Lanie. „Chceš se ujmout slavnostního výkopu?"

Usmála se, převzala od něho nástroje, nahnula se dopředu a zasunula hrot do vyvrtaného otvoru, až vyčníval sotva na půldruhého centimetru. Pak vzala do ruky kladívko a jemně klepla na tupý konec. Okamžitě se ozvalo hluboké bzučení, signalizující aktivaci.

„Mám už spojení s centrálním počítačem v dodávce." Newcombe uvolnil ze svého komunikátoru drobný konektor a připojil ho na volný konec hrotu. Vyťukal příkaz pro interface, stiskl Enter. Jeho komunikátor zapípal, jak začal měřit hodnoty pnutí způsobovaného tlakem, kterému bylo vystaveno skalní podloží na dně vrtu.

Během přenosu si Newcombe přehrával na brýle některé údaje. „Jaký je roční posun?"

„Pár palců," odpověděl Crane. „Během více než dvou set let."

Newcombovi se před očima míhala červená a černá čísla. „To dělá dohromady víc než třiatřicet stop. Pořádný tlak. Údaje o pnutí, které tu mám, převyšují všechno, co jsem kdy viděl. Dostáváme se zatraceně blízko, skoro až na mez pevnosti."

Vír číslic se zastavil. „Bude tady zemětřesení," zašeptal Newcombe. „A brzo."

„Já vím." Crane se dotkl své paže a zašklebil se.

V tu chvíli okolní skálou pronikla vlna vzdáleného burácení. Úzký prostor, kde stáli, se na několik vteřin rozechvěl, ze stěn se na ně sypal prach a úlomky kamení.

„Velmi brzo," vydechl Newcombe. Lanie mu křečovitě svírala paži.

Crane s ledovým klidem aktivoval komunikátor. „Jedeme nahoru, pane Panatopoulosi," oznámil. „Tady jsme skončili."

Sumi naslouchala tichému pípání vstupního procesoru a věděla, že slyší finále dlouhé sonáty, která se začala odehrávat před několika měsíci u dna Tichého oceánu na pozorovatelně *VEMY*. Její labutí píseň.

Venku pršelo. Většina zaměstnanců Nadace si ten den udělala volno, protože jak Crane, tak Burt Hill byli v Missouri. Všichni, od techniků až po vedoucí oddělení, zůstali venku, jejich veselé hlasy se nesly čirým vzduchem vysoko až ke srubům na úbočí.

S pocitem nemilé povinnosti zvedla ruku a navolila linku R, volné nouzové spojení pana Li. Ozval se téměř okamžitě.

„Tady Sumi Chan, pane," ohlásila se. „Přál jste si, abych vás informoval, až začne skupina z New Madridu odesílat údaje. Použil jsem zabezpečovací vstup; všechno se přijímá u mne místo v počítači Nadace." Sumi se styděla.

„Taková iniciativa je chvályhodná, Sumi," odpověděl Li téměř rozverně. Podobný tón byl u něho velice neobvyklý. *Něco se děje*, pomyslela si Sumi. „To jsou ty údaje o pnutí, které Crane podle vás považuje za tak důležité?"

„Říkal, že na základě těchto výsledků by mohl sestavit předpověď, to je pravda." Cítila, jak se ten okamžik blíží. Životní rozhodnutí. Odjakživa byla vázána situační etikou, a cítila, že už jí nezbývají žádné vnitřní rezervy, ze kterých by mohla čerpat sílu nutnou k rozhodování.

„Co doporučujete?" vyptával se Li.

Sumi se zhluboka nadechla. „Nic," řekla konečně.

„Ukradl jste jim data a nedokážete doporučit, jak s nimi naložíme?"

„Pane, každý můj návrh by mohl být zamítnut, protože s sebou nese riziko nepříznivých důsledků."

„Nezavěšujte." Li přerušil hovor. O vteřinu později se u psacího stolu vedle Sumi zhmotnil jeho obraz. Projekce.

„Tak... Pojďme se posadit, Sumi. Je na čase, abychom si promluvili.“

Vstala od počítače a poslušně šla za hologramem k nízké pohovce. Se zlověstným zábleskem v očích jí Li nejprve zdvořilým pokynem ruky dal přednost a pak teprve usedl sám. Jeho obraz se nehybně vznášel necelé dva palce nad čalouněním.

„Tak,“ začal Li. „Dejme tomu, že mi teď řeknete, jaké jsou vaše návrhy, a pak mi dovolíte, abych sám posoudil ty takzvané nepříznivé důsledky. Prosím.“

Sumi cítila srdce až v krku a v hlavě jí vířilo. Někde uvnitř jejího srubu musel být ukryt generátor holografické projekce. A on věděl, že ona ví. Smyčka se zatáhla. *Quis custodiet ipsos custodes*?[*)]

Odkašlala si. „Jestli chcete, aby Crane určil den D na dobu ještě před volbami, stačí změnit údaje o pnutí, nepatrně zvýšit všechna čísla, přidat pomyslný tlak, aby situace vypadala horší, než ve skutečnosti je. O seismické ekologii vím dost, abych dokázal zpracovat matematickou stránku věci a zadat čísla na hranici těsně pod bodem zlomu.“

„Výborně,“ usmál se Li. „A jaké by takový postup snad mohl mít nevýhody?“

„Copak to není zřejmé?“ podivila se Sumi. Hmátla do kapsy plátěných kalhot pro dorphovou žvýkačku. „Tihle lidé, pane Li, stojí na krok od přesného určení dne nejničivějšího zemětřesení v dějinách Spojených států Liangovy Ameriky. Já jejich úsudku věřím.“ Strčila si do úst dva plátky žvýkačky najednou. „Jestliže úmyslně změníme data a předáme jim zavádějící údaje, značné množství obyvatel bude vystaveno nesmírnému riziku, až zemětřesení *skutečně* udeří.“

Li pokrčil rameny. „Pokoušíme se přece vyhrát volby. Od posledního hlasování došlo v různých oblastech země k několika těžkým zemětřesením. Lidé se bojí a budou nám vděční za naši starostlivost, ať už se předpověď ukáže být správná nebo ne. Budou volit naše kandidáty.“

„Copak mě vůbec neposloucháte?“

[*)] Kdo ohlídá hlídače samé? (lat.)

„Ztráty Liang Int. v ohrožené oblasti dokážu omezit," odpověděl. „Pokud dojde k zemětřesení, já budu připraven." Upřeně hleděl na Sumi. „Napadlo vás někdy, že kdyby se vláda skutečně začala vážně zabývat predikcí seismické činnosti, skončilo by to u soudu? Je to všechno jen veliký chaos. Ale jako prostředek pro ovlivnění výsledků voleb? Proč ne? Poslouží nám skvěle. Takže upravíte ta data."

„Pane," Sumi se mírně uklonila, „nemám v úmyslu se vás dotknout, ale nemohu splnit příkaz, který je podle mého názoru nemorální a ohrožuje životy tolika lidí."

Li roztáhl tenké rty v úšklebku. Uměle vybělené zuby se zaleskly. Hologram položil nehmotnou ruku Sumi na rameno. „Něco pro vás mám. Podívejte se."

Uprostřed obývacího pokoje se objevila projekce koupelny. Sumi sledovala sama sebe, jak vystupuje ze sprchy. O jejím pohlaví nemohlo být pochyb. Zrudla studem. „Takže to víte."

„Jste docela pěkná dívka, Sumi," pochválil ji. Pokusil se přejet nehmotnými dlaněmi po jejím těle, ale místo toho jeho ruce zmizely uvnitř. Kdoví proč, činilo to takovou důvěrnost ještě odpornější. „Ví o tom ještě někdo?"

„Jen vy," odpověděla. „A obávám se, že i to je příliš."

Li se zasmál. „Nijak netoužím po tom vystavit vás veřejné i osobní potupě. Chci vás jen dál využívat jako svůj nástroj. Teď vím, jak vás k sobě připoutám. Mám s vámi velké plány. Ptám se ještě jednou, uděláte, co po vás žádám?"

Zachmuřila se. „Pracovala jsem s nimi bok po boku. Jsou to dobří lidé, mám je ráda a..."

„Právě teď mám na lince ředitelství Geologického průzkumu. Jsem hotov jim oznámit, že Sumi Chan je lhář a podvodník - a doporučit jim, aby vás okamžitě propustili. Rozhodněte se. Hned."

Sumi se schoulila do sebe, skryla zoufalou tvář v dlaních. „Udělám to," zašeptala nakonec přiškrceně.

„Prosím?"

„Udělám to," zopakovala hlasitěji. Vstala, došla k počítači, posadila se za konzoli a začala psát. Za minutu byla hotova. Uložila

zfalšované údaje do hlavního souboru. Celý život klamala lidi okolo sebe. Teď podváděla samotnou vědeckou pravdu.

„Hotovo.“ Otočila se. Hologram byl pryč. Sumi zamířila do koupelny a dlouho si pečlivě drhla ruce.

Kapitola devátá

ZVUKOVÉ VLNY

Craneova nadace
1. října 2024, 18:00 hod.

Craneova kancelář se v podstatě nedala nazvat kanceláří. Byla to spíš kůlna - prostorné skladiště, které mu poskytovalo dostatek místa na uložení nejrůznějších krámů a zbytečností. Všude po podlaze se vršily sloupce počítačových sjetin, mnohé se nebezpečně kymácely anebo už podlehly zemské přitažlivosti a nikým nepovšimnuty zůstaly zborcené a rozsypané. Knihy vypadávaly z polic nacpaných k prasknutí a mizely v záplavě papíru na zemi. Psací stůl se úplně ztrácel pod vrstvou nejrůznějších materiálů, ani na jediném místě nebylo možné zahlédnout leštěné dřevo stolní desky. Všude poletovaly obaly od jídla a válely se prázdné šálky s kávovou sedlinou na dně. Všechny volné kouty byly vycpané počítačovými terminály, monitory a tiskárnami. U stěny stála rozvrzaná postel a vedle ní se kutálelo několik prázdných lahví od alkoholu. Crane však dokázal ve své pracovně s naprostou jistotou bleskově najít přesně to, co právě potřeboval.

Na stěně visela fotografie jeho rodičů, zkalená kouřem, a vedle na poličce s knihami ležel model letadla napůl roztavený žárem. To byly jediné dva předměty zachráněné z ohnivé bouře, která pohltila jeho domov i dětství, a také jediný osobní majetek, který vlastnil. Byl posedlý minulostí. Označení lidská bytost si zasloužil jen na základě biologické definice toho slova.

Ve stěně ze škvárových tvárnic byl proražen úzký otvor, aby se Crane mohl dívat na svůj glóbus, kdykoli se mu zachce.

Místnost dýchala vzrušením. Crane svolal většinu služebně starších zaměstnanců Nadace - povinně se dostavili v určenou hodinu, v rukou nezbytné skládací stoličky a šálky s kávou. Crane se povaloval na gauči. Právě se chystal učinit životní rozhodnutí, a potřeboval jejich radu, ovšem ne proto, aby se dokázal rozhodnout, ale aby mu potvrdili, že jeho rozhodnutí je správné.

Lanie ani Dan ještě nedorazili. Newcombe se snažil ve spěchu dokončit svou ekologickou mapu a Lanie dohlížela na glóbus při dalším pokusu definovat vývoj planety po rozpadu Pangey. Ale když Crane vyhlédl svojí střílnou, Lanie nespatřil, a chvilku předtím zaslechl cinkání zvonků chybových hlášení, když se celý systém znovu zhroutil.

Dospěl k závěru, že celá koncepce zrození planety je v základě chybná. Jestliže kdysi opravdu existovala Pangea, pak by všechny události mezi ní a dopadem komety na Yucatan, kterým započalo období třetihor, musely nabývat určitý definovatelný rozměr - a bylo by možné vytvořit *nějakou* relativní podobu světa, ať už správnou nebo ne, která by obě události spojovala. Ale glóbus tvrdošíjně popíral existenci Pangey, a to mohlo znamenat, že chyba je někde daleko, v nekonečně vzdálené minulosti.

Dělalo mu to starosti, ale v tuto chvíli se musel zabývat jinými věcmi. Strávil třicet let usilovnou prací. Dnes večer musí pro své sny a plány nastavit krk. Vždycky si byl vědom toho, že jednou přijde čas, kdy bude muset riskovat, ale nikdy si nedokázal představit strach s tím spojený. Jestliže se mýlí a halasně zveřejní nesprávnou předpověď, zničí sebe i všechny okolo. Takové pomyšlení ho děsilo, ale nemohlo ho odradit. Teď musí zjistit, do jaké míry jsou jeho zaměstnanci loajální.

„Promiň, že jdeme pozdě.“ Udýchaná Lanie vpadla do otevřených dveří. Spolu s Newcombem nesli hobrovou desku čtyři krát čtyři stopy. „Zdrželi jsme se s tou mapou.“

Propletli se mezi sedícími a zvedli desku na vysoký stojan umístěný přímo před okem kamery. V dokonalé shodě sebou plácli na zem a opřeli se zády o stěnu. Newcombe se na Cranea pozorně

zadíval. Zdálo se mu, že je ještě neklidnější než obvykle. Opravdu děsivá představa.

„Předpokládám, že to zase nevyšlo," zeptal se Crane s ponurým svitem v očích.

„Popatnácté," odpověděla Lanie. Tvářila se kysele. „Už to začíná být deprimující."

„Odpověď tu někde je," odbyl ji Crane. „Jen ji prostě přehlížíme. Zkoušej to dál." Mluvil a přitom se odvážil letmo na ni pohlédnout. Během těch čtyř měsíců, co pracovali spolu, dovolil, aby se Lanie přiblížila k tomu skutečnému, skrytému Craneovi víc, než si kdy myslel, že někomu dovolí. K smrti ho děsilo, že by snad mohl někomu dopřát takovou moc nad sebou samým, zvlášť když šlo o ženu. Ale nemohl si pomoci. Zdálo se, že Lanie mu dokonale rozumí.

Posadil se zpříma, zdravou rukou si přitáhl na klín ochromenou levačku. Byla necitlivá a škubalo v ní. „Jak většina z vás ví, zvažujeme možnost, že bychom veřejně oznámili blížící se zemětřesení v oblasti zlomu New Madrid."

Okamžitě vypukla vřava, všichni mluvili najednou. Crane si zvednutou rukou zjednal ticho. Newcombe se rozhlížel a ve všech očích viděl totéž - strach. Konkrétní předpověď znamenala skutečný závazek - a skutečné selhání, jestliže se Crane mýlí. Pro vyvrhele, jakými většina z nich byla, to znamenalo reálnou hrozbu. V případě neúspěchu by bohatý proud financí rychle vyschl. A oni už neměli kam jít.

„Poslechnu si všechno, co budete chtít říct. Ale jeden po druhém. Doktor Franks?"

Mezi sedícími se vztyčil drobný, štíhlý muž s krátkými vlnitými vlasy a ostře řezanou tváří. Nespokojeně vrtěl hlavou. „Doneslo se nám dost věcí."

„Jako například?"

„Například že Ellsworth-Berozovy testy momentálně neodpovídají stavu, kdy bychom mohli s jistotou něco předvídat."

„To je pravda," souhlasil Crane, „ale prosím, posaďte se, doktore." Rozhlédl se po místnosti. „Domnívám se, že dokud nebude simulační glóbus plně funkční, všechny naše pokusy o využití

standardních testovacích postupů povedou k nedostatečně průkazným, případně i protikladným výsledkům.“

Znovu se zvedla vlna rozruchu a námitek. Ve všeobecném zmatku Crane znovu zdvihl ruku.

„Dovolte mi říct jedno. Žádný test není dokonalý. Proto je samotná predikce tak obtížná. Vezměte v úvahu, co jsme se zatím dozvěděli. Geoelektrická aktivita je zvýšená, stejně tak emise helia a radonu, objevují se prvotní záchvěvy, i když ne přímo uvnitř námi stanovené indukční zóny. Prokázali jsme postupující dilataci. A nejpřesvědčivějším důkazem jsou údaje o pnutí. Doktore Newcombe?“

„Odebrali jsme vzorky skály v dané oblasti,“ začal Newcombe, „a podrobili jsme je testu příčného tlaku v tlakové komoře, abychom zjistili, jaké jsou mezní hodnoty pnutí. Skála praská při tlaku 4033,01435 liber na čtvereční palec. Při zpracování údajů ze zlomu Reelfoot jsme došli k číslu 4033,01433. Skalní podloží v zálivu podle našich výpočtů už zřejmě nemůže vydržet déle než dvacet devět dní.“

„Jakou intenzitu otřesů předpokládáte?“ zeptala se Sumi, která se objevila před několika okamžiky.

„Vzhledem k rozložení tlaku a odhadovaným dobám odrazu zemětřesných vln se shodujeme na jedenácti stupních podle Mercalliho v nejbližším okolí epicentra, to znamená 8,5 Richtera, v okamžitých nárazech přes devět.“

Doktor Franks už byl zase na nohou. „Osm celých pět! To je prostě... nepředstavitelné!“

Crane se tvářil vážně. „Memphis... zničen. Saint Louis... zničeno. Nashville... zničen. Little Rock... zničen. Chicago těžce poškozeno. Kansas City těžce poškozeno. Indianapolis... zničeno. Bude to dlouhý seznam. Všechna zemědělská půda v obilném pásu zničena. Rozsáhlé požáry, které odříznou východ Spojených států od zbytku země. Dvě třetiny státu zůstanou bůhví na jak dlouho bez komunikací a bez energie. Podívejte se na mapu.“

Všichni se natlačili před Newcombovou tabulí, ukazovali na různé body a vzrušeně diskutovali. Newcombe zvýšil hlas. „Lokalizovali

jsme hypocentrum, přibližně 30 mil pod zemí. Povrchové epicentrum bude přímo ve zlomu, patnáct mil severně od Memphisu. Jestliže jsou centra určena správně, bude moje mapa stejně přesná jako specifikace na Sadu.“

Mladá žena z týmu tektoniků, Loreen Devlinová, upřela pohled na Cranea. „Vyvoláte paniku. Co když se mýlíte?“

„Co když mám pravdu?“ opáčil. „Nemohu si při dobrém svědomí nechat takovou informaci pro sebe. Za čtyři tisíce let zdokumentované historie lidstva zahynulo během zemětřesení na třináct milionů lidí.“

„Na Sadu jste čekal celé týdny,“ namítla. „Jak to chcete udělat v Memphisu?“

„Myslím, že jsem se na Sadu něco naučil. Tentokrát jim oznámím přesné datum, ne jen odhad, ne nebezpečný časový úsek v rozmezí několika dní. Říkám, že to bude 30. října, přibližně kolem páté hodiny odpolední, když se začíná při zemi ochlazovat.“

„Je ti jasné, do čeho se pouštíš?“ zeptala se Sumi. „Jakmile jednou promluvíš, kdo ponese zodpovědnost? Vláda? Sdělovací prostředky? Co mají dělat obchodníci - zavřít podnik a ztratit zisky, nebo nechat otevřeno a riskovat soudní proces se zákazníky, kteří budou zraněni, až se budova zhroutí? Jestli se mýlíš, poneseš také zodpovědnost za pokles socioekonomiky v postižených oblastech? Co když tvé oznámení způsobí paniku, jak říká Loreen, včetně drancování a zakládání národních gard?“

„Teď je trochu pozdě přijít se zadními kolečky, nemyslíš, Sumi?“ Crane náhle podivně změnil tón.

Sumi kajícně přistoupila blíž, až těsně k němu. „Prostě mám o tebe strach, Crane,“ zašeptala a Lanie se při těch slovech nečekaně zachvěla.

„Musím tu předpověď zveřejnit,“ odpověděl Crane, „a ty to víš. Teď mě neopouštěj. Tahle věc už nemá nic společného s financemi. Nemohu si to nechat pro sebe.“

Sumi přikývla, Lanie se zdálo, že trochu posmutněle, a zmizela ve vzdálenějším koutě místnosti.

„Má někdo nějaké návrhy nebo připomínky?“ zeptal se Crane hlasitě.

„Jo,“ ozval se doktor Franks. „Nedělejte to. Vím zatraceně jistě, že bych nechtěl být poslem tak špatných zpráv. Kromě toho, opravdu si myslíte, že na vás lidi dají?“

„Mohu je jen dovést ke studni, doktore,“ odpověděl Crane. „Není v mé moci přinutit je pít. Celá akce na Sadu, celý ten cirkus kolem, to vše mělo za úkol vybudovat mi pověst spolehlivého věštce, aby lidé brali mé předpovědi vážně. Příznivější situace už nikdy nemůže nastat.“

„Chcete to zveřejnit prostřednictvím vládní agentury?“ To byl Mo Greenberg, mladší vulkanolog.

„Ne. To bych bojoval s úředním šimlem ještě dlouho potom, co už by zemětřesení dávno skončilo.“

Přikročil k pracovnímu stolu, prohrábl papíry a zvedl stříbřitý disk, široký jako větší vodovodní těsnění. „Všechno je to tady,“ prohlásil chraptivě se zachmuřeným výrazem. „Budeme vysílat odtud, přepínat mezi mým záznamem a Danovými grafy. Každou hodinu všechno zopakujeme.“

„Raději bychom to měli projednat s radou Geologického průzkumu,“ namítla Loreen Devlinová.

„Ne!“ zařval Crane. „Chcete všechno pohřbít, protože jste slabí! Nebudu se o vaši loajalitu s nikým dělit! Máme poslání, úkol, od kterého nikdy neustoupíme. Chci, abyste mi dali své srdce i svou duši. Vstupujeme do věčného boje člověka proti přírodě. Nechci žádné pochyby, žádné váhání. Buď se ke mně teď přidáte, nebo můžete jít. Je to jasné, dámy a pánové?“

Ozvalo se nepříliš nadšené zahučení. Craneova tvář zrudla hněvem. Newcombe cítil, jak mu Lanie pevně svírá paži.

„Půjdete se mnou, nebo mi zmizte z očí,“ zařval Crane. Nahmátl za lůžkem otevřenou láhev rumu, šermoval s ní ve vzduchu a vykřikoval: „Chci toho draka zkrotit! Jdete do toho se mnou?“

Přecházel od jednoho k druhému, spaloval je žhavým pohledem a každému kladl tutéž otázku. Jeden za druhým se k němu přidávali.

Až došel k Newcombovi, který odpověděl: „Nejsem tvůj otrok, abych ti přísahal věrnost.“

„Nejsi nic jiného než všichni ostatní tady,“ zasyčel Crane. „Přidej se k nám, nebo zmiz.“

„Stál jsem vedle tebe na Sadu. Nemusím ti nic dokazovat.“

„Čert tě vem,“ zavrčel Crane. Ale zmlkl a vrátil se ke stolu. Shodil vrstvy lejster a smetí s komunikačního panelu. Vložil disk do štěrbiny a bez váhání stiskl tlačítko vysílání.

„Hotovo,“ konstatoval. „A teď všichni ven.“

Nikdy dřív se v jejím snu neozývalo bušení. Lanie se převalovala v posteli a potila se. V mysli jí plál obraz Cranea v bílém ochranném obleku, na hlavě měl přilbu podobnou bublině. Něco křičel a natahoval k ní ruku, ale bušení bylo tak hlasité, že ho neslyšela... neslyšela...

„Co se sakra děje?“ zazněl Newcombův hlas. Lanie se s trhnutím posadila na lůžku. Bušení znělo dál.

„Otevři! Otevři dveře!“ vyřvával opilý Crane. „Zrádče! Otevři!“

Lanie zatřepala hlavou, pohlédla na hodiny na nočním stolku. Skoro čtyři ráno. „Co proboha chce?“

„Jak to mám sakra vědět?“ Překulil se přes pelest a nahý seběhl po schodech.

„Vím, že jsi tam,“ hulákal Crane. „Otevři!“

„Vypadni,“ zařval Newcombe. „Jdi se vyspat!“

Lanie shodila nohy na podlahu. Právě v té chvíli se Crane vrhl celým tělem proti dveřím. Hliníková konstrukce nepovolila. Zkusil to znova.

„Pro boha živého,“ vzdychla Lanie. Rozsvítila lampičku vedle lůžka a došla k zábradlí. „Co kdybys ho konečně pustil dovnitř, než si něco udělá?“

„Zrůdo,“ zaječel Crane a znovu vší silou vrazil ramenem do dveří.

„Ty ses zbláznil,“ křičel Newcombe v odpověď. Lanie rychle seběhla po schodech, sama také nahá. Otevřela dveře.

Crane je oba odstrčil stranou, a když se ho Lanie pokusila chytit za rukáv, prudce se jí zdravou paží vytrhl.

Přešel na druhou stranu místnosti a aktivoval nástěnnou obrazovku. Probodával Newcomba blýskajícíma očima. „Zradil jsi mě.“

„Nemám tušení, o čem...“ začal Newcombe a zarazil se, když na obrazovce spatřil svou vlastní tvář.

Lanie se k němu přitiskla, ale vytrhl se jí stejně jako před chvílí Crane. „Ach ne,“ zamumlal. Udělal pár kroků a těžce dopadl na pohovku. „Slíbili mi, že to neodvysílají dřív než za několik měsíců.“

„No, řekl bych, že trochu změnili názor.“ Crane kulil oči na nahou Lanie. Stáhl z opěradla vlněný pléd a hodil ho po ní. „Zakryj se trochu.“

Začervenala se studem, ovinula přikrývku kolem těla a zadívala se na obrazovku. Dan přednášel podrobnou zprávu o své seismické ekologii, zveřejňoval všechny detaily, které chtěl Crane udržet pod pokličkou. Newcombe vypnul zvuk.

„Přečetl jste si svou smlouvu, doktore?“

„Znám podmínky své smlouvy. Během celého projevu jsem vystupoval jako člen Craneovy nadace a všechny honoráře za uveřejnění půjdou na její účet.“

„A co z toho?“ zařval Crane. „Tohle všechno je součást našich podkladů, náš výchozí bod. Když to pustíš do éteru, zničíš všechno ostatní, o co se snažíme.“

„Svět tuhle teorii potřebuje,“ namítl Newcombe. „Vzal jsem na sebe povinnost udělat správnou věc.“

„Neměl jsi právo o tom rozhodovat,“ podotkla Lanie.

„Nepleť se do toho,“ vyštěkl Newcombe. Obrátil se k Craneovi. „Až se uklidníš, tak si o tom můžeme promluvit.“

Lanie se dívala Craneovi do tváře. V takových chvílích vyplouvalo na povrch jeho pravé já, obvykle ukryté hluboko mimo dosah ostatních lidí. Usedl na tvrdou dřevěnou židli. „Proč?“ zeptal se tichým a nejistým hlasem.

„Ty máš svůj sen, Crane, sen, který se dneska odpoledne zhroutil už popatnácté.“

„Mé sny jsou víc než jen ten glóbus.“

„Jak víc? Kam až sahají? Co vlastně tolik hledáš?“

Crane na něho jen mlčky hleděl.

„Vidíš? Neřekneš mi to, nebo to prostě nevíš, nebo... co? Tak já mám místo pouhého snu skutečnou věc. Deset let jsem strávil studiem a analýzou různých vln vyvolávaných zemětřesením. Možná to podle tvého měřítka není nic světobotného, ale zatraceně, po deseti letech všechno zapadá do sebe, moje výpočty jsou správné a umožňují mi definovat ohrožené oblasti podél zlomových linií. Moje teorie je nezávislá a svět se o ní musí dozvědět. Takže jsem to sepsal a poslal článek do vědeckých časopisů. Nadace bude mít slávu a peníze. A můj sen se stal skutečností."

„Tvůj sen patří mně, a tohle..." Crane ukázal na obrazovku, „tohle... není nic víc než krádež. Nejsem povinen vykládat ti o svých plánech, Dane, a taky to neudělám, dokud nebudu sám chtít. Není v tvých silách vyznat se ve mně *nebo* v mých snech. Jestli jsi tak nespokojený s tím, jak to tady vedu, proč nedáš výpověď? Nebudu nikoho nutit, aby zůstal, když chce odejít."

„Nedal jsem výpověď, protože potřebuju tvoje prachy! Proč mě nevyhodíš?"

Crane se těžce nadechl a vstal. Hněv z něho náhle vyprchal. Zvolna se vlekl ke dveřím. Otevřel je a obrátil se do místnosti. „Nemůžu tě vyhodit. Příliš si tě vážím. Jsi zatraceně dobrý. Promiňte, že jsem vás vyrušil."

„Zatracenej bláznivej mizera!" Newcombe za ním zamkl dveře. Dlouhými kroky přešel zpátky k pohovce, praštil pěstí do opěradla. „Zatraceně! Slíbili mi, že než to budou vysílat, dají mi napřed vědět."

„Řekla bych, že po Craneově prohlášení se z toho stal příliš velký trhák, než aby to mohli nechat u ledu." Lanie si přitáhla přehoz úžeji kolem ramen. „Hlavu vzhůru. Teď budeš taky slavný."

„Chceš tím říct, že jsem to udělal schválně?"

„To nevím. Vím jen, žes neměl právo ukrást něco, co patřilo Craneovi, jen proto, že s tím nezacházel podle tvých představ."

„Dal jsem to celému světu, Lanie." Jemně ji vzal za ramena. „Budeš si na to muset zvyknout."

Vyškubla se mu a otočila se zády. „Vždycky se přeženeš jako tank, s potěšením všechno bořís, viď? Jestli chceš vědět pravý důvod,

proč jsem si nechala zavést Vogelmana, tak to bylo proto, že jsem věděla, že jakmile si to vezmeš do hlavy, přinutíš mě mít děti a dělat zase jen to, co chceš ty sám.“

Chytil ji za ramena a obrátil tváří k sobě. „Tak moment. Myslel jsem, že jsme se rozhodli, že si to nenecháš udělat!“

„O tom ty nemáš co rozhodovat.“ Znovu se mu vytrhla, zadívala se na obrazovku, vyplněnou teď velkým detailem jeho tváře. „Jako jsi neměl právo rozhodnout o tomhle.“

„Šla jsi tam bez mého vědomí.“

Stále ještě hleděla na jeho gigantickou tvář, sebejisté oči. Musela se smát. „Zdá se, žes také udělal pár věcí bez mého vědomí.“

„Ale já... sakra.“ Napětí z něho vyprchalo. „Vypni ten nesmysl a pojď zpátky do postele.“

Nedokázala se na něho dívat, nedokázala s ním dnes spát. „Jdi napřed. Přijdu později.“

Ztuhla, když se jí pokusil dotknout. Zavrčel a odtáhl se. „No tak fajn.“ Vystoupil na první schod. „Ale udělej pro mě něco. Nenech se taky zaplést do Craneových fantasmagorií. Je to prostě šílenec, tak je to!“

„Můj glóbus není žádná šílenost!“

Ani se neotočil. Vyšel do podkroví, ozvalo se cvaknutí vypínače, zavrzala péra v posteli.

Otočila se a zůstala stát tváří ke dveřím. „Není to šílenost,“ zašeptala muži, který už tam nestál.

Trhliny
Germantown, Tennesse - poblíž Memphisu
27. října 2024, 10:00 hod.

„A pak mi ten chlápek řekl,“ Newcombe se znovu rozmáchl palicí a zarazil sondážní tyč hlouběji do černé naplavené půdy v ústí řeky, „že mě navrhne na Nobelovu cenu.“

„Nemyslíš, že je ještě trochu brzo otevírat šampaňské?“ Lanie už toho měla dost a zmíněné téma ji unavovalo - Dan byl v posledních

dnech tak zaujatý sám sebou, že i on sám ji vlastně trochu unavoval. „Vědecké pocty se obvykle udělují celé roky po dosažení významného objevu.“

„Craneovi to tak dlouho netrvalo.“ Pomohl Lanie zvednout dlouhou, kartáči podobnou anténu a vsunout ji do trubky. „Dopřej mi trochu toho vzrušení, jo?“

„Ty jsi doktor.“

„Zatraceně správně, doktorko.“

Pousmála se a aktivovala ohniskovou jednotku na vrcholu přístroje. Rozsvítilo se červené světýlko, které signalizovalo, že anténa přenáší údaje. Lanie se otočila a pohlédla zpátky na dlouhý zástup tyčí. Tohle byla padesátá sonda, poslední v úhledné řadě, která vytyčovala okraj Danem definované destrukční zóny. O půl míle níž se na mnoha akrech bavlníkového lánu rozkládalo stanové městečko. Uchýlily se do něj už tisíce lidí a zaměstnanci Nadace se připravovali na další tisíce, možná statisíce. Ne že by jim úřady byly příliš nápomocné.

Bůh žehnej Whetstoneovým právníkům, pomyslela si Lanie, jako v posledních dvou týdnech už nejmíň desetkrát. Craneův donátor a přítel, starý dobrý Stoney, mohl Nadaci přispěchat na pomoc jen díky tomu, že jeho právníkům se konečně podařilo rozmetat obvinění namířená proti němu a uvolnit tak soudně vázané miliardy. Liknavý přístup vlády a Liang Int., jejich neochota rozšiřovat zprávy o blížící se katastrofě, poskytovat obyvatelstvu informace, rady a pomoc, byly zpočátku pouze poněkud překvapující. Později už byl tento postoj tak deprimující, až se Crane jednou vyjádřil, že bude zoufalstvím každou noc výt na ocejchovaný měsíc.

Do tábora přesto stále proudili lidé. Stanové městečko už se oproti Sadu rozrostlo na desetinásobnou plochu, a všude se opakovaly nekonečné televizní záběry ucpaných ulic, přetížených leteckých linek, exodu lidí, kteří se snažili dostat pryč z ohrožené oblasti. V opuštěném Memphisu a okolních městech se samozřejmě začínali objevovat hledači pokladů a střetávali se s FPF. Vlastně se zdálo, že federální policie je jediná vládní jednotka, která dělá svou práci pořádně.

Lanie zatřepala hlavou a zvedla pohled vzhůru. Vzduch byl průzračně čirý a na to, že už byl říjen, slunce ještě pořádně připalovalo. V dlouhém kabátě a silných rukavicích se potila. Měkký klobouk jí sklouzl až k okraji ochranných brýlí. Vysoko nad hlavou líně proplouvaly mraky podobné nadýchaným kopcům šlehačky a okrášlené záběry dopravní zácpy, která se táhla po celé délce mississippského údolí. Jiné obrázky zase ukazovaly tvrdohlavce, kteří v žádné věštby ani předpovědi nevěřili, a desítky dalších lidí, až po ty, kdo neměli ani tušení, co to vlastně zemětřesení je. Crane najal celou skupinu historiků, aby zdokumentovali současné události a umožnili mu tak v budoucnu při plánování akcí souvisejících s dalšími zemětřeseními vycházet ze solidních základů.

„Takže hotovo?“ ujistil se Newcombe.

„Všechno, co tu mám,“ odpověděla, a zatoužila po tom, aby taky mohla venku pobíhat jen v tričku a bez klobouku. „Údaje získané z jednotlivých vrstev antediluviálního bahna by mohly být zajímavé. Všechno se tady úplně změní.“

Newcombe se pousmál. Vykročil k malému náklaďáku, na kterém přivezli senzory, a vyhoupl se za volant. „Bude to, jako by se pevná zem změnila v kapalinu. Uvidíš předměty, někdy třeba celé domy, mizet pod povrchem, a na jejich místě se vynoří spousta jiných, dávno pohřbených. Zrovna teď bych nechtěl být v New Orleansu, to mi věř. Tam budou mrtví vstávat z hrobů těch pár, co ještě leží v zemi, i všichni ostatní, pohřbení v mauzolejích na povrchu.“

„Opravdu povzbudivá představa.“ Lanie vyšplhala na sedadlo spolujezdce a zabouchla dvířka. „Zajímalo by mě, jak dnes ráno vypadá Ellsworth-Beroza.“

Newcombe aktivoval ohnisko, naprogramoval navigační počítač a náklaďák vyrazil přes černé pole, kličkoval mezi holými pařáty bavlníků, které vyčnívaly ze země všude kolem. „E-B mi taky dělá starosti,“ přiznal. „Na Riftu se sešli všichni zatracení šutrologové z celého světa a všichni do jednoho tvrdí totéž: Dokud nebude E-B pozitivní, k žádnému zemětřesení nemůže dojít.“

„Byli jsme přece dole v sondážních vrtech, Dane. Viděli jsme, jak vypadají hodnoty pnutí. Cítili jsme otřesy.“

„Správně. Tak proč se na Ellsworth-Berozově testu pořád ještě nic neukázalo?“

„Třeba tentokrát žádná další varování nebudou.“

Lehce zdvihl obočí. „Třeba... snad. Ale třeba nastavujeme krk ve špatnou chvíli. Jestli je to tak, s Cranem je konec. To jen posiluje moje rozhodnutí zveřejnit principy S-ekologie. Když budu muset, můžu se od něj kdykoli odpoutat, a pořád to ještě přežiju.“

„Ano... možná,“ připustila neochotně. „Nějak mi dělá potíže uvěřit, že by s Cranem mohl být někdy konec. Leda až bude ležet v hrobě, a možná ani pak ne.“

„Je to cvok. Jednoho dne ho zavřou do blázince.“

Opřela se do sedadla a zadívala se na oblaka pomalovaná nekonečnou smyčkou televizních sólokaprů. Přes všechnu svou chytrost Dan naprosto nedokázal Cranea odhadnout, neuměl rozpoznat jeho velikost. Crane možná podléhal iluzím, možná byl dokonce šílený, pokud ho člověk posuzoval podle měřítek obyčejných lidí, kteří mu nikdy nemohli porozumět a ocenit ho. Ale Dan? On by měl být ten poslední, kdo by snad Cranea považoval za něco míň než za geniálního vědce.

Danovi v poslední době neuvěřitelně přálo štěstí. Ani ne týden poté, co publikoval výsledky svých prací v oblasti seismické ekologie, objevil tým čínských tektoniků zemětřesení v rané Ellsworth-Berozově fázi. Číňané aplikovali Danovu teorii na vypočtené epicentrum a přiměli obyvatele Guiyandu, hlavního města provincie Guihou, aby se vystěhovali. O dva dny později zemětřesení o síle sedmi stupňů Richterovy stupnice srovnalo celou provincii se zemí, ale nikdo při něm nepřišel o život. Čínští vědci oficiálně potvrdili, že aplikovaná seismická ekologie se osvědčila při vytyčování území, které bude nutno evakuovat. Takový úspěch vydatně přiživil Danovo ego - ne, přímo ho vykrmil, přecpal k prasknutí, až k odpornosti, pomyslela si Lanie. Jak vzrůstalo jeho vlastní sebevědomí a sebeúcta, stejnou měrou se vytrácel jeho obdiv ke Craneovi. V tom, jak teď Dan Cranem naprosto pohrdal, bylo až něco zvráceného.

Od onoho večera, kdy Crane zveřejnil svou předpověď, udržovala si Lanie od Dana mírný odstup, a zdálo se, že on si toho ani nevšiml. Protahovala svou zdrženlivost až za únosnou mez, jen aby viděla, jak bude reagovat, až se nakonec všechno prostě změnilo ve všední rutinu. Neexistoval způsob, jak překlenout citovou propast, která se mezi nimi rozevřela. V poslední době žili celé dny a noci jako pod mikroskopem, invaze popularity a neutuchající pozornost veřejnosti udusily všechny jiskřičky soukromého života. Lanie jednoduše pustila všechno do větru a žila ze dne na den.

Všechno s výjimkou svých snů.

Sny zůstávaly neměnné; zmatený vír záblesků, letmých obrazů Martinique, se nyní rozrostl natolik, že začala své noční můry považovat za určitý druh zlého znamení, překračujícího běžné vzpomínky - i když vzpomínky tu byly také. Otvíraly se po částech jako temné skrýše: odporné bahno, třídění raněných, zvuk klaxonů, když všechny kamiony začaly houkat najednou. Jen události, které přímo zapříčinily její ztrátu paměti, zůstávaly stále zahaleny neproniknutelnou mlhou. Nebyla si ani jistá, jestli si na ně vůbec chce vzpomenout.

„Podívej se na ty lidi.“ Dan zamířil s vozem do středu městečka, které už dávno nebylo tou pestrou směsicí celt nejrůznějších tvarů a barev jako na Sadu. Tady stály ve vyřízených řadách vojenské, olivově šedé stany, oddělené mezerami tak širokými, aby mezi nimi mohl projet nákladňák. A byly jich tu tisíce. Nad rozlehlým táborem se v elektronickém větru bez přestání třepotala projekce americké státní vlajky.

Všude procházeli lidé, na pořádek dohlíželi zaměstnanci firmy Whetstone, Inc. ve žlutohnědých uniformách - miliardářova bezpečnostní služba.

Dan zabočil k velitelství tábora a zastavil právě v okamžiku, kdy dorazil autobus plný studentů místní internátní školy.

„Jsou z PC,“ podotkl, když vyskočil z vozu.

Lanie se dívala, jak děti, od předškoláků až po studenty gymnázia, vystupují z autobusu. Vypadaly křehce a vyděšeně.

Studium bylo přehodnoceno, PC-školy představovaly novou koncepci vzdělávání. Hlavní předmět se jmenoval Osobní kompočítač vzor 101. Děti se tu učily, jak pomocí komunikátoru ovládat počítačovou sít, jak získat přístup naprosto ke všem informacím, které by kdy mohly potřebovat. Rychlý nárůst počtu audiolinek, napojených na komunikátory, učinil psaní a čtení nepotřebným. Moc osobních komunikátorů byla mocí absolutního vědění. Ale co kázeň? Co lidská paměť, učení a vybavování? Lanie se naposled ohlédla přes rameno na hlouček dvaceti bezradných dětí a zamířila za Newcombem na velitelství. Studenti z PC měli oslabenou schopnost syntézy, nedokázali reagovat na fyzické požadavky a vyrovnat se s emocionálně náročnými situacemi. Žili jen svým komunikátorem. Věřili, že jim dává všechno, všechny odpovědi. Problém byl v tom, že neznali otázky.

Do stanu a zase ven proudili velitelé jednotlivých bloků, vyřizovali žádosti, přicházeli s dotazy. Crane se chmuřil a vrtěl hlavou, vykládal něco Sumi a bělovlasému Whetstoneovi, oblečenému ve stejné žlutohnědé uniformě, jakou nosili i jeho muži. Stěny čtvercové místnosti o ploše asi třiceti čtverečních stop byly pokryty televizními obrazovkami. Míhaly se na nich stejné záběry jako na oblacích venku.

„Ty jsi blb, Parkhurste," prohlásil Crane ve chvíli, kdy vešli. Zavrtěl hlavou a přerušil spojení.

„Venku je autobus plný dětí z PC, které budou potřebovat zvláštní péči," hlásila Lanie. Crane se otočil k Sumi.

„Ujmeš se toho?"

„Samozřejmě." Sumi okamžitě zmizela.

„Co nového v E-B testech?" zeptal se Newcombe. Crane upíral prázdný pohled do země.

„Beze změn," odpověděl Whetstone za něho.

Lanie si pomyslela, že Stoney musí na každého udělat dojem. Vysoký, rozhodný, s realistickým názorem na život, štíhlý muž s pohlednou, ošlehanou tváří. Ve svých šedesáti letech byl takovou osobností, že přemýšlela, jaký asi býval, když mu bylo čtyřicet.

„Myslím, že se tu děje něco velice divného," dodal.

To nebylo nic nového. Jak dny ubíhaly, Stoney se mračil víc a víc, netajil se svým podezřením a zpochybňoval vše, co mělo nějakou spojitost s vládou a s Liang Int. „Co je to tentokrát?“ zeptala se trochu unaveně.

„Vláda si dává na čas s každou pomocí, kterou nám poskytuje - a té je zatraceně málo. A nekoupili snad Cranea s jeho předpovědí jen proto, aby svým voličům trochu připepřili volební guláš? Aby roztroubili široko daleko, že zrovna oni jsou ti hodní a nikdo jiný? Myslel jsem, že se to tu bude hemžit politiky a novináři, že Li a jeho smečka sem naženou všechny svoje kandidáty a poskytnou všem těm šaškům možnost pronést nějaký žvanivý předvolební projev. Viděli jste tu snad něco takového? Viděli jste tu třeba jen jednoho jediného kandidáta na volený úřad nebo nějaké velké zvíře od Lianga?“

Lanie zvolna zavrtěla hlavou.

„Ne, samozřejmě že ne, protože tu něco smrdí, tak je to.“

„Nebudeme si přece ke všem svým problémům přidávat ještě stihomam,“ mávl rukou Newcombe. „Do dne D pořád ještě zbývá dost času. Možná se něco...“

„Nebolí mě ruka,“ řekl Crane. „Takhle těsně před zemětřesením by to v ní mělo škubat.“

Obrazovky zablikaly, prolétly po nich záhadné klikyháky, původní obraz zmizel a místo něho všude vykvetl prezidentský emblém. Lanie se napojila na K-linku, i když vlastně vůbec nezáleželo na tom, který kanál si vybere.

Všechny obsadil stejný signál.

„...ident Spojených států,“ uslyšela. Prezident Gideon seděl za stolem ve své pracovně, po jeho boku stál Li.

„Občané Ameriky, obracím se dnes na vás, abych napravil hrozný omyl. Tato vláda vynaložila nesmírné úsilí a mnoho finančních prostředků, a podařilo se jí odhalit do nebe volající podvod. Lewis Crane je šarlatán. Bez zábran, jen z touhy po slávě, vás přiměl, abyste uvěřili, že celý střed a jih Spojených států se ocitl na pokraji katastrofy. Naštěstí jsme včas zjistili, že tomu tak není, a veřejně prohlašujeme, že zemětřesení, které předpověděl na 30. října, je jen pustá fantazie. Vláda s okamžitou platností zastavila udělování

grantů Craneově nadaci a ukončila jakoukoli podporu z federálních zdrojů.“

Crane stál před největší obrazovkou jako vrostlý do země a vrtěl hlavou. „Co to jen dělají? Proč?“

„Copak jsi necítil ve vzduchu nějakou všivárnu?“ připomněl mu Stoney. „Já věděl, že se něco chystá.“

Prezident pokračoval. „Máme důkazy o tom, že Craneova nadace udržuje kontakty s vůdcem hnutí NOI, Mohammedem Ishmaelem, a to od chvíle, co Ishmael v Craneově přítomnosti vyhlásil islámský stát. My všichni, celý národ, jsme se stali oběťmi spiknutí.“

Objevily se záběry muže kráčejícího po chodníku uprostřed města, paže rozhoupané, všechno z pohledu kamery upevněné na rukávu kabátu. Muž se zastavil u pouličního prodavače a koupil si lahvičku dorphu. Když při placení zvedl ruku, obrazovku vyplnil obličej Daniela Newcomba.

„Co to má sakra znamenat?“ zařval Crane a prudce se otočil k Newcombovi. „Co bude dál?“

„Moje schůzka s Ishmaelem.“ Dan zachovával nehybnou tvář, probodával Cranea planoucím pohledem.

„A co ještě?“

Newcombe kývl k obrazovce. V zrychlených záběrech mohli všichni sledovat, jak ho kdosi vede dolů po schodech a chodbou do místnosti, která vypadala jako čip-klub. Lanie překvapeně sledovala celou scénu. Srdce se jí splašeně rozbušilo, z příchuti nebezpečí se jí zvedal žaludek. Té noci, kdy se Dan tak záhadně vytratil, tenkrát v noci Masada, šel do Zóny... To už teď bylo jasné. Zrada. Osobní, a měla podezření, že i profesionální. Celá se roztřásla. Dan, napjatý jako struna, před ní uhnul pohledem, dál upřeně zíral na obrazovku. Majitel klubu ho zavedl do cely, odsunutá postel odhalila poklop, z otvoru v podlaze se vynořil Mohammed Ishmael a objal Newcomba jako milovaného ztraceného syna. Lanie se pokradmu rozhlédla. Všichni strnule sledovali záznam - a tvářili se zděšeně.

Newcombe a Ishmael pozorně, se zlovolným výrazem, hleděli divákům do očí: přímo do objektivu kamery, která zřejmě ležela Ishmaelovi na dlani.

„Stoney,“ polkl Crane s šokovaným výrazem ve tváři, „pošli sem prosím tě pár pořádných chlapů ze své ochranky, ať hlídají stan. Nechci, aby nám sem reportéři vtrhli dřív, než na ně budeme připraveni. A sežeň rychle Sumiho.“

Whetstone kývl, a než vyšel ze stanu, s uklidňujícím gestem ho krátce poplácal po rameni.

„Podívej, Crane,“ začal Newcombe, „můj výlet do Zóny neměl nic společného ani s Nadací, ani s tebou. Je to osobní. Týká se to pouze mě.“

„A co já?“ ozvala se Lanie. „Je zatraceně jisté, že se mnou to něco společného má. Vím, jak se NOI staví k rasové otázce... co si představují pod pojmem ‘čistá rasa‘.“

Všechny komunikátory začaly pískat, jak se zástupci médií snažili navázat spojení s Cranem a se členy jeho týmu. Zbývalo maximálně několik minut, než se na ně všichni vrhnou.

„Lanie,“ snažil se Dan, „neřekl jsem ti to ze stejného důvodu, proč tys mi neřekla o Vogelmanovi...“

„Prosím!“ Crane pomalu, zhluboka dýchal a snažil se zachovat chladnou hlavu. „Napřed musíme vyřešit nejnaléhavější problém.“ Ukázal na Newcomba. „Přísaháš, že ta schůzka s Ishmaelem nemá absolutně nic společného s tvou prací pro Nadaci?“

„Máš mé slovo.“

„Tvoje slovo,“ vyjekla Lanie. Měla pocit, že celý její svět se hroutí v troskách.

„Jak získali ty záběry?“ Crane kývnutím pozdravil Sumi, která se vrátila se Stoneym.

Newcombe rozhodil rukama. „Nemám tušení. Klidně to mohla být náhoda.“

„Kterou někdo rychle nabídl Liang Int.,“ dodala Sumi. „Stává se to dnes a denně.“

„Opravdu na tom teď záleží?“ zlobil se Stoney.

„Ne,“ souhlasil Crane. Sledoval pohledem urostlé muže z bezpečnostní služby, kteří zaujali svá místa před vchodem do stanu. „Pokud už žádná další podobná překvapení nebudou.“

„Navštívil jsem bratra Ishmaela a hovořil jsem s ním v osobní záležitosti," tvrdil Newcombe. „Občas spolu mluvíme a žádáme jeden druhého o radu."

„'Poradil' ti taky, abys ilegálně zveřejnil svoje výzkumy?" Lanie byla bez sebe zuřivostí.

„Teď ne." Crane přistoupil blíž. „*Přísaháš*, že nevíš nic o tom, že by Gideon chtěl celý program zrušit?"

„Samozřejmě že ne!" prohlásil Newcombe rozhodně. „Mám co ztratit, přesně jako ty!"

„*Předtím jsi říkal něco jiného*, pomyslela si Lanie.

„*Svůj* program jsi zachránil," namítl Stoney.

Newcombe se rozzuřeně otočil. „Co má tohle..."

„Ne," zarazil ho Crane. „To byla rána pod pás, Stoney. Nechtěl bych... nemám v úmyslu zpochybňovat Danovu čestnost. Teď musíme udělat jedno: zjistit, co se děje, a jak tomu můžeme čelit."

Newcombe se žalostně uchechtl. „Děje se to, že nás právě potopili. Zásah od kormidla až po příď, kapitáne." Výsměšně zasalutoval a oslovil Sumi. „A co vy? Jak to, že jste si nevšiml, co se chystá?"

Sumi vypadala překvapeně. „Když jsme uzavřeli dohodu s panem Li, dostal jsem na starost práci přímo na místě. Co jsem tady, nejsem ve spojení s nikým ve Washingtonu."

„Měli bychom přestat obviňovat jeden druhého," rozhodl Crane. Lanie sebou trhla, když zvenčí dolehl do stanu hukot povykujícího davu. „Pořád ještě je tu naše prognóza."

„Nebolí tě ruka," připomněl mu Newcombe.

„Pane!" Zpoza stanového plátna se ozval znepokojený hlas. Jeden ze strážných strčil hlavu dovnitř. „Začíná tu bejt trochu horko."

„Řekněte jim, že za chvíli učiníme prohlášení." Strážný pohlédl na Whetstonea, který přikývl.

„Údaje o pnutí nelžou." Crane vrtěl hlavou. „Ostatní data taky nelžou. Tohle nedává smysl."

„A co Ellsworth-Berozovy testy? Možná jsme všichni hlupáci."

„Ne, doktore. Nejsme hlupáci. Má někdo nějaký návrh?"

Všichni na něho mlčky hleděli.

„Crane,“ odkašlal si nakonec Whetstone, „chceš dál stát za svou předpovědí?“

„Nebolí mě ruka.“ Crane se slabě pousmál. „Ta mi nelže. Ale víš, vlastně na tom nezáleží. Jsme s tím spojeni, ať tak nebo tak. Nemáme na vybranou, můžeme jen pokračovat. Plnou parou vpřed. Nevšimli jste si, že teď jsme na tahu my? Jakmile něco vyhlásí z nejvyšších míst, nedá se to odvolal.“ Zamířil k východu ze stanu.

„Kam jdeš?“ lekla se Lanie.

Zarazil se, trhanými, mechanickými pohyby se k ní otočil. „Jdu ven, přesvědčit ty lidi a novináře, aby ignorovali to, co právě vyslechli, a místo toho věřili mně.“

„Chceš všechno popřít?“ zeptal se Newcombe.

„To je snadné.“ Crane si s nevelkým úspěchem uhlazoval rozježené vlasy. „Nic o tom nevím. Vy všichni zůstaňte tady a nevystrkujte nos. Já jsem shrábl slávu, tak teď je na čase postavit se kulometné palbě.“ Pohlédl na Newcomba. „Budu tě chránit, jak jen to půjde.“

„Nestojím o žádné laskavosti,“ odsekl Newcombe.

Crane přimhouřil oči, vybral si z police vedle vchodu klobouk se širokým okrajem a vykročil do zářivého rána v Tennessee. Lanie se rozhlédla; Crane se objevil na všech obrazovkách, snímaný z pohledu davu shromážděného venku.

Na prašné cestě před velitelstvím tábora se sešly stovky lidí, většina z nich s kamerami. Crane se zastavil těsně před stanem, Whetstoneovi lidé okolo něho utvořili kordon a odstrkovali nejbližší přihlížející.

„Chtěl bych vám něco říct.“ Zvedl ruku a zjednával si ticho. Když nespokojený hukot a výkřiky neutichaly, propojil svůj komunikátor se systémem pouličních reproduktorů.

Lanie se otočila a probodávala Dana pohledem. „Už tě neznám.“

„Možná jsi mě nikdy neznala,“ řekl s očima upřenýma na obrazovku. „Je mi jasné, jak tohle všechno vypadá. Chci ti jen říct, že mě to mrzí. Mám tě rád. Udělal jsem, co jsem musel.“

„Přátelé!“ Craneův hlas se dunivě rozléhal. „Bez ohledu na to, co jste snad před chvíli viděli a slyšeli, Craneova nadace dál trvá na své

předpovědi. My, kdo jsme tady, mezi vámi, nemáme tušení, o čem to pan prezident mluvil. Ale o jiné věci mám jistou představu - o zemětřesení. A tady k jednomu dojde.“

Lanie nahněvaně sešpulila rty. „Zničit mou práci tím, že se spojíš se šílencem, který by mě nejraději viděl mrtvou. To je to, co jsi *musel* udělat?“

„*Tvoji* práci?“

„Dobré ráno, Dany! Překvapení! Probuď se! Ten glóbus je zase *moje* dítě, *moje* seismická ekologie. A hádej co, myslím; že by mohl být ještě důležitější, než tvoje práce.“

„Ten glóbus,“ prohlásil s očividným odporem, „je jen hmatatelný projev Craneova šílenství. Je to nesmysl.“

Uhodila ho takovou silou, až ji zabrněla ruka. „Táhni k čertu!“ Prudce se k němu otočila zády.

Venku lidé zasypávali Cranea otázkami týkajícími se hnutí Národy islámu.

„NOI nemá v žádném případě nic společného s našimi seismickými výzkumy. Doktora Newcomba pojí s Mohammedem Ishmaelem dlouholeté přátelství a má proto plné právo ve svém volném čase ho navštívit.“

Křik sílil, Crane se stále pokoušel udržet pořádek.

Newcombe zlobně zavrčel. „Nepotřebuju, aby mě hájil.“

„Ne...“ začal Whetstone, ale Newcombe už byl venku.

„Jsem svobodný člověk,“ prohlásil hrdě tváří v tvář davu. Oči mu plály utajeným ohněm, jako jedinému lvu ve světě plném hyen. „Ano, navštívil jsem bratra Ishmaela. Můžu sakra mluvit s kým se mi zachce!“

„Mluvil jste s ním o jeho požadavku islámského státu?“ zavolal kdosi z publika.

„Ano, vlastně ano.“

Lidé na něho křičeli, pokoušeli se ho umlčet. Lanie viděla, jak se jeho pýcha mění v hněv a obávala se, co z toho vzejde.

Také Crane si povšiml, že se vynořil skutečný problém, a protlačil se zpátky do středu jeviště. „Pokud je to všechno...“

„Podporujete nucené odtržení jižních států, které by se měly stát vlastí Afričanů?“ Hlas z nitra davu zazněl jasně jako hlas zvonu.

Lanie se zhluboka nadechla a zadržela dech. Danova odpověď ji donutí k rozhodnutí.

„Po mnoho let,“ prohlásil Newcombe, „jsme drželi osm procent obyvatel v izolaci v ghettech. Provinili se něčím? Ne. Zasluhují si stejnou svobodu a stejná práva, jaká mnozí Američané považují za samozřejmá? Ano.“

„Ale co nucené vystěhování?“

„Bratr Ishmael nemá v úmyslu někoho vyhánět. Chce jen založit islámský stát, kde by měla převahu moudrost Alláhova a koránu. Lidé, kteří žijí na islámském území, budou mít možnost svobodné volby.“

Crane znaveně zamířil zpátky do stanu, Sumi přiběhla blíž a začala ho utěšovat. Lanie poslouchala, jak Dan řeční, jak opakuje propagandistická tvrzení po vzoru NOI, a měla pocit, jako by ji někdo zaháněl na samý okraj propasti. Čekala dlouho, než sama sobě dovolila, aby ho začala milovat. A co jiného teď z té lásky zbývalo než bolest?

„Jste členem NOI?“ vykřikl někdo z Whetstoneova týmu. Příslušníci bezpečnostní služby se pomalu obraceli a přidávali se k davu.

„Toto zásadní rozhodnutí právě zvažuji,“ odpovídal Newcombe. „V této chvíli jsem občanem celého světa. Jen říkám nahlas to, co si myslím, a budu to dělat i nadále.“

Chladná ruka sevřela Lanie hrdlo. Jak Dan pokračoval v hlásání svaté pravdy a moudrosti bratra Ishmaela. ona se uzavírala do sebe. Segregace... zahalené ženy... obhajoba násilí. Opravdu by se mohl Dan Newcombe muž, kterého milovala a se kterým žila - spojit s hnutím, které propaguje takové věci? Strašně se bála, že odpověď bude znít ano. Omráčená úžasem a bolestí zatínala zuby a držela se křečovitě zpříma. Sotva dokázala snést... Crane! Musí se starat o Cranea.

V okamžiku, kdy si Crane uvědomil, že s každým dalším Newcombovým slovem Nadace ztrácí víc a víc příznivců, vylovil

pečlivě uloženou láhev bourbonu a začal se cílevědomě propracovávat ke dnu. Kameramani vkládali mezi záběry projevu doktora Newcomba obrazy lidí opouštějících stanové městečko. Odcházeli pěšky, odjížděli v autech, a cestou ničili na co přišli. Ve chvíli, kdy Dan domluvil, skončila už většina Craneových snů o záchraně životů, o společné záchranné akci na místě zemětřesení, rozmetána v prachu, nebo je někdo ukradl. Červený stan zůstal stát uprostřed zkázy a smetiště. Dva dny před očekávaným dnem D bylo všechno pryč...

Lanie se zastavila vedle Cranea. Po tváři mu stékaly slzy, v ohbí chromé paže choval nedopitou láhev. Když se dotkla jeho ramene, trhl sebou, jako by ho probudila z hrůzného snu. Doširoka otevřel oči.

„Nikdy jsem nechtěl nic jiného než pomáhat lidem.“ Promluvil nesmírně tichým, staženým hlasem.

Objala ho. „Asi bychom odtud měli vypadnout.“

„Ne. Já ne. Vy. Sežeň Burta a řekni mu, aby všechno zabalil a co nejrychleji se s celým týmem vrátil do Nadace.“

„Co chceš dělat ty?“

„Zůstanu tady. Dokončím svou práci. Pořád je tu ještě zemětřesení, před kterým je potřeba lidi varovat. Vláda sice rozhodla, že se žádné zemětřesení nekoná, ale to ještě neznamená, že opravdu nebude.“

Dlouho se dívali jeden na druhého. „Crane, já nemůžu... Nenechám tě tu samotného. Zůstanu s tebou...“

„Ne. Ty musíš odjet. Co nejrychleji všechny sežeň. Dělej na glóbusu. Pořádně se do toho opři. Uděláme v Nadaci co nejvíc, co jen půjde, než nám dojdou peníze.“

„Nestane se ti nic? Budeš v pořádku?“

„Nikdy jsem nebyl v pořádku.“ Napil se přímo z láhve. „Jdi už. Vypadni odtud. Nemám zájem, aby mí lidé skončili ve vězení v Tennessee.“

„Ve vězení?!“

„Jsem šarlatán, pamatuješ? Dopustil jsem se podvodu. Obvinění a zatykače už jsou za dveřmi, ať už to se zemětřesením dopadne jak

chce. Až k němu dojde, budu nejspíš v base.“ Přísně na ni pohlédl. „Spoléhám na tebe... *na tebe*, Lanie. Ten glóbus je všechno. Jen ty ho můžeš dokončit.“

Měla v očích slzy. Nakonec přikývla a Crane ji odměnil jedním ze svých širokých, upřímných úsměvů, o to krásnějším, protože byl tak vzácný. „Hodná holka,“ poplácal ji po rameni. Pohlédl stranou, oči upřené kamsi ke vzdálenému horizontu, který nikdo jiný nemohl spatřit.

Lanie ucouvla, náhle se jí zmocnila nečekaná touha Cranea obejmout, přitisknout k sobě a chlácholit ho, slibovat, že všechno bude zase dobré. Ale to by byly jen plané sliby, jen lži. Možná, že už nikdy nic nebude dobré. Crane. Byl tak sám. Sám a zlomený zradou, která vzešla z neznáma, sražený na kolena zrádci, z nichž někteří zůstávali stále ukrytí v temných stínech. Otřásla se. Jediná pozitivní věc, kterou mohla udělat, byla splnit jeho přání. Narazila si na hlavu klobouk a se soustředěným, cílevědomým výrazem rázně vykročila ze stanu.

Dan stál osamělý uprostřed silnice, okolo něho proudili lidé, prchali z tábora stejně rychle, jako se předtím hnali dovnitř. O pár desítek metrů dál pobořené stany hořely vysokým plamenem. Lanie vkročila do lidské řeky a prodírala se k Danovi. Když se k němu dostala, brada jí klesla úžasem.

„Ty pláčeš,“ vydechla.

„Bylo to tak nádherné! Říkal jsem, co si myslím, beze strachu a výčitek, poprvé v životě. Je to nádherný pocit, Lanie, vážně - nádherný a svobodný.“

Rozhlédla se po vší té zkáze kolem, viděla trosky a plameny, které hrozily, že se vymknou kontrole. Whetstoneovi lidé se pokoušeli oheň uhasit.

„Osvobodilo nás to všechny.“ Pochybovala, že by Dan zachytil ironii skrytou v jejím hlase. „Přidáš se k nim, viď?“

Jen pokrčil rameny. „Chtěl bych, abychom teď strávili hodně času spolu. Všechno je ještě otevřené. Mohu ti slíbit, že od této chvíle už nebudou žádná tajemství.“ Objal ji kolem ramen. Vymkla se mu.

„Ne, Dane.“ Ustoupila o několik kroků. „Já nemůžu. Prostě nemůžu...“

„Ale já tě mám rád.“

„Ať už se vrátíš do Nadace nebo ne, já se přestěhuji do vlastní chaty.“

„Ale Lanie, to...“

Otočila se a mířila pryč. Volal ji jménem. Neohlédla se. Šla dál, procházela mezi pozůstatky stanů a vybavení. Městečko bylo v troskách. Craneova pověst byla v troskách. Nadace se možná zhroutí za pár týdnů, nejpozději za měsíc nebo dva. Všechno to krásné, co si vysnila pro sebe a Dana doma a pro sebe a Cranea v práci, bylo pryč, v troskách.

Najednou už neviděla zkázu kolem sebe. Viděla jen Cranea, tak, jak ho opustila, v prázdném stanu, zabořeného do křesla, jak do sebe leje bourbon přímo z láhve. Polední slunce jasně zářilo, ale pro Lanie Kingovou a Lewise Cranea se průzračný den změnil v černočernou temnotu.

Kniha druhá

Kapitola desátá

PROPADLÝ ZLOM

Nadace
6. listopadu 2024, 20:47 hod.

„Tak co vy na to, doktore?“ Burt Hill vedl helikoptéru tmou podél příkré stěny Mendenhallu, vzhůru k planině, na které stály budovy Nadace. „Přesně jak jste to tu nechal.“

„To je nejkrásnější pohled za poslední dva týdny.“ Crane se opájel výhledem na skalní štít, na hladkou kopuli mešity. Zářící rubínové paprsky laserů ho vítaly zpátky z výletu do pekla okolního světa. Úterní večer, noc voleb. Tato noc měla završit jeho triumf. Místo toho se musel do Los Angeles připlížit v přestrojení, aby ho neobjevili novináři a nezahájili hon. Sotva helikoptéra opustila město a dostala se nad neobydlené oblasti, ze všeho nejdřív shodil masku a vydechl úlevou.

Posunul se na sedadle a pohlédl na Burta. Jeho ruměnou tvář proteploval karmínový přísvit, který ozařoval celé okolí Nadace. „Kolik jich odešlo?“ hlesl bezvýrazně.

„Jen pár. Všichni ostatní se držej. Krmili vás pořádně, v tom kriminále v Tennessee?“

Jen mávl rukou. Místní policie ho vsadila do vězení v Memphisu hned časně ráno 31. října, když se předchozího dne žádné zemětřesení nedostavilo. O dva dny později ho převezli do věznice v Shelby a tam ho drželi bez možnosti složit kauci, obvinili ho z rozsáhlého podvodu a nezodpovědného ohrožení milionů lidí. Jen děkoval bohu, že se do věci nevložila FPF. Odseděl si pár dní a dnes ráno, v den voleb, byla všechna obvinění jako zázrakem stažena.

Očividně už dost posloužil zájmům pana Li a mohl být propuštěn na svobodu.

„Jste kost a kůže, doktore. Však já už se postarám, abyste do sebe ještě dneska dostal něco teplýho. A tím nemyslím rum. Pořádný jídlo.“

Jídlo ve vězení? Crane si nevzpomínal, že by byl jedl... nebo nejedl. „Ve vězení jsem přemýšlel, Burte. Líp to utíkalo.“

Helikoptéra přeletěla nad planinou, vzepřela se proti nárazům bočního větru a začala se snášet dolů k mešitě. „Je tu Sumi?“

„Od tý doby, co to všechno vybouchlo, ho nikdo neviděl.“ Hill vrhl po Craneovi starostlivý pohled. „Říká se, že získal pěkný pohodlný místečko na úřadě Národní vědecký akademie. Podle mě je to jidášskej groš, půjčka za oplátku.“

„Dopřej mu alespoň tolik důvěry, že o tom budeš pochybovat.“ Helikoptéra plavně dosedla asi deset metrů od hlavního vchodu. „Sumi je dobrý přítel, vždycky byl.“

Hill jen pohrdavě odfrkl.

Crane nenáviděl pomyšlení, že by se někdo z lidí, kteří mu byli tak blízko, mohl stát zrádcem, ale doba strávená ve vězení mu poskytla dostatek času k přemýšlení. Dokázal si spočítat dvě a dvě. Cesty, po nichž se toulaly jeho myšlenky, byly trnité... a na konci čekala podlost a pustota.

„Newcombe je ještě tady?“ Vyskočil z helikoptéry a svižně vykročil.

„Pokud vím.“ Hill ho doběhl. „Čekal jsem, kdy se na to zeptáte.“

Crane ťukl do komunikátoru. Linka T, stálé spojení. „Kdepak jsi, Dany?“

„Crane?“ ozvala se užaslá odpověď. „Pustili tě? Jsi z toho venku?“

„Chtěli mě dostat, ale ještě nejsem venku ze hry. Kde se schováváte, lidi?“

„Jsme v přednáškovém sále, díváme se na výsledky voleb.“

„Vida, a já ještě nevolil. Řekl bych, že se k vám přidám.“ Přerušil spojení a vkročil do hlavní budovy. Dech se mu zatajil při pohledu na glóbus. Bože, je to fajn být zase doma. Když ho zatkli, první den

nebo dva uvažoval o sebevraždě, ale Nadace a všechna nedokončená práce, kterou tam zanechal, ho přitáhly zpátky. Ještě nebyl na kolenou. Navzdory panu Li. Navzdory ostatním, kteří zradili jeho i celou věc. Musel toho ještě tolik udělat, a zatím sotva začal. Možná bude chudý, možná opovrhovaný, ale pořád ještě má své vědomosti a ty skvělé, skvělé údaje, které získal. Kromě toho, smrt nebyla východisko. Ukončila by bolest, která se stala jeho dědictvím a jediným pramenem vědomí. Bolesti se může zbavit jen tehdy, když ji pozná v celé její síle.

Ztratil všechno, prošel peklem, a pořád nebyl na kolenou. Teď už věděl, že ho nic nedokáže zastavit nebo odradit. Z toho vědomí čerpal sílu.

Proběhl laboratořemi a v poklusu vrazil do přednáškové místnosti, podobné divadelnímu sálu. Na padesát lidí k němu obrátilo hlavu; stovka očí ho pozorně sledovala. Bud je získá, nebo ztratí, tady a teď.

S úsměvem všem zamával a spěchal uličkou k pódiu. Na velkoplošné obrazovce za ním svítila koláž obrazů z dvaceti různých zdrojů, stále vířící a plná proměn, stále plně věnovaná volbám.

Na spodním okraji obrazovky blikal nápis „Neváhejte a volte!“ Crane se pomocí komunikátoru přihlásil do sítě a vložil svůj voličský kód. Potvrdil vstup, stiskl jediné tlačítko a odeslal svůj hlas.

„Rovnou do kapsy Yo-Yu!“ oznámil hlasitě publiku, a v odpověď se sálem rozletěly střepinky smíchu. Crane podle ubíhajících čísel viděl, že v celostátních volbách vyhrál závod o hlasy občanů koncern Liang. Yo-Yu však kupodivu prorazil ve volbách místních. Analytici v televizních šotech tento překvapivý úspěch snižovali a připisovali pouhé náhodě.

Zvedl ruku vysoko nad hlavu a zahrozil zaťatou pěstí. „Porvu se s každým, kdo by měl odvahu přijít sem a říct mi do očí, že jsme odepsaní.“ Rozhlédl se kolem. „Pořád jsem naživu, takže jsem ještě neskončil. Všichni tu ještě sedíte. Jestli toho máte dost, vypadněte. Už vás nechci vidět.“

Čekal. Nikdo se nezvedl. „Máme tuhle možnost: když zrušíme všechny pobočky a usadíme se tady, dokážu Nadaci udržet takových deset dvanáct měsíců a budete dostávat plný plat. Tak získáme rok na

to, abychom se zase prosadili a vydobyli si uznání. Než vláda zarazila stavidla, získali jsme značné množství informací a dat. Teď je můžeme dobře využít.

Budeme se zabývat dvěma úkoly: chci uvést do provozu glóbus a současně nasbírat kompletní údaje o tektonice jižní Kalifornie. Z toho důvodu přesouvám veškerý personál v terénu do center v Kalifornii.“

Zamířil ke schůdkům na konci pódia. „Jestli pořád ještě děláte pro mě, tak do toho. Neseďte tu jen tak zbůhdarma.“ Ukázal palcem za sebe na obrazovku. „Vypněte někdo ten zatracený nesmysl.“

Než sešel s pódia dolů, sál se téměř úplně vyprázdnil. Lanie zůstala sedět v první řadě, usmívala se na něj, důvěra v jejích očích byla stále silná. Newcombe se blížil ze střední části hlediště. Zajímavé, pomyslil si Crane. Zajímavé, že ti dva neseděli vedle sebe.

Lanie mu vyšla naproti a krátce ho sevřela v náručí. „Vítej zpátky.“

„Oceňuji, cos všechno udělala, abys mě dostala z vězení. Prý jsi byla pěkně umíněná.“

„Jen doufám, že to nebylo moc strašné... pro tebe.“

Usmál se. „V městské věznici jsem měl za spoluvězně pár sympatických chlápků. Naučili mě, jak vyrobit dýku ze lžíce.“

„Myslel jsem, že zahodí klíč od tvé cely.“ Newcombe přistoupil blíž a podával Craneovi ruku.

Crane jí pevně potřásl. „Hned první den, co jsem tam byl, jsem udělal strukturní analýzu budovy. Druhý den jsem prostřednictvím právníka, kterého mi sehnala Lanie, vydal posudek v tom smyslu, že budova není bezpečná a měla by se strhnout. Ten právník to poslal všem státním agenturám v Tennessee a všem soukromým stanicím, které kdy vlastnily oprávnění. Pak podal žalobu v zastoupení všech vězňů. Třetí den už by se mě poldové byli rádi zbavili. Můžeme si my tři spolu na chvíli někam sednout? Rád bych si promluvil o všem, co se stalo.“

Oba přikývli. Crane si všiml, že Lanie obezřetně udržuje mezi sebou a Newcombem zdrženlivý odstup. Zamířili do sálu s

glóbusem. Cestou se k nim přidal Burt Hill s kuřecím sendvičem pro Cranea.

„Pojď s námi," požádal ho Crane, sotva spolkl sousto, které mu Hill doslova nacpal do úst.

„Jak dlouho už jste v noci pořádně nespal?"

„Dneska to doženu," uklidňoval ho Crane. Ukusoval sendvič a uvažoval, co se asi přihodilo mezi Danem a Lanie.

„Něco pro tebe mám," vzpomněl si Newcombe. Vytáhl obálku zastrčenou za pevně utaženým opaskem a podal ji Craneovi.

Ten ji otevřel a vysypal na dlaň šek adresovaný Nadaci, vypsaný na vrub konta Liang Int. v Pekingské bance. Půl milionu dolarů.

„To je honorář za S-ekologii," vysvětlil Dan. „Je vypsaný pro Nadaci, jak jsem slíbil."

„A bude se nám hodit," konstatoval Crane. Podal šek Hillovi, který si ekvilibristicky přehodil sendvič do druhé ruky a uložil poukázku do kapsy kombinézy. „Jsem rád... a překvapený, žes neodešel. Určitě jsi dostal pár dobrých nabídek."

„Ano... několik. Tady je to pořád nejlepší."

„Můj bývalý se ti pokouší říct," přidala se Lanie, „že po svém řečnickém projevu na téma NOI je stejně málo vážený jako celá Nadace."

Crane pohlédl na Newcomba. „Chci, abys věděl, že ti nedávám vinu za nic z toho, co se stalo."

„Nehodlám se nechat umlčet."

„To je v pořádku. Jenom mě do toho netahej."

„Domluveno."

„Takže takhle?" podivila se Lanie. „Všechno je v troskách a vy dva prostě půjdete dál?"

„Politika je jako nestálý vítr," prohlásil Crane. „Neskutečná, nehmatatelná. Pamatuji časy před panem Li, a pamatuji časy ještě před tím. Pořád jsem tady. Většina z nich dávno zmizela. A co se týče Dana, je to čestný muž."

Hill mu strčil do úst další kus neslaného nemastného sendviče. Crane se usadil na křesle operátora před paměťovými jednotkami. Také Lanie a Newcombe si přitáhli židle do těsného kroužku.

Crane s námahou polkl a mávnutím ruky odmítl další sousto. „Tak mluvte. Co se... přesně stalo?“

„Dál vysílali záznam mého setkání s bratrem Ishmaelem. Liang a vládní činitelé se rozhodli pro útok proti NOI, otevřeně se zmiňovali o nějakém blíže neurčeném spiknutí, které my dva prý připravujeme, dělali to tak, aby každý zúčastněný vypadal, že má něco na svědomí.“

„No... to byl tedy podraz. Ale ta obvinění z podvodu, namířená proti nám, stála a padala s tím, jestli opravdu *jsme* podvodníci, jestli v určeném termínu skutečně k žádnému zemětřesení nedojde. Proč by riskovali něco takového?“

„Nic neriskovali,“ prohlásil Burt. „Když prezident četl to prohlášení, tak *věděl*, že žádný zatracený zemětřesení nebude. Byl si až moc jistej.“

„Tak kde jsme udělali chybu a jak to, že oni o tom věděli?“

Newcombe se natáhl pro Craneův sendvič, ale Hill ucukl. „Možná vládu přesvědčili jiní tektonici a geologové, kteří tam naklusali a prohlásili, že jsme blázni.“

„A já vám říkám, že Gideon si byl nabeton jistej.“

„A co z toho plyne?“ položil Crane řečnickou otázku.

Lanie tiše naslouchala, ale poznal na ní, že chce něco říct. Konečně promluvila.

„Chvilku se nad tím zamyslete. Vrtá mi to hlavou už od toho dne, co se to stalo. Jediná věc, podle které jsme skutečně sestavili předpověď, byly údaje o pnutí naměřené dole v propadlém zlomu. Všechno ostatní samozřejmě ukazovalo na potenciální zemětřesení, jako ukazuje dosud. Ale čísla pnutí do toho nezapadají.“

„Selhalo vybavení?“ navrhl Crane.

„Ne.“ Hill vrtěl hlavou. „Přede dvěma dny jsme hrot testovali v tlakové komoře v Nadaci. Ukazuje správně.“

„Takže to můžeme vynechat.“ Crane zamračeně uvažoval dál. „Údaje z Reelfootu jsme odesílali přímo do počítačů Nadace.“

Newcombe si významně poklepal na zápěstí. „Ne tak docela. Natáhli jsme všechno do mého komunikátoru a odtud do počítače v

dodávce. Když jsme měli pohromadě všechny testy ze všech sond, odeslal jsem celý balík najednou, z dodávky do počítačů Nadace.“

„Dva přenosy,“ zachmuřil se Crane. „Možná jsme při vysílání přehlédli nějakou závadu. Kontrolujete obvykle údaje tak, jak přicházejí?“

„Pokud není ve hře lidský faktor, tak ne,“ zavrtěla hlavou Lanie. „Při transferu mezi dvěma počítači porovnáváme jen velikost souborů.“

Crane se mračil. „Máš ty soubory pořád ještě v komunikátoru?“

Newcombe přitakal.

„Tak se na to podíváme,“ rozhodl a natáhl ruku. „Srovnáme tvoje záznamy se soubory Nadace. Jestli jsou stejné, můžeme pnutí definitivně vynechat.“

Newcombe sundal ze zápěstí tři palce široký náramek komunikátoru a hodil ho Craneovi. Ten po něm hmátl ochrnutou rukou. Náramek padl na podlahu a Lanie ho zvedla.

„Jaký je název souboru?“ zeptala se, zatímco připojovala interface k jednomu ze svých computerů, ovládajících glóbus.

„Reelfoot.“

Vypsala jméno a příkaz. Soubor se okamžitě objevil na obrazovce. Vyhledala v adresáři Nadace stejný soubor.

„Pusť je vedle sebe,“ požádal ji Crane. Poodjeli s Newcombem v židlích, aby mohli obrazovku sledovat z lepšího úhlu.

Dva sloupce čísel ubíhaly vzhůru bok po boku; tažná síla, pevnost v tahu, údaje o hustotě, typ horniny, koeficient roztažnosti. Byl to dlouhý seznam, odlišný pro každý druh horniny, se kterým hrot přišel do styku. Poslední číslo na každém řádku bylo PSI - libry na čtvereční palec. To byla hodnota pnutí, která přesně udávala, jaký tah působí na danou horninu.

„No,“ konstatoval Crane, „zdá se, že je všechno - hopla! Copak je tohle? Vytáhni z těch souborů jenom čísla pnutí!“

Všechno zmizelo, zůstaly jen dva řádky čísel. „Vidíte něco?“

„Na třetím desetinném místě. Každé číslo v počítači Nadace je o jedničku vyšší než číslo z mého komunikátoru.“

„Máš pravdu.“ Lanie vzrušením poposedávala. „Není divu, že díky vyšším údajům o pnutí jsme došli k chybným závěrům. Jak se to jen mohlo stát?“

„Jsou jen dvě možnosti,“ prohlásil pevně Hill. „Buď je chyba v těch vašich mašinkách, nebo někdo ty čísla schválně změnil - a dám krk na to, že neexistuje závada, která by tak krásně selektivně ovlivnila celý série dat.“

„Mimo mě se k nim nikdo nemohl dostat,“ mínil Newcombe. „Všechno jsem to odesílal sám.“

„Jo,“ souhlasil Hill. „To bylo zrovna tak v době, kdy jste si dával dohromady tu svou přednášku, že jo, doktore?“

„Ano, to bylo.“ Newcombe začínal mít vztek. „Připadá ti taková časová shoda nějak zvlášť významná?“

„Když se ptáte, tak vám to řeknu.“ Hill odložil sendvič na konzoli, a když se Lanie nesouhlasně zamračila, přesunul ho na podlahu. „Žárlíte na doktora Cranea. Svou vlastní práci jste zachránil, ještě než šlo všechno ostatní k čertu. Měl jste na starosti čísla, který se vypařily.“

„Tak dost,“ nařídil Crane. „Doktor Newcombe mi řekl, že s údaji nemanipuloval, a tím to končí!“

„Mohl by přenos někdo zachytit dřív, než ho přijaly moje počítače?“ napadlo Lanie.

„Ano,“ připustil Crane. „Ale musel by to být někdo, kdo se nejen do detailu vyzná v celém našem systému, ale zná také bezpečnostní přístupové kódy.“

„Někdo zevnitř,“ hlesla Lanie.

„Byl to Sumi,“ prohlásil Hill a plácl se po stehnech. „Musel to být Sumi.“

„Ještě před chviličkou to musel být Dan,“ mírnil ho Crane. „O hada na prsou se můžeme starat později. Teď bych rád něco zkusil. Doktorko Kingová, byla byste tak laskavá a vložila do souborů Reelfoot správná čísla pnutí?“

„Proboha.“ Newcombe klesl zpátky do židle. „To znamená, že jsme nakonec měli možná přece jen pravdu. Jen jsme se trochu předešli v čase.“

„Jenže tentokrát, když je varujeme, nikdo nás nebude poslouchat.“

„Mám to.“ Lanie se k nim obrátila i s židlí a kývla směrem ke glóbu. „Všechna data jsou tam. Připraveni?“

„Spusť to,“ vybídl ji Crane.

„Vezmi to od toho dne a od té hodiny, kdy jsme odečítali údaje. Jestli narazíme na zemětřesení, zpomal do reálného času.“

„Jedeme.“ Oči všech se upřely na obrovitý glóbus. Krátký záblesk světla ho probudil k životu. Chvíli se nic nedělo, pak z hlubin simulované Země vyvřelo temné zaburácení, a Lanie upravila rychlost přehrávání na reálný čas.

Crane sledoval, jak na Reelfootu začíná prosvítat rudá linka, přesně jak předpokládali - zemětřesení se zrodilo v hypocentru v hloubce třiceti mil a šířilo se vzhůru a do stran.

Do sebemenších podrobností se před nimi rozvíjela ukázka síly tak zničující, že předčila všechny hrůzy, jaké dokáže vytvořit lidská fantazie. Dunivý hřmot ohlašoval P vlny, nazývané také primární nebo podélné (longitudiální). Chovaly se jako zvukové vlny, v jednotlivých pulzech pronikaly podložím, stlačovaly a roztahovaly skálu, země se zvedala a propadala, všechno poletovalo nahoru a dolů jako na gigantickém toboganu.

Sekundární, příčné vlny, se pohybovaly pomaleji než P vlny, bičovaly skálu z boku a trhaly ji na kusy. Na glóbu se půda chvěla na stovky mil daleko od rudě zářící čáry Reelfootu. Řeky Mississippi a Ohio znovu a znovu měnily svůj tok, svíjely se mezi rozhoupanou zemí jako nesmírní, pohádkově silní hadi.

Pak udeřily dvě Loveovy vlny, vznikající přímo v povrchové vrstvě a doplňující to, co se odehrávalo hluboko pod zemí. Raleighovy vlny se převalily celou planetou jako mořský příboj a L vlny v podobě divokých vibrací se jim postavily do cesty v pravém úhlu. Jejich společné síly působily jako otáčející se vývrtka. Žádný dům, strom nebo přehrada nemohly odolat takovému náporu. Nebylo tu nic, co by seismické vlny pohltilo nebo ztlumilo, a tak se hnaly dál a dál kupředu. Povrch glóbu se vlnil a prohýbal, otvíraly se v něm hluboké praskliny, hory se vynořovaly z rovin a zase mizely pod zemí. Mississippi se svíjela a kroutila v křečích jako lidská bytost.

Říkali tomu propadlý zlom, protože se mu nikdy nepodařilo rozervat světadíl vedví. Teď, o dvě stě milionů let později, se tato malá geologická anomálie chystala způsobit lidstvu nevýslovné utrpení.

Crane slyšel, jak Lanie sykavě nabrala vzduch. Zničená oblast se rozšiřovala dál a dál. Někde uvnitř mu neovladatelné napětí stahovalo svaly do uzlů. Paže ho bezděky palčivě rozbolela. Hleděl do zažloutlého zrcadla svých vlastních běsů, hrůzy a hněvu. Došlo k tomu tady a dojde k tomu i ve skutečnosti. Viděl to přímo před sebou, viděl, co se stane, a nemohl udělat nic, aby tomu zabránil. Byl bezmocný.

„Který den?“ téměř zašeptal.

Lanie se tělem otočila ke konzoli, pohled stále upřený na glóbus. Sotva opadla první vlna otřesů, zem se znovu rozhoupala. Dotřesy. Jednou rukou poslepu vyťukala příkaz. O vteřinu později se ve vzduchu před jejich očima rudě rozzářila písmena vysoká pět stop:

27. ÚNORA 2025, 18:00 HOD. + -

„Proboha,“ vzdychl Newcombe. „Tři a půl měsíce. Crane, já... Zatraceně, to je hrůza.“

„Jo.“ Crane vstal a začal přecházet sem a tam. „A naše důvěryhodnost klesla na nulu. Pohrozili mi, že jestli ještě někdy vkročím do Tennessee nebo Missouri, skončím ve vězení.“

„Co budeme dělat?“ zašeptala Lanie.

„Začneme znova křičet ‘Vlk, vlk!‘“, odpověděl Crane. „Budu je otravovat tak dlouho, že i když mě neposlechnou, alespoň si pak vzpomenou, že jsem to říkal.“ Odmlčel se. „Tak si spravím pověst, a příště už mě vyslechnou.“

Burt Hill smutně potřásl hlavou. „Problém je, že si každej myslí, že jste cvok, doktore. Nikdo vás poslouchat nebude.“

„Myslíš, že to nevím? Počkat!“ Crane se rozběhl k Hillovi a zeširoka ho objal. „Právě jsi mě přivedl na geniální nápad.“

„Já?“

Crane navolil na komunikátoru linku Q a jen tiše doufal, že ho Whetstone ještě nesmazal ze seznamu preferovaných adres. „No tak, Stoney," šeptal netrpělivě. „Zvedni to!"

„Nebudu litovat, že jsem tenhle hovor přijal?" ozval se v jeho audiu Whetstoneův hlas.

„Jsi dobrý chlap."

„Jsem všem pro legraci."

„Možná. Ale jsi taky trochu hráč?"

„Crane..."

„Přijeď za mnou zítra... Mohl bys?"

„Můžu si dělat co chci."

„Tak přijeď. Udělám z tebe hrdinu."

„Zítra ne. Pozítří. Ale řekni mi jednu věc, Crane. Proč se s tebou vlastně vůbec bavím?"

Crane se vítězoslavně zasmál. „Protože jsi stejný blázen jako já."

Li stál uvnitř svého glóbu a hřál se na výsluní dnešního volebního vítězství. Čísla okolo něho poletovala jako elektronické světlušky. Snadno udrželi prezidentský úřad a získali všechna křesla v Kongresu, o která bojovali, přestože některá vítězství byla těsnější, než by si byl přál. Poslední řádka v účetní knize bude letos znít: Liang Int. si udržela absolutní moc přinejmenším na další dva roky. Hlavní zásluhu přikládal útoku proti Craneovi a Ishmaelovi a celé konspirační teorii, načasované na poslední chvíli.

„Tak jste spokojen?" Mui stál na okraji žhnoucího glóbu. Jen nejvyšší nadřízený měl výsadní právo vstoupit do holografického světa.

„Samozřejmě že jsem spokojen." Li dal zřetelně najevo, že ho podobná otázka překvapuje.

„Takže považujete dnešní výsledky za úspěch?"

„Proč se mě na to ptáte? Přece jsme zvítězili, nebo ne?"

„Podle mých údajů jsme v oblastních sněmovnách po celé zemi ztratili víc než tři sta křesel. Yo-Yu tak získal pevnou základnu, o kterou se teď může opřít."

„Nepodstatné. Moc stále držíme my."

„V této zemi vyrůstá politická moc zdola... Z místních zákonů, místních statutů. Yo-Yu má většinovou převahu v patnácti zákonodárných shromážděních, to je patnáct opevnění, ze kterých může zaútočit na naši ekonomickou bázi a začít rozvíjet svou vlastní.“

„Příliš to zveličujete.“ Li už se neusmíval.

„Moje hlášení budou obsahovat můj názor. Soudit nás budou jiní. Můj průzkum také ukazuje, že v islámské otázce jste se dopustil závažné chyby.“

„Jak to?“

„Jakmile jsme ostře vystoupili proti islámskému hnutí, místní kandidáti Yo-Yu zaujali postoj nezúčastněných pozorovatelů. Dali přednost jednáním před konfrontací. Jejich úspěchy v lokálních volbách jsou toho přímým důsledkem.“

„Nesouhlasím.“

„Vy jste jim nabídl strach, ale to voličům jen připomnělo ještě větší strach - obava z celosvětového hnutí muslimů je pro obyčejné lidi příliš silná, než aby jí dokázali čelit.“

„Udělal jsem, co bylo zapotřebí, abychom vyhráli volby. Tuto situaci mohu snadno napravit, stačí obětovat někoho na oltář islámu, přičíst všechno na jeho vrub a zaujmout o něco smířlivější postoj. Než dojde na další volby, nikdo už si na to ani nevzpomene.“

„Koho obětujete?“

„President Gideon nechává svého viceprezidenta, aby pronášel většinu projevů namířených proti NOI. Možná je nejvyšší čas, aby pan Gabler odstoupil.“ Li se pousmál. „Koneckonců, přece nemůžeme mít za viceprezidenta rasistu, že?“

„A koho dosadíte na jeho místo?“

Li se znovu usmál, v mysli mu vytanul obraz Sumi Chan v koupelně. V tomto případě by nikdy neměl problémy s kontrolou. „Uvažuji o tom, že možná nastal čas, aby na scénu americké politiky vstoupil Asiat amerického původu. Budu se tím zabývat v příštích dnech.“

„Máte na mysli někoho konkrétního?“

„Možná. Už jste skončil se svými výpady proti mně?“

„Pane,“ prohlásil Mui pokorně, „je mou povinností zpochybňovat vaše rozhodnutí, stejně jako vy jste měl za úkol zpochybňovat rozhodnutí svého předchůdce. Při vší úctě musím konstatovat, že mi dlužíte omluvu. Jsem si jist, že víte, že váš postoj se také musí promítnout do mých hlášení.“

Li přikývl. Jediné, co jim ještě chybělo, byly dýky, aby jejich krvavý souboj přilákal nějaké diváky. „Lituji, že jsem se vás dotkl. Ještě něco musíte uvést ve své zprávě?“

„Ano,“ přitakal Mui, a Li v šeru za okrajem glóbu zahlédl odlesk jeho bílých zubů, jak roztáhl rty v úsměvu. „Hodlám vašim nadřízeným oznámit, že to, že jste úmyslně zfalšoval údaje seismické predikce, může ve svých důsledcích destabilizovat ekonomickou rovnováhu a životaschopnost celého sektoru.“

„Ale jděte. Přece doopravdy nevěříte, že ten šašek Crane dokáže předpovídat zemětřesení?“

„Proč ne?“

Li pocítil vzrůstající hněv. „Protože je to nemožné, proto!“

„Ach,“ podivil se Mui lehce, „vaše jistota vyplývající z širokých vědomostí a znalostí je očividně větší než moje. Já bych řekl, vyčkejme a uvidíme, přesně jako Yo-Yu. Ale vy, pane, jste ochoten vsadit život na to, že je nemožné, aby Crane dokázal správně předpovídat zemětřesení. Bravo.“

„Vysmíváte se mi,“ řekl Li s mírným údivem.

„Ano, pane,“ odpověděl Mui. „Přesně to dělám.“

Kapitola jedenáctá

SÁZKA

Nadace 8. listopadu 2024, 16:45 hod.

„Víš,“ oznamovala Lanie, „dneska budeme muset všichni pít rum, protože to je to jediné, čeho má Crane dostatečné zásoby.“ Stála mezi dveřmi obývacího pokoje Craneova srubu, pro tuto příležitost nablýskaného a vyzdobeného.

Newcombe se na ni usmál. Celá jen sršela energií, byla nadopovaná úspěchem. Od rána provázela po Nadaci Kate Mastersovou, která se od Stoneyho doslechla, že se chystá ke Craneovi, a dospěla k názoru, že by se s ním mohla v Nadaci sejít. Ale sama přiletěla už dřív, o celé hodiny dřív, a okamžitě vyhledala Lanie. Newcombe tím nebyl právě nadšen. Mastersovou neměl nikdy příliš v lásce. Nějak nemohl přijít na chuť jejím okázalým robám, vadilo mu její drzé čelo a ostrý jazyk. A nenáviděl ji proto, že tak rychle uzavřela pevné přátelství s Lanie. To s Vogelmanem byla její vina... a z ní vyplynuly první trhliny v jeho obnoveném vztahu s Lanie.

Přistoupila blíž k němu. „Jsem rád, Lanie, že ses rozhodla promluvit si se mnou,“ zamumlal.

„Dala jsem si pár drinků. Je to tak snazší. Vlastně jsem se ti nechtěla vyhýbat, vážně. Jenom... tyhle věci moc dobře nezvládám, víš.“

Toužil natáhnout ruku a dotknout se jejích vlasů, ale netroufl si to doopravdy udělat. „Když ti to tolik vadí, tak jsi možná přece jen udělala chybu.“

„Ne, Dane, vážně. Je to tak lepší.“

Jediným krokem překonal vzdálenost, která je dělila, a chytil ji za paže. Nápoj, který držela v ruce, vyšplíchl oběma na šaty. „Není to tak lepší a ty to víš.“ Vzal ji do náruče, ale zůstala strnule stát v jeho volném objetí. „Zatraceně, Lanie,“ zašeptal, „vrať se domů. Zapomeneme na všechno, co bylo, a začneme znovu.“

Odstrčila ho. „Zapomeneme taky na všechno, co bude? Zvolil sis takovou cestu, Dane, kudy já s tebou jít nemůžu.“

„To ještě uvidíme. Přece...“

„Hola, kde jste kdo!“ Z pokoje k nim dolehl hlas Kate Mastersové. „Rychle, pojďte sem. Mám pro vás novinu.“

„To by mě zajímalo, co se asi děje?“ Lanie se spěšně obrátila, proklouzla kolem něho a rozběhla se zpátky do pokoje.

Z povinnosti šel také, a v duchu se marně pokoušel odhadnout, na kolik myslela vážně to, co mu řekla. Nevadilo mu, že má na něj vztek. Ale že se odtáhla, to bolelo. Tentokrát přece všechno tak krásně vycházelo. Co se to mezi nimi jen stalo? Nemohl uvěřit, že by za vším vězel jeho projev hájící ideály NOI. Lanie přece věděla, že rád moc mluví. A že publikoval svou teorii? Dal přece šek na celou ohromnou sumu Craneovi, copak tím nedokázal své dobré úmysly?

Crane a Whetstone, kteří dorazili teprve před několika minutami, se přidali ke skupince se sklenicemi v rukou. Burt Hill pospával natažený na pohovce kousek od místa, kde stála Mastersová.

„Uplynulou půlhodinu jsem se radila se svým výborem,“ oznámila. „A dospěly jsme k závažnému rozhodnutí.“

„Tak ven s tím,“ pobídl ji Whetstone.

Kate si prsty prohrábla hřívu rusých vlasů. „Čekám na víření bubnů.“

Burt Hill se začal rytmicky plácat do břicha.

Kate se obrátila ke Craneovi. „Jako prezidentka Politické asociace žen mám to potěšení vám oznámit, že jsme znovu zvážily rozhodnutí o stažení našich dotací poukazovaných na konto Nadace, a pro rok 2025 vám na účely vědeckého výzkumu zemětřesení a seismické aktivity uvolňujeme částku pěti milionů dolarů.“

Do všeobecného potlesku a jásotu Crane zařval nadšením. Kate kývla na Lanie. „A můžete za to děkovat této ženě a její plamenné

obhajobě. Některé věci, které mi Lanie řekla, jsem odpoledne použila na jednání výboru. Rozhodnutí bylo jednomyslné.“

Rozradostněná Lanie ji objala, pak se obrátila ke Craneovi, který se k ní mezitím prodral. Jejich pohledy se střetly - dlouze a významně. Nakonec se pevně objali. Newcombe pocítil temný záchvěv žárlivosti.

„Vřelé díky Politické asociaci žen,“ pronesl Crane hlasitě. „Prokázaly jste neobyčejnou moudrost a prozíravost.“

Okolo Kate se vytvořil neuspořádaný hlouček, všichni se smáli, i Crane rozjasnil tvář v úsměvu. Když po chvíli opadla první vlna nespoutaného nadšení, Whetstone bystře pohlédl na Dana a Lanie. „Crane tvrdí, že jste objevili sabotáž memphiského výzkumu. Musí být asi těžké uvěřit, že by někdo úzce spjatý s celým projektem mohl jednat tak zlovolně.“

Zavládlo trapné ticho. Lanie těžce vzdychla, Newcombe se mračil. Crane zachovával neproniknutelný výraz. Všichni tři strávili předchozí den a půl dohadováním nad smyslem a možnými důsledky odhalené zrady a sabotáže a jediným výsledkem diskuse bylo, že se cítili vyčerpaní a deprimovaní. Konečně promluvila Kate Mastersová.

„Myslíte, že Sumi Chan má s vašimi problémy něco společného? Docela se mi zamlouval, ale přesto... je v něm něco velice podivného.“

„Na tom nesejde,“ přerušil ji Crane. Když se dozvěděl o sabotáži, vybojoval sám v sobě velikou bitvu, zvítězil nad zuřivým hněvem, se vším se vyrovnal a toužil zapomenout a jít dál. „Nejdůležitější otázkou teď zůstává, jak napravit škody a znovu přimět lidi, aby nám důvěřovali.“

„Nemožné,“ prohlásil Whetstone s jistotou. „Crane, pro lidi teď nejsi nic jiného než blázen, který všechny napálil. Z toho se nedostaneš.“

„Musí mě vyslechnout!“ Crane téměř vykřikl.

Whetstoneovo huňaté obočí vylétlo do výše. „Přehodnotili jste výsledky? Máte další datum?“

„Dvacátého sedmého února,“ vložil se do hovoru Newcombe.

Kate Mastersová ostře pohlédla na Cranea. „Děláte si legraci.“

„Bohužel ne. Myslíme to smrtelně - opakuji, smrtelně vážně,“ ujistil ji zachmuřeně.

„Ano, ale jste si také smrtelně jistí?“ dožadovala se nestydatě.

„Smrtelně jistí,“ odsekl.

Takže proto jsi mě sem přitáhl, domyslel si Whetstone. „Dobře, tak co ode mě chceš?“

„Zjišťoval jsi v poslední době, jak jsi na tom s financemi?“

„Nemusím nic zjišťovat. Když budu potřebovat hotovost, můžu dát dohromady asi tak tři miliardy dolarů, plus minus pár set milionů.“

„Chci si je vypůjčit,“ informoval ho Crane.

Whetstone se rozesmál. „To si umím představit. A co bys s nimi chtěl dělat?“

„Uzavřít sázku.“

„Sázku! Myslím, že těch pár týdnů strávených ve vězení tě vůbec nenapravilo. Jakou sázku?“

„Chci se vsadit s americkým národem, že na zlomu Reelfoot dojde 27. února 2025 k zemětřesení. Chci, aby sázku zprostředkovala třetí strana, nějaká důvěryhodná účetní firma, která ověří všechny údaje a zaručí nestrannost. Budeme nabízet kurs dva ku jedné a každý může vsadit až padesát dolarů; sázky budou vyplaceny hned následujícího dne po ohlášeném datu, pokud k žádnému zemětřesení nedojde.“

„Ty chceš vsadit tři miliardy mých dolarů na to, že jsi správně předpověděl den, kdy nastane zemětřesení, je to tak?“

„Bude to vypadat jako jistá výhra.“

„Vypadat!“ rozhorlil se Whetstone. „To je jasná výhra!“

„Nemýlíme se, Stoney. Nemůžeme prohrát. Když se vytasíme s padesátidolarovým stropem, spadne nám do klína spousta zákazníků. Televize se toho okamžitě s nadšením chytí, jen proto, že ty bys mohl přijít o tolik peněz. Získáme zase publicitu a snad i přesvědčíme pár lidí, že máme pravdu a že by měli z ohrožených oblastí odejít. Jakmile sázku vyhrajeme, získáme zpátky důvěryhodnost a navíc už si nebudeme muset pálit prsty s politikou - Nadace už nebude pro svůj provoz potřebovat vládní dotace.“

Whetstone na něho jen zíral. „Ty jsi cvok.“

„Vážně?“ opáčil Crane. „Údaje o pnutí nelžou, a vsadím se, že jakmile přijde čas, budeme tentokrát mít oporu i v Ellsworth-Berozových testech.“

„Podívej, Crane. Jsem stejný altruista jako každý druhý, ale nevydělal jsem miliardy dolarů tím, že bych se choval jako idiot. Proč bych měl riskovat téměř celé svoje konto kvůli plánu, který už jednou selhal?“

„Protože je to správné,“ odpověděl Crane tiše.

„Na vyhazování peněz oknem není nic správného. Zničil bych se. Nemohl bys to provést jen s jedním milionem nebo tak nějak?“

„Ne. Ve hře musí být sedmimístná čísla, abychom získali zájem veřejnosti a udrželi popularitu.“

Whetstone vrtěl postříbřenou hlavou. „Vážím si tě, ale tentokrát...“

„Mohla bych něco říct?“ Oči všech se obrátily k Lanie. Nikdo nic nenamítal, a tak pokračovala. „Pracuji na tomto projektu už víc než půl roku, snažím se realizovat Craneovu představu simulačního glóbu, který vzniká a rozvíjí se před mýma očima. Mým úkolem je s glóbem komunikovat, dát mu na srozuměnou, co od něho očekáváme; a během celého procesu mě neustále uvádějí v úžas neuvěřitelné možnosti, které nabízí a které dalece překračují pouhou predikci seismické aktivity.“

„Jako například?“ zajímala se Mastersová.

„Například dlouhodobé předpovědi počasí. Země je přes své nesmírné rozměry v podstatě dokonale uzavřeným, soběstačným systémem v obrovském měřítku, který se řídí vlastními neměnnými zákony a principy. Pomocí glóbu jim můžeme porozumět. Mohl by se stát nejdůležitějším přístrojem, jaký kdy lidstvo vynalezlo. Kdybychom dokázali s velkým předstihem předvídat změny počasí, dokázali bychom určit oblasti bohaté úrody i místa, kde nastane hladomor, a ne jen s několikatýdenním předstihem, ale celé roky dopředu. Mohli bychom tomu přizpůsobit svoje plány. Věděli bychom, kdy a kde pěstovat zemědělské plodiny, kde bude nutné zajistit pomoc, kdy udeří hurikány, záplavy a ničivá tornáda.

Pane Whetstone, chápete důsledky toho, co vám tady říkám? Máte možnost vytvořit z glóbu samostatnou, oživlou součást reality. S jeho pomocí dokážeme život na Zemi navždy změnit, a to tím nejlepším možným způsobem. Třeba nikdy nebude v našich silách Zemi ovládnout, ale můžeme jí porozumět, což je skoro stejně dobré. Neberte lidem celého světa takovou naději.“

„Ale ten váš glóbus se zatím vůbec nepodařilo nastartovat, mladá dámo,“ namítl Whetstone. „Nefunguje - a třeba vůbec nikdy fungovat nebude.“

„Do určité míry už funguje,“ odrazila ho Lanie. „Podařilo se mi úspěšně simulovat vývoj Země mezi dvěma známými událostmi. Myslím, že náš problém je jiného rázu.“

„Pangea,“ doplnil ji Crane.

„Správně. Při programování jsme vyšli z předpokladu, který může být nesprávný - že Pangea vznikla tak, jak si vědci domýšlejí. Je-li tato úvaha chybná, pak neexistuje způsob, jak by ji glóbus dokázal uvést do spojitosti s událostmi, které máme za prokázané. Hodně jsem o tom všem přemýšlela, a myslím, že odpověď na tuto otázku musíme hledat mnohem hlouběji v historii, že musíme jít ještě dál, zpátky, až za Pangeu.“

„Zpátky až kam?“ dotazovala se Mastersová.

„Až na začátek, předpokládám.“

„Až na samý počátek času?“

„Když to bude zapotřebí,“ přidal se Crane. „Pak můžeme glóbus nechat, aby nám sám vysvětlil, jak to bylo s Pangeou.“

„Zní to náramně,“ usoudil Whetstone. „Až na to, že když začnete z úplného neznáma, může to znamenat, že vytvoříte Zemi, jaká ve skutečnosti vůbec neexistuje, prostě Zemi stvořenou vaším glóbem.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Lanie. „To není možné. Mým úkolem synnoetika je komunikovat s glóbem, vysvětlovat, vytvářet symbiotický vztah, který ve svém důsledku způsobuje, že suma částí je větší než celek. Víme, jak Země vypadá teď a kde tedy musí glóbus skončit. Známe reálné události, kterým se musí podřídit. Zbývá jen dát glóbu na srozuměnou, že musí vytvořit svět, který

bude finálně přesně odpovídat dnešní reálné podobě. To ostatní už přijde samo.“

„To opravdu dokážete?“ zeptal se Whetstone tiše.

„Je nejlepší.“ Crane sebevědomě pokrčil rameny. „Samozřejmě že to dokáže.“

„Pane Whetstone,“ naléhala Lanie, „s vaší pomocí může lidstvo spatřit úsvit nového věku, kdy bude člověk žít se Zemí v souladu, ne v nepřátelství. Jestliže nás teď necháte napospas našemu osudu, zmaříte i naději, že se lidé kdy osvobodí z pout nemilosrdné, destruktivní Přírody. Ocitl jste se na rozhodující křižovatce vývoje. Kolik peněz opravdu potřebujete, abyste v klidu strávil zbytek svého života, a kolik to je ve srovnání se spásou, kterou můžete přinést celému světu?“

„Opravdu to můžete dokázat?“ zeptal se Whetstone znovu, téměř šeptem, jako užaslé dítě.

„Ano,“ odpověděla Lanie pevně. „A s vaší pomocí se to také stane.“

Whetstone na ni hleděl, rty se mu bezhlesně pohybovaly, pohled upíral kamsi daleko, do neznámého, vysněného vnitřního světa. Zvedl oči ke Craneovi. „Kdy se do toho dáme?“

„Hned,“ odpověděl Crane bez zaváhání. „Dnes večer.“

„Díky své animátorce jsi právě dostal tři miliardy dolarů.“

„Půjčil si,“ opravil ho Crane. „Půjčil, ne dostal. Dvacátého osmého února budeš mít všechny svoje peníze zpátky, do posledního centu.“

„Ruku na to.“ Stoney k němu napřáhl pravici.

Burt otevřel lahvičku ze své tajné soukromé zásoby Sumiho speciálního dorphu a všichni kromě Cranea a Newcomba se připojili k oslavě.

Newcombe měl pocit, že sem nepatří, a přemýšlel, co asi právě dělá bratr Ishmael. Po své první návštěvě Zóny přestal pít alkohol a vzdal se i dorphu. Byla to objevná zkušenost. Zjistil, že se poprvé v životě musí sám vyrovnávat s depresemi a drobnými zklamáními, která jindy dorph spolehlivě odplavil během několika vteřin. Napadlo ho, že ostatním nejspíš připadá nevrlý a nespolečenský, ale hluboko

uvnitř konečně po dlouhé době cítil sám sebe. Možná byl nucen snášet drobné citové nepohodlí, ale to, co prožíval, bylo alespoň skutečné.

„Tak na co ještě čekáme?“ Nečinnost byla Stoneymu náhle proti mysli. „Musíme stanovit podmínky sázek, zkontaktovat vhodnou účetní firmu a předpokládám, že budeš taky chtít naplánovat vysílání, nemám pravdu?“

„Správně,“ souhlasil Crane. „Pojďme ke mně do kanceláře.“

Kate, Burt a Lanie je na rozloučenou poplácávali po zádech.

Newcombe nedokázal z Lanie spustit oči. Společně s Kate se daly do dorphu ve velkém a dolévaly si sklenice rumem. To se mu vůbec nelíbilo. To se vůbec nepodobalo té Lanie, jakou dřív znával. Takové pomyšlení ho poněkud povzbudilo. Hrozně mu chyběla, postrádal ji ve svém životě i v posteli. Třeba se Lanie taky trápí. Zamířil k baru, kde stála po boku Kate Mastersové.

„Nemyslíš, že bys s tímhle měla být trochu opatrnější?“ řekl a klidně jí vzal skleničku z ruky.

„Myslím, že do toho, kolik piju, ti nic není,“ odsekla, chňapla po sklenici a obrátila ji do sebe na jediný lok.

„Nebude vám vadit, Kate, když si Lanie na chvíli odvedu?“ zeptal se formálně. Chytil Lanie za loket a nepříliš jemně ji postrkoval ke Craneově ložnici.

„Hned se vrátím,“ volala přes rameno. „Ne abys mě zatím předběhla!“

Vtáhl ji do pokoje a zabouchl dveře.

„Co si k sakru myslíš, že děláš? Co si to vlastně dovoluješ?“ rozčilovala se. „Udělals mi tam pěknou ostudu.“

„Ještě jsme spolu nedomluvili.“

„Co se mě týče, tak domluvili. Pořád ti to ještě nedošlo, Dane? Trháme jeden druhého na kousíčky. Je čas utišit bolest, zastavit krvácení. Je konec, Dane.“

„Je to kvůli němu, viď?“

Ztěžka dosedla na lůžko. „O čem to mluvíš?“

„O Craneovi. Něco je mezi tebou a tím šílencem.“

„To není pravda,“ namítla. „A i kdyby, nic ti do toho není.“

„Úplně ses zaprodala tomu jeho bláznivému plánu," obvinil ji. „Nevěřil jsem svým uším, když jsem tě před chvílí poslouchal. Jaks to všechno dokázala odříkat a nesmát se přitom?"

Vyskočila a stihla ho zuřivým pohledem. „Myslela jsem vážně všechno, co jsem tam říkala, každé slovo. Jak se odvažuješ snižovat moji práci a celý můj život!"

„Podívej, v počítačích jsi vážně dobrá," domlouval jí. „Klobouk dolů. Ale Crane nenabízí nic než sny. Jak jen můžeš věřit, že by ten glóbus kdy opravdu fungoval?"

„Bude fungovat. Postarám se o to."

„Pak jsi zrovna takový blázen jako on."

Probodávala ho očima, a poprvé v životě v nich spatřil zášť, zuřivý hněv namířený proti němu. „Už jsi skončil?" zeptala se tichým hlasem.

„Ne, neskončil. Sotva jsem začal."

„Tak já tedy už slyšela dost. Budete mě muset omluvit, doktore. Vedle v pokoji jsou dva lidé, kteří si o mně nemyslí, že jsem cvok. Raději bych strávila večer s nimi."

„Nedovolím, aby ses mě tak snadno zbavila. Crane tě nějak nakazil svou šíleností. Já počkám, Lanie. Mám tě rád a vždycky tu budu na tebe čekat."

„Prokaž sám sobě laskavost, Dane," zavrtěla hlavou. „Vzdej to."

Všechno se v něm svíralo, hluboko v nitru jako by hořel. Díval se, jak Lanie odchází, a po ní zůstal jen neutišitelný vztek a zoufalství.

Sumi seděla za stolem ve své pracovně v Národní akademii věd a snažila se soustředit na žádosti o dotace, které se kupily před ní. Dělalo jí potíže udržet přelétavé myšlenky u práce. Cranea zavřeli do vězení - do vězení! - a všechno byla jen její vina. Vždycky se k ní choval přátelsky a s respektem. A jak se mu odvděčila? Tou nejpodlejší zákeřností. Napadlo ji, čeho všeho se ještě může vzdát, kolikrát může sebe sama zaprodat a zůstat přitom ještě lidskou bytostí.

„Zdá se, že jste se trochu zamyslela," zazněl nečekaně hlas, který ji vrátil do reality.

Před stolem stál Li a shlížel na ni s blahosklonným úsměvem. Vymrštila se ze židle. „Pane... Jste to skutečně vy nebo jen projekce?“

Natáhl se přes stůl a měkkou dlaní jí zvolna přejel po paži. „Jsem to skutečně já a jsem tady. To, co vám chci říct, je velice důvěrné.“

„Pane?“

„Posaďte se, Sumi.“ Poslechla jako stroj.

Li plynulým, hadím pohybem proklouzl kolem a posadil se z boku na desku stolu. „Někdy se stává,“ začal zeširoka, „že koloběh života osvědčí svou moc a změní náš... osud ohromujícím způsobem, aniž bychom vůbec museli přiložit ruku k dílu. Víte, co mám na mysli?“

„Předpokládám, že moje nové postavení je toho důkazem.“ Vůbec se jí nelíbilo, jak se na ni dívá.

„V malém měřítku, ano. Nebude vám vadit, když se zeptám na něco osobního?“

„Ano, bude mi to vadit.“

Li se upřímně zasmál. „Váš způsob života mě něčím přitahuje. Jaké to je, vydávat se téměř dvacet osm let za osobu opačného pohlaví?“

Sumi, napjatá a ve střehu, zahnaná do defenzivy, odpovídala s maximální obezřetností. „Není to nic zvláštního, vážně. Dělala jsem to vždycky, takže je to... přirozené.“

„Považujete se za muže nebo za ženu?“

„Považuji se za to, co jsem.“

Li se odlepil od stolu a přešel za Sumi, oběma rukama jí začal jemně masírovat krk a ramena. „Víte, co tím chci říct,“ domlouval jí. „Sexuálně. Co jste zač v tomto ohledu?“

„Nepřeji si odpovídat na podobné otázky... pane.“

Sklouzl dlaněmi níž, lehce jí hnětl paže a Sumi jen s obtížemi potlačovala návaly nevolnosti. „Budete dělat to, co vám řeknu,“ opáčil klidně a s jistotou. „Odpovězte.“

Zhluboka vydechla, seděla strnule vzpřímená, zatímco ji hladil po ramenou. „Aby moje přestrojení nevyšlo najevo, vzdala jsem se už před mnoha lety všech myšlenek na sex. Nemohla jsem riskovat odhalení. Prostě takové pocity potlačuji.“

„Nikdy jste s nikým nespala?“

„Ne, pane.“

„Můj bože.“ Sklonil se a políbil ji do vlasů na temeni, pak ji konečně pustil a vrátil se na druhou stranu stolu. Sumi okamžitě uvolnila křečovitě napjaté svaly. Znovu stál před ní a měřil si ji zkoumavým pohledem, obočí zdvižené do výše. „Domnívám se, že uzavřeme velice zajímavé spojenectví.“

„Jak to, pane?“ Doufala, že si nevšiml, jak se jí třesou ruce.

„Mám pro vás novou práci, Sumi. Jak by se vám líbilo stát se viceprezidentem Spojených států?“

Rozesmála se nahlas. „Žertujete.“

„Myslím to naprosto vážně. Brzo přijde čas, aby Gabler odstoupil - a aby v americké politice zazářila nová tvář, čínská tvář. Tak se obě naše kultury ještě více sblíží.“

„Určitě jste si vědom, pane, že podle americké ústavy se viceprezidentem USA může stát pouze rodilý občan této země.“

„Ach ano,“ vzpomněl si Li. Sáhl do kapsy a vylovil malý disk. „Ale vy jste občanem Spojených států, Sumi. Všechno je tady.“ Položil disk na stůl. „Jste synem amerického námořního pěšáka, který sloužil na velvyslanectví v Pekingu a oženil se s Číňankou. Narodil jste se na válečné lodi cestou do Států. Oba vaši rodiče bohužel zemřeli před několika roky na chřipkovou epidemii - to je přece pravda, viďte? Záznamy jsou v každém ohledu úplné. Dal jsem si na nich záležet.“

„Další, ještě větší lži, které vnikají do mého života.“ Sumi zavrtěla hlavou. „To nemohu udělat, pane Li. Pozemky našeho rodu...“

„...mám já. Vy jste na ně ztratila nárok, když vaši rodiče zbankrotovali. Věděl jsem, že je budete chtít znovu získat, a tak jsem to udělal za vás. Všechno je vaše jakmile se spolu dohodneme. Pokud odmítnete, nezbude vám nic, vůbec nic.“

„Proč to děláte?“

„Jak už jsem řekl. Líbí se mi představa, že by některý Asiat působil přímo v okruhu nejbližších spolupracovníků prezidenta Spojených států. A také nám to poskytuje možnost... řekněme užší

spolupráce. Nicméně ještě tak přibližně měsíc k žádné změně nedojde. Chci, abyste se zatím na všechno připravila.“

Jeho komunikátor začal naléhavě pískat. „Co je?“ ozval se příkře. Chvíli podmračeně naslouchal. „Děkuji, pane Mui,“ řekl konečně a přerušil spojení. Znovu se dotkl ovladače a obrazovka pokrývající celou jednu stěnu kanceláře se probudila k životu. Ukázal se obraz Cranea a Whetstonea. Sumi se bezděčně pousmála. Cranea už pustili z vězení.

„Lidé o mně tvrdí, že jsem podvodník,“ říkal právě Crane. „Dobrá, tak teď máte příležitost využít mého takzvaného podvodného jednání a přijít k penězům.“

Whetstone pokračoval. „Složili jsme na vázaný účet tři miliardy dolarů v hotovosti. Ty peníze mluví: říkají, že dvacátého sedmého února dojde v údolí řeky Mississippi k zemětřesení, které způsobí nesmírné škody. Sázíme na pana Cranea, na jeho pozoruhodné znalosti a vědeckého génia. Nabízíme kurs dva ku jedné. Jestli má někdo zájem o trochu dobrodružství a vzrušení...“

„Co to má být?“ podivil se Li.

Sumi potřásla hlavou. „Vy jste tomu nikdy nevěřil, viďte?“

„Že Crane dokáže předpovídat zemětřesení? Samozřejmě že ne.“

„Mýlil jste se, pane Li. Snažila jsem se vám to říct, když jste mě přinutil sabotovat jejich program, ale nechtěl jste mi rozumět.“

„Ale co se to děje teď?“

Smála se úlevou, vědoma si ironie celé situace. „Copak to není jasné? Zjistili, co jsem provedla, a opravili svoje výpočty. Budete mít své zemětřesení, pane Li. Dostanete to, o co jste žádal, a poznáte, jaká je to hrůza.“

„Ale to... tím se všechno mění!“

„Ano. Všechno.“ Smála se. „Život je změna, pane.“

Projekční sál Lanie Kingové
Nadace
23. ledna 2025, 14:00 hod.

Crane pobíhal mezi programátory po nově vybudované rampě, která se táhla po celé oběžné dráze glóbu. „Jsi k ničemu, jsi na houby," křičel na glóbus. „Prodám tě do šrotu!"

„Vypni generátor atmosféry, dojdi k té zatracené věci a nakopni ji za mě," ozvala se vyčerpaná, otrávená Lanie od své konzoly.

Zastavil se, když ji zahlédl, zhroucenou v křesle u počítače. Sám měl jenom vztek. Ona byla sklíčená. Rychle k ní přešel. Upírala nehnutý pohled na svou klávesnici. Když ztichly poslední zvonky oznamující výpadek systému, řekl jemně: „Je to jen nějaká hloupost. Nevzdávej to."

Ani na něho nepohlédla. „Raději by to opravdu měla být nějaká hloupost, protože s chytrými nápady jsme u konce."

Obrátil se a přes silné sklo se zadíval na obrovitý glóbus. Tentokrát se dějiny zastavily někde před vznikem Pangey, v době, kdy byla Země zaplavená vodou. Alespoň nějaký pokrok. Předtím, během dvou týdnů poté, co veřejně vyhlásil miliardovou sázku, resetovali nejméně dvacetkrát. Dvacetkrát prováděli rekalibraci, znovu a znovu upravovali detaily ohnivého zrození Matky Země. A dvacetkrát neuspěli. Pak se glóbus obrátil s nečekanou žádostí přímo na Cranea - a ten reagoval okamžitě. Glóbus se měnil, vyvíjel... Crane si toho byl vědom a Lanie také, ačkoli žádný z nich nedokázal odhadnout, jaká nová entita tu vzniká.

Glóbus Craneovi navrhl, aby změnil umístění magnetických pólů a upravil okolní prostředí simulátoru tak, aby odpovídalo gravitačnímu poli Země ve výšce ozonové vrstvy a nad ní. V odpověď na tuto žádost Crane nařídil, aby byly uzavřeny všechny vstupy a průchody do sálu, všechny špehýrky a okenní otvory. Pak se v Nadaci objevilo nesmírné množství strojů a přístrojů. Pod vedením těch nejlepších fyziků, jaké Crane dokázal sehnat, byla do kopule nainstalována mohutná vakuová potrubí a generátory silových polí,

které měly za úkol přeměnit sál s glóbem v součást vesmíru, kde by se simulovaná Země nerušeně otáčela kolem své osy.

Dnes odpoledne konečně mohli znovu všechno vyzkoušet. A přes veškeré změny - čas, peníze, obtížnou práci - sklízeli znovu jen neúspěch, zas a zas. Bylo to k zešílení.

Lanie si hodila do pusy tabletku dorphu. „Víš, smutné na tom je, že ten zatracený glóbus nám nedal ani stínek naděje, že by se snad kdy dokázal postarat sám o sebe. Prostě nemůže najít cestu z bodu A do bodu B.“

„Je to jen tím, že neděláme něco, co bychom udělat měli.“

„Stejně, je to tak jednoduché.“ Vstala a přidala se k němu. „Máme k dispozici známé faktory - kouli rotujícího ohně o hmotnosti přibližně 6,5 sextilionů tun. Obsahuje chemické prvky, které jsme schopni určit. Na počátku rotovala rychleji, ale s tím jsme taky počítali.“

„Známé faktory. Říkáš známé faktory.“ Cranea něco sžíralo, něco, co měl přímo před očima a přesto mu to stále unikalo.

„Třeba měl Dan pravdu,“ vzdychla Lanie. „Třeba jsme oba cvoci a tohle je jen fantazie.“

„Dan říká spoustu věcí, se kterými nesouhlasím.“ Newcombe znovu veřejně vystoupil na podporu NOI. Dostál svému slovu; v obou případech, kdy se objevil v televizi, nepadlo jméno Nadace v jeho projevu ani jednou. Místo toho představoval sám sebe jako autora teorie seismické ekologie.

Od onoho večera, kdy Crane a Stoney veřejně vyhlásili podmínky sázky, uplynulo prapodivných šest týdnů. Vláda nevybíravě útočila na Cranea i na nápad se sázkou, tvrdila, že je to všechno jen lumpárna určená k napálení a okradení amerických občanů. Bez ohledu na to se během tří dnů tolik lidí odvážilo vsadit svých padesát dolarů, že miliardy složené na účtu byly pokryty více než dvaapůlnásobně. Teď už nebyl Craneův a Whetstoneův podnik žhavou novinkou televizních stanic, ale na tom v podstatě nezáleželo. Čím víc se bude blížit stanovený termín, tím větší pozornost bude celá záležitost přitahovat. Ostatní už přijde samo.

Vědecká obec jako jeden muž projevila své pohrdání a označila Cranea za šílence, toužícího proslavit se za každou cenu. Když se to doslechl, byl svým způsobem rád. Znamenalo to, že se nikdo z jeho kolegů nebude o Reelfoot zajímat a že nechají všechno na něm.

„Hlavu vzhůru, lidi.“ U hlavní konzoly se objevil Newcombe, v ruce výpis z počítače. „Nemůže to být tak zlé.“

„Země zatím uchovává svá tajemství v tajnosti,“ oznámil Crane přívětivě. „Přesně podle tvé teorie.“

Newcornbe pokrčil rameny. „Taky bych rád viděl, že máte úspěch. Ale tady je ve hře pět miliard let vývoje Země, o kterých nevíme téměř nic. Opravdu není reálné, aby...“

„Mýlíš se v mnoha ohledech,“ vytkla mu Lanie. Ukázala na řadu programátorů; všichni zaujatě pracovali, v horečném tempu vkládali do centrální databanky nové a nové údaje, rozšiřovali vědomosti glóbu. „Současná situace je jen odrazem dávné minulosti. Na každém stupni, kdykoli jsem směřovala ze známého bodu dozadu, podařilo se mi spojit ho s neznámou událostí, která započala celý řetězec. Stojí to hodně času, ale jde to.“

„Tak proč to neuděláte stejně s celým glóbem?“

„Nemožné.“ Crane zavrtěl hlavou. „Vracet se zpátky mezník po mezníku, na to bychom potřebovali celý život a ještě něco navíc. Každá událost by byla posuzována izolovaně, protože neznáme příslušné vazby a souvislosti. A až bychom byli hotovi, pořád bychom před sebou měli jen glóbus založený na tom, co známe. Co třeba geologické anomálie, které ještě nikdo ani neodhalil?“

„Kromě toho,“ dodala Lanie, „i prostřednictvím jednotlivých bodů, které dokážu vysledovat do minulosti, se dostanu jen do určité vzdálenosti. V jisté chvíli, stovky milionů let zpátky v historii, se glóbus zastaví a prohlásí: nemůžeš postupovat odtud tam.“

Newcombe se bez vyzvání posadil. „Jinými slovy, nedostanete se kupředu ani zpátky. Glóbus vám říká, že svět, který máme, není totožný s tím, který jsme měli.“

Crane nastražil uši. „To je přesně to, co nám říká,“ opakoval pomalu s pohledem upřeným přes sklo do třípatrové výšky glóbu. „Země není stejná. S naší planetou se něco stalo, něco ji proměnilo

tak drasticky, že se vývoj začal ubírat jinou cestou. Takže co by se tak mohlo... Ach Bože! Jsem já to ale pitomec.“ Obrátil se k Lanie. „Nahoď to znova. Začínáme zase od začátku.“

„Cože?“

„Dělej. Mám nápad a hned ho vyzkoušíme.“

Glóbus potemněl, jak počítače resetovaly. Ani ne za minutu už Crane pozoroval ohnivou kouli, která se vznášela před jeho očima - mladou Zemi, rotující nesmírnou rychlostí. „Tak. Teď chci, abys výchozí hmotnost, šest celých pět desetin sextilionu tun, vynásobila faktorem jedna celá osmdesát jedna.“

„Jedna celá osmdesát jedna,“ opakovala Lanie. „Jedna osm jedna?“

„Udělej to.“

Newcombe se zasmál. „Crane, ty jsi praštěný.“

„Jedině jestli se mýlím.“

„Počítač odmítá akceptovat zvýšení hmoty,“ hlásila Lanie. „Tvrdí, že takové těleso je už ve své samotné podstatě nestabilní. Glóbus nedokáže přijmout další hmotu a udržet ji pohromadě.“

„Dobře, výborně.“ Crane si zamnul ruce. „Popovídej si s ním, Lanie. Vysvětli mu, že vznik nestabilní soustavy je naprosto v pořádku.“

„To není zrovna to, co by chtěl slyšet,“ namítala.

„Řekni mu, že problém nestability se vyřeší sám.“

„A vyřeší se?“

„Myslím, že ano.“ Lanie se otočila zpátky k počítači a otevřela přímou linku k vyšším logickým funkcím.

Crane se postavil vedle Newcomba. „Co je to za výpis?“

„Aha.“ Dan se usmál a podal mu hrst seismogramů. „Skoro jsem zapomněl. V sondách na Reelfootu začínáme zachycovat Ellsworth-Berozovy otřesy, které odpovídají počátečním fázím rozsáhlého zemětřesení. A také hodnoty emise radonu, oxidu uhelnatého a metanu dál stoupají, společně s elektromagnetickou aktivitou.“

Crane přikývl. Nevypadal příliš překvapeně. Vydělá si své tři miliardy dolarů, ale za cenu, která se vymyká lidské představivosti. Hluboko pod zemí se znovu otáčelo kolo hrůzy a smrti, které brzo

započne krvavou žeň na životech a majetku. A jeho varování nebude nikdo naslouchat.

„Hotovo.“ Lanie v otáčecí židli se k němu obrátila. „Jenže glóbus přistoupí na naše podmínky, jedině když mu to přikážeš ty, Crane. Mohl by sis stoupnout sem?“

Přikročil k její konzoli a Lanie vyťukala příkaz ke spuštění celého systému. „Počítač odmítá převzít zodpovědnost za to, co se stane,“ vysvětlovala. „Chce potvrzení od vyššího nadřízeného.“

Crane pohlédl na obrazovku a četl:

AKTIVACE GLÓBU (A/N)

Stiskl A. Obrazovka potemněla, pak se objevilo další hlášení:

NUTNÉ POTVRZENÍ VEDOUCÍHO PROJEKTU

„Vyvolej na svém komu linku C a řekni své jméno,“ poradila mu Lanie.

Crane poslechl a glóbus se okamžitě rozzářil jasným světlem. Systém byl aktivován.

Právě stvořená Země se otáčela rychle, ale nerovnoměrně. Světla pohasínala, programátoři přerušovali práci a sledovali měnící se obraz. Ani skutečná Země není dokonale kulatá, ale tahle zeměkoule byla zřetelně vydulá, po rovníku se posouvala neforemná boule a strhávala planetu na nestabilní dráhu.

„Rozbijete si svou hračku,“ mínil Newcombe.

Na panelech blikala odshora až dolů výstražná světla, po obrazovkách přebíhala hlášení varující před bezprostředním nebezpečím zhroucení celého systému.

Na povrch glóbu se teď prodrala gigantická hrouda ohně. Odstředivá síla ji pomalu odtahovala od umělé zeměkoule a hrozila, že glóbus rozerve.

„Budeme to muset zastavit, Crane!“ vykřikla Lanie.

„Udělej to a máš padáka!“ Crane zařval tak, že přehlušil i řinčení výstražných zvonků, které se ozývalo ze všech stran.

„Počítač chce zahájit útlumovou sekvenci.“

„Ale ještě to neudělal, že ne?“ odsekl. „Je chytřejší než my všichni. Jen ať to běží!“

Glóbus se hrozivě potácel ze strany na stranu, skřípěl a sténal, jako by se chtěl rozletět na kusy, ale Crane ho pozoroval se spokojeným úsměvem.

A pak se to stalo. Glóbus, který teď tvarem připomínal spíš nevyváženou činku nakloněnou k jedné straně, už dál nedokázal udržet deformovanou masu pohromadě. Boule přilepená k rovníku se odtrhla a zavířila prostorem, jen proto, aby ji okamžik nato zachytilo gravitační pole většího tělesa. Zeměkoule se opět otáčela pravidelně, výstražná světla zhasla a po celém sále utichalo drnčení poplašných zvonků.

Před očima všech přihlížejících se vznášela planeta se svým měsícem, skutečnou částí svého těla, obě tělesa tančila v dokonalém souladu orbitálních drah a glóbus byl tak spokojený, jak jen mohl být.

Newcombe seděl strnule, jako zkamenělý, a jen zíral s ústy dokořán.

„Je to opravdu Měsíc?“ ujišťovala se Lanie nesměle.

Crane pokrčil rameny. „No, řekl bych, že teď víme, odkud se tu vzal. Prima. Uvidíme dál.“

„Zdá se mi, že obíhá hrozně blízko,“ strachovala se Lanie.

„Myslím, že přijdeme na to, že jak se bude zpomalovat rotace Země, Měsíc se bude stále vzdalovat. Představte si, jak v tuhle chvíli působí jeho slapová síla nejen na mořský příliv a odliv, ale i na pohyby pevninských ker.“

„Nemůžu uvěřit, že to pořád ještě funguje,“ vydechla Lanie. Planeta chladla, spustil se holografický déšť. Měsíc se zase o kousek vzdálil.

„Vypadá to jako kouzlo.“ Newcombe byl fantastickou podívanou unesen. „Tohle přece není žádný trik, že ne, Crane?“

„Tohle je historie, kamaráde. Dějiny vývoje Země, jak je ještě nikdo nikdy nepoznal. Jestli bude tahle věc fungovat, možná

zjistíme, že všichni do jednoho jak tu stojíme jsme sto let za opicemi.“

A opravdu to fungovalo, napůl skutečně, napůl v holoprojekci. Moře se vypařovala, z vod se vynořila pevnina. Blízkost Měsíce způsobovala na zemi i na moři katastrofy nesmírných rozměrů - zemětřesení, tsunami a přílivové vlny otřásaly zeměkoulí takovým způsobem, jaký nikdo nebyl schopen předvídat. Jestli kdy existovala Pangea jako taková, lidé ji ve zběsilém letu dějin ani nezahlédli. Za hodinu reálného času uplynuly stovky milionů let, kontinenty jako by plynule vznikaly, rozpadaly se a přeskupovaly, pohybovaly se v neustálém tanečním reji pod bledým svitem Měsíce, který se stále pomalu vzdaloval.

Během prvního období vývoje se glóbus mnohokrát zastavil, přidával k celkovému obrazu planety hologramy komet, asteroidů a meteoroidů, aby dostál známým podmínkám života, který měl teprve přijít - ale ani jednou neohlásil ukončení sekvence, pokračoval stále dál. Čím víc se blížil k dokumentovaným historickým událostem, tím víc narůstalo vzrušení programátorů, až nakonec všichni nadšeně hulákali pokaždé, když počítač narazil na překážku a dokázal ji vlastními silami odstranit a pokračovat.

Měsíc se konečně vzdálil natolik, že přestal na Zemi i oceány působit větší částí svých slapových sil. Zde konečně spatřili počátky stálého světa, přinejmenším stálejšího, než bylo šílenství prvních stovek milionů let. Moře už nebouřila v zuřivém zápasu s pevninou, z vod se vynořily kontinenty, zformované přibližně do stejné podoby, v jaké je známe dnes.

Pro Cranea se zastavil čas. Začátek i konec se odehrávaly v jediném okamžiku. Myslel na všechny muže vědy, kteří od úsvitu věků sbírali údaje, prováděli měření a přicházeli s novými teoriemi o samotné existenci Země. Bez jejich záznamů by glóbus nikdy nemohl vzniknout. Po tisíce let vědci všech národů puntičkářsky zapisovali své výzkumy, aniž by měli sebemenší tušení, k čemu jejich objevy povedou. Jeden z historických zlomů se odehrával právě zde; a po něm přijdou další.

O pět hodin později ho z hlubokého zamyšlení vytrhl hlasitý jásot. Glóbus se zvolna, hrdě otáčel uprostřed svého skleněného zvonu. Vývoj Země dospěl do reálného času. Historie a skutečnost splynuly v jedno.

Všichni programátoři tu dosud stáli, Newcomba nevyjímaje, a k nim se připojili i ostatní pracovníci Nadace. Odehrávalo se před nimi představení, od kterého se žádný z nich nedokázal odtrhnout. Samozřejmě, čekala je ještě dlouhá práce s nekonečným vkládáním dalších informací, ale tady ožívalo srdce celého projektu, od něhož se budou odvíjet nové a nové objevy.

„Uvědomujete si, čeho jsme právě dosáhli?“ oslovil Crane rozradostněnou posádku. „Celý nesmírný objem informací, které jsme vložili do tohoto systému, je jen jako zrnko písku na mořském břehu ve srovnání s množstvím dat, která glóbus generoval sám o sobě, aby zajistil kompatibilitu zadaných údajů. Každá vlasová trhlinka, každý výkop, každý podzemní proud nebo utajený jaderný výbuch, ke kterému na Zemi došlo nebo dojde, o všem teď víme. Informace s sebou přinášejí moc, dámy a pánové. A tuto moc my teď máme.“

Další jásot. Obrátil se k Newcombovi. „Pořád si ještě myslíš, že jsem cvok?“

„Cvok, co se týče pokusů,“ odpověděl Dan. „Pokud jde o úspěch, jsi prostě skvělý.“

Lanie se k nim přitočila. „Pořád jsem ještě v šoku.“ Vzala Cranea kolem ramen a Newcombe zkameněl.

„Je to tvoje práce.“ Crane si ji přitáhl blíž a pevně objal, pak se odtáhl, když to začalo být příliš krásné. „Budeme tomu říkat Projekce Lanie Kingové.“

„Pojmenuješ ho po mně?“

„Ty jsi jeho máma.“ Crane ji poplácal po rameni, pak zesílil hlas, aby ho slyšeli všichni.

„Dokázali jsme nemožné,“ prohlásil. „Teď se pokusme o nepředstavitelné. Doktorko Kingová, byla byste tak laskava a zadala simulaci budoucích změn na Reelfootu, abychom věděli, co nás čeká? Ukažte nám zemětřesení, pořádné zemětřesení.“

Lanie se rozběhla ke konzoli. Použijí glóbus jako gigantickou křišťálovou kouli a pokusí se nahlédnout do budoucnosti. Bylo to opojné i děsivé zároveň. Tohle bylo něco jiného než předpověď založená na pouhých údajích o pnutí. Tady ožívala sama Země, otáčející se s prostou, obyčejnou jistotou vlastní minulosti a budoucnosti. Zazněl vibrující tón bzučáku a glóbus se zastavil, osamělé světlo vykrojilo ze tmy obrysy mississippského údolí. Povědomé karmínové čáry pukající země rozrývaly celé jeho okolí zubatými šrámy.

„Čas," zachraptěl Crane. V ústech měl sucho.

Lanie znovu vyvolala šarlatově rudý nápis. Tentokrát se před nimi objevilo:

27. února 2025, 17:37 hod. + -

O dvacet tři minuty dřív než podle původních výpočtů.

„Zvládli jsme to," prohlásil Crane. „Dobyli jsme budoucnost." Znovu se otočil k Newcombovi. „Tohle je ode dneška pramen našich výzkumů. Všechny odpovědi leží tady."

Newcombe na něho pohlédl s despektem. „Jediné, co ještě potřebujeme, je dobrý žaludek, abychom takové informace mohli využít. Opravdu tolik toužíme po zodpovědnosti, jakou přináší znalost toho, co bude?"

„To je sporná otázka," ozvala se Lanie od počítače. „Ať chceme nebo ne, je to tady."

Newcombe vstal a přistoupil těsně ke Craneovi. „Teď když máš, cos chtěl," otázal se polohlasně, „co budeš s tou zatracenou věcí vlastně dělat?"

„Všechno, co budu chtít, doktore."

Oblak Masada přinesl této noci déšť. Proudy radioaktivní vody se valily po ulicích a stékaly do vodních nádrží. Výsledkem bude pár případů nemoci z ozáření a nějací mrtví - nejvyšší daň, kterou si občas příroda vyžádala od těch, kteří žili mimo město. Ale dřív to bývalo horší a hrozba jménem Masada bude stále méně děsivá, až konečně v polovině čtyřicátých let dvacátého prvního století zmizí

docela a ve vzpomínce na nejhorší metly lidstva se zařadí někam mezi epidemie černé smrti a španělskou inkvizici.

Právě této noci byl Masada pro Cranea darem z nebes. Oslavoval se svými lidmi zrození glóbu, a když poplašné sirény zahnaly všechny ostatní do úkrytu, uchýlil se do své kanceláře. Teď venku padal déšť a on bude mít pro tuto chvíli celý sál jen pro sebe.

Usadil se u hlavní konzoly a začal počítači vysvětlovat, co přesně od něho chce. Sotva skončil zadávání, ozval se mu v audiu Burt Hill.

„Kde k čertu vězíte, Crane?“

Crane aktivoval linku P. „Zůstanu dneska u sebe v kanceláři,“ uklidňoval Burta. „Nestarej se o mě.“

„Prostě si jen chcete hrát se svou zeměkoulí.“

„A divíš se?“

„Vůbec ne. Ale stejně jsem vám chtěl něco říct. Všechny televizní stanice zrovna přinesly nejnovější vládní prohlášení - viceprezident Gabler právě odstoupil. Všichni si myslej, že je to proto, že mu dávaj za vinu potíže ve Válečný zóně.“

„Zajímavé.“ Craneovi to vůbec nepřipadalo zajímavé.

„To ještě není to nejlepší, šéfe.“ Hill jako vždy mluvil stručně a jasně. „Gideon si jako svou novou pravou ruku vybral Sumi Chana.“

„Sumiho?“ Crane byl najednou plný zájmu. „Zajímalo by mě, jak se jim podařilo obejít nařízení o státním občanství.“

„To je mi fuk,“ odsekl Hill. „Tím je to jasný. Sumi není nic jinýho než mizernej, zrádnej...“

„Koukej rychle zjistit, jakou používá soukromou linku,“ přerušil ho Crane. „Chci si s ním promluvit. A až ho seženeš, dej si záležet, abys mu velice srdečně pogratuloval.“

„Ale on je přece...“

„Velice mocný muž; který nám může hodně pomoci,“ zarazil ho Crane. „Zavolej mi zpátky na tuhle linku.“

Přerušil spojení a zadíval se na klávesnici. Celý poslední rok cpal do počítače každý bit informací, jaké se mu jen podařilo získat, všechno o účincích zkušebních jaderných výbuchů nad zemí i pod povrchem. V tuto chvíli o nich glóbus věděl mnohem víc než on sám.

Vypsal svou otázku a stiskl Enter.

Glóbus zaváhal jen nepatrně. Pak se po celé zeměkouli rozsypala hrst rudě blikajících světel. Crane se rozběhl blíž a zjišťoval, jak jsou rozmístěna. Všechna světla zářila na zlomech nebo blízko nich. S bušícím srdcem je spočítal - padesát tři.

Tady to bylo. Smysl jeho života.

Zhroutil se do křesla a plakal, plakal až do okamžiku, kdy se mu ozvala Sumi a bylo načase pustit se znovu do práce.

Kapitola dvanáctá

KONTINENTÁLNÍ DRIFT

Nadace 25. února 2025, 19:30 hod.

Lanie dokončila balení posledních drobností a vyšla na terasu, odkud mohla sledovat vrcholící přípravy na výpravu do Tennessee. Na chvíli se v dohledu objevil známý kondor. Zamávala mu, když proplachtil okolo a majestátně se vzdaloval k horským výšinám. Slunce už zmizelo pod obzorem a lidé mohli zase svobodně vycházet. Na planině pod srázem se tísnilo nejméně padesát helikoptér - příspěvky dobročinných dárců - a stovky ochotných rukou plnily jejich nákladní prostory zásobami vody, potravin a zdravotnického materiálu.

Byl to samozřejmě Crane, komu se podařilo vyžebrat vrtulníky - byl toho názoru, že se budou hodit pro evakuaci a pro odvoz naléhavých případů vyžadujících okamžitou lékařskou péči. Lanie žasla nad tím, kolik lidí mu stále ještě věří a je ochotno přispět velkorysým darem. Kromě materiálu patřil k nákladu každé helikoptéry také tým dobrovolných zdravotníků: lidé, dobří lidé, kteří přispěli svým časem. Možná má tahle planeta přece jen ještě nějakou šanci, pomyslela si.

Zahlédla Dana, jak vychází ze svého srubu o čtyři domky dál, přes rameno přehozené napěchované brašny. Od onoho večera, kdy Crane vyhlásil svou proslavenou třímiliardovou sázku, chovali se k sobě navzájem jako dva cizí lidé. Lanie překvapovalo, že někdo, kdo pro ni dřív byl tak důležitý, mohl najednou tak snadno zaujmout v jejím životě i srdci úplně odlišné místo. Věděla, že Dan by byl rád, kdyby ho znovu vzala na milost, ale naštěstí na ni nenaléhal. Přes všechno,

co se stalo, si Lanie skutečně přála, aby zůstali přáteli, a tak když k ní došel, uvítala ho vřelým objetím. Přijal její vlídnost s překvapenou radostí.

„Omlouvám se, že jsem se chovala tak chladně," řekla s nepatrnými rozpaky a zadívala se mu do očí. „Nechtěla jsem, aby sis dělal marné naděje."

„Marné naděje..." opakoval ozvěnou.

Viděla, jak rychle znovu nabyl rovnováhy. Opřel se o zábradlí a hleděl dolů. Burt Hill řídil nakládání jednoho z Whetstoneových tryskáčů, který měl nést celou kupu vybavení a přístrojů z majetku Nadace, včetně obsluhujícího personálu. Dan potřásl hlavou. „Co bychom si počali bez Burta?"

„Umřeli bychom hlady," odpověděla a opřela se o zábradlí vedle něho. „Došel by nám veškerý materiál. Zavládl by chaos."

Usmál se na ni. „Nepochybně." Stiskl rty. „Nějak si nejsem jistý, co se to vlastně mezi námi stalo."

„Chceš slyšet pravdu?"

„Myslím, že ano."

„Dobře," přikývla klidně, ačkoli srdce jí bušilo jako splašené. „Zjistila jsem, že ti nedůvěřuji. Zjistila jsem, že se mezi námi objevila žárlivost. Zjistila jsem, že chci, abys byl jiný. Jednou jsi řekl, že možná konečně dospějeme. Myslím, že se stalo právě tohle. Dospěli jsme, Dane, a jdeme každý svou cestou. Kromě toho, ty teď žiješ úplně jiným životem."

„Vzdal bych se ho třeba hned, kdyby..."

„Ne," položila mu prst na rty. „Cítil by ses hrozně, jako v pasti, zahnaný do kouta. Nemá to smysl, Dane. Prostě to skončilo."

„Nemohu tě přestat milovat."

„Dobře." S námahou polkla. „Tohle nám zůstane navždycky. Tak bychom si to měli pamatovat."

Dlouho na ni hleděl. „Jestli jednou změníš názor, já na tebe budu čekat. S Cranem nebudeš šťastná."

„Tohle nemá s Cranem nic společného."

„Potřebuješ, aby tě někdo potřeboval. Třeba tě Crane potřebuje víc než já, i když myslím, že to není možné."

„Nechci se k tomu vracet, Dane.“

„Já vím.“

„Přátelé?“ Napřáhla k němu dlaň.

Usmál se způsobem, kterému nerozuměla. „Přátelští protivníci,“ opravil ji a stiskl podanou ruku. „Půjdeš dolů? Musím zkontrolovat seznam svého vybavení a přesvědčit se, že mají všechno.“

„Copak ty s námi nepoletíš?“

„Chci zůstat přes noc v L.A. Setkáme se zítra přímo na místě.“

„Tak to půjdu s tebou.“ Zamířili dolů po železném schodišti, Dan s brašnami přes rameno. Lanie si nebyla jistá, jaký má mít z předchozího rozhovoru pocit. Jako ve většině věcí, které se týkaly Dana, nic nikdy nevypadalo definitivně uzavřené. A co tím vlastně myslel, že jsou „přátelští protivníci“?

„Vypadáš unaveně,“ poznamenal. „Zase máš ty sny?“

„Zase? Nikdy to nepřestalo.“

Mimoděk se otřásla. Minulou noc to bylo zlé, horší než si kdy pamatovala. Ve snu šplhala vzhůru kolmou šachtou a doslova cítila, jak ji zdola spaluje oheň. Crane se natahoval po její ruce. A byl tam ten chlapec, mrtvý chlapec, jenže teď byl živý a ona se bála daleko víc o něho než o sebe. Vzbudila se s křikem ve dvě ráno, promočená potem a roztřesená hrůzou, a vůbec se neodvážila uvažovat o tom, že by si snad šla znovu lehnout.

„Pořád myslíš, že to má něco společného s Martiniquem?“

„Musí mít.“

Procházeli bludištěm helikoptér, všude se rojil pomocný personál, balíky kolovaly z ruky do ruky, nahlas se kontrolovaly seznamy nákladu. „Řekla jsi někdy Craneovi, aby ti s tím pomohl?“ Newcombe ve všeobecném zmatku zahlédl Hilla a zamával na něj. „Byl tam přece s tebou.“

„Pokaždé začne mluvit o něčem jiném,“ povzdechla si. „To je špatné, protože myslím, že kdybych si vzpomněla na to, co se stalo na Martinique, ty sny by zmizely. Mám to přímo před sebou... přímo před očima.“

„Co se děje, doktore?“ Burt Hill, zadýchaný námahou, se před nimi vynořil z panující vřavy.

„Musím dneska večer dolů do města. Bylo by to možné?“

„Jestli jste ochotnej vyrazit hned, tak jo. Momentálně se mi tu potuluje třicítka pilotů, který nemaj na práci nic lepšího než se šťourat v nose.“ Vzal Danovi zavazadla. „Tak za deset minut budete mít něco přistavenýho na hlavní ploše.“

„Díky, Burte.“

„Zůstávejte ve stínu, doktore.“

Pokračovali dál k mešitě. Danovi to dnes večer opravdu slušelo. Vyrazil celý v černém: černý oblek, černý svetr s rolákem. Vypadal jako civilizovaný protějšek bratra Ishmaela z Atlantic City. Napadlo ji, jestli se snad nechystá do Válečné zóny.

Vstoupili do sálu a zamířili k její laboratoři. Zadívali se přes sklo na glóbus. Lanie se pokaždé zmocňovalo příjemné vzrušení, když viděla své dílo, pulzující informacemi, jak ožívá vlastním životem. Dnes večer byla ve službě kompletní směna programátorů; seděli okolo za svými monitory a vkládali do počítače meteorologické údaje.

„Martinique,“ pronesla s očima upřenýma na glóbus. „Odpověď na mou amnézii a noční můry. Musím si vzpomenout, co se tam stalo. A mám pocit, že jsem blízko... Je to jako rozplývající se mlha.“ Dívala se, jak rotace glóbu unáší kolem Západoindické souostroví, sledovala pohledem obrysy Martinique, zahlédla sopku zvedající se do výše uprostřed ostrova.

„Dane!“ zavolal Crane ze své kanceláře nově proraženým okénkem, které vedlo přímo do operační místnosti programátorů. „Potřebuju S-eko pro centrum Memphisu!“

„Hned ti to přinesu.“ Dan zamířil do své laboratoře. Lanie se vydala ke Craneově kanceláři. Čas je tak podivný živel. Má svou vlastní organickou strukturu, která manipuluje s lidmi bez jejich souhlasu. Jako s ní a s Danem. Sumi Chan, například, se změnil z váženého spojence ve zrádce a zase zpátky v přítele, a to všechno během několika měsíců. Z pozice viceprezidenta zase jednou Cranea diskrétně podporuje, a Crane jeho pomoc rád přijímá.

Vešla do Craneovy kanceláře a zasmála se při pohledu na obrazovky kolem stěn, kde se míhaly záběry z jeho výzkumů. S tou

sázkou měl pravdu. Zdálo se, že celý svět napjatě vyčkává, jak se události vyvinou. Právě v tuto chvíli to byly jen peníze - nemalé jmění, celá suma uzavřených sázek - které přitahovaly celosvětovou pozornost. Brzo na jejich místo nastoupí hrůza a děs.

„Co myslíš, co o mně budou říkat?“ zeptal se Crane, jako by jí četl myšlenky.

„Někteří tě budou obviňovat. Stejně jako na Sadu. Někdo tě bude chválit, někdo milovat, jiný zase nenávidět. Budeš kouzelník a vědec, zrůda i spasitel. Ale nic z toho pro tebe přece nic neznamená, že ne?“

Pousmál se. Rukávy kombinézy měl vyhrnuté, před sebou otevřený kufřík, do kterého pěchoval bankovky. Kauce. „Dokud nám sem přicházejí další a další šeky, je všechno fajn. Lidi nevědí, co je pro ně dobré, vědí jen, co chtějí. Už dávno jsem se naučil neočekávat příliš mnoho. To je prospěšné pro každého.“

„Dan se dnes večer chystá do města.“

Zamračil se, ale neřekl nic.

Lanie vyhlédla novým okénkem na glóbus. „Z toho se nikdy nevzpamatuju,“ prohlásila. „Ta zatracená věc pořád ještě funguje.“

„A bude fungovat i dál,“ souhlasil. „Projekci Lanie Kingové budou lidé používat ještě tisíc let poté, co my už tu dávno nebudeme.“

„Pokud někdo nevymyslí něco lepšího. Proč jsme se vlastně ještě nepodívali dál než k dvacátému sedmému únoru? Určitě budou další zemětřesení, která se dají předpovědět. Ale neudělali jsme to. Proč?“

„Řeknu ti proč,“ ozval se Newcombe mezi dveřmi. „Teď, když má moc, po které toužil, dostal z ní strach.“

„Ani zdaleka ne.“ Crane se natáhl po sjetinách, které Newcombe přinesl. „Jen jsem měl pocit, že je čas na malou reflexi, než se vydáme dál. Kromě toho, je tu Memphis...“

Rozvinul plán, který mu Newcombe podal, a zahloubal se do něj. „Tady je vězení,“ ukázal. „Určitě mě zatknou a převezou sem.“

„Bude to těsné,“ poznamenal Newcombe.

„Jo. Východní křídlo budovy vypadá, že to nepřežije, ale blok s celami je na západní straně.“

„Je to jen úzký pás bezpečného území. Příliš úzký.“

„Důvěřují tvým výpočtům.“

„Řekou si nejsem tak jist,“ namítl Newcombe. „Vím, co se stane s pevnou zemí okolo, ale všechno se bude bortit a posouvat a to donutí řeku změnit koryto. Tady se nedá nic přesně předvídat.“

„Riskneme to.“

„Budeš mít přístup do informační sítě?“

„Samozřejmě,“ ujistil ho Crane. V tu chvíli si Lanie uvědomila, že ji upoutala jedna z obrazovek na zdi. Záznam z Martinique. Dívala se a v hlavě se jí rozblikalo světélko poznání. Bože. Cítila, jak jí bláto prosakuje šaty až na kůži. Otřásla se.

Crane stále něco vykládal, ale jeho slova přicházela odněkud z veliké dálky. Chytila se za hlavu, lebka jí pukala bolestí. Prsty nahmatala jizvu pod vlasy, cítila žhavé horko, všude tma, panický strach z udušení, dům, který se kolem rozpadá, všechno ostatní mizí, pohlceno temnotou.

Dotyk cizí ruky, vzdálený hlas. Někdo s ní třásl.

„Dan? Je Dan v pořádku?“ zamumlala, ale něco tu nehrálo. Po tvářích jí stékaly slzy.

„Lanie! Slyšíš mě? Lanie!“

Dan stál přímo před ní. Byli v Nadaci, u Cranea v kanceláři. Lanie lapala po dechu, rozechvělá, rozbolavělá. Smutek ji přemohl, znovu se rozplakala.

„Co se stalo?“ zeptal se Crane tiše.

„Ten chlapec,“ vzlykala. „Chudáček. Nikdy jsme se ani... ani jsme se nedozvěděli... j-jak se jmenoval.“

Dan přistoupil blíž, aby ji utěšil, ale ona se instinktivně přimkla ke Craneovi. Objal ji zdravou paží.

Přivřená dvířka paměti se před ní otvírala dokořán, hluboko zasuté vzpomínky líně připlouvaly zpět strach, nekonečné otázky, rum. A Crane. Po tváři se jí zvolna rozlil úsměv. „Už si vzpomínám,“ řekla potichu. „Pamatuju si všechno.“

„Co si máš pamatovat?“ dožadoval se Newcombe.

„Láhev rumu... kterou nám poslali vzduchovým potrubím. Zrovna když jsi mi vykládal o svém plánu, jak skoncovat se zemětřesením.“

„*Skoncovat* se zemětřesením?“

Zachytila Craneův pohled a instinktivně poznala, že řekla něco, co neměla, něco, co mělo zůstat jen mezi nimi.

„Jestli máš nějaký plán, jak zlikvidovat zemětřesení," řekl Newcombe pomalu, „určitě bych se s ním rád seznámil."

Crane na něho pevně upíral oči a mlčel. Newcombe se otočil k Lanie. „Dobře, tak mi to řekneš *ty*."

„Já... já... jsem ještě zmatená... Nevím... Nejsem si jistá, co... co jsem..."

„Jsi hodně věcí, Lanie, ale určitě ne zmatená. Co to tajíš? A *proč*?"

„Nech toho, Dane," zarazil ho Crane. „Ptej se mě, ne Lanie. To já mám svá tajemství."

Newcombe ho rozzuřeně probodával očima. „Ty jsi samé tajemství. Od samého začátku, kdykoli jsi měl nějaký bojový plán, nikdy jsi nikomu z nás neřekl, o co vlastně jde. Museli jsme si sami hledat cestu tvou uměle vytvořenou tmou. Co takhle pro změnu trochu pravdy?"

„Tak pojď," vyzval ho Crane. „Ukážu ti to. Předpokládám, že nemá smysl žádat tě, abys mi slíbil, že to uchováš v tajnosti?"

„Zatraceně, tajností už tady bylo příliš mnoho," odfrkl Newcombe a následoval Cranea ven z kanceláře.

Neklidná, napjatá, vlekla se Lanie za nimi. Neměla v úmyslu něco tak hloupě prořeknout. Bože, proč si jen nedala pozor na pusu? Překvapilo ji, když viděla, že Crane zamířil k její konzoli hlavního operátora. „Dámy a pánové," oslovil programátory, kteří pracovali na svých stanovištích, „můžete si dát třicetiminutovou přestávku, která začíná právě teď. Chci, abyste všichni opustili budovu. Jděte."

Lanie se k němu připojila. Crane už seděl za panelem a prsty se mu po klávesnici jen míhaly. V glóbu se očividně skrývala tajemství, o nichž ani ona neměla nejmenší tušení.

„Celý život jsem studoval zemětřesení." Crane převedl glóbus na stand-by a zadával nový program. „Hned zpočátku jsem dospěl k rozhodnutí, že nechci jen definovat a vymezovat, ale pokoušet se o nápravu, hledat lék. Proto jsem se začal zabývat výzkumem působení jaderných výbuchů na okolní vrstvy litosféry."

„To je stará vesta, Crane,“ souhlasil netrpělivě Newcombe. „Lidé si tě pořád váží jako člověka, který svou prací přiměl politiky prohlédnout a zastavit jaderné zkoušky.“

„Dali mi za to Nobelovu cenu,“ uchechtl se Crane. „Ale po takovém ocenění jsem nikdy netoužil, ani jsem si ho nezasloužil. A docela určitě jsem nikdy nechtěl, aby zakázali pokusné jaderné výbuchy.“

Lanie se zatvářila udiveně. „To nechápu.“

Crane stiskl Enter a glóbus znehybněl. Po celém jeho povrchu se rozzářila rudá světélka.

„Teplo.“ Crane zamířil ke skleněné přepážce. „Dost tepla na to, aby dokázalo roztavit skály... svařit je k sobě.“

„Chceš znovu spojit pevninské a oceánské desky.“ Newcombe promluvil tlumeným, syčivým hlasem, oči zúžené temným podezřením.

„Zeptal jsem se počítače. Udal jsem teplotu 5000 stupňů Celsia a zeptal se, jestli by bylo možné kry znovu spojit bodovým svářením.“ Ukázal na glóbus. „Tady je jeho odpověď. Padesát tři bodových svarů, které, když se udělají správně, spojí pevninské desky a navždy zastaví kontinentální drift.“

„Takže k tomu měl sloužit ten glóbus,“ pochopila Lanie. „Potřebovals ho na potvrzení svých teorií.“

„Správně,“ kývl Crane. „Můžeme ještě za svého života ukončit ničivou nadvládu zemětřesení.“

„Chceš odpálit třiapadesát atomových bomb?“ zeptal se Newcombe nevěřícně.

„Padesát tři gigatunových bomb, ano.“

„Jsi větší šílenec, než jsem si myslel.“

„Skutečně?“ opáčil Crane. „Zamysli se nad tím. Celý svět spočívá na ohromném skladišti jaderného materiálu, zastaralých bojových hlavic a radioaktivního odpadu. Při správném postupu dokážou moje bomby zlikvidovat tyhle zásoby a namířit jejich ničivou sílu zpátky dolů, k jádru, které je samo o sobě právě jen reaktorem, kde probíhá jaderné štěpení. Zlikvidujeme vulkány a zemětřesení a současně se zbavíme nukleárních odpadů. Zabijeme dvě mouchy jednou ranou.“

Lanie naklonila hlavu ke straně. To, co Crane říkal, dávalo smysl. Jaderné exploze hluboko pod zemí, přímo ve zlomech, by při vhodném postupu mohly odstranit všechny tlaky a pnutí. Kdyby se bomby umístily dost hluboko, nepředstavovaly by vůbec žádné nebezpečí pro život nahoře.

„Copak tvoje sebevědomí nemá vůbec žádné meze?“ Newcombe tiše zuřil. „Nenapadlo tě, že zemětřesení jsou přirozenou součástí našeho světa? Že Země možná existuje jen díky jim? Kdyby sopečné erupce nezanášely do atmosféry látky podporující vznik organismů, na téhle planetě by vůbec žádný život nebyl! To, co navrhuješ, není nic jiného než likvidace procesů, díky kterým jsme to, co jsme! Zemětřesení jsou přirozená, Crane. Nech je na pokoji!“

„Co je na zemětřesení přirozeného? Každý je vždycky moc rychle hotov s úsudkem. Že to tak bylo vždycky, to ještě neznamená, že to tak musí zůstat. Glóbus je toho názoru, že to vyjde, a ten ví daleko víc než my.“

„To tedy ne!“ Newcombe zesílil hlas. „Neví nic o humanitě, etice nebo o zdravém rozumu. Tady jde o zasahování do základních procesů, ke kterým dochází v nitru Země. Jen bůh ví, jakou katastrofu bys mohl způsobit, kdyby ses pokoušel uskutečnit takovou šílenost!“

„Zeptej se počítače. Uvidíš, co si o tom myslí.“

„Je mi sakra jedno, co si myslí nějaký prokletý stroj!“ vyletěl Newcombe. „Je to jen další součást tvého šíleného plánu!“

„Tak moment,“ zaprotestovala Lanie. „Ten glóbus funguje. Viděls to sám. Může být strašně užitečný...“

„Jsi stejná jako on,“ odsekl Newcombe. „Dobře mě poslouchej, Crane. Dáváte tady v sázku samotnou existenci téhle planety. Je to proti přírodě. Je to špatné.“

„To jsou dost silná slova - od vědce,“ namítl Crane. „Přehrady mění přirozený tok řek. Medicína zasahuje do přirozeného průběhu nemocí. Genetické inženýrství mění všechno, od potravin, které jíme, až po děti, které se nám rodí, a zase proti běhu přírody. Není v tom žádný rozdíl.“

Newcombe si vyvolal na komunikátoru čas. „Existuje věda, Crane, a pak existuje nabubřelá, samolibá arogance. Kdo si k čertu myslíš, že jsi?“

„Já vím, kdo jsem, doktore,“ řekl Crane tiše. „Měl byste stejnou otázku položit sám sobě.“

„Udělal jsem to. A tady je odpověď: já jsem ten, kdo ti zabrání zničit Zemi.“

S těmi slovy se otočil na patě a rychlým krokem vyrazil k východu.

Lanie přistoupila ke Craneovi a položila mu dlaň na rameno. „Omlouvám se,“ pronesla rozpačitě. „Neměla jsem před ním...“

„Nedělej si s tím starosti,“ uklidňoval ji. Nehybným pohledem sledoval, jak Newcombe vychází z budovy. „Stejně by na to brzo přišel. Chystám se to zveřejnit.“

Neohrabaně natáhl ruku a poplácal ji po paži. Lanie náhle dostala strach, že tohle je možná poslední klidná chvíle v jejich životě.

Newcombe se rozhlížel po Zóně z výšky druhého patra, ze střechy bývalého skladiště, které bratr Ishmael přeměnil na své sídlo, a připadal si, jako by se ocitl v době dávno minulé.

Střed města byl čistý, ale přeplněný lidmi, po ulicích se valily davy. Na stěnách budov nebyly žádné obrazovky, nikde nepobíhali holografičtí dinosauři ani videomaniaci s kamerami, zoufale pátrající po možnosti natočit záběr, který by změnil jejich život.

Středem ulic pochodovaly děti. Předváděly se jako při přehlídce, stavěly na odiv svou sílu. A všechny měly zbraně. Okolostojící je zdravili hlasitými výkřiky a jásotem, ale Newcombe se při pohledu na zbraně v dětských rukou necítil právě nejlíp.

Vysoko nad jeho hlavou protínaly černou klenbu oblohy nad Zónou modré praskající blesky - elektronické rušení na ochranu města uvnitř města. Vzbouřenci žili za elektrickou hradbou, zcela odříznuti od světa bílých. Rozhlížel se dokola po nesmírné spoustě dětí a dorůstající mládeže a vycházelo mu, že nejméně polovina obyvatel Zóny nejspíš nikdy nepoznala, jak vypadá svět za bariérou.

Seděl s Ishmaelem, Khadijah a Martinern Azizem, dívali se na malou obrazovku, která přenášela dění odehrávající se těsně za

branami, ve vyklizeném pásmu, kde neplatil klid zbraní. Několik set muslimských dětí tu útočilo na pozice FPF, házelo po ozbrojencích kamení a hroudy betonu. Policie na to odpovídala nasazením nízkofrekvenčního infrazvukového generátoru, jehož působení narušovalo myšlenkové procesy, a slzným plynem. Děti padaly na zem, svíjely se a křičely. Velké divadlo, které musí shlédnout celý svět.

„Proč je nevezmete zpátky dovnitř? Než je odvedou... nebo něco horšího. Jsou to ještě děti.“

„Jsou to mučedníci islámu,“ opravil ho mírným hlasem Ishmael. „Jejich utrpení otevře cestu k srdcím lidí a získá je pro naši věc. Oni jsou jen první vlnou Džihádu.“

„A jaká bude druhá vlna?“

Promluvil Martin Aziz. „Můj bratr má na mysli terorismus a zabíjení.“

„Můj bratr nemá srdce revolucionáře,“ opáčil Ishmael.

„Mýlíš se.“ Aziz zavrtěl hlavou. „Nemám na to žaludek. Věřím, že bludný kruh zabíjení, pomsty a dalšího zabíjení jen prodlužuje náš boj o další roky.“

„A kam nás dovedla nečinnost?“ namítla Khadijah.

„Nemluvím o nečinnosti,“ hájil se Aziz. Newcombe mlčky naslouchal hašteření obou bratří, které bylo v této rodině stejně přirozené jako dýchání. „Uvážlivější přístup bratra Daniela a jeho vystoupení ve sdělovacích prostředcích nám už přinesly mnohé příspěvky od předních občanů.“

„Příspěvky,“ odfrkl Ishmael pohrdlivě. Vstal, přistoupil k zábradlí a vyklonil se do ulice. Jakmile demonstrující zahlédli svého duchovního a politického vůdce, propukl hromový jásot. Tisíce hlasů volalo jeho jméno.

S úsměvem se otočil. „A co jsme získali díky mému postupu? V posledních týdnech všichni naši duchovní bratří z celého světa povstali a demonstrují proti Liang Int., ve třiceti zemích probíhá bojkot a země, ve kterých vládne slovo islámu, už odmítly uzavírat s Liangem obchodní dohody, dokud nám bude upírat právo na naši vlast. Naše touhy a utrpení našich dětí pronikly k miliardám

zatvrzelých srdcí, a co je důležitější, zasáhli jsme Liangovu peněženku - jediné místo, kde je schopen pociťovat bolest.“

Aziz jen potřásl hlavou a neodtrhl oči od obrazovky. „Hleďte na ratolesti islámu,“ řekl smutně.

Silné, dobře vyzbrojené jednotky FPF vyrazily zpoza opevnění. Policisté s elektrickými obušky v rukou se brodili mořem slzících, zvracejících dětí, rozdávali na všechny strany bez rozdílu elektrické rány o síle padesát tisíc voltů každému, kdo se dost rychle neodplazil z cesty.

Ishmael se s výrazem odporu odvrátil. „To stačí. Odvolejte je.“

Aziz se dotkl komunikátoru. „Otevřte brány,“ nařídil. „Hned!“

Newcombe na obrazovce viděl, jak se dvě velké brány zapovězeného města rozlétly a malí vojáci se začali stahovat zpět do Zóny. Policisté je pronásledovali, rozháněli se obušky, ale zastavili se třicet stop před samotným vstupem. Nikdo se dosud neodvážil do Zóny přímo vniknout.

G znovu zaujali své pozice za šest stop vysokou zdí, sto yardů od Zóny. Při ústupu s sebou odtáhli mrtvá i bezduchá těla dětí.

„Vypněte to,“ nařídil Ishmael.

„To je příšerné.“ Newcombe cítil, jak se mu svírá žaludek. „Nesmíme dopustit, aby to tak pokračovalo.“

„Máš pravdu.“ Ishmael ho poklepal po rameni. „Ale každá válka s sebou nutně přináší určité procento ztrát. Chápej to. Mezi sebou se můžeme přít a dohadovat, ale všichni musíme být připraveni zaplatit za svobodu krvavou daň.“

Na to Newcombe nedokázal najít odpověď. Vzhlédl k praskajícím modrým ohníčkům a uvědomil si, že tady obloha vypadá stále stejně.

„Kde berete pro tohle všechno energii?“ zeptal se, když jim Reena, žena bratra Ishmaela, přinesla kávu s kardamomem a zákusky. „Na generování tak rozsáhlé sítě byste potřebovali ohnisko velké jako menší dům.“

„Znáš dole v centru budovu Panarabské ligy přátelství?“

„Samozřejmě že znám. Má tvar drahokamu, dokonale vybroušeného a vyleštěného. Lidé se chodí...“

„Celá tahle budova je jedno velké ohnisko,“ řekla Khadijah. „Prostě jsme se na něj jen napojili.“

„Nikdo nikdy neměl sebemenší podezření,“ dodal Ishmael. „Elektrické kabely jsou ukryty ve stokách. Něco podobného najdeš v každém městě, kde je Válečná zóna.“

Jásot, doléhající sem zvenčí, zesílil. Všichni vstali a zadívali se dolů do ulice. Newcombe, vykloněný přes zábradlí, spatřil děti sotva šestileté, potlučené a zakrvácené, některé na nosítkách, jak se vracejí z bitvy domů. Průvod se zastavil právě pod nimi. Dav burácel. Ishmael vzal megafon a oslovil své věrné. Newcombe si s údivem uvědomil, že většina těchto lidí pravděpodobně nemá implantovaný audioreceptor. Byla to ve své primitivnosti velmi vzrušující představa.

„Hrdinové revoluce,“ hřímal Ishmael, „zdravíme vás! Vy jste naše budoucnost! Vy budete žít a vychováte vlastní děti ve vlastní zemi, a Alláh vás povede. Teď jděte... vraťte se domů ke svým rodičům, kteří vás milují.“

Za hromového potlesku se vrátil na své místo, dvěma prsty jemně zdvihl filigránský šáleček a usrkl vřelé kávy. Pohodlně se opřel a prohlásil: „Brzo se k naší dětské revoluci přidají další města, další Válečné zóny. Rozvrhneme demonstrace a srážky na směny, aby se pořád někde něco dělo.“ Pohlédl na Newcomba. „Letíš s ostatními z Nadace do Memphisu?“

„Odjíždím až zítra.“

„Je tam malá Válečná zóna,“ připomněl Aziz.

„Ano, já vím.“ Newcombe přikývl. „To je jedna věc, o které jsem s vámi chtěl mluvit.“ Položil na stůl plán Memphisu, který nakreslil. Válečná zóna v něm byla černě vyznačena. „Vidíte? Tohle je centrum Memphisu.“

Khadijah a Martin se zvedli a společně s Ishmaelem nahlíželi do papíru, který Newcombe držel.

„Tyhle přerušované čáry označují oblast, kde se země propadne nejméně o patnáct stop. Tady na druhé straně přerušované linie je oblast zdvihu, který město roztrhne na dvě části.“

„Prochází přímo Zónou,“ konstatovala Khadijah.

Newcombe k ní zvedl oči, jejich pohledy se střetly.

„Ano," souhlasil. Obrátil se k Ishmaelovi. „Mohou se odtud nějak dostat?"

„Podzemními tunely... Jako tady."

„Poslechnou mě, když je budu varovat?"

„Pokud jim to řeknu."

„Řekni."

„Kam by šli?" zeptal se Martin Aziz.

Dívali se jeden na druhého. Ishmaelova tvář se pomalu rozjasnila v širokém úsměvu.

„Půjdou na jih," rozhodl. „Do státu Mississippi."

„Zaslíbená země," zašeptala Khadijah se zářícíma očima. Radostně zatleskala.

„Oni budou těmi prvními, kdo zahájí pouť do naší nové domoviny," pokračoval Ishmael. „V Mississippi jsou stovky měst s africkou tradicí. Naši lidé se usadí v jednom z nich a převezmou moc. Stanou se předvojem naší armády."

„Skvělé." Newcombe se usmál a bezděky použil stejná slova jako Crane kdysi dávno na Sadu. „To je ale drama!"

„Jen pokud vláda státu Mississippi nebude protestovat," mírnil je Aziz.

Khadijah se zasmála. „Pro pana Li to bude zaručeně představovat zajímavý problém."

„Pokud nám povolí usadit se tam, naši lidé budou okamžitě požadovat statut separátní oblasti." Ishmael už byl zase na nohou a neklidně přecházel po terase.

„A když se rozhodnou poutníky zastavit?" namítl Aziz.

Ishmael potřásl hlavou. „Další mučedníci. Ale všiml jsem si něčeho, co platí pro všechny obchodníky: neradi zabíjejí zákazníky."

Aziz s nepatrným úsměvem přikývl. „Bratr Daniel nám poskytl sílu, která uvede naši revoluci do pohybu. Souhlasím."

„Výborně!" Ishmael se postupně se všemi objal. Políbil Newcomba na obě tváře, pak se zasmál.

„Co si o tom všem asi pomyslí tvůj šéf?"

„Ten má příliš mnoho starostí s tím, jak vyhodit svět do povětří, než aby si toho vůbec všiml.“ Newcomba samotného překvapilo, kolik hněvu zaznívá v jeho hlase.

„Cože?“ zpozorněl Ishmael.

„Vzpomínáš, když jsme se poprvé setkali, jak jsi mi řekl, že Crane má něco za lubem, co pečlivě tají?“ Ishmael přikývl. „Přesně tak to je. Má v úmyslu svařit pevninské desky k sobě pomocí padesáti tří gigatunových bomb, které odpálí v klíčových bodech, přesně tam, kde se desky stýkají. Chce definitivně zabránit vzniku zemětřesení.“

„Hrozí Alláhovi zaťatou pěstí.“ Ishmael pokýval hlavou. „Povyšuje sám sebe nade všechno. To je úžasné.“

„Je to úžasné jen tím, že má vůbec odvahu něco takového chtít. Nedokážu si na celém světě představit jedinou vládu, která by dala souhlas k provedení tak očividně scestného plánu, jako je tenhle.“

„Nemohu uvěřit, bratře, že Cranea tak hrozně podceňuješ.“ Ishmael jednou rukou objal sestru kolem ramen, oba se na Newcomba dívali ohnivýma černýma očima. „Už teď se mu podařilo vstát z mrtvých a vrací se na místo svého zločinu. Ne, on je pravděpodobně více než schopen lidi přesvědčit, aby šli s ním.“

Newcombe zmateně zavrtěl hlavou. „Připadá mi, že z toho máš radost.“

„Očekával jsem nějaké spojení, styčný bod mezi osudem Craneovým a osudem NOI.“ Ishmael široce rozpřáhl ruce. „A teď ho mám. Toto je zkouška naší velikosti. Toto je vrcholek hory, na kterém se Crane a já společně napijeme čaje.“

„Chci přestoupit k islámu,“ oznámil Newcombe a povšiml si, že se Ishmael zatvářil pobaveně. Všichni se usmívali.

„Jsi muž, který nezná Boha,“ řekl Ishmael. „Proč by ses chtěl stát muslimem?“

„Proč tě to zajímá? Myslím, že kdybych uctíval inkoustové kaňky, trval bys na tom, abych změnil víru. Nemám pravdu?“

„Víc než pravdu, bratře,“ odpověděl rychle Aziz ve snaze nepustit Mohammeda ke slovu. „Když se postaráme o řádnou publicitu, přinese nám tvá konverze k islámu nesmírný zisk: inteligentní a

úspěšný muž si zvolil cestu NOI, protože v ni věří. Vlídná tvář Alláhova vyvažuje nezbytně krutou tvář revoluce.“

„Ale tak se z něj také stane jeden z nás,“ varoval Ishmael. „Všichni ho rychle začnou považovat za našeho oficiálního mluvčího, aniž bychom to sami chtěli.“ Ukázal na Newcomba. „Ještě jsi mi neřekl, proč se chceš obrátit na víru.“

„To není žádné tajemství,“ odpověděl Newcombe. „Dělám to pro naši věc. A dělám to proto, že se tak ocitnu přesně na opačné straně než Lewis Crane, až zveřejní ten svůj plán s bombami. Je to šílenec. Chci se mu postavit jako jeden z vás.“

„Lháři,“ pronesla Khadijah. „Má to něco společného s tou bílou ženou.“

„Ne.“ Newcombe sklopil hlavu. „Lanie a já už... už spolu nejsme. Už delší čas.“

Zasmála se a přistoupila blíž. „Takže jí možná chceš ukázat, zač je toho loket, ne?“

„Bože, doufám, že mám v srdci víc než jen tohle.“

Crane si pouštěl satelitní záběry výbuchu Masada, mezi koleny láhev rumu. Pociťoval až neslušné rozjaření nad zrůdnou krásou energie třiceti megatunových bomb, odpálených v jediném okamžiku. Oblak stvořený výbuchem rostl a stoupal, z pohledu orbitální stanice překvapivě vysoký; jeho bachratá, hřibovitá čepice se rozprostírala na stále větší a větší ploše.

Výbuch Masada patřil k těm děsivým historickým událostem, které se nesmazatelně vryjí do mysli lidí, a každý si dobře pamatuje, kde právě byl a co dělal, když se To stalo. Crane si vzpomínal, že zrovna v tu chvíli mu implantovali jeho první audioreceptor. Zpráva o explozi byla první informací, kterou přijal. Zpočátku se zhrozil, naslouchal omráčen úděsem, stejně jako celý svět. Ale co se jednou stalo, nemůže se odestát, a on si náhle uvědomil, jak důležitá pro něho může být tato událost v souvislosti s terénním výzkumem pro připravovanou studii o vztazích mezi jadernými výbuchy a zemětřesením.

Druhý den odpoledne už v antiradiačním ochranném obleku a s kamionem napěchovaným nejmodernějšími seismickými přístroji překročil hranice Súdánu. A den poté, uprostřed Saúdské Arábie, mu poprvé bleskla hlavou myšlenka na spojení litosférických ker. Kam až oko dohlédlo, proměnila se poušť Rub al Kálí v pevnou skleněnou desku, která sahala až k obzoru. Nesmírný žár uvolněný při jaderném rozpadu přetavil křemenný písek v surovou sklovinu. Pod vířícími šedivými mraky a v hustém dešti radioaktivního popela Lewis Crane bruslil na poušti.

„Crane," zavolala Lanie. „Jsi tam?"

„Jdi pryč." Napil se a sledoval, jak vítr zvolna unáší zamořený oblak na východ, jak Čína a Ruská korporace postupně mizí pod šedivým závojem.

„Bylo to neuvěřitelné," ozvala se Lanie přímo za ním tichým hlasem. „Bylo mi dvaadvacet, zrovna jsem nastoupila na univerzitu. Pamatuju se, jak jsem si připadala podvedená, že nebudu mít nikdy šanci zdědit tento svět. Tenkrát se myslelo, že možná všechno zanikne. A co víc, na mnoha místech začali pobíjet Židy. Bylo to hrozné."

„Tenkrát ses dala ke kosmopolitům?"

„Ne." Krátce se zasmála, obešla pohovku a posadila se vedle něho. „Rodilý Žid byl jen můj otec, ne moje matka. Vzhledem k tomu, že židovství je matriarchální kultura, nemělo to vůbec žádný význam. Co se pamatuju, byl otec vždycky kosmopolita. Konvertoval, když jsem byla ještě hodně malá. Asi proto mě tahle víra tak přitahovala. Kosmopolité jsou přátelští, něco jako vizionářští unitariáni. Stejně mi to nepomohlo, přišla jsem o stipendium jen proto, že tvrdili, že jsem Židovka."

„Nějakou dobu vládl mezi lidmi hrozný vztek," přikývl Crane. „Vzpomínám si, jak se tenkrát hrozně rozšířila rasová nenávist a diskriminace. Proto jsou moji lidé většinou Židé. - Mohl bych se tě na něco zeptat?"

„Jen do toho."

„Myslíš, že jsem blázen?"

„Máš schopnost vidět do budoucnosti,“ odpověděla okamžitě. „Všichni takoví jsou považováni za blázny, hlavně těmi lidmi, kterým chtějí sloužit.“

„Neodpovědělas mi.“

Položila mu dlaně na spánky a obrátila jeho tvář k sobě. Z Cranea vyzařovalo napětí, její dotyk jako by ho elektrizoval. „Ano, jsi šílený,“ zašeptala. „Jsi právě tolik šílený, abys přežil v šíleném světě, který nás obklopuje.“

„Můj plán je dobrý. Může se to podařit.“

„Mě nemusíš přesvědčovat.“

Zachmuřeně přikývl. „Díky.“ Uhnul očima stranou, znovu se zadíval na obrazovku.

„Proč mi pokaždé dá tolik práce podívat se ti do očí?“

Na vteřinu na ni pohlédl, pak znovu odvrátil zrak.

„Já... když se na tebe dívám, dělá mi potíže přemýšlet. Nevím, čím to je. Nikdy dřív se mi to nestalo. Nějak se, já nevím... ve tvém pohledu ztrácím... nebo co. Hloupé, viď?“

Postavila se přímo před něj. „To je to nejkrásnější, co mi kdy kdo řekl,“ odpověděla, a tentokrát se přinutil její pohled zpříma opětovat. „Víš,“ pokračovala, „když jsme uvízli v tom domě na Martinique, napovídal jsi mi spoustu věcí. Pamatuješ se?“

Začal uhýbat očima, ale udržel se. „Ano, pamatuji se.“

„Myslels to vážně?“

„Myslel jsem, že si na to nikdy nevzpomeneš.“

„Myslels to vážně?“

„Ano, myslel,“ přiznal s tváří sklopenou k zemi. Jemnými prsty mu znovu pozvedla hlavu. „Omlouvám se, já... neměl jsem v úmyslu kompromitovat naše profesionální...“

„Ale k čertu s tím.“ Přisunula se blíž a vzala ho kolem krku. „Je v tobě něco vznešeného, co mě vzrušuje.“

„Ale já jsem mrzák, já...“

„Tak už konečně zmlkni a dej mi pusu.“

V několika následujících minutách Lewis Crane poprvé v životě zjistil, že existuje i jiný způsob komunikace než verbální, a že je velice obsažný a dobře srozumitelný.

Kapitola třináctá

DVANÁCT STUPŇŮ MERCALLIHO

Memphis, Tennessee
27. února 2025, odpoledne

Stodola byla cítit koňským potem a hnojem. Newcombe se ukryl v koutě mezi pytli sena a spojil se s Válečnou zónou. Promlouval do miniaturní kamery, kterou si položil na dlaň a zaměřil na svou tvář.

„Není pochyb o tom, že k zemětřesení dojde právě dnes. Vyhlašuji kód zelená. Opakuji, kód zelená. Pokud chcete přežít, musíte se na cestu vydat během jedné hodiny. Zpočátku snad budete muset bojovat, ale brzo bude cesta volná. Musíte odejít během jedné hodiny. Jděte, hned!“

Přerušil spojení a doufal ve šťastnou hvězdu. Vysílal na ultrakrátkých vlnách, v infračerveném pásmu, které nikdo nepoužíval, protože cena přijímacích stanic byla astronomická. Ale jeho signál zachytí v energetické centrále uprostřed Memphisu a pomocí spojovacích kabelů doputuje až do Zóny.

Ruce se mu třásly. Právě naplnil skutkovou podstatu trestného činu pobuřování, udělal přesně to, o co se bratr Ishmael postaral, aby musel udělat. „Jestli budeš přesvědčen, že dojde k zemětřesení,“ řekl mu tenkrát, „jestli si budeš naprosto jist, odešli vzkaz, jakmile to budeš vědět.“

Věděl.

Nukleační zóna Ellsworth-Berozových vln zůstávala nyní konstantní a indikovala rostoucí seismickou aktivitu. Zachytili stovky záchvěvů, na povrchu nerozeznatelných, které ohlašovaly

blížící se Velký třesk. Z pukajícího kamene unikalo množství uvězněných plynů, na Reelfootu se zvětšovaly dilatace, zaplavovala je spodní voda a odřízla tak cestu S-vlnám, které se vodním prostředím šířit nemohou. Klasický vývoj, všechny fyzikální jevy se dostavily přesně tak, jak měly. Nervózní koně bušili kopyty do stěn svých stání, ržáli a odfrkovali strachy. V dálce se ozývalo psí vytí.

„Dane!“ zaslechl volat Lanie. „Dane? Jsi tu někde?“

Ukryl kameru do kapsičky košile a vyklouzl ze své skrýše. „Přistihlas mě,“ řekl s ostýchavým úsměvem.

„Co tady proboha děláš?“ podivila se. Vešla pootevřenými vraty do stodoly, zahalená od hlavy až k patě, na hlavě široký klobouk. Tvář se jí leskla ochranným krémem.

„Musel jsem na chvíli vypadnout z toho blázince. Potřeboval jsem být chvíli sám.“

„Jestli chceš trochu dorphu...“

„Proč jsi mě hledala?“

Přistoupila blíž. „Přišli pro Cranea.“ Hlas se jí zachvěl. „Zatýkají ho.“

„Jen se uklidni.“ Vzal ji za ramena. „Přece jsme věděli, že k tomu dojde. Děláme všechno, co je v našich silách.“

„Já mám strach, Dane. Ten dav je příšerný, a ti...“

„Máme únikové cesty. Neboj se. Pojď, poskytneme Craneovi trochu morální podpory.“

Vyšli ven, do šílenství, ve které se proměnila farma, kde se ještě nedávno pěstovaly sójové boby. Muž jménem Jimmy Earl poskytl svých sto tisíc akrů půdy a farmu v Capleville, jižně od Memphisu, aby tu Crane mohl vybudovat středisko pro uprchlíky. Nebyl to vůbec žádný nezištný nebo dobročinný skutek, Jimmy měl v úmyslu nafilmovat pozadí událostí souvisejících s Craneovou předpovědí. Ale ani jeden z nich nepředpokládal, jaká bude reakce veřejnosti. Po obloze nad farmou se jako komáři rojily stovky helikoptér a na bílých podbřišcích oblaků běžela nekonečná smyčka projevu prezidenta Gideona, ve kterém zatracoval Cranea samého i všechno, co podnikal.

Lidé, rozzlobení říjnovým debaklem a dohnaní k zuřivosti vládou a jejími patolízaly z televizních společností, se k farmě Jimmyho Earla stahovali jako mračna kobylek. V posledních dvou dnech se tu objevily tisíce křiklounů, kteří vyřvávali posměšky a žádali Craneovu hlavu. Dobrovolní pomocníci Nadace spěšně obehnali celý tábor drátěným plotem, nabitým elektřinou, a Whetstoneovi lidé, místo aby se připravovali na pomoc uprchlíkům, byli nuceni lámat si hlavu nad bezpečnostním zajištěním improvizovaného perimetru.

Newcombe si stáhl ochranné brýle na oči. Prošli dvorem a vkročili do stanového městečka právě ve chvíli, kdy se otevřela hlavní brána a dovnitř proklouzl široký policejní anton s blikajícím majákem na střeše.

„Je na velitelství?“ ujišťoval se Dan. Několika křiklounům z davu se podařilo prodrat dovnitř dřív, než se vrata zavřela. Muži z Whetstoneovy ochranky se seběhli a vytlačovali je ven.

„Ano... Do poslední chvíle poskytují interview.“

„Whetstonea vzali taky?“

„Oba jsou pachatelé,“ řekla sarkasticky. „Mimochodem, další seismické stanice na celém světě začínají zachycovat primární záchvěvy, které se odtud šíří. Řekla bych, že někdo brzy změní názor.“

„Příliš pozdě,“ konstatoval Newcombe. „Nikdo se ani nehne, určitě ne, dokud o nás bude prezident v televizi tvrdit, že jsme jen dětinští otravové.“

„Jsi nervózní.“

„Jo, to jsem. Procházel jsem si znova S-ekogram Memphisu a pořád mám strach, že jsem nevěnoval dost pozornosti řece. Je možné přibližně odhadnout, jak bude obyčejná řeka měnit tok, ale ve svých výpočtech jsem se nikdy nesetkal s něčím takovým, jako je Mississippi. Potřebovalo by to ještě zdokonalit.“

„Ví Crane o tom, že ti to dělá starosti?“

„Ale ví. Říká, že mi důvěřuje. Na situacích podobného typu musím ještě zapracovat.“

S výjimkou několika dobrovolníků zely řady stanů prázdnotou. Ani jeden člověk dosud nepřijal nabízenou pomoc. Ještě ne. Když

přicházeli k velitelskému stanu ve středu městečka, policejní vůz, stále s blikajícím majákem, právě zahýbal do uličky a vířil za sebou prach.

Newcombe vstoupil do stanu a posunul si brýle na čelo. Všude okolo stěn svítily obrazovky; některé z nich ukazovaly S-ekogramy velkých měst, která budou zemětřesením zasažena, na dalších zářily seznamy nejnutnějšího nouzového vybavení, jinde zase soupis bezpečných evakuačních zón.

Crane a Whetstone stáli vedle sebe v přední části stanu, před alarmující holoprojekcí seismogramu, který ve všech maximech ukazoval téměř konstantně rostoucí aktivitu. Okolo nich se v hloučku tlačilo asi deset kameramanů ze soukromých společností, které nepřetržitě vysílaly vlastní zpravodajství, navzdory vládnímu rušení v éteru. Doprostřed, jak jinak, se protáhl Jimmy Earl a natáčel svůj film.

Crane právě držel řeč. „...v Memphisu, protože Mernphis zasáhne hlavní vlna zemětřesení. Existuje stupnice pro určování síly zemětřesení, která se používá už téměř sto let. Nazývá se Mercalliho stupnice intenzity. Podle mne se Memphis zařadí na Mercalliho škále ke stupni dvanáct, to znamená naprostá destrukce: téměř všechny budovy těžce poškozeny nebo zničeny, po povrchu země přebíhají viditelné vlny, průhledy a rovina horizontu zůstávají pokřivené, lehčí předměty jsou vymrštěny do vzduchu. - Žádám všechny občany Memphisu, kteří mě teď poslouchají: Opusťte město. Jděte na jih do Capleville. Tady vám můžeme pomoci.“

„Crane,“ ozval se Newcombe. „Už jsou tady.“

Crane se zamračil a pohlédl na Whetstonea. Pevně si potřásli rukama a vykročili k východu, právě v tom okamžiku, kdy policisté vstoupili dovnitř.

„Teď to tady máš na povel ty,“ řekl Crane Newcombovi. „Vrátím se sem jak nejdřív to půjde.“

„Ta řeka se mi nelíbí. Nemohli by...“

„Ne,“ přerušil ho Crane. „Už je pozdě. Musíme to risknout.“

„Kapitán Hoskins z hlavního velitelství policie v Memphisu,“ představil se muž, který právě nasazoval Whetstoneovi pouta. Kývl

hlavou ke svému partnerovi. „Toto je pan Lyle Withington, starosta našeho slavného města. Mám zatykač a příkaz k uvěznění Lewise Cranea a Harry Whetstonea.“

„Bude mi nesmírným potěšením, pane,“ oslovil starosta Cranea, „vidět, jak se konečně ocitnete tam, kde nemůžete natropit další škody.“

„Bydlíte za městem, pane starosto?“ zeptal se Crane. Na zápěstí mu zacvakla pouta.

„Ne, proč... Mám dům přímo...“

„Tak odtud svou rodinu odvezte, než přijdou k úrazu.“

„Tohle ale... vážně, pane...“

„Je tu někde Jimmy Earl?“ zavolal kapitán Hoskins.

„Tady jsem!“ Jimmy, rozložitý venkovský mládenec ruměné tváře, kterou nikdy neopouštěl přihlouplý úsměv, si k nim razil cestu shlukem lidí. *Rodinné jmění*, pomyslel si Newcombe.

„Můžeš jet s námi,“ oznámil mu Hoskins. „Pan starosta ti udělil povolení natáčet v cele.“

„Díky, strejdo Lyle.“ Jimmy mohutně potřásal starostovi rukou.

Crane se obrátil k ostatním kameramanům. „Občané Memphisu,“ pronášel, zatímco ho kapitán Hoskins postrkoval k východu. „Jděte ke svému hlavnímu zdroji energie a odpojte ohnisko. Jestli máte nějaké spotřebiče na zemní plyn, zavřete hlavní přívod. Udělejte to hned.“

Prošli stanem, Newcombe za nimi. Stejně jako ostatní si stáhl brýle na oči, sotva vyšli do slunečního jasu. Jakmile výtržníci poznali Cranea, rozlehl se dokola posměšný řev.

„Kapitáne Hoskinsi!“ Newcombe ukázal na povykující dav. „Nemohl byste ty lidi rozehnat? Bez oprávnění vnikli na soukromý pozemek.“

„Ne!“ zavolal Crane, kterého právě cpali do auta. „Tady jsou v bezpečí a po zemětřesení nám můžou pomoci.“

Lanie se nahnula do okénka a dlouze Cranea políbila. Všechny kamery okamžitě najely na velký detail. Newcombe jen s námahou potlačil nával zuřivého vzteku.

Lanie ustoupila stranou, Crane vystrčil hlavu z okénka a dál mluvil do objektivů kamer, které na něj mířily. „Sundejte z polic všechny těžké předměty. Ukliďte sklo, sundejte lustry. Odstraňte ze svých domů hořlaviny. Teď hned!“

Hoskins vklouzl za volant, Whetstone a vzrušený Jimmy Earl se nacpali dozadu ke Craneovi.

Starosta Withington si Newcomba zachmuřeně měřil. „Radím vám, abyste si sbalili svých pět švestek a zmizeli odsud. V celém Tennessee není jediný policajt, který by byl ochoten chránit vás před těmi lidmi venku.“

„Ještě než skončí tento den, pane starosto, budete děkovat bohu, že jsme tady.“ Newcombe se k němu otočil zády a zamířil zpátky do stanu, Lanie mu šla v patách. Navolil linku P. „Burte... Burte, jsi tam?“

„Jo, doktore.“

„Víš o tom právníkovi, kterého Crane přitáhl z Memphisu?“

„To se ví že jo... je tady u mě.“

„Cranea zrovna zatkli. Dej tomu advokátovi zálohu z pokladny. Řekni mu, ať vyrazí do města a zařídí kauci - tedy jestli bude vězení zítra ještě stát.“

„Jasný.“

„Co je to, hrome?“ podivila se Lanie. Newcombe ukončil spojení a obrátil se k ní. Dívala se na obrazovky, kde běžely záběry z centra Memphisu. Z manipulačních průlezů městské kanalizace se vyhrnuly proudy Afričanů a Hispánců. Stříleli do vzduchu, násilím otvírali a startovali auta zaparkovaná na ulicích a odjížděli. Šňůra aut, nárazník na nárazníku, se řadila na státní silnici 51, na bulváru Elvise Presleyho.

„Co se to k čertu děje?“ zeptala se znovu.

„To je začátek revoluce,“ odpověděl Newcombe, a něco v něm křičelo *A je to moje zásluha*!

„ Kolik je hodin?“

„15:45,“ odpověděl, aniž by se musel podívat na hodinky. „Zbývají necelé dvě hodiny.“

Městská věznice v Memphisu byla součástí komplexu budov nápravného zařízení, postaveného na místě bývalé strážnice v čísle 201 na Poplar Street, ve stárnoucí městské čtvrti, pět mil od řeky Mississippi, kousek od stanice metra China Tennessee State a poblíž stromy lemované nádhery Audubonského parku. Samozřejmě, stromy v parku byly většinou odumřelé. Členové městského zastupitelstva před několika lety vyhlásili kampaň za polepení suchých větví umělým listím, aby vzhled města tolik neutrpěl. A neustále každému připomínali, jak je to krásné, ať už v létě nebo v zimě.

Cranea a Whetstonea zavedli doprostřed zmatku a vřavy, která panovala na policejní stanici. Obyvatelé Válečné zóny právě protrhli hráz a vevalili se na území města. Všechny bezpečnostní složky byly mobilizovány a hotovily se k boji. Ale zdálo se, že uprchlíci nechtějí válčit - jen se dostat pryč.

Na stanici dovlekli desítky muslimů, kteří se dožadovali svého práva opustit okres. Crane byl uchvácen pomyšlením, že ho přece jen někdo poslechl.

Když je zapsali a zavedli do *bunkru* - jak se říkalo prostorné cele předběžného zadržení, nyní přecpané rozzuřenými muslimy, kteří řvali, že chtějí svobodu ukazovaly hodiny 16:00. Počet lidí napěchovaných v bunkru rychle přesáhl jeho kapacitu. Další zadržení se mačkali v celách, pak už je policisté nechávali na chodbách a celý blok byl zajištěn a uzamčen.

A během celé doby Crane nepřestal mluvit. Neustále promlouval do kamery Jimmyho Earla, která byla určena nejen k nahrávání, ale i k přímému vysílání.

„Čas už dochází. Lidé, kteří jsou tu se mnou, přišli z Válečné zóny. Snaží se uprchnout před katastrofou.

Jestli si chcete zachránit život, musíte mě teď pozor ně poslouchat. Obávám se, že už je příliš pozdě na to, abyste se dostali pryč z města, jestli jste to ještě neudělali. Takže se obujte. Oblečte si teplé šaty a sbalte si věci. Vezměte s sebou sušené potraviny a konzervy. Naplňte láhve vodou. Pitnou vodu budete v následujících hodinách potřebovat nejnaléhavěji. V tuto chvíli je však vaším

největším nepřítelem váš vlastní domov. Váš byt je plný smrti. Letící střepy skla vás zabijí. Věci, které visí na zdech nebo leží na krbových římsách, se změní ve smrtící projektily. Komín vás může zasypat; vodovodní trubky se budou chovat jako výbušné nálože; střecha vašeho domu se může zhroutit a pohřbít vás pod sebou. Cihly jsou bomby, třísky jsou meče. Jděte pryč ze svého domu, jděte ven.

Všude okolo stojí mrtvé stromy. Vyhněte se jim. Nechoďte na ulici. Vyhledejte otevřené prostranství. Nezapomeňte, nouzové středisko pro uprchlíky vzniká v Capleville. Pokud vidíte na obrazovce ekogramy území, kde se právě nacházíte, přesuňte se do méně ohrožených míst. Dojde také k dotřesům, v příštích dnech jich bude několik set. Nezastavujte se a nevracejte, jděte dál k bezpečným oblastem.

Pitná voda... pitná voda. Prosím... naplňte láhve vodou. Hned. Už nezbývá moc...“

V tu chvíli to uslyšel, temné, burácivé hřmění, které se zrodilo hluboko pod zemí. Ve vězeňském bloku náhle zavládlo mrtvé ticho. Hřmění sílilo.

„Už je to tu!“ vykřikl Crane. „Je to tady! Ven z domů! Rychle! Hned! Hned!“

Dunění se ozývalo všude dokola, podlaha cely se zachvěla a vyboulila, lidé se kouleli po zemi a venku začaly vybuchovat chodníky, ulice a záhony.

Jimmy Earl zaječel a v pádu se zachytil mříží. Celý blok mřížoví vypadl ze zdi a skácel se dopředu, na muže v chodbě. Budova se otřásala, shora se sypal prach. Světla zhasla.

„Stoney!“ zařval Crane. Podlaha se vlnila, uhýbala pod nohama jako paluba lodi na rozbouřeném moři. Vytí uvězněných lidských bytostí se spojilo s děsivým hřmotem sténající Země v jediný výkřik hrůzy a zoufalství. „Stoney!“

„C-Crane!“ ozvalo se v odpověď bolestné zasténání. „Tady... tady jsem!“

Crane proklínal policisty, kteří do bunkru nacpali příliš mnoho lidí. Po čtyřech prolézal mezi svíjejícími se těly a zem se pod ním houpala. Všude kolem pršely ze stropu cihly a úlomky betonu.

Neměl strach, byl napjatý a v pohotovosti. Smrt si s ním bude ještě dlouho zahrávat, než si ho jednou skutečně vezme.

„Crane!“

Whetstonea objevil z rohu cely. Krvácel z rány na hlavě tolik, že hustá kštice bílých vlasů teď zářila jasně rudou barvou. Měl zlomenou paži, snad i rameno. Kusy rozpadajícího se stropu mu pohmoždily hrudník.

„Co nohy?“ zařval Crane uprostřed hřmotu a burácení. Připadalo mu, že se ohlušivé dunění ozývá už celou věčnost, přestože věděl, že uplynulo sotva půl minuty. „Můžeš vstát?“

„Můj bože... Crane, to bolí!“

„Dokážeš se postavit?“

„Já... snad, myslím, že ano...“

„Tak vydrž.“ Crane sebou praštil přes Stoneyho, zakryl ho vlastním tělem. Celu znovu zasypávaly trosky zdiva. Ale houpání už sláblo a řev probuzeného Krakena se vzdaloval. První náraz pominul.

Stejně jako ostatní se vyškrábal na nohy. Chytil Stoneyho kolem pasu, táhl ho za sebou a křičel: „Ven! Rychle ven! Přijdou další otřesy!“

Ve zdech zely široké nepravidelné díry. Vězni klopýtali za světlem, které sem vnikalo zvenčí. Craneův komunikátor zabzučel. Pevně svíral Stoneyho a aktivoval příjem nosem. „Co je?“

„C-Crane...“ Byla to Lanie. „Jsi v pořádku?“

„Jen tak tak,“ odpověděl. „Je tu pěkný blázinec. Teď se snažím dostat ven z vězení. Jak to vypadá?“

„Na záběrech z helikoptér je vidět jen kouř. Nic než to. Kouř.“

„Však se vyjasní. Musím jít. Zavolám ti. Řekni Newcombovi, že jsme se trefili trochu moc blízko.“

Zrušil spojení a vlekl se dál. Nebylo snadné jít a nezakopávat přitom o nehybná těla, která zůstala rozhozená všude po zemi.

Uvízli sotva v polovině cesty. Chodba byla ucpaná lidmi, kteří se tlačili jeden přes druhého u díry ve zdi. „Máme bezpečný východ,“ zahulákal Crane nad hlavami davu. „Není čeho se bát. Jsme všichni slušní lidé. Pomozte si navzájem prolézt ven. Přežili jsme to, zůstaneme naživu.“

Jimmy Earl ho dohonil těsně předtím, než se Crane prosoukal otvorem. V ruce držel nepostradatelnou kameru a stále snímal, stále točil svůj „film“. Pomohl Craneovi protáhnout Whetstonea dírou ven.

„Drž se, ty starej rošťáku,“ domlouval Crane sténajícímu Stoneymu. Měl o přítele strach. Whetstone trhaně lapal po dechu. „Dlužím ti tři miliardy, kámo. Ne abys mi teď natáhnul bačkory.“

Ocitli se na Poplar Street. Okolo se potulovalo několik potlučených policistů, byli zmatení a v šoku. Celá stanice se zhroutila, všech deset pater leželo v troskách a nad nimi se zvedal prach. Vzduch byl mastně cítit maltou a betonem.

Nad celým městem se převalovaly kotouče dýmu. Závoj utkaný z kouře, sazí a prachu je pálil do očí. Kam až dohlédli, Memphis zmizel. Visuté křižovatky se roztrhaly a rozpáraly jako cáry papíru. Nemocnice, která předtím zakrývala výhled, už jednoduše nebyla. Až k výstavišti Crane nedohlédl, kouř byl příliš hustý. To, co zbylo z univerzity, hořelo nezvladatelnými, divokými plameny. Ulice, chodníky a trávníky se pod úderem velikého draka prohnuly a pak popraskaly, všude okolo se rozvíraly hluboké pukliny. Ze zpřetrhaných potrubí hlavního městského rozvodu tryskaly vysoko k nebi gejzíry vody.

Země se znovu zachvěla. Dotřesy. Lidé se znovu potáceli a padali. Pouliční hydrant explodoval a vylétl jako granát sto stop do výše.

Odněkud se ozývalo hrozivé burácení, které Crane nedokázal identifikovat. Společně s Jimmym Earlem opatrně položili Whetstonea na zem a vydali se na průzkum.

Obezřetně si razili cestu napříč rozbitou ulicí, mířili k západu a k oblaku neproniknutelného kouře, který jim bránil ve výhledu. Vnořili se do něho sotva na padesát metrů, když si Crane uvědomil, že to vůbec není kouř, ale jemná mlha, vodní sprška, jako pěna na moři.

„Bože můj,“ vydechl Jimmy Earl.

Stáli na břehu řeky Mississippi a shlíželi na běsnící proud. Tady stával Memphis, Tennessee. Kostry mrtvých budov vyrážely z dravého toku, který s sebou odnášel těla i domovy. Memphis býval velkoměstem s milionem obyvatel. Teď se změnil ve dno řeky. O

něco výš po proudu, kde bývalo výstaviště, se jim naskytl pohled omračující svou dokonalou, smrtící symetrií. Tam, kde se kdysi rozkládalo centrum Memphisu, teď padal z výše třiceti metrů nádherný vodopád. Před jejich užaslýma očima k jeho okraji pomalu doplul oblouk mostu, který dřív spojoval Memphis s Arkansasem, v celé své neuvěřitelné šíři. Zvolna přepadl přes kamenný práh a majestátně se zřítil do zpěněných vod, do říčního proudu hluboko dole.

Rozsah zkázy překračoval lidskou představivost - i Craneovu.

Jimmy Earl klesl na kolena a začal zvracet do řeky. „Na to teď není čas.“ Crane ho chytil za límec a vytáhl na nohy. „Chtěls to a tak to teď budeš mít všechno natočené.“

„Čas?“ zeptal se komunikátoru. V audiu zazněla odpověď. 16:39.

Dovlekl Jimmyho zpátky k Whetstoneovi, který ležel na chodníku, bledý, ale při vědomí. Crane si dřepl vedle něho.

„Ty jsi ale číslo, Crane,“ zachraptěl Stoney slabě. „Vletěli jsme do pěkného blázince, viď?“

„Nech si to,“ mírnil ho Crane. „Sílu budeš potřebovat. K sakru, na tom glóbu musíme ještě zapracovat. Tohle zemětřesení přišlo o padesát osm minut dřív.“

„To není tak špatné... za p-pět miliard let.“

„Jo,“ přikývl Crane roztržitě. Vzhlédl k oku Jimmyho kamery. „Všichni, kdo mě ještě slyšíte. Teď si musíte zapamatovat dvě věci. Utečte od všeho, co by na vás mohlo spadnout, a pokuste se poskytnout první pomoc těm, kdo ji potřebují. O svoje vlastní ztráty se starejte až potom.“

Nedbal na sluneční žár, stáhl si košili a podsunul ji pod Whetstonea. „Tohle bude bolet.“ Zavázal cípy košile a pevně mu ji utáhl kolem hrudníku. Whetstone zkřivil tvář.

Crane promluvil do kamery. „Lidé budou v šoku, budou zmateně bloudit po ulicích. Postarejte se o ně, ochraňte je.“ Opřel se o Stoneyho rameno, škubl a ramenní kloub vklouzl zpátky do jamky. Whetstone vydechl úlevou.

Ze zbývajících cel ve vyšších patrech se ozýval křik. Muži viseli z oken, klouzali po hroutících se zdech. „Vy tam,“ zahulákal Crane na

obyvatele Zóny, kteří postávali opodál a přihlíželi konci světa. „Posbírejte co najdete, ocel a beton. Začněte to opatrně skládat u boční zdi. Udělejte plošinu, abyste dostali ty lidi dolů.“

Vytáhl Whetstoneovi z kalhot opasek, přeložil ho nadvakrát a nacpal mu ho do úst. Beze slova pevně zatáhl za loket zraněné paže a srovnal zlomenou kost. Stoney se křečovitě zakousl do opasku, zbělel jako křída a ztratil vědomí.

Jimmy Earl stál před ním a všechno natáčel. Po tvářích mu proudily slzy. „Jen dělej dál to, co děláš,“ Crane ho mírně poplácal po rameni. „Je to důležité.“

„J-já n-nikdy nemyslel...“

„Teď ne!“ zarazil ho Crane tvrdě. Prohlížel Whetstoneovi šrám na hlavě.

Vstal a vydal se k záhonu skropenému vodou, která tryskala z prasklého požárního hydrantu. Jimmyho vzal s sebou. Promluvil do kamery. „Když najdete zraněného, který krvácí, příroda vám poskytne svůj vlastní protilék.“

Zabořil prsty do hlíny. „Bláto.“ Zvedl ke kameře obě hrsti plné bahna. „Pokryjte ránu blátem.“

Rozběhl se zpátky k Whetstoneovi, předvedl na něm techniku přírodního obvazu; zaplácal zející šrám na hlavě blátem. „Tak zastavíte krvácení. O infekci se starejte až potom.“

Mohutný výbuch v univerzitním komplexu udělal tečku za poslední větou, a hned za ním přišel další otřes, tak silný, že znovu srazil stojící lidi k zemi.

Crane vytáhl Stoneymu z úst opasek a přehodil mu ho přes rameno, jako pásku na zlomenou paži. Za jeho zády obyvatelé Zóny, která už neexistovala, hbitě stavěli věž ze zlámaných prutů oceli a betonových bloků, aby osvobodili muže uvězněné na vrcholku ruiny, ve kterou se změnila státní věznice. Každý bojoval proti slepé bezmoci a zoufalství.

Jimmy Earl o krok ustoupil a zabíral celou scénu. Lidé utvořili řetěz, podávali si kusy panelů, policisté se k nim připojili a začali také pomáhat. Lidskost zvítězila, žabomyší války byly zapomenuty,

soukromé nenávisti i politické problémy se vytratily tváří v tvář nebezpečí ohrožujícímu Člověka.

Byl tu život, a byla tu i naděje.

Stoney přišel k sobě, zasténal, pak se na Cranea slabě usmál. „Poděkoval bych ti, ale ty si nejspíš najdeš způsob, jak si vybrat odměnu.“

„Odměnu? Sakra, chlape, ušetřil jsem ti peníze.“

„Jak to?“

„Celá policejní stanice je v pekle.“ Crane se uchechtl. „Nemusíme platit kauci, abychom se dostali ven.“

Kniha třetí

Kapitola čtrnáctá

DOTŘESY

Washington, D.C.
13. dubna 2026, dopoledne

Kondor Mohammeda Ishmaela vznešeně kroužil mezi vzdušnými komíny nad Constitution Avenue a z výšky sledoval Cranea a jeho kavalkádu, která projížděla hlavní třídou k budově Kapitolu. Washington D.C., město duchů.

Za poslední rok se mnohé změnilo - a každá změna s sebou nesla další překvapení. Když Li Cheun v únoru loňského roku osobně oznámil prezidentovi Spojených států, že na Mississippi žádné zemětřesení nebude, nemohl tušit, že za necelých třicet šest hodin přijde o život - a že dokonce zemře vlastní rukou.

Zkáza na Reelfootu byla v mnoha oblastech tak zničující - a ve značné míře se tak stalo vinou nečinného přihlížení pana Li - že dřív, než skončil den D, bylo již zřejmé, že pro rok 2025 vykáže společnost Liang Int. America pasivní bilanci, vůbec poprvé za celou dobu svého působení v Severní Americe.

Tváří v tvář finančním analýzám a projekcím se pan Li zachoval jako čestný muž. Polil se Sternem, vstoupil doprostřed svého milovaného dioramatu, cvakl zapalovačem a proměnil sám sebe v živoucí pochodeň. Podle názoru Mui Tsaa to byl velice uvážlivý čin. Liova smrt umožnila firmě pokračovat v činnosti bez větších změn. Kdyby býval odešel do exilu nebo byl uvězněn, přísná nařízení Liang Int. by vyžadovala, aby provedli změny všech kódů.

Mui Tsao pak bez úhony přežil řádění firemní inkvizice, především díky tomu, že předložil hlášení, která odesílal na ústředí v

Pekingu a ve kterých označoval jednání pana Li jako „stále neuváženější“. Obvinil mrtvého také ze „samolibosti a nepružnosti“ v obchodním jednání a přísahal, že on sám bude vyrovnanějším, liberálnějším a ústupnějším šéfem, který za rok dovede Liang Int. America zpátky k vrcholu prosperity. To poslední byla samozřejmě lež a všichni to věděli, ale základním kamenem teorie obchodu je optimismus.

Mui okamžitě jmenoval svou harpyji z řad zaměstnanců společnosti, ambiciózního mladíka jménem Tang, který tvrdě naléhal, aby Liang začal konkurovat koncernu Yo-Yu na poli mozkových čipů. Měl na tom značný osobní zájem, protože sám patřil mezi dvouportové „chippies“.

Holá pravda byla taková, že impérium Liang se zvolna hroutilo vlastní vahou, a zemětřesení na Reelfootu společně s více než osmi sty doprovodných otřesů tento proces pouze urychlilo.

V roce 2011 vykoupil koncern Liang všechny americké dluhy, všechny směnky. V podstatě mu patřila celá země a všechny vládní daně a poplatky směřovaly na splacení úroků z ohromné částky, kterou Amerika dlužila firmě Liang Int. - přestože nepatrný podíl z celkové sumy daní se musel použít na financování různých programů ve prospěch občanů. Liang Ameriku nejen vlastnil a vykořisťoval, ale dokonce ani neměl zájem zachovat vnější zdání státní samostatnosti. Vzhledem k tomu, že koncern představoval de facto vládu, v okamžiku, kdy udeřila katastrofa na Reelfootu, zůstal mu v ruce Černý petr.

Reelfoot byl dost silný, aby skácel i většího obra. Hlavní otřes se na Richterově stupnici vyšplhal k téměř maximální hodnotě 8,5 stupně. Memphis se už nikdy nevynořil ze dna Mississippi, přestože řeka ještě celé tři měsíce po zemětřesení stále měnila koryto. Tam, kde stávalo město, teď zůstala jen vzpomínka a loviště potápěčů, pátrajících po zapomenutých pokladech.

Little Rock a Paducah zkázu přežily, zůstaly však neobyvatelné. Nashville byl těžce poškozen, stejně jako Louisville, Evansville a Carbondale. V St. Louis se řeka přehnala městem v podobě vlny nesmírných rozměrů, slavný Vítězný oblouk srazila přímo do

samotného města a budovy v centru srovnala se zemí. V Kansas City se řeka Quay rozlila po okolí a v jejím dravém proudu utonulo víc lidí, než kolik jich zahynulo přímo při zemětřesení. Jezero Michigan se také vylilo z břehů a záplavová vlna společně s následnými otřesy skácela v Chicagu dvě černé věže mrakodrapu v Dearbornu, kde sídlila správa Liang Int.

Knoxville, Lexington, Frankfort, Indianapolis, Fort Wayne, oba Springfieldy (v Missouri i v Illinois), Jefferson City - všechna města utrpěla škody sedmého až osmého stupně podle Mercalliho stupnice.

Čtyři přehrady v kaskádě TVA se zhroutily a voda zaplavila Tennessee. Dodávka energie z hydroelektráren do těch států, které ji ještě využívaly, byla přerušena. Protipovodňové hráze v Mississippi a Louisianě se zhroutily.

Ztráty na životech se odhadovaly na bezmála tři miliony obyvatel. Dalších deset milionů lidí zůstalo bez přístřeší. Škody dosáhly stovek miliard dolarů.

Liang byla operačním centrem, které řídilo a ovládalo všechno - od výroby a distribuce až po přírodní zdroje. Při zemětřesení vzaly za své stovky chemických podniků, papíren, automobilek, potravinářských a zpracovatelských závodů, továren na ohniska a ochranné UV štíty, nemluvě o maloobchodech, které byly také majetkem Liang Int. a které společnost využívala pro prodej svých výrobků. Lidé se obraceli na vládu se žádostmi o finanční pomoc, a koncern Liang se ocitl v nezáviděníhodné situaci, kdy vyžadoval úhradu škody sám od sebe.

To si nemohli dovolit. Ani jejich pojišťovatelé ne.

Společnost se proto rozhodla ponechat starost o postupnou obnovu oběhu zboží a služeb na zasaženém území v rukou osudu. V tomto stadiu prostě celou oblast postiženou zemětřesení prozatím odepsala a dala od ní ruce pryč. Středozápad Spojených států tak zůstal zemí, kde vládla chudoba a epidemie, stal se mrtvou zónu plnou rozpadlých budov a vyhaslých snů. Pokles státního důchodu byl nesmírný, důvěra obyvatelstva byla ztracena.

Prezident Gideon se stal nejvíce nenáviděným člověkem v Americe. Odmítl odstoupit, protože potřeboval tučný výplatní šek, a

nedokázal svalit odpovědnost na pana Li, který ve skutečnosti nesl vinu, protože pak by byl především nucen připustit, že mu Li diktoval, co má a nemá dělat. Gideon se stal vězněm vlastního Bílého domu.

Kondor Bratra Ishmaela se snesl těsně nad koruny stromů, aby mohl zblízka snímat kavalkádu, která právě zahýbala ke Kapitolu. Crane s ostatními se vyrojili z vozů a zamířili dovnitř.

Sestříhaná verze záběrů, které natočil Jimmy Earl, se pod názvem *Naděje umírá poslední* stala nejsledovanějším filmem roku 2025. Přinesla Jimmymu slávu a ocenění a mimo to proměnila Lewise Cranea v nejmilovanějšího a nejváženějšího muže v celé zemi.

Dále tu byli obyvatelé Zóny, kteří unikli před zkázou Memphisu. Vydali se na jih a násilím převzali vládu nad malým městem v Mississippi, jménem Friars Point. Nově pokřtěné New Cairo přitáhlo a přijalo ve svých zdech téměř padesát tisíc uprchlíků.

Město odjakživa leželo na levém břehu řeky. Teď Mississippi protékala o několik mil dál a v místě původního řečiště po ní zbylo úrodné bahno, nejbohatší půda, jaká kdy na Zemi existovala. K původním padesáti tisícům se brzo přidal milion dalších obyvatel, nefalšovaných Afričanů z jihu, uprchlíků ze Zón, i muslimů, kteří toužili začít nový život. Původní hranice se stále rozšiřovaly, New Cairo zabíralo stále další a další půdu a vytlačovalo původní vlastníky, až byl Mui nakonec nucen zakročit.

On sám považoval islámskou expanzi za nevyhnutelnou. Kromě toho neměl v úmyslu podniknout tak nákladnou operaci, v jakou by se proměnil přímý válečný konflikt, jehož cílem by bylo vyhnat nové usedlíky ze země. To, co udělal, dalo ve svém důsledku vzniknout další Válečné zóně, větší než všechny ostatní - přímo obrovské. Nechal několik mil od hranic města vystavět zeď vysokou sedmdesát stop, která New Cairo zcela odřízla, ale přesto nepředstavovala přímou hrozbu. Každý neozbrojený člověk mohl volně vstupovat do ohrazené oblasti i vycházet ven.

Organizace Národy islámu okamžitě navázala spojení s dalšími islámskými státy po celém světě, které začaly město zásobovat materiálem a potravinami, dokud se nepostaví na vlastní nohy. Brzo

poté se bratr Newcombe obrátil na zástupce společnosti Yo-Yu a uzavřel s nimi obchod, který NOI poskytl dostatek atmosférických UV-štítů, aby zakryly celou deltu Mississippi a umožnily tak vypěstovat dostatek nejrůznějších plodin. New Cairo se mohlo stát naprosto soběstačným městem.

Podařilo se. Stejně tak se však dařilo i násilí, přibývalo ozbrojených konfliktů, rozrůstala se guerillová i obchodní válka. Střety s FPF nijak neochabovaly, opakovaly se hrozby i skutečný bojkot produktů firmy Liang. V samém srdci svatyně NOI, v hlavním stanu, vládly rozpory hlubší než kdykoli předtím. Martin Aziz a Daniel Newcombe versus Mohammed Ishmael... ani jedna z obou soupeřících stran se dosud nedokázala jednoznačně prosadit. Vše uvázlo na mrtvém bodě. Pat.

Sumi Chan seděla na svém vyvýšeném místě v hlavním sále Sněmovny reprezentantů a předsedala shromáždění nabubřelých domýšlivců, kteří si říkali kongresmani. Momentálně „diskutovali“ o tom, zda mají či nemají schválit nezávaznou rezoluci, která by pomocí zázračně složité rétoriky a záhadných logických kotrmelců obvinila z tragédie na Reelfootu koncern Yo-Yu.

„Pane předsedo,“ oznámila poslankyně z New Yorku, „ráda bych věnovala své tři minuty času ctěnému poslanci za státy Arkansas/Oklahoma.“

„Beru na vědomí,“ odpověděla Sumi automaticky. „Máte slovo, pane Gerbere.“

„Děkuji.“ K řečnickému pultíku přistoupil starší muž, který se vyznačoval sebejistotou, vlastní snad jen prodavačům hadího oleje.

Začal mluvit a Sumi nechala myšlenky volně bloudit. Dosud úplně nechápala, proč je vlastně tady. Jediný muž, který by jí na tuto otázku mohl odpovědět, byl dávno mrtvý. Od chvíle, co převzala novou funkci, až do jeho smrti, pokoušela se panu Li vyhýbat, protože měla obavy z jeho sexuální žádostivosti. Teď tu seděla, znuděná a osamělá - symbolický vůdce americké politiky, vzhledem k tomu, že prezident Gideon se ukrýval v hloubi Bílého domu.

„Pane předsedo!“ Trhla sebou, když ji někdo nečekaně oslovil. Kongresový sluha ji tahal za rukáv. „Někdo chce s vámi mluvit. Říká, že je to důležité.“

„A kdo?“

„Lewis Crane.“

„Crane je tady?“ vyhrkla dost hlasitě, aby to bylo slyšet po celém sále.

„Čeká venku na chodbě, pane.“

„Bože můj.“ Sumi se s Cranem osobně nesetkala od Reelfootu. Obrátila se k sluhovi, mladíkovi s trudovitou tváří, který byl synem nějakého federálního soudce. „Zaveďte ho dolů, do bývalé síně nejvyššího soudu,“ nařídila. „Setkám se s ním za okamžik.“

Mládenec odspěchal a zanechal Sumi dokonale bdělou a vzrušenou. Crane měl možná hodně chyb, ale nikdy nebyl nudný. Předala předsednické kladívko ceremoniáři, aby povolal za předsednický stolec šéfa vládnoucí koalice, a sama vyklouzla do prázdné chodby. Každý krok a každé slovo se tu rozléhaly stonásobnou ozvěnou. Dřív prý do těchto míst přicházelo ročně šest milionů návštěvníků, aby na vlastní oči viděli, jak se rodí demokracie. Dnes už sem nechodil nikdo. Všichni tady se stali živými relikviemi, utráceli život v budově staré dvě stě let, která se pomalu rozpadala, protože George Washington z protekčních důvodů vybral na stavbu toho zpropadeného mauzolea raději podřadný, nekvalitní kámen ze svého vlastního lomu.

Lewis Crane se vydal na její území. Určitě něco chce. Ale Crane vždycky něco chtěl. Teď má zájem něco získat dřív, než Yo-Yu převezme moc. V systému, kde se hlasy kupovaly, disponoval Liangův protivník větší kupní silou. Yo-Yu měl možnost dostat pod kontrolu celou vládu, aniž by ve volbách získal jediné poslanecké křeslo. Dokonce i za Sumi přišli s úplatky... A ona zvažovala možnost, že by přijala. Amerika měla prostě na člověka takový vliv.

Crane s Lanie čekali na galerii stísněné soudní síně, pečlivě opatrované a uchovávané od osmnáctého století, zatímco ostatní členové jejich suity se vydali na prohlídku rozlehlého komplexu.

Stařičká soudní síň poskytovala neuvěřitelně malý prostor, neslučitelný s velkými rozhodnutími, která tu byla učiněna - Dred Scott, Marbury vs. Madison - významné precedenty v dějinách jurisdikce. Na tomto místě vznikala moderní americká společnost, aby pak byla zdeformována v rozlehlé budově neoklasicistního slohu naproti přes ulici.

Lanie položila Craneovi dlaň na rameno. „Neboj se," zašeptala, jako by byla v chrámu kosmopolitů. „Vyjde to."

„Dlouho jsme Sumiho neviděli."

„Já ti věřím. Přišel jsi ve správnou dobu na správné místo."

Crane doufal, že se Lanie nemýlí, ale sám byl skeptický - a jak sám cítil, v otázkách politiky přiměřeně cynický. Udělá si o Sumim úsudek, až si s ním promluví. Levá paže ho příšerně bolela. Odpoledne dojde k rozsáhlému zemětřesení v místech, kde se stýká kokosová deska s karibskou. Později k večeru se v Africe o něco víc rozevře Velký rift a jedna jeho část se úplně oddělí. V místě otřesů budou vznikat hluboké propadliny a zemi rozpoltí rozšklebené pukliny. Zítra jsou na pořadu půdní sesuvy v Kalifornii. Na všech ohrožených místech už probíhala evakuace - všechno díky Craneovu věstníku, měsíčníku informací o stavu Země, který přinášel varování před jakýmkoli hrozícím zemětřesením s měsíčním předstihem.

„Crane!" ozvalo se ode dveří. Otočil se a spatřil Sumi v černém hedvábném kimonu, s rozevřenou náručí a radostným úsměvem ve tváři.

Vyskočil, vyšel jí naproti a sevřel ji v medvědím objetí. „Vypadáš skvěle."

„Zdání může klamat," opáčila Sumi. S Cranem po boku se šla přivítat s Lanie. „Gratuluji k vaší ohlášené svatbě. Doufám, že mě pozvete."

„Proto jsme tady," ujistil ji Crane. Sumi na uvítanou políbila Lanie na tvář. „Chtěli jsme pozvání doručit osobně."

„Správně," přitakala Sumi. S úsměvem se obrátila zpátky na Cranea. „A snad taky vyřídit pár pracovních záležitostí, když už tu budete?"

„Na práci myslím neustále,“ odpověděl Crane vážně. Všichni tři se posadili. Crane postřehl v rysech dávného přítele jistou ochablost. Sumi potřeboval motivaci, problém vybízející k řešení. Vytáhl z kapsy časopis a podal jí ho. „Tady, nový Craneův věstník, ještě horký z tiskárny.“

„Díky, už jeden mám. Je to pro všechny výkonné hlavy státu povinná četba. A kdy nastane ten velký den?“

„Dvacátého třetího července,“ odpověděla Lanie. „Přesně ve čtrnáct třicet sedm.“

„V Himalájích,“ dodal Crane.

„Himaláje.“ Sumi se usmívala. „Povýšil jsi, příteli, od té doby, co jsme se naposled viděli.“

„Však ty taky.“

„Ne. Já dělám prostě jen to samé, co jsem dělal, když jsme se setkali poprvé, reklamu a styk s veřejností. Jenom jsem se přestěhoval jinam. Připadám si jako domovník, který jen hlídá kancelář a čeká, až se ukáže skutečný viceprezident.“

„Takže je pravda, co jsme slyšeli o Yo-Yu?“

„Možná víc pravda, než si dokážete představit. Syndikát si značně upevnil pozice díky těm svým novým čipům, které jsou prý lepší než dorph. Lidé chtějí Yo-Yu. Jakmile začali s projektem regenerace ozonové vrstvy, věděl jsem, že dny Liang Int. jsou sečteny. Jen za tento rok se jim podařilo obnovit 5 % ozonu. Lidem se to líbí. Budou je volit.“

„Takže ty jsi úplně bezmocný?“ zamračil se Crane.

„Úplně ne.“ Sumi zbystřila pozornost. „Jak se má doktor Newcombe?“

„V posledních několika měsících jsem se s ním moc neviděl. Vzal si rok univerzitního volna a snaží se doladit svou teorii seismické ekologie, zabývá se procesy zkapalnění půdy. Samozřejmě ho ale každou chvíli vídáme v televizi.“

Sumi přikývla. „Je ve Washingtonu častěji než já. New Cairo je pro všechny stále něco nového a on působí jako mluvčí NOI. Řekl bych, že jeho veřejná konverze k islámu má hodně společného s tím, že lidé teď přijímají NOI daleko lépe.“

„Je geolog, ne politik.“ Crane se ani nepokoušel zakrýt pohrdání. „Měl by trávit víc času důležitějšími věcmi.“

„Copak, ťali jsme do živého?“ podivila se Sumi.

Crane pokrčil rameny. „Dan má talent. Plýtvat takovým talentem na nesmysly je pro mě nepochopitelné... bez urážky, Sumi.“

„Jsou i takoví, kteří si nemyslí, že by islámský stát v Americe byl zrovna nesmysl,“ namítla Sumi. „Vím, že lidé od Lianga to považují za problém nejvyšší priority.“

„Lidé od Lianga můžou...“

„Crane,“ přerušila ho Lanie a zaťukala na svůj komunikátor.

Přikývl, pak se pousmál, sám trochu překvapen tím, jak je nervózní. „Přemýšlel jsi o tom, proč jsem se tak dlouho nepokoušel s tebou spojit?“

Sumi se mírně uklonila. „Předpokládal jsem, že se na mě zlobíš.“

„Ale ne, Sumi, vůbec ne. Zamysli se nad tím. Kdo by lépe než já chápal, jak je možné na člověka naléhat, mučit ho a tlačit ke zdi a nakonec ho přinutit, aby dělal věci, které vlastně vůbec udělat nechce? Kdo by mohl lépe než já porozumět úvahám, které člověka vedou k závěru, že účel světí prostředky?“ Smutně potřásl hlavou, ve tváři moudrost i soucit. „Já jsem hodil minulost za hlavu. Věř mi, prosím, a už na to nemysli.“

Zadívali se jeden druhému do očí. Jejich pohledy se střetly a bylo v nich porozumění i odpuštění. Zavládl mír.

Crane si odkašlal. „Poslední rok jsem pracoval na zvláštním projektu. Je to něco opravdu velkého. Ale abych ho dokončil, potřebuji tvou pomoc.“

„Je mi líto, Crane, ale bohužel musím připustit, že získání vládní dotace je spojeno s neuvěřitelnými obtížemi. Poslední slovo při rozhodování o všech grantech bude mít někdo v Pekingu...“

„Nechci peníze. Chci povolení a schválení. Nadace je bohatá. Ta třímiliardová sázka, vzpomínáš? Taky jsme začali vydávat Věstník a svět platí - za informace samotné, za S-ekogramy ohrožených oblastí, za předběžný odhad možných škod, za poradenství. Máme větší zisky než o jakých se mi kdy snilo.“

„Žádné dotace?“ Sumi svraštila obočí. „Ale co bys tedy mohl ode mne chtít, když ses postavil na vlastni nohy? Co bych já mohl nabídnout člověku, který má tolik peněz, kolik potřebuje?“

Craneovi vyschlo v ústech. Sáhl do kapsy a vylovil drobný disk. „Podívej se na tohle.“ Podal disk Sumi. „Hodně to vysvětluje.“

Sumi zasunula disk do svého komunikátoru a rozhlédla se dokola po nějaké obrazovce. „Mohl bych si půjčit tvé brýle, prosím?“

Lanie jí podala náhradní z cestovní brašny, které říkala Craneova krabička poslední záchrany. Zhluboka, neklidně nabírala dech. Tak je to tady.

„Zkus to na lince L,“ navrhl Crane. Sumi si nasadila brýle a připojila přehrávač.

„Až jednou skončíš s tímhle zaměstnáním,“ žertoval Crane, „hodil by se mi dobrý tiskový mluvčí.“

„Úplatky, Crane?“ opáčila Sumi s nádechem humoru. „Takže to musí být opravdu důležité.“

„Taky že je. Ale vážně, u mě máš vždycky dveře otevřené. Doufám, že to víš.“

„Glóbus,“ usmála se Sumi.

„Ano.“ Crane se tvářil jako pyšný, milující otec. „Chyběls nám v Nadaci, Sumi.“ Glóbus se rychle otáčel. Kdyby tak Sumi věděl, pomyslel si Crane, co všechno jsme díky téhle kouli objevili jen za poslední rok! Glóbus se děsivou rychlostí vyvíjel v něco, co přesahovalo Craneovy nejdivočejší sny z doby před necelými dvěma roky, kdy nabídl Lanie místo animátora. Kognitivní funkce glóbu předčily všechna očekávání, a co víc, vytvářel si své vlastní vědomí a...“

Přiměl se znovu soustředit pozornost na záznam rotující zeměkoule. Paprsek světla dopadl na Kalifornský poloostrov a otáčení se zpomalilo.

Obraz Kalifornie teď vyplnil celou zornou plochu brýlí. Země byla hnědá a zelená, oceány modré, města zářila přátelskou, světlou žlutí.

„Tak,“ začal Crane. „Pamatuješ se ještě, kde je zámek San Andreas?“

„Příčný zlom, kousek na jih od Bakersfieldu, ne? Mount Pinos.“

„Správně.“

Zámek San Andreas byla esovitá smyčka právě na linii zlomu, vyčnívající ohyb či klička v místech, kde severní okraj pacifické desky hraničil se západním okrajem severoamerické pevninské kry. Neúprosný, nikdy neustávající pohyb, hrozivé nárazy obou ker, které se vrhaly proti sobě jako neporazitelní Titánové, způsobovaly, že tlak ve smyčce stále narůstal a drtil skalní podloží jako vymačkaný citrón.

„Tady,“ ukázal Crane. „Vidíš tu rudou zónu, která se rozvírá u jeho základny?“

Jasná červeň se rozlila přesně na jih od Bakersfieldu a pomalu prosakovala linií zlomu, která nakonec ze všech stran obehnala široký plát pacifické desky, od Kalifornie až k Filipínám. Los Angeles se ocitlo na nesprávné straně trhliny. San Francisco také. Rudě pulzující puklina se táhla podél pobřeží až na jih do Mexika, v severním cípu Kalifornského zálivu odřízla od pevniny poloostrov Baja.

„Ta červená skvrna na San Andreas je dost velká,“ poznamenala Sumi.

„To je tím, že celý zámek se za chvíli oddělí. Dívej se.“

Sumi zalapala po dechu.

Celý okraj zlomu teď pulzoval karmínem. Pnutí narůstalo. Pak se zlom prostě rozpadl, když nesmírný tlak v jediném okamžiku náhle povolil. Pacifická deska se pohnula. Na glóbu nebylo vidět žádné lidi, ale zářivě žlutá města přelila krvavá červeň. Každý, kdo mohl záznam sledovat, jako by v tomto okamžiku slyšel výkřiky děsu a viděl tisíce zraněných a umírajících, uvězněných v pasti hroutícího se velkoměsta.

„Díváme se na proces, při kterém se jižní Kalifornie zcela oddělí od severoamerické pevninské desky,“ řekl Crane. „Stane se z ní ostrov, nesoucí tlející pozůstatky dvou největších měst světa, nemluvě o celém kalifornském pobřeží, vybudovaném v potu tváře, které se změní v pohřebiště. Vidíte? Zrodil se nový miniaturní svě-tadíl, který míří k severu.“

Úlomek pevniny se zvolna sunul směrem k případné subdukci pod severní okraj desky.

„Fantastické," zašeptala Sumi. „A rok?"

„Dívej se dál."

Crane poklepal Lanie na rameno. Zvedla si brýle a pohlédla na něj. Pokrčil rameny. Opětovala jeho němohru stejným gestem, pak mu poslala vzduchem polibek a znovu si stáhla brýle na oči.

Udělal totéž zrovna v okamžiku, kdy se na obrazovce objevila čísla. 3. 6. 2058. „Uvědom si, Sumi," připomněl, „že tohle není žádná simulace nebo řetěz spekulací. Vidíš před sebou křišťálovou kouli a díváš se přímo do budoucnosti, do skutečné budoucnosti."

„Dvaatřicet let." Sumi stiskla tlačítko Pause a všichni tři si sundali brýle. Sumi k nim obrátila bledou, napjatou tvář. „Musí to být strašně smutné, dívat se stále na takovou hrůzu a přitom vědět, že je neodvratitelná."

„Ale je to skutečně tak neodvratitelné?" zeptal se Crane a viděl, jak Sumi zbystřila pohled.

„Zrovna jsi mi tvrdil, že nahlížíme do křišťálové koule."

„Křišťálová koule ukazuje budoucnost, která bude skutečná teprve tehdy, až se stane přítomností."

„Nerozumím."

„Dívej se dál. Chci ti ukázat jinou budoucnost."

Na vnitřních obrazovkách brýlí se znovu rozsvítil glóbus. Čas se vrátil zpátky. „Dívej se podle zlomu dál na jih, dolů k Imperial Valley. Dávej pozor na malou rudou tečku, která se tam objeví."

Sotva to dořekl, zaplála na jižním výběžku zlomu San Andreas na několik vteřin nevelká červená skvrnka a vzápětí zmizela.

„Co to bylo?"

„Dívej se. Glóbus teď trochu nabere rychlost."

Zeměkoule divoce rotovala, dohánělа roky, až se konečně zastavila. Na členitém povrchu zářily obrysy Kalifornie. Znovu se rozsvítila čísla 3. 6. 2058, ale tentokrát všechno vyhlíželo mírně a pokojně. Země zůstala netknutá. Představení skončilo; diváci si sundavali brýle.

Sumi pohlédla na Lanie, pak zpátky na Cranea. „Dobrá. Tak co se stalo... co způsobilo ten rozdíl?“

„Zeptal jsem se glóbu...“ Crane si neodpustil dramatickou pauzu, „...jestli by bylo možné předejít zničení Kalifornie, kdybychom svařili obě desky.“

„Copak je možné litosférické desky svářet, Crane? Jak?“

„Teplem. Teplem tak intenzivním, že se skála roztaví a slije dohromady.“

„A jak chceš vyvolat takový žár?“

„Jediný myslitelný způsob, který mě napadá, je termonukleární reakce. V tomto konkrétním případě podzemní exploze o celkové síle pěti megatun, iniciovaná podél šestimílového úseku zlomu, dvacet mil pod zemským povrchem, přesně v místě, které nám glóbus ukázal.“

„Mluvíš tady o výbuchu tisíckrát silnějším než všechno, co dosud lidstvo zažilo.“

Crane rázně přikývl a rychle dodal: „Ale namířeném dovnitř, do termálního jádra. Na povrchu nezpůsobí ani tu nejmenší trhlinku. Ověřili jsme si všechno simulacemi. Funguje to.“

„Ale jak můžeš vědět, že to neskončí rozsáhlým zhroucením zlomu a že celou katastrofu neuspíšíte?“

„Sumi, neříkals mi, že Craneův věstník je pro hlavy států povinná četba? No vidíš. Každá informace v něm vychází z činnosti glóbu, a zatím jsme se ještě nikdy nemýlili. V tomto případě jsme ho jen využili trochu jiným způsobem. Představ si tohle: spojením desek o něco níž ve zlomu, kde v současné době nedochází k žádnému pnutí, dokonale zlikvidujeme všechen tlak na zámek. Ten jediný svar de facto zpomalí postup kontinentálního driftu, protože znovu obnoví spojení mezi oběma krami. Padesát let poté vidíme, že drift mezi nimi se snížil o osmdesát procent, a odpovídajícím způsobem poklesla i seismická aktivita.“

Sumi vyskočila ze sedadla a začala neklidně přecházet sem a tam. „Máte jistotu, že se tlak neprojeví někde jinde? Možná bychom tak zničili Jižní Ameriku, jen abychom zachránili Los Angeles.“

„Dostal jsem se na glóbu dvě stě padesát let do budoucnosti a neobjevil jsem nic, žádnou mimořádnou aktivitu, která by byla způsobena něčím jiným než přírodními procesy. Možná k něčemu dojde ještě později, ale kolik procent jistoty chceš mít? Zjistili jsme, že tento jediný svar sníží seismickou aktivitu na celém světě o sedm procent.“

„To myslíš vážně?“

„To myslím vážně.“

Sumi prošla mezi řadami sedadel a zůstala stát na konci uličky. Zamířila Craneovi prstem do prsou. „Tobě jde o víc než jen o Kalifornii, viď?“

„Ano,“ odpověděl prostě. „Glóbus mi ukázal celkem padesát tři míst pro svaření litosférických desek. Po jejich dokončení by se měl kontinentální drift definitivně zastavit, a společně s ním zaniknou všechny katastrofy, které způsoboval: zemětřesení, sopečné výbuchy a tsunami. Dospěl jsem k názoru, že přemluvit svět k takové akci bude o hodně snazší, když všem ukážeme, že už se to na jednom místě povedlo.“

„Třicet dva let, to jsou pro politika dvě generace! Z toho budou problémy.“

„Je to ještě horší.“ Crane se netvářil nijak optimisticky. „Na San Andreas máme k dispozici okno v rozmezí maximálně pěti let. Od září 2033 vzroste pnutí po celé délce zlomu do té míry, že žádný další zásah nebude možný. Způsobili bychom rozsáhlé zemětřesení.“

Sumi prošla uličkou a posadila se vedle něho s pohledem upřeným na starodávnou soudcovskou stolici. „A co přesně bys potřeboval od vlády?“

„Spoustu věcí, s výjimkou peněz. Především bychom museli najít způsob, jak obejít zákaz jaderných zkoušek. Potřeboval bych ta správná povolení k vrtům na Imperial Valley, na Salton Trough. A samozřejmě přístup k nukleárnímu materiálu.“

„Možná by to vůbec nebylo tak těžké, jak si myslíš,“ odpověděla Sumi pomalu.

„Co tím chceš říct?“

„Ty jsi přece odborník na jaderné exploze. Pamatuješ se, jak vznikala první atomová bomba?“

„Projekt Manhattan,“ přikývl Crane. „A co má být?“

„Probíhal v naprosté tajnosti, vláda ho kvalifikovala jako úkol související s otázkou národní bezpečnosti a nikdo se o ničem nedozvěděl dřív, než bomby shodili na Japonce.“

„Chceš říct, že bychom to všechno mohli provést tajně?“ podivila se Lanie.

Sumi přikývla, pohlédla Craneovi zpříma do tváře a položila mu dlaň na paži. „Vždycky jsem ti důvěřoval. Když říkáš, že je to možné, pak věřím, že to opravdu možné je. Jsi čestný člověk. Zle jsem ti ukřivdil, něco ti dlužím, a ty to víš. Je to moje povinnost.“

„Ne, Sumi, nikdy jsem...“

Umlčela ho zvednutím ruky. „Prosím. Dovol mi získat zpět ztracenou čest, získat zase tvář. Liang Int. utrpěla těžké ztráty. Kdyby se nám podařilo tvůj projekt úspěšně dovést do konce těsně před příštími volbami, nakonec ho schválí - zvlášť když je to nebude stát ani cent. Tak už to tady chodí.“

„Rozumím.“

„Nebylo by absolutně v ničím zájmu, aby se tahle informace dostala na veřejnost. Už slyším všechny ty protesty, obzvlášť teď, když mrak Masada každých sedmnáct dní obkrouží zeměkouli, aby lidem připomněl hrůzy jaderné války. Tohle je pro tebe možná historická příležitost, šance konečně uskutečnit svůj sen. Předpokládám, že to je ta věc, ke které jsi celou dobu směřoval?“

„Předpokládáš správně.“

„Bude to největší úkol v dějinách obchodní diplomacie, ale rád se toho ujmu. Příznivější situace už těžko nastane. Ale abych tvůj projekt prodal, budu od tebe potřebovat víc než jen tenhle disk. Finanční krytí zajistíš sám, do posledního centu?“

„S tím počítám.“

„Takže stačí jen přesvědčit ty správné lidi, že tvůj plán je proveditelný. Hoď to všechno na papír. Samozřejmě jsi projekt důkladně analyzoval a posoudil všechny jeho stinné stránky?“

Crane přikývl. „Tím jsem strávil celý poslední rok. Znám všechny námitky i možné odpovědi, každý argument i protiargument.“ Znovu hmátl do kapsy a vytáhl další disk. „Všechno je to tady.“

Sumi od něho disk vzala. „U Langa jsi obávaný a respektovaný muž. Jednou se přidali na špatnou stranu a zaplatili za to. Budou ochotni tě vyslechnout.“ Vsunula disk do kapsy a vstala. „Hned se do toho pustím.“

Crane se také zvedl. „Uděláš to? Vážně to uděláš?“

„Zaručeně. Možná, že právě proto jsem na světě - jen abych vykonal tenhle jediný úkol.“

Lewis Crane, tvrdý jako skála a neochvějně soustředěný, ohromen sklouzl zpátky do židle. „J-já... já nevím, jak ti poděkovat, to...“

„Ne.“ Sumi energicky zavrtěla hlavou. „To já bych ti měl děkovat. Teď mohu znovu získat ztracenou čest.“

Uklonila se a spěšně vyšla ze soudní síně. Crane se chvěl jako v horečce.

Lanie zavýskla a vrhla se mu kolem krku. „Dokázals to! Tys... to... dokázal! Jak je ti?“

Otřel si oči a políbil budoucí nevěstu. „Připadám si, jako by ze mě zrovna spadla tíha pěti miliard let.“

REKOMBINACE
New Cairo
16. července 2026, 14:00 hod.

Abu Talib, známý také jako Daniel Newcombe, stál uprostřed rozlehlého bavlníkového lánu společně se zástupci islámských republik Alžírska a Guatemaly. Islámští hodnostáři z celého světa se v New Cairu objevovali den co den, přicházeli vyjádřit svůj obdiv a uzavírat obchodní smlouvy. Právě v tuto dobu kralovala trhu bavlna.

Poté, co přestoupil k islámu, přijal Newcombe jméno Abu Talib. Bylo to jméno Mohammedova strýce a největšího celoživotního příznivce, který však nikdy neuvěřil v jeho poslání proroka, stejně

jako Newcombe-Talib nevěřil v zásady islámu v podobě, jak je hlásal bratr Ishmael. Byl to způsob, jakým nevěrec přijímá víru.

Pole se rozkládala na stovkách akrů; kam až oko dohlédlo, táhly se řady rozsochatých keříků, sluneční štíty od firmy Yo-Yu, rozložené deset stop nad hlavami lidí, dodávaly scéně lehce namodralý odstín. V dáli protínala horizont Liangova bariéra. Okolo nich pracovaly v polích stovky lidí. Bavlníky v tuto dobu vyhlížely jako nízké odumřelé keře, ale půda tu byla mastná a bohatá a do jarních dešťů scházelo jen pár týdnů.

Ali García, obchodní zástupce z Guatemaly, klečel u jednoho keře a mračil se nad ním. „Tohle má být bavlna z americké vysočiny?“ dožadoval se nespokojeně a protahoval mezí prsty tenkou haluzku.

„Nejlepší na světě,“ ujistil ho Talib. „Teď ještě nevypadá nic moc, ale květy začnou rašit až po deštích. Jakmile odkvetou, vytvoří se tobolky a ty pak dozrají za pár měsíců. V polovině srpna můžete zakázku převzít.“

„Kolik sklidíte z takového pole?“ zajímal se Alžířan, Faisal ben Achmed.

„Loni jsme z celého pole získali osm tisíc žoků bavlny, a to jsme nevěděli, jak na to. Letos výnosy zdvojnásobíme. Máte zájem?“

„Samozřejmě že máme zájem,“ přihlásil se García. „Jakou protihodnotu požadujete?“

„Investiční kapitál, zemědělské stroje, dobytek a stavební materiál. Zakopáváme se a opevňujeme, do té doby, než budou i naši zbývající bratři uvítáni ve své nové domovině. Chceme vystavět silnou základnu, která by se stala centrem dalšího růstu.“

„*Kwiyis*, bratře,“ kývl Faisal. „Tví lidé jsou silní a půda požehnaná. Budete vítaným přírůstkem do naší mezinárodní rodiny.“

„Musíme jít.“ García vstal a oprášil si kolena. „Máme nejvyšší čas, jestli chceme chytit spoj do Belize.“

„Opravdu nemůžete zůstat a povečeřet se mnou?“ otázal se Talib. „Jídlo je tu výtečné, a všechno je vypěstované tady, v New Cairu. Dovolte mi dodržet pravidla pravého pohostinství.“

„*Al shukre*,“ uklonil se Faisal. „Ale není to možné, i když toho velice litujeme. Pohostinnost Abu Taliba je proslulá.“

Talib zdvořile přikývl a první zamířil mezi poli k hlavní silnici. Pod paprsky žhoucího, obludného slunce vyšplhali do kabiny vozu, který tam na ně čekal.

„Kam až sahají obsazená území?“ vyptával se García. Řidič aktivoval ohnisko a vůz vyrazil vpřed.

„Teď jsme na severozápadním okraji našeho teritoria,“ vysvětloval Talib. „Řeka Mississippi nás odděluje od Arkansasu a Louisiany a tvoří přírodní hranici po celé délce až dolů na jih k Mexickému zálivu. Budeme svá území rozšiřovat na východ k Atlantskému oceánu. Místa budeme mít dost.“

„Prozatím,“ dodal Faisal a všichni tři se zasmáli.

„Myslíte, že Američané ustoupí?“ zeptal se García.

„Doufám že ano,“ odpověděl Talib. „To opravdu doufám.“

Projížděli mezi lány bavlny, sójových bobů... mezi rýžovými poli... kolem mlékáren... kolem drůbežích farem. Mezi poli stály roztroušené třípatrové domky postavené z cihel vypálených v New Cairu - dělníci bydleli blízko míst, kde pracovali. Výstavba představovala hlavní úkol a byla neustále v plném proudu. Díky naprostému nedostatku vhodného vybavení užívalo stavebnictví v samých počátcích New Caira postupů vpravdě biblických - právě to byla jedna z věcí, které chtěl Talib napravit co možná nejrychleji.

Zamlouvala se mu úcta a respekt, který k němu lidé v poslední době chovali. Za Craneových dob vždycky žil v něčím stínu. Tady sám vrhal stín, který patřil k největším. Když byla řeč o NOI, téměř všichni měli na mysli jeho, a ne bratra Ishmaela. Oba muži se tak ocitli v podivné opozici, obzvlášť vzhledem k tomu, že Abu Talib nepovažoval Ishmaela za svého duchovního vůdce.

Příjezdovou cestu, která vedla ke správnímu centru, lemovaly koruny mrtvých stromů. V New Cairu sloužil jako sídlo vlády a náboženských vůdců starý dům v koloniálním slohu, postavený ještě před Občanskou válkou. Syndikát Yo-Yu obdržel povolení vybudovat v ohrazeném státě závod na výrobu UV štítů, a na oplátku pracoval na vývoji štítů pro stromy, aby se v New Cairu mohlo započít s regenerací tisíců magnolií a topolů.

Talib popřál svým hostům *sahbah innoor*, přikázal řidiči, kam je má odvézt, a začal se prodírat davem, který se tlačil před hlavním vchodem do vládní budovy. Vždycky se tu kupili lidé, buď ti, co přicházeli se stížnostmi, nebo, a to nejčastěji, uprchlíci hledající azyl. Talib byl rozhodnut přesunout imigrační úřad v New Cairu co nejdál odtud, jakmile jen bude možné postavit novou úřední budovu.

Lidé se před ním rozestupovali v okamžiku, kdy ho poznali. On byl zjevením Boží přítomnosti, byl slovem Ishmaelovým, které ožilo a změnilo se v člověka, a podle toho se k němu chovali. A byl také jediným státníkem reprezentujícím NOI. Bratr Ishmael odmítl takovou úlohu převzít, a odmítl dokonce New Cairo i navštívit, dokud, jak řekl, „nebudou všichni mí bratři smět svobodně nastoupit cestu domů“.

Pro zdejší obyvatele to tedy byl Abu Talib, kdo panoval v New Cairu. Žádná žádost; kterou adresoval vládě, nebyla dosud oslyšena, a jeho pozice všemocného vládce tak zůstávala neotřesena. První rok v New Cairu byl plný strádání a utrpení - citového, fyzického, i finančního. Ale přežili, kolonie se úspěšně rozrůstala a on byl její významnou součástí.

Když se rozhodl vybrat si rok studijního volna, připadalo mu logické vydat se právě sem. Byl ve středu dění, těšil se respektu obyvatel a především mohl pracovat s tou samou půdou, která mu tolik rozházela jeho seismickou ekologii. Také Crane a Lanie zůstali daleko. Ze všech sil se snažil na ně na oba zapomenout - bez většího úspěchu.

Jeho laboratoř tvořila prostorná ložnice se širokou verandou, tady spal i pracoval. Dřív nechával dveře na balkon po celou noc otevřené dokořán, aby dovnitř vnikal svěží vánek, ale tentokrát je za sebou zamkl a zajistil kódem.

„*Assalam allaykum,*“ ozvalo se uprostřed jeho počítačů a seismografů.

Překvapeně se otočil. Dívala se na něj Khadijah.

„*W'allaykum as salam,*“ odpověděl. Došel k ní a pozdravil ji polibkem na obě tváře. „Co tě přivádí k nám do černého města? Jsi pěkně daleko od domova, děvče.“

„Bratr mě sem poslal. Chce, abych si zvykla na ‘záplavovou nížinu‘, jak říká. To je tu pořád takové horko?“

„Většinou,“ zasmál se. „Neměl bych to říkat, ale rád tě zase vidím.“

„Díky. Vlastně jsem ráda, že jsem tady.“

„No, jestli máš v úmyslu nějaký čas tu zůstat, nezapomeň si vzít závoj, až půjdeš ven,“ připomněl jí. „Tohle je islámský stát.“

Ušklíbla se. „To už jsem poznala trochu nepříjemným způsobem. Když jsem sem šla, někdo po mě hodil kamenem.“

„A cos udělala?“

„Hodila jsem ho zpátky.“

Uchechtl se. „Taky si budeš muset najít práci. Takový je tady zákon. Musíš pracovat.“

„Na poli?“ zeptala se vyděšeně.

„Nebo na stavbě, při instalaci štítů nebo vodovodního potrubí...“

„Dost. Raději si o tom promluvíme až zítra.“ Ukázala na zkapalňovač. „K čemu to je?“

„Až budu hotov s vkládáním dat, chci znovu simulovat loňské zemětřesení. Tohle je přesná geologická mapa této oblasti. Opatřil jsem ji miniaturními senzory, které zaznamenávají změny. Řeka bude měnit koryto, až nakonec s trochou štěstí skončí tam, kde je dnes. Když to vyjde, znamená to, že mé výpočty jsou správné. Když ne, jsem zpátky na začátku.“

„Kolikrát už jsi to zkoušel?“

Zvedl obočí. „Asi tak desetkrát. Ve vědě neexistuje nic takového jako okamžitý úspěch. Ale už jsem blízko.“

Položila mu dlaň na ústa. „Slyšela jsem, že bílá dívka se má stát ženou muže se zemětřesením.“

Trhl hlavou a setřásl její ruku. „Oceňuji tvůj diskrétní přístup, Khadijah. Ano, je pravda že Lanie a Crane se budou brát. Vlastně už příští týden,“ dodal výsměšně, „ve srubu v Himalájích, s nádherným výhledem na Mount Everest. To určitě vybral Crane. Vždycky měl smysl pro dramatické situace.“

„Podle toho, jak mluvíš, věřím, že ses od ní osvobodil.“

Talib jen pokrčil rameny.

„Nebude tvoje?“ naléhala Khadijah.

„Ne.“

„Pak mám pro tebe jistou nabídku.“

A co teď, pomyslel si Talib s křivým úsměvem. „Odkdy se pravá muslimská žena sama nabízí muži?“

„Chm,“ odsekla popuzeně. „Podívej, ty nemáš ženu. Já nemám muže. Pocházím ze vznešeného rodu. Je to dokonalá politická aliance.“

„Co?“

„Náš sňatek! O čem myslíš že asi mluvím?“

Hlasitě se rozesmál. „Náš sňatek? Žertuješ?“

„Áá, zmlkni a poslouchej mě,“ zakřikla ho podrážděně. „Je to pro mě dost těžké i bez toho, aby sis ještě dělal legraci. Vím, že jsi... dobrý muž. Byl bys ke mně laskavý.“

„A udržela by ses na špici, přímo v centru moci, ne?“

„Co je na tom špatného? Jestli sis nevšiml, je to svým způsobem genetické... dejme tomu rodinná tradice, moje i mých bratrů. Mám ráda vzrušení stejně jako kdokoli jiný. Byla bych ti dobrou ženou a udržovala oheň tvého krbu. Mohla bych ti dát děti; jsem silná.“ Zajíkla se a sklopila oči k zemi. Téměř šeptem dodala: „Měl bys navždy mé srdce a mou oddanost.“

„Dost,“ řekl tiše, ale pevně, a vzal ji za ramena. „Nesmíš... nedělej to. Nemůžeme se vzít. Nejde to. Cítím se polichocen a ty jsi nádherná. Brzo přijde nějaký muž...“

„Pro islámské muže jsem příliš svéhlavá.“

„Ach, ano... O to tu jde.“

„Budeš se muset oženit a vychovat děti. Společně zplodíme budoucí proroky. Nechápeš, jak je to správné, předurčené osudem? Já jsem tvůj *kismet*.“

„Khadijah, já tě nemiluji.“

„Teď není řeč o lásce. Nikdy bych nemohla milovat takového sobce, jako jsi ty. Vezmi si mě. Tvá bílá žena patří někomu jinému.“

„To neznamená, že ji prostě můžu přestat milovat!“

„Zase ta láska! Co je to vlastně? Život jde dál, Abu Talibe, ať chceš nebo ne.“

Dlaně, kterými ji svíral, se chvěly. „Nech mě být.“ Odvrátil se od ní a vyšel dveřmi na terasu. Opřel se o zábradlí a hleděl na shon dole - nekonečná lidská řeka, která se valí cestou k historii. Tolik toho získal, tolik dosáhl. Bože, proč jen cítí takovou bolest?

Khadijah stála vedle něho. Lehce se dotkla jeho paže. „Jsem ještě pořád panna. Odevzdám se ti teď hned, jestli budeš chtít. Vím, že tě dokážu potěšit.“

„Potěšilo by mě, kdybys zapomněla, že jsme o něčem takovém kdy mluvili. Nemusíš se obětovat na oltář Daniela Newcomba.“

„Abu Taliba,“ opravila ho. Přistoupila co nejblíž a přitiskla se k němu celým tělem. Cítil její horkou kůži. „To je tvé pravé jméno. A já jsem tvá pravá budoucnost.“

Zvolna se odtáhla, udělala čelem vzad a s hlavou hrdě vztyčenou opustila terasu. Díval se, jak prochází pokojem ven na chodbu. Znovu pohlédl na své panství, moře lesklých namodralých štítů, které se táhlo od obzoru k obzoru, až do nedohledna, a myslel přitom na Lanie.

Bylo dost zlé, že se tak brzo vdávala za Cranea, a když se doslechl, že je v jiném stavu, bylo to jako rána na solar. Svatba a rodina byly po tolik let mezi ním a Lanie hlavním předmětem sporu - ale když šlo o Cranea, hned se odhodlala k naprostému sebeobětování.

Zaklel a udeřil zaťatou pěstí do dlaně levé ruky. Tohle je hloupost, hrozná hloupost. Je slavný po celém světě, dokonce ctěný a vážený, a nedokáže se přenést přes fakt, že mu Elena Kingová dala košem kvůli Craneovi. Výsměšně se ušklíbl sám nad sebou. Poslal jim ten nejkrásnější, nejexotičtější a nejvhodnější svatební dar, jaký dokázal objevit: korouhvičku ohlašující zemětřesení, dílo Chang Henga z druhého století našeho letopočtu. Byla to široká váza, na které zvenčí spočívalo osm zlatých draků s ocasy namířenými dolů. Pod každým drakem seděla žába s hubou dokořán a v tlamě každého draka ležela bronzová kulička. Když došlo k zemětřesení, vyklouzla kulička z drakova sevření, dopadla žábě do huby a spustila poplach. Drakova pozice pak určovala směr zemětřesení. V roce 138 po Kristu právě tato váza ohlásila zemětřesení vzdálené čtyři sta mil. Jezdci, kteří se

o překot hnali k hlavnímu městu Loyangu, zjistili, že zprávu, kterou chvatně přinášeli, už oznámila Hengova korouhvička.

Byl to nesmírně citlivý přístroj a nádherný dárek. A bylo to také všechno, co jim mohl dát. Určitě je nemohl potěšit tím, že by se svatby osobně zúčastnil, i když tušil, že by si to oba, Crane i Lanie, určitě přáli kvůli smíření, ukončení starých sporů, pro obnovení starého přátelství, které by jeho přítomnost potvrdila. Ale Talib věděl, že kdyby přihlížel jejich sňatku, rozerval by si duši na cáry, ztratil by všechno, co ho činilo člověkem. Ne, budou se muset obejít bez něho.

Zatínal prsty do zábradlí, rozechvělý potlačovanými city. Co to jen pohání motor jeho žárlivosti - láska, rasismus, samolibost nebo touha vyniknout? Nevěděl. Ale věděl něco jiného: že nechce strávit život sám, osamělý a bezdětný. Byla tu Khadijah...

Kapitola patnáctá

KONCE A ZAČÁTKY

Himalájské pohoří - Nepál, Indie
23. července 2026, 14:00 hod.

Lanie v dlouhém saténovém kombiné smetanové barvy stála sama u týkem obloženého okna staré anglické horské chaty a v úžasu hleděla na dvojitý vrcholek Everestu a Kanchenjungy. Ovinula si paže kolem těla. Za necelou hodinu se stane ženou Lewise Cranea, a za necelých sedm měsíců porodí jeho dítě. Pohár jejího štěstí se naplnil.

Crane sám vybral místo jejich sňatku a přivedl ji sem, na střechu světa, na místo ve svých rozměrech tak nesmírné jako blaženost, kterou spolu sdíleli, kterou nacházeli ve společné práci, ve společném životě. Její pocity přesně ladily s nádherou okolo, právě tak, jak jí to Crane sliboval. Byla omráčená i užaslá. Vrcholky hor, na které se dívala, šplhaly do závratné výšky téměř třiceti tisíc stop, tedy skoro šesti mil. Pohoří, ze kterého se zvedaly, Himalájský řetězec, bylo v některých místech široké bezmála dvě stě a táhlo se do dálky půl druhého tisíce mil. Celé samozřejmě vzniklo při zemětřesení. A dnes, právě dnes odpoledne, se v této oblasti odehraje první zemětřesení od roku 1255.

Chata se znovu otřásla. Lanie cítila, jak jí na holá ramena prší pilinky plastiku. Zasmála se nahlas. Jedině Crane dokázal zvolit pro jejich svatbu právě tento den a toto místo. Bylo to dokonalé.

Měla pocit, že dokud si nebyla jista, že Crane pochopil, jak se mají rádi, nikdy doopravdy nežila. A věděla, že Crane to cítí stejně.

Bože, říkal jí to přece dost často. Ba co víc, dokazoval jí to... všemi myslitelnými způsoby. V práci a v každodenním životě ji bral jako rovnocenného partnera; pokud šlo o lásku, o sex... byla pro něj součástí jeho samého. Nikdy se jí ani nesnilo, že by jí snad někdo mohl tak dokonale porozumět a že by ona tak rozuměla jemu.

Dole na trávníku, pod politicky nezávadným UV-štítem firmy Liang Int., se shromažďovali hosté. Na svatbě se sešla nevelká, ale pečlivě vybraná skupina vědců a předních politiků, společně s Craneovými kolegy z Nadace, příznivci a přáteli. O kus dál trávník přecházel v lesní porost, který stoupal vzhůru do skal. Chata stála ve výšce dvanáct tisíc stop, v nejvyšším horském pásmu, kde ještě mohou růst stromy. Dál už dokážou v suchém, chladném vzduchu přežít jedině traviny, mechy a lišejníky. A nad tím vším - sníh. Lanie si byla jista, že stejně jako na ni působí hrozivá nádhera přírodní scenerie velehor i na všechny přítomné.

Odvrátila se od okna a do oka jí padly svatební šaty, čerstvě nažehlené, pověšené na ramínku v otevřené skříni. S úsměvem se usadila do jednoho ze dvou kožených křesel, oddělených nízkým, umně vyřezávaným stolkem a umístěných přesně tak, aby z nich bylo možno obdivovat působivý výhled. Fantastický masiv Everestu se majestátně zdvihal k oblakům. Ohlásil se další mikrootřes. *Neuvěřitelný pocit*, pomyslela si Lanie. Tolik jiný než na Sadu nebo v Memphisu. Musela se smát sama sobě. Být naprosto, neuvěřitelně šťastnou nevěstou a budoucí matkou jí nejspíš působilo závrať.

Crane se v dokonale padnoucím smokingu cítil hrozně. Stál v malé koupelně hned za kuchyňkou, v prvním patře chaty. Spolu s ním se dovnitř vecpali ještě tři další muži, a všude okolo blýskaly namodralé oblouky výbojů rušících odposlech. Podávali si mezi sebou identifikátor, kterým stvrzovali vzájemnou dohodu. Prezident Gideon seděl na zavřené skříňce; viceprezident Sumi Chan se zaklínil v rohu před jeho nohama. Crane a Mui stáli proti sobě tváří v tvář a Mui se bokem opíral o umyvadlo.

„Zahájíte práce na projektu v nejbližším možném termínu?“ ujišťoval se šéf Liang Int. America a současně přitiskl pravý palec na

registrační destičku uprostřed přístroje. Rozsvítilo se zelené světélko. Otisk byl identifikován.

„Hned po svatbě," potvrdil Crane.

„Nebudou žádné líbánky?" podivil se Gideon. „Berete si velice krásnou ženu."

Cranea něco podobného nějak nenapadlo. „Máme moc práce," řekl. „Zbývá nám jen pět let, pak už bude na všechno pozdě. Nemůžeme ztrácet čas."

Mui mu podal identifikátor. „Každopádně bude nutné celou oblast po bezpečnostní stránce dokonale zajistit."

„Budeme působit pod názvem Northwest Gemstone. Oficiálním cílem projektu bude provádění hlubinných vrtů a výzkum nerostů a polodrahokamů, především pátrání po krystalech do ohnisek." Crane přitiskl palec na matně černou kovovou destičku. Blikla zelená, oznamující registraci. „Postavíme důkladně zabezpečenou budovu takzvaného zpracovatelského závodu a tam budeme manipulovat s jaderným materiálem. Bomby sestavíme přímo na místě. Kvůli tomu už jsem se spojil s lidmi, kteří pro mě dělají zbrojní výzkum."

„Jak chcete jaderný materiál dopravovat?" zeptal se Gideon.

„Najal jsem si pár kamionů, pane." Crane mu podal identifikátor. „Právě teď upravujeme jejich vnitřní zařízení, abychom v nich mohli převážet radioaktivní kontraband. Na obě strany namalujeme logo Northwest Gemstone a budeme tvrdit, že v nich vozíme vybavení."

Sumi převzala od prezidenta identifikátor a přidala svůj otisk k ostatním. Kruh se uzavřel. Dohoda byla právě potvrzena.

„Hotovo." Sumi se spokojeně usmála. Přístroj zaregistroval přísně tajný, přesto však závazný kontrakt. „Tvůj sen se začíná uskutečňovat, Crane. Jak dlouho potrvá, než budeš hotov?"

„Dva roky." Crane znovu sáhl po identifikátoru a přes interface ho napojil na svůj komunikátor, aby si udělal vlastní kopii. Oba přístroje předly v unisonu, pak spokojeně zapískly.

„Crane!" ozvalo se z haly. „Zatraceně, Crane! Kde vězíš? Koná se tu oslava a čekáme jen na tebe!"

„To je Stoney.“ Crane se usmál, odpojil kontakt a vrátil identifikátor Muimu, který ho strčil do kapsy. „On o tom ví?“ zeptal se.

Crane zavrtěl hlavou. „Mimo nás čtyř o všem ví jedině Lanie. Ani ti, které jsem najal k vrtání tunelů, nemají tušení, o co doopravdy jde. Myslí si, že stavíme podzemní trezor pro uložení důvěrných materiálů. Hoši od pyrotechniků, kteří budou dávat dohromady bomby, si myslí, že je to tajný vládní úkol, počátek nové série podzemních jaderných zkoušek. Vybrali jsme je zvlášť podle jejich bezpečnostního prověření.“

„Crane!“

„Tady, Stoney,“ ozval se Crane a otevřel dveře dokořán.

Stoney v hale o dvacet stop níž se zasmál, když viděl, jak všichni čtyři vycházejí ven. Kulhal k nim, opíral se přitom o hůl, která mu zůstala jako jediná připomínka blízkého setkání se smrtí tenkrát v Memphisu. „Když jsem byl ještě kluk, za čtyřmi muži, kteří právě vylezli z koupelny, by se vzápětí vyvalil oblak dýmu.“

„Kde je Lanie?“ staral se Crane.

„S ostatními hosty.“ Stoney letmo pokynul zbylým třem, kteří spěchali ven. „Dá jí práci nezbláznit se z toho, jak tě vyhlíží.“

„Buď kamarád.“ Crane ho poplácal po rameni. „Vrať se tam a řekni jí, že už jdu.“

„Je to tvoje představení.“ Whetstone mu pevně stiskl ruku. „Gratuluju, příteli. Víš, hledal jsem celý život, ale ženu jako Lanie jsem nikdy nenašel.“

„Díky, Stoney.“ Crane ho krátce objal. Starý muž odkulhal, těžce se přitom opíral o hůl z tenneseeského topolu.

Lanie. Crane neměl tušení, jak si ji vůbec zasloužil. Pečlivě vyladil všechny ostatní aspekty svého života, ale najednou se objevila ona a všechno bylo rázem jiné. Bylo to to nejkrásnější, co se kdy mohlo stát. Co se jeho týkalo, Lanie byla jediná žena na celém světě. A věnovala se své práci se stejným nadšením jako on! Život byl najednou plný, dokonalý, všechny roztříštěné úlomky zapadly na svá místa. Sen, sen nade všechny sny.

Vychutnával tu chvíli. Poznal příliš málo podobných okamžiků.

Levá paže mu pulzovala bolestí. K zemětřesení dojde každou chvíli. Napadlo ho, že někteří lidé by ho nejspíš považovali za podivína, protože chce slavit svatbu uprostřed zkázy způsobené zemětřesením, ale pro něho blížící se události představovaly odvrácenou katastrofu a tedy důvod k oslavě. Lidé zůstanou bez přístřeší a budou trpět, ale nic podobného se nemohlo srovnávat s neštěstím, ke kterému by došlo, nebýt jeho varování.

Vyšel ven na širokou dřevěnou verandu. Stovka klábosících hostí okamžitě zmlkla. Rozhostilo se ticho, oči všech se obracely k němu. Nad rozlehlým trávníkem visel lehký baldachýn. Lanie v nadýchaném bílém taftu, s průsvitným závojem na tváři, stála o padesát stop dál a klidně se usmívala. V náručí držela kytici bílých orchidejí. Po její levici čekal rudě oděný kněz kosmopolitů; Kate Mastersová, také s kyticí, stála vpravo. Stoney Cranea očekával na schodech verandy.

„Připraven?“ otázal se.

Ve vzduchu zapraskaly blesky, modře jiskřícím mostem na okamžik spojily oblaka a vrcholy hor. Svatebčané se začínali tvářit poněkud nejistě.

„Dámy a pánové,“ pronesl Crane hlasitě a rozpřáhl ruce. „Důvěřujte mi!“

Ozval se smích, napětí povolilo. Crane pohlédl na Stoneyho. „Tak, já jsem připraven. Máš prsten?“

„Jaký prsten?“ Stoney se rozesmál. „Špatný vtip. Promiň. Samozřejmě že mám prsten.“

Za zvuků Svatebního pochodu z Wagnerova Lohengrina vykročili po rudém koberci směrem k Lanie. Crane překvapeně zjistil, že je daleko nervóznější než ve chvíli, kdy uzavíral smlouvu s Liangem.

Stanul vedle Lanie a okamžitě uvázl v jasu jejích průzračných, oříškově hnědých očí. Vyzařovala z nich láska i zvědavost. „Bože, ty jsi nádherná,“ vydechl do hlasitého zaburácení probouzejícího se živlu. Vzal ji za ruce.

„Na tom teď nesejde,“ odpověděla rovněž šeptem. „Jak to dopadlo?“

„Všechno je hotovo,“ zašeptal. Lanie ho radostně chytila kolem krku.

„Snad bychom měli raději začít,“ navrhl kněz. Podezřívavě se rozhlížel. Zahradní nábytek vibroval, ozdobné keře a květiny se chvěly jako v prudkém větru.

Crane si na komunikátoru vyvolal časový signál 14:36:30. Usmál se na kněze. „Je to na vás, padre.“

„Říkejte mi Al,“ odpověděl kněz. „Prostě Al.“

Crane kývl. „Pospěšte si, Ale.“ Zemí pod jejich nohama přebíhaly příčné záchvěvy.

„Bratři v Jedinečnosti!“ začal kněz. „Jako je celý svět tvořen stejnými molekulami, tak i tito dva lidé, kteří tu dnes před námi stojí, touží stát se bytostí jedinou prostřednictvím pouta vzájemných vazeb, které...“

Zbylou část jeho proslovu milosrdně pohltil rachot zemětřesení, vycházející z hypocentra v hloubce dvaceti pěti mil, poblíž Dhangarhi. Indická pevninská deska se konečně dala do pohybu. Bylo to ohromné zemětřesení, největší za posledních šedesát let, od velkého zemětřesení na Aljašce v roce 1967.

Ve chvíli, kdy je kněz prohlásil za „bytost dvojjedinou“, začala se země vlnit a prohýbat jako mořská hladina. Útes nad nimi skřípěl a vrzal. Crane políbil nevěstu a doufal, že bez ohledu na jeho předpověď se přehrady neprotrhnou, přestože věděl, že se to stejně stane.

Obloha potemněla, nade vším se tyčily nedohledné vrcholy Himalájského pohoří a v polovině jejich úbočí teď příroda rozehrála neustávající ohňostroj blesků. Všichni vyšli zpod baldachýnu, aby mohli sledovat úchvatnou podívanou. Právě v tom okamžiku se z Everestu odloupl plát kamene velký jako město a zřítil se do údolí hluboko pod ním.

„Nádherný svatební dar.“ Lanie objímala Cranea a sledovala děsivě krásné představení. „Je to fantastické.“

„První zemětřesení našeho malého,“ pousmál se Crane.

„Co budeš dělat, Crane, až se konečně splní tvůj sen a všechno tohle skončí?“

„Nevím.“ Ušklíbl se. „Třeba se dám na účetnictví?“

Údolí všude okolo nich sténala a úpěla - zvuk, jako když nehty škrábou po tabuli, milionkrát zesílený. Crane v něm téměř rozeznával vzlyky. Pláč ztracených a vyděšených.

Hosté se shýbali, dlaněmi si zakrývali uši, aby unikli narůstajícímu lomozu. Zvedl se vítr a divoce jim šlehal do tváří, bičoval oděv a vlasy ve vířícím běsnění. Spodní UV-štít se zhroutil, ale naštěstí pod ním právě nikdo nestál.

A pak se to stalo, přímo před jejich očima. Uprostřed vyjícího větru a jekotu umírajících skal se Everest otřásl a protáhl jako věkovitý stařec, kterým podle lidských měřítek také byl. Z jeho stěn se s hlasitým praskáním odlamovaly kusy kamene, jako když se v lese kácejí stromy, a s ohlušujícím rachotem se valily dolů po úbočí. A pak štít zčistajasna povyrostl. Šestimílová hora se najednou pozvedla, jako by se chtěla vydat na procházku, natáhla špici blíž k oblakům, pohltila náraz klouzající kontinentální masy a narostla, znovu mladá, nová, panensky nedotčená.

Celé to trvalo tři minuty. Tři minuty, během kterých se zcela změnila topografie planety. Tři minuty, ve kterých nejvyšší vrcholek Země povyrostl o plných padesát stop. Další člověk, který na něj vystoupí, stane o padesát stop výš, než stál sir Edmund Hillary na tom samém místě.

Uprostřed zkázy - zrození.

Sumi Chan postávala vedle Burta Hilla, který se cítil nesvůj v příliš těsném smokingu. Recepce byla v plném proudu. Burt podmračeně sledoval zábavu a připomínal cvičenou opičku, která ztratila svého flašinetáře. Hala horské chaty byla přecpaná k prasknutí, svatební dary se kupily kolem stolu a zaplňovaly malý konferenční sálek hned vedle. Profesionální řečníci pronášeli projevy ke všem, kdo byli ochotni naslouchat, nalévali se synteholem a postávali před krbem tak velkým, že se v něm dalo topit celými kládami namísto poleny.

„Devět stupňů Richtera,“ opakoval Hill. „Víc, než ve skutečnosti dokážou přesně změřit.“ Zavrtěl hlavou a znovu usrkl ze své

sklenice, která obsahovala směs alkoholu a dorphu. „Lidi tvrděj, že je to zázrak. Mrtvejch pořád ještě není ani pět set. Mohly to bejt stovky tisíc. Ty čtyry protržený přehrady zaplavily padesát měst.“

Sumi potřásla hlavou. „To už je pořádná hromada peněz.“

„Jo. Ale Liang tady do toho vrazí svoje prachy. Maj plný ruce práce, jak se o to tady perou s muslimama. Je tu spousta zákazníků.“

Sumi se napila vlastní, speciální dorphové směsi, která jediná jí v těchto dnech pomáhala zvládat společenské akce. „Už Crane ví, jak tohle zemětřesení dopadlo?“

„Ne, neví.“ Hill ukázal na Cranea, který tančil se svou ženou. „Poprvé v životě ten chlap myslí na něco jinýho než na zemětřesení. Sluší jim to, že jo?“

„Nevzpomínám si, že bych ho kdy předtím viděl tak šťastného.“

„To je tím, kámo, že předtím nikdy šťastnej nebyl,“ ujistil ji Hill. „Je to o strach.“

„O strach? Jak to?“

Hill se zatvářil přemítavě. Ztlumil hlas. „Když je člověk šťastnej, zapomíná se kouknout za sebe. Začne věřit lidem. Dělá chyby.“

Sumi zabloudila pohledem do dálky. „Jestli je to tak, jak říkáš, pak myslím, že už v životě žádnou chybu neudělám.“

Hill ji zpražil pohledem. „Mluvil jsem o Craneovi.“ Dopil svůj drink a prohlížel prázdnou sklenku proti světlu. „Jdu sehnat další životabudič.“

Dívala se, jak jeho široká záda mizí v davu, a uvědomila si, že právě ona patří mezi ty, kterým Burt nedůvěřuje. Samozřejmě, proč by taky měl? Stejně na tom nezáleží. Už brzy vyjde najevo, že Sumi Chan je větší podvodník, než si kdo z nich kdy pomyslel. Jen doufala, že tím neohrozí uskutečnění Craneova snu. Alespoň tolik mu chtěla dát, toužila napravit všechno, co způsobila.

„Strašně nerada piju sama.“ Vedle se znenadání vynořila Kate Mastersová. „A co vy?“

Sumi se nuceně pousmála. „Vaše společnost je pro mě potěšením.“

„Výborně. Co takhle recept na váš dorph?“

„To je moje tajemství.“

Ze své skrýše se vynořila skupina nepálských Šerpů a začala předvádět vír ohnivé akrobacie; mladíci metali salta v synkopickém rytmu, jeden přes druhého. Vše pro zábavu davu.

„Myslím, že máte hodně tajemství."

Sumi sebou bezděčně trhla. „Jak to?"

„Vážně o tom chcete mluvit?"

„Ano."

„Tak za prvé, nejste ten, za koho se vydáváte."

Sumi se zastavilo srdce. Cítila ho až v krku a do tváře se jí nahrnula krev. „Mýlíte se, já..."

„Znala jsem vaši matku," přerušila ji Mastersová. „WPA byla s vašimi rodiči v omezeném obchodním spojení, byli jsme partneři. Každý z nás na to tenkrát doplatil, vaši rodiče ze všech nejvíc. Vaše matka o vás pokaždé mluvila. Vždycky mi vadilo, že jste změnil svou minulost a zneuctil tak její jméno."

„Kdybych to neudělal, byla by to pro ni mnohem větší hanba," odpověděla Sumi s očima sklopenýma k zemi. „Věděla jste o tom, a přesto jste nikomu nic neřekla?"

„Doufala jsem, že jsme přátelé. Jsme?"

„Kromě Cranea jsem nikdy přítele neměl."

„A podívejte se, co jste mu provedl."

Sumi znovu překvapeně vzhlédla. „Jak...?"

„Dala jsem si dohromady dvě a dvě. Jsem chytrá holka."

„Ano," souhlasila Sumi. „Já taky."

Mastersová se na ni dál klidně dívala, ale v očích se jí něco změnilo. Byly náhle zkoumavé, pronikavé. „Myslíte to doslova?"

Sumi přikývla. „Pan Li to zjistil a přinutil mě změnit si původ. Aby se celý svět nedozvěděl o podvodu, kterého se dopustili mí rodiče, udělala jsem, co po mně chtěl."

„Ví ještě někdo..."

„Jen vy."

„Proč mi to říkáte?"

Sumi zhluboka nabrala dech. „Protože mám potíže. Já já... nejsem si jistá, co mám dělat. Potřebuju... pomoc."

Mastersová přepadla kupředu, jako by zakopla, rychlým pohybem hmátla Sumi do rozkroku a hned zase ruku stáhla a napřímila se. „Promiň, zlato. Já jsem z Missouri, u nás pořád platí ‘kdo neviděl, neuvěří‘. - Jaké máš potíže?“

„Podle zákona se prezident a viceprezident musí jednou ročně podrobit lékařské prohlídce. Dařilo se mi vyhýbat se tomu až příliš dlouho. Lékaři z Bílého domu už si o tom začínají povídat. Lidem nejde do hlavy, proč se tak vymlouvám. Věř mi, podobné debaty týkající se mé osoby mi zaručeně způsobí veliké problémy.“

„Proč právě já?“

„Nějak jsem vždycky cítila, že se ti dá důvěřovat. Nevím, jestli ti věřím úplně, ale určitě nevěřím doktorům z Bílého domu.“

„Musíš jít k jednomu z nich?“

Sumi zavrtěla hlavou. „Mám právo vyžádat si vlastního lékaře.“

„Fajn. Takže tím začneme.“

„Pomůžeš mi?“

„Hola, jsem tu za Politickou asociaci žen, vzpomínáš? Vítej do klubu, sestřičko.“ Upřímně Sumi objala.

„Děkuju.“ Sumi měla slzy na krajíčku.

Kate Mastersové se zablýsklo v očích. „Poděkuj mi, až budeš prezidentem,“ odpověděla.

Kapitola šestnáctá

KOMPRESNÍ NAMÁHÁNÍ

Válečná zóno, Los Angeles
29. července 2026, 2:10 hod.

„Tento návrh skýtá určité výhody a já ho zajisté uvážím," pronesl bratr Ishmael.

Abu Talib sklouzl hlouběji do židle. „Bratře Ishmaeli, dal jsem Tangovi své slovo," namítl.

„Tang," odfrkl Ishmael pohrdlivě. „Harpyje Mui Tsaa. Není nic víc než dvouportový chippie. A za koho jsi mluvil, Talibe?" Zachmuřeně se na něj díval přes stůl.

Seděli v malém, téměř klaustrofobickém bunkru, v němž většinu volné plochy zabíral dlouhý naleštěný stůl. Tuto pevnůstku umístěnou kdesi hluboko pod Zónou Talib nikdy předtím neviděl. Stěny byly obloženy pláty olova a těžké, vzduchotěsné dveře připomínaly průlezy na ponorkách.

Ze zdí se daly vyklopit kovové pryčny, každý kout vyplňovaly police a regály napěchované kanystry vody, konzervami a nejrůznějšími zásobami v zatavených plechovkách. Konstrukce a vybavení odpovídaly typickému vojenskému krytu.

Ishmael obešel stůl a naklonil se nad Talibem, tvář vzdálenou jen pár centimetrů od jeho obličeje. „Ptal jsem se, za koho jsi mluvil!" zasyčel zlobně. „Určitě ne za mě - a určitě ne za můj lid!"

Talib se naježil a vyskočil, židle se za ním převrhla a třeskla o podlahu. Martin Aziz rychle vyrazil a postavil se mezi oba rozvaděné muže.

„Bratře,“ mírnil Ishmaela, „Talibova dohoda s Tangem nám poskytuje téměř vše, co chceme, a jediné, co musíme na oplátku udělat, je zastavit násilné akce. Rozumíš?“

Ishmael odstrčil bratra stranou a postavil se Talibovi tváří v tvář. Oba se navzájem měřili očima. „Rozumím tomu, že moje metody nás dostaly tam, kde jsme teď položili jsme základní kámen nové vlasti a bílí se nám lísají k nohám a prosí nás o laskavost. Když už jsme se dostali tak daleko, proč bychom teď měli měnit způsob boje?“

„Zapomněls na budovy s ohnisky,“ namítl Talib. „Liang o nich ví a vyhrožuje, že je všechny odpojí!“

Ishmael máchl rukama v podrážděném gestu. „Ohniska, pořád jenom ohniska. Jako by o nic jiného nešlo.“ Zvedl obočí. „Tenkrát jsi s námi ještě nebyl, bratře, ale přežili jsme bez potíží i před tím, než jsme získali ohniskové budovy, které by nám dodávaly energii. Hrom aby do toho!“

Odvrátil se od Taliba, protáhl se kolem Martina Azize a stanul v čele stolu, pět metrů od nich. Udeřil dlaněmi o stůl a zabodl do Taliba planoucí oči. „A napadlo tě někdy, ty dubová hlavo, že kdyby se snad jednou pokusili odpojit nám energii, pravděpodobně bychom odpověděli totální migrací do New Caira? Představ si to, buď tak laskav. Představ si exodus v Memphisu, znásobený padesátkrát, který by tentokrát nemaskovalo žádné zemětřesení. Představ si boje. Krveprolití. Reakci veřejnosti.“

Talib si náhle připadal jako hlupák. „Na to jsem nikdy nepomyslel.“

„Ale tvůj bílý přítel Tang určitě ano! A tak máme ukončit boj, který nás dovedl až sem. A co skutečně dostaneme oplátkou? Jedině slib, že budou dál dělat to, co dělají - nic. Kdyby dospěli k názoru, že odpojením energetických zdrojů získají nějakou výhodu, věř mi, určitě by to s námi nekonzultovali.“

„Důvod, proč si to s námi nevyřídí pomocí ozbrojených sil, je prostý: jsme součástí této... této krajiny, jedním z vláken, ze kterých je upředena tato země. Kdyby všichni ostatní viděli, jak na nás vláda posílá vojsko, donutilo by je to začít myslet na sebe. Důkaz. Jednotky G odvolali z bojů kolem memphiské Zóny téměř okamžitě,

jen kvůli veřejnému mínění, a Liang se postaral, aby televizi ovládly záběry zemětřesení, ne pouti našich bratří.“

„Leonarde,“ ozval se Aziz měkce. „Nemohli bychom tuto nabídku přesto využít jako počátek smíru? Nemůžeme se pokusit vyjít jim vstříc? Jestliže jsou teď ochotni nechat nás žít vedle sebe, proč s nimi bojovat? Ve srážkách s G už zahynulo víc než tisíc bratří, a většinou to byly děti.“

„Mučedníci.“ Ishmael pokrčil rameny. „A já *vím*, kolik našich lidí zemřelo.“

Talib se vztyčil v plné výšce a napřímil se. Rezignoval už na svou práci v Nadaci a teď se chystal odstoupit z NOI. Co z něho bude? Člověk bez práce, bez jediného místečka, které by mohl nazývat domovem? „Bratře Ishmaeli,“ pronesl formálním tónem. „Vzhledem k nedostatku důvěry, kterou chováš k mé osobě, a k tomu, že moje práce by od dnešního dne byla zbytečná, se vší úctou žádám, abych byl zproštěn funkce mluvčího NOI.“

„Mohl by ses posadit, Abu?“ vzdychl Ishmael. „Ctím tvůj názor i práci, kterou jsi vykonal. Jsi pro nás nenahraditelný. S tím Tangem už to nějak uděláme, dobře? Říkal jsem - žádal jsem tě, aby sis sedl.“

Talib se posadil. „Pracoval jsem v New Cairu,“ řekl. „Masové přesídlení je neuskutečnitelné. Máme nedostatek ubytovacích prostor. Lidé, které vyháníme, mnoho věcí raději zničí, jen aby se nám nedostaly do rukou. Ti, kteří k nám přicházejí z měst, se musejí napřed naučit, jak obdělávat půdu, jak pracovat rukama. Přidej k tomu všemu dvacet milionů lidí a budeš mít takové problémy s vodou, potravinami a kanalizací, o jakých se ti nikdy ani nesnilo.“

„Já vím.“ Ishmael pokývl hlavou. „Nejsme ještě připraveni. Proto také uvažuji o dohodě, kterou dojednáváš s Tangem.“ Ishmael se otočil na Azize. „Mohl by sis také sednout? Jsem z tebe nervózní.“

„Žádám jen jediné,“ pokračoval, „aby nikdo nezneužíval mé autority. Na tom se snad shodneme?“

Oba muži přikývli současně.

„Dobře. Souhlasím s tím, že přesidlování do New Caira bude pokračovat jen pomalu. Napřed tedy zajistíme dokonalou soběstačnost první osady a odtud bude vyrůstat naše expanze.

Mimochodem, bratr Talib nám poskytl největší službu tím, že přinesl zprávu o tom, co je Craneovým konečným cílem: využít jaderné bomby ke spojení kontinentálních mas. Na Cranea se zaměříme v prvé řadě.“

„Proč?“ podivil se Talib. „Nikdy se mu nepodaří získat přístup k nukleárnímu materiálu, ani povolení k něčemu takovému.“

Ishmael na něho pohlédl shovívavě jako na nerozumné dítě. S blahosklonným úsměvem se pohodlně uvelebil v židli, položil lokty na stůl a špičky prstů opřel o sebe. „Pořád nechápu, jak je možné, žes pracoval tak blízko toho muže a přesto nejsi schopen rozpoznat, jakou má moc.“

„Jeho moc je skrytá v jeho šílenství,“ odpověděl Talib.

„Jeho síla vyrůstá z pevných obrysů jeho vize,“ opravil ho Ishmael. „Ze stejného zdroje, odkud pramení i má síla.“

„Ztratil pevnou půdu pod nohama,“ odporoval Talib.

„Crane si najde cestu. A bude na nás, abychom ho zastavili. Crane je můj Satan, Abu. Rád bych, abychom si rozuměli. On je ta největší bitva, kterou kdy vybojuji. Jak řekl Mohammed o obyvatelích Mekky: ‘Přestože mi vložili slunce do pravé ruky a měsíc do levé, aby mě odvrátili od mého počínání, přesto neustanu, dokud Pán nedovede svou svatou při k vítězství, nebo dokud nezahynu v Jeho jméně.‘ - Slibte mi, že kdybych se toho nedožil, vy ostatní půjdete dál v mých stopách.“

„Přísahám, že dokud budu dýchat, budu stále Craneovi v patách,“ pronesl Talib.

„Já také,“ přidal se Aziz.

„Dobře. Právě Crane nám nakonec poskytne klíč od naší domoviny. Zatím ještě nevím jak, ale vidím to před sebou stejně jasně, jako vidím svou vlastní smrt, která mě volá. - Máme vyřídit ještě nějaké záležitosti, které by se týkaly vnějšího světa?“

Talib sklopil oči a odkašlal si. „Se vší úctou a vážností...“ hlas se mu zadrhl „...rád bych požádal o svolení k sňatku s tvojí sestrou.“

„Spojenectví,“ přikývl Ishmael. „Už víc netoužíš po Craneově ženě?“

„Byl jsem blázen.“

„Ano, byl," přitakal Ishmael. Vstal a přešel k Talibovi. „Ale už nejsi." Také Talib se zvedl; oba muži se objali. „Vítej do naší rodiny. Teď budeme skutečnými bratry." Políbil Taliba na obě tváře. S úsměvem pak řekl: „Dovol mi, abych vyhledal Khadijah a dovedl ji k tobě. Musíme to oslavit."

Ve skutečnosti mohl Mohammed Ishmael někoho poslat, aby sestru přivedl, ale potřeboval být chvíli sám. Věděl, že Talib je dobrý člověk, který se stává i dobrým muslimem, ale přes to, že přistoupil k islámu, Abu ještě ani nezačal chápat, jak má správný muslim jednat s nevěřícími. Ishmael věděl, že bude muset svého nového bratra pozorně střežit - zvláště proto, že Crane vtahoval Taliba i jeho samého do sítě, která nakonec všechny tři polapí do svých osidel a navždy změní jejich osudy. Už teď cítil, jak se její vlákna okolo něj stahují. V koutcích očí ho tlačily slzy. Stejně jako Mojžíš, i on sám ještě z dálky spatří zaslíbenou zemi, ale nebude žít dost dlouho, aby do ní mohl vstoupit.

Venku na chodbě, tváří ke stěně, aby ho nikdo neviděl, plakal sám nad sebou, a pak proklínal svou slabost. Jedině slova Prorokova mu přinášela útěchu. „Procházej světem jako poutník nebo jako kolemjdoucí, a považuj sám sebe za jednoho z mrtvých."

A tak se staň.

Silver Spring, Maryland
13. srpna 2026, 16:23 hod.

Sumi Chan sledovala monitor bezpečnostní kamery a viděla, jak se na přistávací plochu lehce snesl vrtulník. Z jeho útrob pružně vyskočila Kate Mastersová a za ní sešplhal starší muž s lékařským kufříkem. Reflektory kolem plochy zaplály, světlo sklouzlo po blýskavých flitrech, našitých na jejích jasně rudých přiléhavých šatech, a na okamžik proměnilo Kate Mastersovou v postavu z čínské opery, jaké se hrají o festivalových nocích.

Sumi se dívala, jak oba příchozí míří k výtahu. Pociťovala nesmírný neklid. Nikdy dřív se se svým tajemstvím nikomu

nesvěřila, ani Craneovi ne. Teď tedy pozná, jakou cenu bude muset zaplatit za to, že se rozhodla důvěřovat Kate Mastersové.

Návštěvníci zmizeli z obrazovky a Sumi přepnula na kameru umístěnou ve výtahu. Dveře se právě otevřely a Mastersová s cizím lékařem vkročili dovnitř. Kate okamžitě objevila kameru v horním rohu, použila její čočku jako zrcadlo a upravila si vlasy. „Doufám, že tyhle záběry se budou v archivu dobře vyjímat!“ Stáhla si široký výstřih o centimetr níž a významně zamrkala.

Soukromá rezidence viceprezidenta Spojených států se nacházela v Silver Spring v Marylandu, jen pár minut od hlavního města. Celý dům byl umístěn v podzemí a zabezpečen elektronicky, takže poskytoval dokonalou ochranu bez zbytečných výdajů na ozbrojené stráže. Sumi už objevila dobře desítku způsobů, jak elektronický systém obelstít, ale na tom v podstatě nezáleželo. Nikdo v celé historii USA se nikdy nepokusil zaútočit na viceprezidenta. Měli příliš malou moc a byli příliš snadno nahraditelní.

Stiskla tlačítko ovládající zámek dveří a rychle prošla malým, ale elegantním domkem v tradičním čínském stylu, s okny obrácenými do holoprojekce provincie Henan, kde vyrůstala - zvlněná úrodná pahorkatina, rolníci obdělávající půdu, v dálce se leskla hladina řeky Chuang-Che, mírně plynoucí od západu na východ. Během celého roku mohla přihlížet, jak vyrůstají a dozrávají dvě hlavní plodiny, jak lidé sejí a sklízejí. Iluze byla dokonalá, včetně tajfunů na jaře a vražedných mrazů v zimě.

Dveře výtahu se rozevřely do obývacího pokoje. Mastersová vtrhla dovnitř a objala Sumi na přivítanou. „Všechna ta bezpečnostní opatření jsou vážně strašně vzrušující.“

„Začínám mít trému,“ zašeptala jí Sumi do ucha. „Ten doktor... Jak víš, že mu můžeme důvěřovat?“

Kate neskrývala úsměv. Napřímila se. „Pane viceprezidente, dovolte, abych vám představila svého otce. Doktor Ben Masters.“

„Rád vás poznávám.“ Štíhlý šedivějící lékař potřásl Sumi rukou. Kámen jí spadl ze srdce. Měla vědět, že Kate Mastersová zařídí vše naprosto dokonale. „Katie mi říkala, že máte něco jako rodový problém.“

Sumi přikývla. „Nechci, aby se dozvěděli, že jsem žena.“ Z jejích úst ta slova zněla podivně a nezvykle.

„Podám zprávu pouze o vašem zdravotním stavu.“ Na lékařově vrásčité tváři bylo znát, že se mu ulevilo. „Nedělám průzkum veřejného mínění. - Jak je to dlouho, co jste naposledy byl... byla na prohlídce?“

„Naposled než jsem odjela z Číny, před deseti lety.“

„Tak dobrá.“ Doktor ukázal na svůj kufřík. „Kde bych se mohl rozložit?“

„Na konci chodby je pokoj pro hosty. Bude to vyhovovat?“

„Bez obav. Dejte mi pár minut, abych se připravil.“ Zmizel mezi dveřmi a Sumi se obrátila k Mastersové.

Kate zvedla ruku a rozcuchala Sumi hladce ulíznuté černé vlasy, nechala je nad čelem a kolem spánků volně splývat v drobných pramíncích. Při pohledu na své dílo se spokojeně usmála, jako by teprve teď mohla Sumi skutečně brát jako ženu.

„Hotovo!“ ozval se lékař z malé ložnice.

„Už jdu!“ zavolala Sumi v odpověď, ale Kate ji zarazila. „Posaď se na chvilku. Chci se tě zeptat na něco osobního.“

„Máš na mysli sex, je to tak?“ Sumi cítila, jak se v ní bezděčně něco sevřelo. „Řeknu ti totéž, co jsem řekla panu Li. Musela jsem takové touhy v zárodku potlačovat, abych uchovala své přestrojení v tajnosti.“

„Jsi asexuální?“

„Ne.“

„Máš ráda kluky nebo holky?“

„Ženy mě nepřitahují. Proč se mě na to ptáš?“

„Prima. Jací muži se ti líbí?“

„Kate.“ Sumi neklidně poposedla. „Co má tohle znamenat?“

„Jen odpověz. Jaký typ mužů tě přitahuje? Dravci, mladí hřebečkové? Svalovci?“

„Ne.“ Sumi se musela smát. „To je hloupost. Jako nějaká hra.“

„Hraj se mnou. Jací muži?“

„Já nevím... inteligentní. Někdo, kdo by mě duševně pozvedl. Ve středním věku... kdo už má bláznivá léta za sebou. Silný, ale zranitelný. Sebejistý, ale otevřený diskusi...“

„Popisuješ Cranea.“

„Cože?“

„To, cos říkala... Mluvíš o Craneovi.“

Sumi ucouvla a zakryla si ústa dlaní.

„Ty ho máš ráda, viď?“

Sumi zalapala po dechu a odvrátila se. Teď už Kate znala všechna její tajemství.

Rusovlasá žena ji zezadu objala, položila jí hlavu na rameno. „Je mi to tak líto, zlato.“ Jemně Sumi otočila tváří k sobě. „Něco pro tebe mám.“

Držela na dlani plochý kousek kovu s úzkou štěrbinou uprostřed a s dvojicí třípalcových vývodů připojených na každé straně.

„Mozkový port?“

„Táta ti ho může zavést během pěti minut. Věř mi. Pomůže ti to vyřešit tvé sexuální problémy.“

„Kdo říká, že mám nějaké problémy?“ ohradila se Sumi prudce. „Já nejsem žádná chippie, Kate.“

„Já taky ne.“ Odhrnula stranou záplavu vlasů a ukázala Sumi vlastní port, těsně za levým uchem. „Jsem normální holka. Když nic nevychází, užiju si. Když je legrace, užiju si. Většinou jsou všechny stejné. Věř mi, zlato. Dokážu zařídit, že budeš žít normální sexuální život a přitom nikdy nepoznáš muže. Pět minut tvého drahocenného času. Pod vlasy, kde to nikdo neuvidí, pokud sama nebudeš chtít.“

Sumi Chan na ni zírala široce rozevřenýma očima.

V provincii Henan pršelo. Za okny ložnice padal těžký déšť hnaný chladným, vlhkým, ponurým vichrem. Sumi nerozsvítila. Pokoj ozařovaly jen občasné blesky, které protínaly holografickou oblohu.

Lehká bolest hlavy jí připomínala čip, který spočíval v malé krabičce na nočním stolku opodál. Lékařská prohlídka proběhla bez obtíží a chirurgický zásah trval opravdu jen pět minut, přičemž většinu toho času zabralo vyholení necelý palec dlouhého proužku

kůže na lebce, kde měl být umístěn port. Pak lokální umrtvení a krátký řez, do kterého Ben Masters zasunul konektory. Byly ostré, velmi ostré. Stačilo několik úderů malého kladívka, aby projely svaly i kostí. Jakmile hroty pronikly lebkou, stačilo jediné klepnutí a zabořily se hluboko do mozku.

Vůbec to nebolelo.

Další záblesk osvítil ložnici. Sumi se obrátila na bok a pohlédla na krabičku s čipem, ke které byla drobným řetízkem připevněná pinzeta. Podle Kate nebylo důvodu, proč by to nemohla vyzkoušet hned.

Posadila se. Hedvábné pyžamo zašustilo o přikrývky, když shodila nohy na podlahu a vzala krabičku do ruky. Otevřela ji a pinzetou vyndala čip. Drobnými prsty nahmátla čerstvý port a zasunula čip dovnitř. Hladce vklouzl do štěrbiny a jeho aktivaci ohlásil slabý bzučivý zvuk, který slyšela jen ona sama.

Chvíli vyčkávala, pak se rozhlédla po místnosti. Nic se nedělo. Žádné halucinace, žádné zářivé barvy, žádné nové dimenze. Znovu ulehla, trochu zklamaná, přetáhla přes sebe pokrývku a sledovala hru stínů na stropě.

V tu chvíli zaslechla tichý zvuk. Ťukání. Někdo klepal na dveře jejího pokoje. Přitáhla si pokrývky až k bradě. „Kdo je to?“

Dveře se otevřely a vešel muž se svící v ruce. „Přinesl jsem světlo,“ řekl čínsky. „Myslel jsem, že z té bouřky budeš mít možná strach.“

Srdce jí divoce bušilo. Když přistoupil blíž, zatápala rukou po tlačítku bezpečnostního signálu, přestože už bylo pozdě na to, aby ji někdo zachránil. Jak jen se dostal dovnitř?

„Byl jsem tu stále,“ odpověděl na její nevyslovenou otázku.

„Kdo jsi?“

„Kdo nebo co?“ Postavil svícen na noční stolek a usedl na lůžko vedl ní. Cítila, jak se kolenem dotkl její nohy. Shlížel na ni bezelstným pohledem. Natáhla prsty ke svíčce, tak blízko, až ucítila sálající teplo.

„Začněme tím, kdo jsi.“

„Nemám jméno. Pojmenuj mě.“

„Tak tedy co. Co jsi?“

„Řekl bych, že jsem tvůj ideální muž,“ odpověděl. „Žil jsem v tvém mozku od chvíle, co ti starý pán implantoval driver. Připadá mi, že jsem kombinací Lewise Cranea, tvého otce a učitele z gymnázia, do kterého jsi byla tenkrát zamilovaná. Jmenoval se Weng.“

„Pan Weng,“ vydechla a skryla tvář v dlaních, rudá studem. „Nepomyslela jsem na něho už...“

„Myslela jsi na něho dnes odpoledne, když se Kate ptala, jací muži se ti líbí.“

„Proč jsi tady?“

„Abych se stal tvým milencem, Sumi, pokud budeš chtít. Nebo přítelem, jestli o milence nestojíš - i když musím dodat, že by ses připravovala o neuvěřitelné požitky. Tohle je velmi dobrý čip. Cítím se téměř jako živý.“

„Ale ve skutečnosti tady přece... nejsi. Myslím fyzicky.“

„Tvůj mozek si myslí, že ano. To mi úplně stačí.“

Zvedl ruku a pohladil ji po stehně. Napětí, které cítila, začínalo odplývat. S vědomím, že si sama vytváří svého milence, bylo všechno nějak snazší. Žádný strach. Nebylo čeho se bát.

„Budu ti říkat Paul,“ rozhodla se.

„Dobře.“ Dotkl se dlaní její tváře a ten dotyk jako by vysílal do celého jejího těla elektrizující impulsy. „Ale proč Paul?“

Pohlédla na něho široce rozevřenýma očima. „Protože neznám nikoho, kdo by se jmenoval Paul.“ Oba se rozesmáli.

Objal ji a přitiskl k sobě. Cítila ostrou vůni jeho vody po holení, drsný dotek vlnitých vlasů.

„Miluju tě, Sumi,“ zašeptal.

„Já vím,“ odpověděla. Po tvářích jí stékaly slzy. „Já vím.“

Válečná zóna, Los Angeles
17. prosince 2026, 19:03 hod.

Abu Talib seděl s Khadijah vzadu ve velkém konferenčním sále, nohy natažené před sebe, hlavu zvrácenou dozadu. Byl unavený,

unavený do morku kostí. Před pěti měsíci ukončil jednání s Tangem a uzavřel dohodu, na kterou byl hrdý - a která mu také připravila nejednu bezesnou noc. Výměnou za souhlas NOI s ukončením krvavých střetů a demonstrací zástupci Liang Int. přislíbili uspořádat celonárodní referendum, ve kterém by občané Spojených států vyjádřili svůj názor na požadavek nové domoviny pro Národy islámu. A dnes tedy nastal ten dlouho očekávaný večer, večer voleb.

V sále se sešlo více než třicet lidí, postávali podél stěn a sledovali široké obrazovky, na nichž běžely výsledky hlasování ve městech, která měla Válečnou zónu. V přední části místnosti, ostatně té samé, kam Taliba dovedli oné první noci, kterou strávil v podzemí - někdy před milionem let, pomyslel si - stáli vedle sebe Mohammed Ishmael a Martin Aziz. Černý plášť vedle bílého, den a noc: Dva muži naprosto jednotní ve svém cíli a diametrálně odlišní, pokud šlo o metody, jak cíle dosáhnout. Dívali se na velkou obrazovku upevněnou na přední stěně. Khadijah seděla vedle Taliba, hlavu položenou na jeho rameni, únavou schoulená do klubíčka. Talib ji políbil na čelo.

Uvažoval nad tím, co asi udělá bratr Ishmael, jestliže hlasování nevyzní v jejich prospěch. Během uplynulých pěti měsíců se Martin Aziz se svým bratrem denně přel a vystupoval proti násilí v obsazených oblastech. Celých pět měsíců, den po dni, přesvědčoval Ishmaela, aby nezačínal znovu s ozbrojeným bojem a namísto toho se spokojil s fází „vzdělávání veřejnosti“, kterou Aziz skvěle zorganizoval a Talib vedl. Talibovým úkolem bylo pronášet projevy a zúčastňovat se všech televizních pořadů, do kterých ho kdo pozval, vytrvale přesvědčovat veřejnost o tom, že NOI je mírumilovná organizace plně oddaná jedinému cíli: vytvořit islámský stát a zasazovat se o všeobecné bratrství mezi lidmi.

Pracoval naplno celých pět měsíců, vědu úplně odsunul stranou, program každého dne měl nabitý k prasknutí. Dokonce ani diplomatickým povinnostem spojeným s řízením New Caira nevěnoval příliš mnoho pozornosti. Začínal ztrácet orientaci, nevěděl ani, ve kterém městě zrovna je, opakoval dokola stále totéž. Úplně ho

to vyčerpalo, a taky to byl zpropadeně nevhodný způsob, jak začínat manželství.

Ve stejné době začal Aziz s organizováním mírumilovných demonstrací mimo Zóny, kterým říkal „informační nájezdy“. Uvažoval asi tak, že Ishmael získal všeobecnou pozornost skutečnými nájezdy, a je tedy načase získat také sympatie a snad i hlasy lidí prostřednictvím osvěty a vzdělávání.

„Proč jste s bratrem oba tak nervózní?“ zeptala se Khadijah. „Copak nevyhráváme?“

„Prozatím,“ odpověděl Talib. „Nejsi zvyklá na to, jak to při volbách chodí. Během dne obyčejně hlasuje jen velmi málo lidí. Většinou čekají, až se vrátí domů z práce a dostanou se k televizi, sledují poslední projevy politiků. Volby jsou pro ně jen další druh zábavy.“

Spíš vycítil než uslyšel, jak Khadijah náhle prudce nabrala dech. Ukázala na obrazovku v rohu místnosti. Otočil se tam a spatřil Cranea. Po jeho boku stála Lanie v pokročilém těhotenství. Proužek na spodním okraji obrazovky určoval audiosignál M. Přepojil na něj a zachytil poslední slova Craneova projevu. „...a to je jen jeden z důvodů, proč já i moje žena podporujeme požadavek NOI. Dáváme své hlasy myšlence nové vlasti. Doufáme, že vy učiníte totéž.“

Talib zůstal jako solný sloup, překvapen, téměř šokován. Pak rychle odpojil audio. Jak má na tohle reagovat - kromě toho, že pošle Craneovi E-mailem poděkování za podporu? Crane v těchto dnech zaujímal pozici triumfujícího hrdiny, každý jeho krok přenášela televize. Záběry ze svatby v Himalájích zaplnily desítky hodin vysílacího času. Ale kromě podobných klípků a snímků z rodinného alba se Talib o něm a o Lanie příliš nedozvěděl - nic o jejich práci, o připravovaných projektech. I ve vědeckých kruzích vládlo mlčení, přestože zaslechl, že se něco chystá, že se Crane pustil do něčeho nového. Abu měl však příliš málo času, než aby mohl podrobně sledovat, co se děje... a žádné starosti si nepřipouštěl. Nemohl to být ten plán se svářením litosférických desek. Crane byl od memphiské sázky dost bohatý, aby něco takového dokázal dát dohromady, ale

nikdy se mu nemohlo podařit získat souhlas potřebný k hlubinným vrtům, natož přístup k jadernému materiálu. Přesto...“

Khadijah mu prudce zatřásla ramenem. „Co je to s tebou?“ dožadovala se. „Jsi rozrušený. Vadí ti, že jsi viděl bílou ženu obtěžkanou Craneovým dítětem?“

„Ne,“ zalhal. „To všechno je minulost.“

„Ale chtěl bys mít děti... syny, je to tak?“ Zvedla hlavu a dívala se mu přímo do očí.

„Ano,“ přitakal, „to bych moc rád.“

„To je dobře,“ odpověděla věcně. „Protože budeš jednoho mít. Zplodila jsem ti syna, který bude vládnout New Cairu.“

„Cože?“

V očích jí hrálo. „Slyšel jsi. Neměl bys být překvapený. Snažili jsme se dost a dost.“

Sevřel ji v náručí, zaplaven pocitem hořkosladké euforie. „To je nádherné. Kdy?“

„V červnu. Příští červen.“

„Víš, že je to chlapec? Byla jsi na testech?“

„Nepotřebuji žádné testy. Zplodím chlapce pro svatou věc islámu. Ženy z mého rodu mají velice silnou vůli.“

„Talibe!“ křikl Ishmael. „Zapni si sakra audio!“

Talib políbil Khadijah a celý rozechvělý se napojil na linku V.

„Khadijah je v jiném stavu!“ oznámil všem. Ze shromáždění se ozvaly pochvalné výkřiky.

„Budeme se modlit, aby to byl chlapec,“ opáčil Ishmael. „Mohl by ses teď laskavě podívat na obrazovku?“

Talib poslechl a to, co uviděl, ho nepřekvapilo. V levé polovině obrazu se míhaly záběry vnějšího perimetru ohrazujícího losangelskou Zónu. Její obyvatelé, dospělí i děti, stáli společně před bránou, každý držel v ruce svíci. Zpívali. V pravé části obrazovky naskakovaly výsledky hlasování. NOI prohrávala.

„Prohráváme a naši lidé podle přání mého bratra zpívají *černošské spirituály*!“ Ishmael pozvedl paže k nebi. „Jako potulní žebráci!“

„Nezapomeň na jinou věc,“ uklidňoval ho Talib. „Přece jsme věděli, že v některých oblastech prohrajeme.“

„Seattle klesl o jedno procento,“ přerušil je jeden z operátorů. „Phoenix o dvě procenta.“

„Ztrácíme vedení v New Yorku!“

„Tady to máme,“ pronesl Ishmael ponuře.

Talib se zadíval na sloupce čísel. Poměry hlasů kolísaly a měnily se v jejich neprospěch.

„Kdo má na starosti Detroit?“ křikl Ishmael do všeobecného zmatku.

„Já, pane,“ ozval se muž, který stál poblíž Taliba. Abu už byl na nohou a Khadijah také vstávala.

„Ne!“ Aziz chytil Ishmaela za paži. „To nemůžeš udělat!“

Ishmael se mu vytrhl a plivl na podlahu. „Tohle je výsledek toho, že jsem tě poslouchal.“ Obrátil se na operátora. „Akci v Detroitu řídí bratr Eliáš?“

„Ano, pane.“

„Řekni mu, ať jim trochu zatopí, bratře.“

Aziz už přepojil signál z Detroitu na hlavní obrazovku. Talib viděl, jak Ishmaelův rozkaz dorazil k davu. Lidé okamžitě přestali zpívat a začali zapálené svíce házet na hlídky FPF, seřazené ve vzdálenosti padesáti yardů.

S křikem „Alláh je veliký!“ se rozeběhli k okraji Zóny. Sbírali kamení, ale teprve když se po asfaltu rozlil oblak slzného plynu, nastoupila skutečná artilerie.

„Zbraně!“ zvolal Aziz. „Co to děláš?“

„To, co jsem měl udělat už dávno,“ odsekl Ishmael. „V tuto chvíli je to jediná možnost. Snad se nám podaří odlákat dostatek diváků od volebních tlačítek. Třeba vedení udržíme. Zalarmujte Miami!“

„Detroit jde rychle dolů,“ ozval se operátor. „Ztrácíme už celých pět procent.“

„Řekněte jim, ať vydrží.“ Ishmael dlouhými rychlými kroky přecházel po místnosti. Ukázal na muže, který pracoval stranou u malého monitoru. „Jak to vypadá celkově?“

„Stále ještě vítězíme ve městech, kde nemáme žádné zastoupení,“ odpověděl operátor přes audio.

„Bratře,“ ozval se po něm tichý Azizův hlas. „Co se týče Detroitu...“

„Okamžitě přerušte akci v Detroitu.“ Ishmael, hluboce zamračený, se zastavil uprostřed horečné aktivity, která zaplňovala celý sál. Muži u obrazovek a přijímacích stanic měli plné ruce práce. „Ukončete všechny operace,“ přikázal. Místnost znenadání ztichla, oči všech se obrátily na něho.

Rozkaz se rychle šířil. Zpěváci přerušili svá rozjímání za svitu svíček, detroitští rváči už zmizeli za ochrannou zdí.

„A co teď“ zeptal se Aziz.

„Ty máš odvahu položit mi takovou otázku?“ Ishmael zabodl prst bratrovi do prsou. „Prohrajeme, a je to tvoje vina.“ Ukázal na Taliba. „A také tvoje.“

„Násilnosti nejsou řešení, bratře. Snažně tě prosím, abys zachoval mír.“

„Ne!“ vykřikl Ishmael. Prudce se odvrátil od bratra a razil si cestu davem. Bez jediného ohlédnutí vyšel bočními dveřmi ven.

Kapitola sedmnáctá

SALTONSKÁ PÁNEV

Projekt Imperial Halley
Bombay Beach, Kalifornie
15. června 2028, 11:00 hod.

Lewis Crane zvedl helikoptéru prudce mezi nadýchané oblaky, sněžně bílé proti zářivě hluboké modři oblohy, pak rychle sklopil nos stroje dolů. Charlie, kterému za dva dny mělo být právě osmnáct měsíců, zatleskal ručkama a zachichotal se. Seděl Lanie na kolenou, v drobném klíně ohromného, žlutého plyšového slona.

„Víš, co jsou mraky, Charlie?“ Crane zabočil k jihu, mířil na území Projektu. „Je to voda.“

Charlie vyloudil bublavý zvuk. Zdálo se, že své rodiče zbožňuje a působí jim potěšení tím, že pozorně naslouchá každému jejich slovu - a často pak odpovídá plynulým proudem dětského žvatlání.

„A kolikpak asi váží mrak?“

Chlapec vykulil oči, zvědavé a oříškové, jako měla Lanie. Rozhlédl se po obloze, jako by přesně chápal všechno, co mu otec povídá. Teprve se učil mluvit. Namířil buclatý prstík a zabreptal: „Mlak.“

„Správně, kamaráde,“ pochválil ho Crane. „Mrak. Vsadím se, že si myslíš, že mraky neváží vůbec nic... Jako pavučina. Ale opravdu veliký mrak je hrozně těžký. Možná deset milionů liber. Veliký. Hodně veliký, správně?“

„Veliký,“ opakoval vzrušeně Charlie. Rozpřáhl ručky, ukázal na vycpanou hračku. „Slon - slon.“

„Přesně tak," kýval Crane nadšeně. „Možná dva sloni." Celý rozzářený se ohlédl po Lanie. „Slyšelas to? Dvě nová slova - mrak a slon - a už dokáže srovnávat velikost!"

Lanie se tiše zasmála. Uhlazovala Charliemu vlasy a odolala pokušení Cranea trochu poškádlit. No co, hrome, Charlie byl opravdu chytrý, možná ještě ne dost zralý na to, aby ve Stockholmu pronášel děkovný projev, ale Crane na něho mohl být právem pyšný. Měl Charlieho hrozně rád. A ukázal se být skvělým otcem.

A co je nejdůležitější, pomyslela si, Charlie je milý, zvídavý a citlivý. Chlapec, jako by jí četl myšlenky, se právě otočil a vtiskl jí na bradu vlhkou pusinku. Smála se. O pár set metrů níž pod nimi se vynořily první budovy Projektu.

Okolo brány se jako obvykle tlačili demonstranti. Postávali tu od chvíle, co se začalo s prvními vrty, a to bylo jen pár dní po Charlieho narození. Mohammed Ishmael rozšířil dosah protestů a demonstrací organizovaných NOI a přibylo i násilných akcí. Oficiálním důvodem, proč NOI střežila Northwest Gemstone dnem i nocí, byla podle něj snaha zabránit Craneovi, aby se pokusil „uskutečnit své šílené plány a způsobit jadernou katastrofu jen proto, že chce zamezit vzniku zemětřesení". Tato informace, jak Lanie i Crane dobře věděli, mohla pocházet jen z jediného zdroje - od Dana Newcomba. Nebo spíš Abu Taliba, jak si teď říkal.

Už když Dan rezignoval na své místo v Nadaci, obávali se, že zveřejní, co je mu známo o Craneových plánech. Překvapilo je jen to, že váhal tak dlouho... nebo že mu tak dlouho trvalo, než se dozvěděl o Northwest Gemstone a dal si dvě a dvě dohromady. Prozatím veřejnosti nelhali. Vlastně vůbec neučinili žádné veřejné prohlášení. Ale nemuseli lhát, protože lidé nebyli příliš nakloněni věřit obviňování, které pocházelo od NOI. Poté, co organizace Národy islámu prohrála referendum o vzniku samostatného islámského státu v USA, do jejího čela se prodral Mohammed Ishmael a často zastiňoval Dana počtem i zřejmou důležitostí projevů a televizních vystoupení i řečnickými výkony před shromážděními muslimů. Nebylo pochyb o tom, že to byl právě Mohammed Ishmael, kdo vrátil NOI na válečnou stezku teroristických útoků.

Válečné zóny se vzbouřily všechny najednou a začaly pořádat výpady do hostitelských měst - na denním pořádku byly sebevražedné bombové atentáty, auta plná ozbrojenců s automaty, kteří pobíjeli každého, kdo měl tu smůlu, že se objevil na ulici. Guerillová válka ve městech vypukla v plném rozsahu.

A pokaždé, když došlo k další přestřelce nebo k dalšímu výbuchu, Mohammed Ishmael se ihned přihlásil k zodpovědnosti za provedenou akci a znovu opakoval, že teror ustane v okamžiku, kdy Národy islámu získají právo na svou domovinu - a vláda zastaví Craneovy pokusy.

Liang Int. podporovala projekt dál, částečně proto, že si nemohla dovolit ztratit tvář před Yo-Yu, jejíž nové logo, krvavě rudá písmena YOU, jako by promlouvalo přímo k řadovému občanu. Yo-Yu se stala fenoménem své doby. Jejich čipy byly stále dokonalejší a dokázaly vytvářet takové efekty, že mozek už nebyl schopen rozlišovat mezi iluzí a realitou. Dostali se tak daleko, že pokusy pana Tanga konkurovat Yo-Yu podobnými čipy žalostně selhávaly vinou podřadné kvality výrobků firmy Liang.. Mezera v technologickém vývoji byla příliš propastná, a Yo-Yu si svá tajemství střežila velice pečlivě.

Pak tu bylo údolí řeky Mississippi. Koncern Yo-Yu, posilněný přílivem čipového kapitálu - protože čipy na trhu skutečně vytlačovaly dorph - nabídl svému konkurentovi za celé území odstupné a Liang nabídku přijal. Mui byl potěšen, protože díky tomu mohla Liang Int. America v kalendářním roce 2027 vykázat aktivní bilanci. Yo-Yu pak začal do celého Středozápadu cpát peníze a oblast ožila. Okolí Mississippi se změnilo v rychle se rozvíjející království hraničářů, kam ze všech stran proudili bezprávní a nemajetní a zaujímali místa těch, kteří odešli po zemětřesení a vytrvalých dotřesech.

Lidé, kteří se tu usadili, byli divocí a uznávali jen své vlastní zákony. Zrodil se nový Divoký západ, který přál rychlému zbohatnutí a výhodnému obchodu, a Yo-Yu tak získala základnu ve stěžejních odvětvích, přesně takovou, jakou právě potřebovala: půdu,

lesy, chemické závody, zemědělství. Teď mohla skutečně zaútočit na hroutící se Liang Int.

A získala si také přízeň voličů. Nejúspěšnějším plánem, jaký kdy spatřil světlo světa, se z hlediska vztahů s veřejností stal projekt regenerace ozonové vrstvy, záměr, který Yo-Yu převzala od Liang Int. Podařilo se jim obnovit dvacet sedm procent ozonu a pomohli tak všem bez rozdílu, aniž by jim někdo musel zaplatit jediný cent. Lidé mohli znovu vycházet na slunce beze strachu z rakoviny kůže. Stromy, které byly dávno považovány za odumřelé, se začínaly znovu zelenat. V doplňujících volbách získal Yo-Yu ve Sněmovně reprezentantů 89 křesel, takže bylo nastoleno něco jako politická rovnováha, a Kongres po dlouhé době zase jednou projednával skutečně významné otázky.

Vrtulník přelétal nad davem demonstrantů. Tváře obrácené vzhůru k němu vysílaly kletby, objevily se hrozící zaťaté pěsti. Crane přepnul na vnější reproduktor. „Jste na soukromém pozemku. Okamžitě opusťte tuto oblast.“ Charlie se znovu radostně zasmál a zatleskal, když uslyšel hromově se rozléhající hlas svého otce. „Opakuji, ihned opusťte tuto oblast. Za několik minut bude zahájen cvičný útok spojený s rozprašováním smrtící chemikálie. Ihned odejděte.“

Zdvihl vrtulník do výše a viděl, jak se dav pod ním začíná rozbíhat. Navázal spojení s operačním centrem Projektu. „Zapněte sprinklery.“ Rozesmáli se, když z ústí hadic vytryskla obyčejná voda a zmáčela lidi kolem. Rozprchli se do všech stran, klopýtali a dusili se, lapali po dechu, sraženi na kolena silou sugesce. Crane svůj žertík každých pár dní obměňoval, aby se příliš nerozkřiklo, o co jde.

Přelétli deset stop vysoký plot, hrstka příslušníků FPF, kteří Projekt střežili, na ně cestou zamávala. Přes všechny své výhrůžky se Mohammed Ishmael nikdy nepokusil o přímý útok. Možná měl strach pustit se do akce tak daleko od své základny ve Válečné zóně. Nebo se možná obával, že mluvil pravdu, když tvrdil, že se v táboře zpracovává jaderný materiál.

„On ti říkal, že to stroje nezvládnou?“ vzpomněla si Lanie, když přelétali plot. K hlavní budově jim zbývalo posledních pět mil.

„Pan Panatopoulos je velice rozčilený. Přeje si, abychom posunuli termín dokončení.“

„To není nic nového. Vždycky fňuká víc než deset ostatních dohromady.“

„V tom je Panyho silná stránka, lásko. Jeho tvořivý příspěvek k rozvoji světa. Svým způsobem by mi to chybělo, kdyby se změnil.“

„Cos mu řekl?“

„Řekl jsem mu, že pošlu manželku, aby se na to podívala.“ Obočí se mu lehce zachvělo. „Zařídíš to, viď?“

Přikývla. „Asi to bude zase problém kalibrace. Vrtné hlavice co chvíli sklouznou mimo osu a nikdo si toho nevšimne, dokud se nezastaví.“

Zamířili přímo k dvoupatrové kontrolní budově, která se zvedala z rovinaté pouště Bombay Beach jako betonová bradavice - hladce vyklenutá, bez oken a výstupků. Crane se se svým Projektem usídlil na východním pobřeží Salton Sea, několik mil od nevelké komunity, kde žily desítky starých lidí. Dál na východě se tyčilo pohoří San Bernardino. Pod šikmými paprsky slunce se Salton, třicet mil dlouhý a deset široký, třpytil jako jezero diamantů. Vznikl v roce 1905, když řeka Colorado protrhla zavlažovací hráze a zaplavila široké okolí. Salton byl vlastně mělké solné jezero, přestože dostal název Sea - moře. Northwest Gemstone z něho odebíral vodu pro chod reaktorů.

Ale voda nebyla tím pravým důvodem, proč se Crane usadil právě zde. Salton ležel dvě stě třicet dvě stopy pod hladinou moře, takže mohli vrtat z nejnižšího bodu. Co však bylo důležitější, Saltonská pánev se nacházela přímo nad křížením dvou nejvýznamnějších kalifornských zlomů. Přesně pod ní se spojoval San Andreas s Imperiálním zlomem, který se táhl po celé délce až ke Kalifornskému zálivu. Spojené zlomy pak pokračovaly na sever a propojovaly se s dalšími příkopy a vyhaslými sopkami. Solné jezero nebylo jen nejvýhodnějším místem k uzavření zlomu San Andreas; jediným tahem se tu daly zlikvidovat nejméně tři další trhliny. Glóbus dokazoval, jak je důležité vypořádat se s těmito dalšími zlomy, a názorně předvedl, že v roce 2070, třináct let poté, co by se jižní Kalifornie stala ostrovem Baja, by se jinak zbytek státu rozlomil

přímo nad Saltonem, v puklině zasahující od hranic Mexika až k Oregonu. Kalifornie by se změnila v zahrocený poloostrov a vlny Pacifiku by pak omývaly břehy Arizony a Nevady.

Crane měl v plánu tomu všemu zabránit jedinou smělou akcí, ke které mělo dojít ode dneška za dva týdny.

Přistál na asfaltu poblíž kontrolní budovy, ze které právě muži v kombinézách vysokotlakou hadicí smývali poslední pozůstatky mraku Masada, který se tudy přehnal minulé noci. Masada už se konečně začal rozplývat a během několika příštích let zmizí docela. Konec a začátek. Před třemi měsíci se skupina židovských vědců rozhodla čelit stále ještě intenzivnímu radioaktivnímu záření v Izraeli a založit v troskách zborceného Jeruzaléma hermeticky uzavřenou kolonii. Její krycí kopule se dotýkala zbytků západní zdi, jediného pozůstatku Šalamounova chrámu, který jejich předkové vybudovali před třemi tisíci lety. Islámský svět podával protest za protestem a vyhrožoval. Židé v Jeruzalémě zůstali. V zemi praotců už se narodily dvě děti.

Kolo osudu, pomyslel si tenkrát Crane. *Zapamatuj si to, bratře Ishmaeli*.

Vystoupili z helikoptéry a zamířili do bludiště menších domků, porůznu roztroušených po planině. Byly tu ubytovny stálých zaměstnanců, jídelna a společenská budova, sklady vybavení a strojový park, kde odpočívaly všechny bizarní, antropomorfní vrtací a kutací mechanismy pana Panatopoulose. V dálce se proti hladce blýskavým solným polím zdvihal dvě stě stop vysoký kužel vytěženého kamení a hlíny; jeho vrcholek byl v blízkém okolí nejvýše položeným bodem.

Výtah do jeskyní na první pohled vyhlížel jako všechny ostatní domky: tři patra vysoká budova bez oken. Horký pouštní vítr prohánět táborem mračna nažloutlého prachu. Spěchali ke vchodu, Lanie nesla Charlieho v náručí. Stáhla mu čapku se štítkem přes obličej, aby mu prach nevnikal do úst, ale Charlie ji hned zase odstrčil. Poušť pro něj byla něčím naprosto přirozeným.

Vstup se automaticky otevřel, jakmile proběhla identifikace hlasového spektra. Pět metrů temné chodby vedlo k vnitřním dveřím,

dostatečně vysokým a širokým, aby se tudy daly dopravovat i těžké mechanismy. Tady všichni tři prošli optickým detektorem a kontrolou otisků prstů.

Dveře výtahu se rozevřely s hlasitým zahučením hydraulického mechanismu. Vkročili do jednoduchého kovového válce, který měl průměr třicet a výšku dvacet stop. Najednou se v něm mohlo dopravovat sto lidí nebo šedesát tun vybavení. Byl to vlastně obrovský elektromagnet, který k pohonu přímo využíval vlastního elektromagnetického pole Země. Vznášel se nad propastí hlubokou dvacet mil bez jakéhokoli vnějšího zařízení, které by ho udržovalo na místě, bez komplikovaného systému brzd. Uvnitř byla hned vedle dveří jen dvě tlačítka - šipka nahoru a šipka dolů.

Střed válce, pokrytý kobercem a vybavený pohodlným nábytkem, nabízel hostům různé druhy zábavy, aby si mohli krátit dvacetiminutovou cestu dolů. Lanie ztěžka dopadla na gauč, Charlie zamířil přímo k holostavebnici, malému projektoru, který se vešel do dlaně a dokázal vytvářet objekty nejrůznějších geometrických tvarů. Ty se pak daly vršit jeden na druhý a sestavovat do všemožných konstrukcí. Charlie Crane je nejraději stavěl na sebe, až věž z kostek dosahovala téměř ke stropu, a pak strčil dole do základového kvádru a pozoroval, jak se všechny ostatní hroutí.

Crane se díval na svého syna a nadýmal se pýchou tak, jak to dokáže jen muž, který se stane otcem v pokročilejším věku. V jedenačtyřiceti se necítil obzvlášť starý, ale vedl rušný život, který by stačil zásobit dostatkem zážitků tucet obyčejných lidí, a díky své nedávné proměně k lepšímu byl rád, že teď vidí, jak se jeho sen stává skutečností. Obával se, že ztrácí energii a posedlost, které ho dřív poháněly. Tenhle úkol byl pro celý svět příliš důležitý. Nemohl si dovolit zpohodlnět. Stával se z něho zatraceně civilizovaný člověk; a měl podezření, že brzo se dostaví i smíření, po něm uspokojení... a nakonec zánik tvořivosti.

„Posuneš termín dokončení?“ zeptala se Lanie. Charlieho věž se sesypala na koberec mezi nimi, k nemalé chlapcově radosti.

„Zvládneme to,“ odpověděl Crane zabořený do křesílka. Charlie zrušil kostky a začal stavět znovu, tentokrát z jehlanů. „Jen jsem rád, že do příštích voleb už to budeme mít hotové.“

„Možná pak skončí i všechno to strašné násilí.“ Natáhla se na pohovku. Výtah klouzal naprosto neslyšně, s výjimkou tichého cvakání kontaktů v desetisekundových intervalech.

„Je ti dobře?“ zeptal se Crane.

„Nic mi není... jsem jen trochu unavená. V noci jsem skoro nespala.“

„Zlé sny?“

„Říkám, že to nic není.“

„Lanie...“

Posadila se zpříma, seděla jen na krajíčku pohovky, napjatá a nejistá. „Pamatuješ na ten sen, který se mi dřív zdával?“

„O Martinique? Jistě. Zmizel, když se ti vrátila paměť.“

„Vrátil se. Zdálo se mi o tom minulou noc.“ Otřásla se. „Je to tak... Tak... skutečné. Cítila jsem na nohou žár ohně, a ty výkřiky, a...“

„Je to jen sen, Lanie.“ Vstal a přesunul se k ní na pohovku. Objal Lanie kolem ramen a pevně ji přitiskl k sobě.

Schoulila se mu do náruče. „Bláznivé na tom je... to místo, místo ve snu, kde se to odehrává... vypadá to tam skoro stejně jako tady.“

Políbil ji na tvář. „Tvůj mozek prostě vkládá do snu to, co zná, to je všechno.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. Cítil, jak se v jeho objetí napjala. „Nic se nezměnilo. V tom snu to tak vypadalo vždycky.“

Obrátil k sobě její tvář. „Co jsou sny?“ zeptal se.

„Náhodné elektrické impulzy v mozkové kůře. Mozek si je vykládá, jak se mu zachce.“ Opětovala jeho pohled. „Tak jak je možné, že jsem tohle místo viděla ve snu před čtyřmi roky?“

„Náhoda. Jeskyně jsou jedna jako druhá.“ Projekt si od každého vybíral svou daň, a Crane už se těšil, až ho dokončí. Až bude světu prodávat svůj velký plán, koordinátorem se stane někdo jiný. On sám už udělal dost; teď je na čase odpočívat a věnovat se nějakou dobu rodině.

„Snad.“

Blížili se k cíli. Crane cítil v žaludku rostoucí tíhu decelerace. Výtah zastavil v rozlehlé, dobře osvětlené hale, mezi betonovými stěnami a ocelovými pilíři. Z haly vycházelo několik chodeb, které mířily do různých oddělení Projektu. Vydali se do administrativního křídla, minuli recepci, která měla na starost návštěvníky a úsek zpracování, a zamířili dál k počítačovému sálu.

Zastavili se ve dveřích. Lanie podala Charlieho Craneovi. „Tak, teď půjdeš pěkně s tátou navštívit pana Panatopoulose a maminka zatím zase rozjede celou tu velkou věc.“

„Jen pojď, kamaráde.“ Crane vzal syna do náruče. „Půjdeme se podívat, jak stroje kopou.“

„Ko-pou!“ opakoval nadšeně Charlie.

Chodba končila železným schodištěm, vedle kterého visela na stěně cedulka „Nepovolaným vstup zakázán!“ Sešli po schodech a vstoupili do jeskyně.

Byla obrovská, víc než patnáct set stop v průměru. Původní strop jeskyně se zvedal jen sto stop nad jejich hlavou. Na všechny strany se z hlavní dvorany rozbíhaly tunely pana Panatopoulose, které se táhly tři míle každým směrem, dostatečně široké, aby tudy mohly projíždět kamiony i těžká technika. Celá síň se blyštěla a zářila ostrým světlem, přestože v ní vládl přirozený podzemní chlad.

Shora do dvorany shlížely prosklené stěny rozlehlého počítačového sálu. „Zamávej mamince, kamaráde. Čeká na to.“

Crane i Charlie zamávali vzhůru k oknu, Lanie se usmívala a zamávala v odpověď. Crane a Lanie žili jako v dokonalé symbióze, skvěle se po všech stránkách doplňovali. A co víc, oba chápali a respektovali touhy a přání, které toho druhého hnaly kupředu. Nikdo nebyl podřízený. Crane poprvé v životě poznával význam úsloví „Není dobře člověku samotnému“.

Postavil Charlieho na zem a chlapec si to okamžitě namířil rovnou čarou přímo k vozíkům na třech kolech, které se v jeskyních používaly jako hlavní dopravní prostředek. Crane spěchal za ním. Společně vyšplhali na sedátka. „Zavolej mámě.“ Crane nastavil

chlapci komunikátor a Charlie okamžitě stiskl ikonu linky P. V Craneově audiu se ozvala Lanie. „Hej, tady se pracuje.“

„Jasně, jasně. Mohla bys mi říct, kde je teď Panatopoulos?“

„Štola A,“ odpověděla. „Až úplně na konci.“

„Díky, lásko. Ahoj.“

Přerušil spojení a aktivoval ohniskový pohon. Vozík se s tichým předením rozjel po betonové podlaze. Teprve teď, když se hnali napříč jeskyní k portálu A, vynikly doopravdy gigantické rozměry celé podzemní části Projektu. Každých třicet stop se do skály zavrtávaly šachty o průměru menšího bazénu, ze všech stran obklopené kolejnicemi. Spadaly čtyři míle kolmo dolů a středem každé z nich procházela roura široká jednu stopu, naplněná štěpným materiálem. Takových šachet tu byla rovná stovka.

Tříkolka zatočila doleva a projela do chodby A, která zahýbala v ostrém úhlu a obtáčela šachty i s jejich náložemi, určenými k tomu, aby k sobě svařily hrany bohatě rozvětvených zlomů, které protkávaly celou oblast křížem krážem. Bomby byly uloženy tak hluboko pod Saltonem, a jezero bylo tak mělké, že výbuchy sotva zčeří jeho lesklou hladinu.

Nápadné hlásiče, rozmístěné každé půl míle, sledovaly úroveň radiace v jeskyních. Čas od času došlo k nepatrným únikům, které se pokaždé daly snadno zlikvidovat pomocí jednoduchého systému, odsouzeného za necelé dva týdny k zániku. Vzhledem k tomu, s jakým fantastickým množstvím radioaktivního materiálu v posledních osmnácti měsících pracovali, bylo opravdu pozoruhodné, že se nikdy nevyskytl skutečný problém se zářením. Díky tomu se jim podařilo dokončit všechno před plánovaným termínem, ještě před volbami - všeobecně se totiž očekávalo, že volby skončí jednoznačným vítězstvím Yo-Yu, a to mohlo znamenat zrušení celého projektu, protože zprávy o skutečném úkolu Northwest Gemstone už se začínaly šířit a veřejnost jim připisovala stále větší důvěryhodnost.

Chodba se kroutila jako had, na skalních stěnách bylo na každém kroku patrné zlomové pnutí, střihové posuny a tlakové zlomy. Hotový poklad, přehlídka možností a kombinací, kterou geologům

nabízela štědrá matka Příroda. Až budou bomby odpáleny, celý systém podzemních chodeb zalije roztavený kámen.

Dojeli k rovnějšímu úseku a spatřili asi třicet metrů před sebou na konci chodby siluetu Panatopoulosova skáložrouta. Drobný mužík přecházel rozčileně sem a tam vedle stroje a tvářil se navztekaně, jako obvykle. Crane dostál slibu, který Panatopoulosovi dal v době, kdy Řek pomáhal Nadaci se sondováním v bahně Reelfootu. Když nastal čas uzavřít kontrakt na saltonské vrty, Crane mu nabídl smlouvu na veškerou práci a padesátiprocentní prémii, když dokáže zadaný úkol splnit do konce března.

„To je dost, že se tu ukážete.“ Panatopoulos jim vykročil vstříc, ještě než vozík zastavil. Jakmile spatřil Charlieho, rozzářil se.

„Hola, tady je náš velkej kluk.“ Vyzvedl chlapce ze sedačky a podržel ho vysoko nad hlavou. Charlie se smál, ale nespouštěl oči z deset stop vysokého vrtného zařízení, které z profilu vypadalo jako kudlanka nábožná. „Rosteš jako z vody.“

Charlie byl neoficiálním maskotem Projektu po celou dobu jeho existence; vyrůstal z kojence v batole před pozornýma očima šedesáti zaměstnanců.

Crane zamířil ke stroji, jehož tupý čenich se nořil hluboko do zpola vyvrtané šachty, příliš hluboké na to, aby se shora dalo dohlédnout na dno. U vnitřního okraje propasti se houpala vzduchotěsná kabina těžní klece, právě tak pro jednoho člověka. V těchto klecích mohli pracovníci Projektu sjíždět dolů a kontrolovat případné úniky radiace, nebo také odpálit tisíce liber plastické trhaviny zabudované v jádře, které pak odstartují nukleární reakci.

Na konci výkyvného ramene byla umístěna výkonná vrtací hlava, která doslova vykusovala skálu pod sebou. Uvolněnou suť stroj nasával dutým ramenem zpátky do svého objemného břicha, dlouhé válcovité komory, kde se kamení drtilo ultrazvukem na prášek, a pak ho vyvrhoval na korbu přistaveného nákladního vozu, který odpad vršil na uměle vytvořenou horu na povrchu.

Panatopoulos donesl Charlieho k otci. „Už jsem moh bejt dávno hotovej, kdybyste mě nenapojili na ty svý zatracený počítače. Díra jako díra. Proč musíte moje díry pořád kontrolovat?“

„Vy toho víte spoustu o dírách,“ řekl mu Crane. „Já se vyznám v tom, co je v nich.“

„V díře nejni nic. Je prázdná.“

Crane se pousmál. „Kolik váží mrak?“

„Co?“

Craneův komunikátor zapískal. Soukromá linka Lanie. „Zrovna se dívám na jednoho vrtaře, který nerad spolupracuje,“ oznámil. „Povídej.“

„Ne abys pustil Charlieho na zem někde u té otevřené díry,“ ozvalo se mu v uších.

„Neboj.“

„Řekni našemu nešťastnému příteli, že musí hrot překalibrovat o 0,95 centimetru na dvaceti třech stupních...“

„Nula celá devadesát pět na dvacet tři,“ opakoval Crane. Panatopoulos zaklel a hned se Charliemu omluvil.

„...zrovna prochází zlomovou částí šachty. Počítač si nedokáže poradit s typickou nestejnorodostí rozkývaného vrtu.“

„Jasné. Ještě něco?“

Chvíli bylo ticho.

„Lanie?“

„Jsou tu dvě skupiny na ohlášenou exkurzi.“

„A co má být?“

„Jedna z nich je malá skupina z NOI.“

„Cože? Nikdy jsem nepovolil...“

„Promiň,“ řekla tiše. „Včera mi volal Sumi a požádal mě, jestli bychom mu to nemohli udělat k vůli jako osobní laskavost, že by to snad byl způsob, jak omezit násilí. Tys nebyl k zastižení, já byla až po uši... Prostě řekla jsem ano a pak jsem ti o tom zapomněla říct.“

„Drž je všechny na recepci. Nikoho nepouštěj dál. Hned jsem tam.“ Natáhl ruce, aby vzal od Panatopoulose Charlieho. Crane byl tak slavný a populární, že každý jeho krok přitahoval nesmírnou pozornost veřejnosti. Od samého začátku, sotva se v Imperial Valley začalo s prvními vrty, se lidé dožadovali, aby mohli Projekt navštívit a s Cranem se osobně setkat. Tenkrát dospěl k závěru, že z hlediska vztahů s veřejností bude nejlepší umožnit omezenému počtu skupin

exkurzi po jeskyních, zaměřenou na geologické zajímavosti. To všechno bylo součástí krytí, snahy udržet pravý cíl Projektu v tajnosti.

„Crane," ozvala se znovu Lanie. „V té skupině je taky Dan."

Vztek ho zaplavil jako horká vlna. „Nemůžu uvěřit, že by měl tu odvahu sem přijít."

„Dívám se přímo na něj," odpověděla Lanie.

Abu Talib neklidně postával mezi skříňkami v šatně pro návštěvníky, po boku Martina Azize a Khadijah, která právě čekala druhé dítě. Cítil v srdci hlubokou nenávist ke Craneovi a věděl, že ji pociťoval od samého počátku, jen ji v prvních dnech dokázal úplně potlačit.

Tady, v jeskyních, které byly symbolem Craneova šílenství, poznával rukopis Zla. Po místnosti se prohánělhoufek dětí z páté třídy Nilandské základní školy, učitel se je marně pokoušel zvládnout a nastolit pořádek. Talib nic z toho nevnímal. Naslouchal zvukům: mechanické skřípání a klepání, hlasy dělníků, hučení ventilačních zařízení. Byly to zvuky aktivního, funkčního systému. Crane se pokouší hrát si na Boha a toto je jeho svět. Jestli dřív snad sebemíň pochyboval o oprávněnosti svého podezření, teď získal jistotu. Nepotřeboval ani žádnou další prohlídku. Věděl, že dole budou kolmé šachty, spousta hlubokých šachet, a všechny napěchované jadernými náložemi.

Přestože v Boha nevěřil, byl Talib velice citlivý na dodržování přirozených zákonů. Země je dobrá; je souhrnem veškerého dění, které předcházelo jejímu vzniku. Procesy probíhající v Zemi a na Zemi jsou svatosvaté. Studovat je, jistě; pokoušet se žít s nimi v souladu, to absolutně. Ovládnout je? Rouhání. Uvažoval o Newtonových zákonech pohybu - každá akce vyvolává adekvátní reakci stejné síly v opačném směru. Jak by Země asi reagovala na Craneův útok?

Abu Talib cítil, jak se v něm vzmáhá hněv. Nesl na ramenou břímě spravedlnosti a práva. Musí udělat to, co nikdo jiný udělat nemůže - zastavit tohoto šílence dřív, než zničí celou planetu.

„Sotva věřím, že ses opravdu odvážil sem přijít.“

Talib prudce otočil hlavu ve směru, odkud se ozval Craneův hlas. Jeho bývalý šéf se objevil v doprovodu dvou policistů. Lanie se držela trochu zpátky, v náručí chovala své dítě, své bílé dítě. „A já zase nemohu uvěřit, že to opravdu chceš udělat,“ odpověděl.

Lanie se protlačila mezi strážnými a vstoupila do místnosti. „Ahoj, děti,“ oslovila školáky, kteří si přestali hrát, když zaslechli prudkou výměnu slov mezi oběma muži. „Teď si prosím každý vyberte skříňku a uložte do ní všechna komunikační zařízení, která máte u sebe. Deaktivujte audioimplantáty, sundejte z ruky komunikátory a nechte je také ve skříňce.“

Děti poslechly. Ruch okolo utichal. „Děkuji,“ pokračovala Lanie po chvilce. „Teď prosím jděte s tímto policistou, který vás provede tunely a jeskyněmi a řekne vám něco o horninách a polodrahokamech.“

Děti se seřadily za jedním ze strážců s bezvýraznou tváří. Crane a další policista vstoupili do šatny a obcházeli tři vyčkávající postavy.

„Tak kolik lidí jste dneska zabili, Dane?“ zaútočil Crane. „Jestlipak jste se už vyšplhali ke třem tisícům?“

„Nech ho na pokoji,“ odsekla Khadijah. „Vedeme válku za svobodu. Ve válkách lidé umírají.“

„Ty musíš být jeho žena.“ Crane přistoupil těsně k ní.

„Tohle všechno pominu, Crane, protože teď nejde o NOI,“ přerušil ho Talib. „Přišel jsem, abych ti dal poslední šanci přijít k rozumu. Prosím, zastav tu šílenost, hned. Upusť od toho svého plánu.“

„Znáš mě zatraceně dobře, než aby sis mohl myslet, že tě poslechnu,“ opáčil Crane.

„Ale já o vás nevím vůbec nic, doktore Crane,“ ozval se Martin Aziz.

Crane se zadíval na muže v bílém. „A kdo jste sakra vy?“

„Někdo, komu se násilí hnusí právě tak jako vám.“

„V tom případě se přátelíte se špatnými lidmi.“

Lanie s Charliem v náručí postoupila kupředu. Talib cítil, jak se v něm všechno sevřelo. „Ahoj, Dane," řekla tiše a on založil ruce na prsou, aby nebylo vidět, jak se mu chvějí.

„Takže ty jsi Lanie." Khadijah se postavila mezi Abu Taliba a bílou ženu. „Jsem Khadijah, žena Abu Taliba. Máš krásného syna."

„Díky." Lanie nespouštěla z Dana oči. „Slyšela jsem, že ty máš dceru?"

„A syn už je na cestě." Khadijah si položila ruku na břicho. „Zdědil tvůj syn šílenství svého otce?"

„Doufám, že ano," odpověděla Lanie chladně. Stále se dívala na Newcomba. „Proč nás nenecháte na pokoji, Dane? Co jsme vám udělali?"

Uhnul očima, když cítil, jak se jeho odhodlání začíná lámat. „Nechápeš to," zachraptěl. „Lanie, tohle může zničit celou planetu!"

„Dobře," zarazil ho Crane. „Takže teď vypadněte."

Talib si nevzpomínal, že by Crane kdy někoho nenáviděl, ale teď cítil, že z něho vyzařuje nenávist. Přelévala se mezi oběma muži jako děsivá, horká vlna. Nepřátelství. Nepřítel. Ani slovem se nevzepřel Craneovu rozkazu.

Vrátili se do šatny, opustili počítačový sál, kde správce právě končil úklid. Když se spolu míjeli, vklouzl Talibovi do kapsy stříbrolesklý disk. Sotva prošli dveřmi, nenápadně vylovil disk z kapsy, zasunul ho do štěrbiny komunikátoru a pořídil si kopii. Zakašlal, aby zamaskoval písknutí oznamující dokončení operace, ukryl disk v dlani a u dalších dveří ho zasunul do odpadkového koše. Správce s úklidovým vozíkem se právě přesouval do šatny.

Crane s policistou je vedli zpátky k výtahům. Během několika minut se z haly přihnali školáci a přidali se k nim. Když vcházeli do masivních dveří výtahu, Crane chytil Taliba za paži. Otočil ho k sobě a zabodl do něj zuřivý pohled. „Nevím co tu po tom všem ještě děláš," zavrčel, „ale ať je to naposled. Víckrát už tady nechci vidět tvůj ksicht, vůbec po tom netoužím."

„Dej tu ruku pryč," zasykl 'Talib a vytrhl se mu. Dveře mezi nimi se zavřely.

Poslední, co Crane spatřil, byly oči, žhavé jako láva a plné nenávisti. Proud negativních emocí se přeléval oběma směry.

„Crane!“ Lanie se hnala chodbou, Charlie se jí nadšeně natřásal na zádech. „Crane!“

Doběhla k němu bez dechu a zamračila se na zavřené dveře výtahu. „Odjeli,“ konstatovala.

„Samozřejmě. Okamžitě. Děje se něco?“

„Chybí nám jeden disk.“

„Který?“

„Základní stavební výkresy, modráky, strukturní analýza.“

„Ukaž.“ Crane už mířil chodbou dozadu. „Jestli tu něco sebrali, máme dost času zastavit je nahoře.“

Doběhli do počítačového sálu, temného a chladného, vytesaného do hrubé skály.

„Vyndala jsem ho, když jsem se dívala, co má Pany za potíže se zaměřením, a pak jsem ho položila přesně...“

„Tady?“ Crane sebral drobný disk položený na druhé straně klávesnice a podal jí ho.

„To je ono!“ Lanie po disku chňapla a okamžitě ho zasunula do uzamykatelného pořadače. Obrátila se a pohlédla Craneovi přímo do očí. „Já jsem ho tam ale nedala.“

„Určitě?“

Přikývla. Crane zvedl pohled vzhůru ke stropu, jako by mohl Taliba zahlédnout i přes tisíce stop pevné skály.

Kapitola osmnáctá

SKRYTÉ ZLOMY

Projekt Imperial Halley
30. června 2028, 21:18 hod.

Harry Whetstone promlouval z malého pódia ke shromáždění těch, kdo se podíleli na realizaci Projektu Imperial Valley, a jeho hlas se ozvěnou rozléhal klenutým dómem centrální jeskyně. Crane ho sledoval s pocitem podivného klidu. Démon byl poražen.

„Stojíme dnes večer na křižovatce historie.“ Stoney vypadal křehce, staře. „Nikdy jsem si nemyslel, že se jednou ocitnu uvnitř bomby, tím méně té největší bomby v celých dějinách lidstva. Nikdy bych si nepomyslel, že si budu *přát*, abych mohl vidět, jak bomba exploduje, ale tentokrát se nemohu dočkat. Stojíme na prahu nové doby - na prahu budoucnosti, ve které člověk ovládne životní prostředí nejen pro dobro těch, kdo žijí dnes, ale pro všechny, kteří se ještě nenarodili. A jsem hrdý, že jsem sehrál svou nevýznamnou úlohu při uskutečňování tohoto nemalého kroku.

Říkám nevýznamnou úlohu, protože jen jediný člověk se skutečně zasloužil o splnění tohoto velikého cíle, člověk, jehož jasnozřivost a nesmírná obětavost lidstvu umožnily učinit tento gigantický skok - Lewis Crane!“

Z auditoria čítajícího na sedmdesát lidí se ozval potlesk a výkřiky nadšení, a ozvěna je zesilovala v mnohonásobném echu. Mezi přítomnými seděli zaměstnanci Projektu společně s mocnými tohoto světa a se všemi příznivci, kteří přijali Craneův sen za svůj - Sumi

Chan, Kate Mastersová, Stoney, pánové Tsao a Tang, Burt Hill, a seděli tu také nejvýznamnější odborníci z Nadace.

Crane zamával publiku a Whetstone pozvedl sklenku šampaňského. „Na tebe, Crane. S nezkrotnou odvahou ses vydal za cílem, který by mnozí prohlásili za neuskutečnitelný.“

Všichni se připojili k přípitku. Lanie se protáhla ke Craneovi a pevně se přivinula k jeho zdravé paži. „Dokázals to,“ zašeptala a políbila ho na tvář. „Vážně jsi to dokázal.“

„Všichni jsme to dokázali,“ opravil ji Crane. „Každý, kdo tu dnes sedí, mi pomohl... zvlášť ty.“

„Ale ty jsi ten, kdo všechno uvádí do pohybu.“

„Jsi v pořádku?“ zeptal se. Celý den si o ni dělal starosti. Byla přítomná jen fyzicky a zdálo se, že ji něco trápí, přestože se o ničem ani slovem nezmínila.

„Připadám si divně. Bylo toho v poslední době nějak moc.“

„To je fakt,“ přitakal. Přitáhl ji blíž, vpíjel se do její vůně, dotyku hladké kůže. „Hrozně tě miluju.“

„Ach, Crane,“ vzdychla. Políbila ho na ústa, dlouze a vroucně, pak se usmála do jeho potemnělých očí. „Nikdy se nedozvíš... nikdy nepochopíš, jakým kouzlem jsi změnil můj život.“

„Jak bych mohl nepochopit,“ zašeptal. „Než jsem tě potkal, vůbec jsem nežil. Žena... rodina - nikdy jsem si nemyslel, že je něco takového možné, že i já...“

Umlčela ho lehkým polibkem, a pak pronesla velice zvláštním, naléhavým tónem: „Nikdy nezapomeň, co jsme spolu prožili.“ Její hlas zněl smrtelně vážně. „Tak s tebou zůstanu napořád.“

V těch slovech bylo něco, z čeho ho mrazilo do morku kostí. Cítil, jak se mu vzadu na krku zježily vlasy.

„Gratuluji, Crane.“ Pan Mui se formálně uklonil. „Dokončil jste práci před termínem, v rámci rozpočtu, bez problémů s pracovní či vědeckou stránkou projektu. Všechno jste zaplatil sám a zavázal jste se, že celé území uvedete zpátky do původního stavu. Jste člověk, který drží slovo, pane. To oceňuji.“

„A já oceňuji, že Liang Int. zůstala věrná našemu cíli.“ Crane se také uklonil. „Neustoupili jste, přestože jste byli pod velkým tlakem.“

Pan Mui se znovu uklonil. Lanie s úsměvem poznamenala: „Přibližně tak za dvanáct hodin celý projekt vyvrcholí - a s ním i sen mého manžela. Ale teď mě budete muset omluvit, pánové. Mám dojem, že jsem někde zapomněla syna.“

Odpoutala se od nich, přestože Charlie byl jen výmluva. Celý večer se ze všech sil snažila nedat na sobě nic znát, ale zatímco ostatní oslavovali, ona se stáhla do sebe, naplněná děsem. Noční můry a sny o smrti byly horší než kdy dřív. Dnes měla celý den pocit, jako by se nad ní vznášel hrozivý mrak zkázy. Nedokázala se toho strachu zbavit a většinu času se snažila ukrýt před ostatními své znepokojení.

Kate se dřela s Charliem v náručí. Malý Crane patřil mezi děti, které jen zřídka chodí po svých. Kate a Sumi postávaly u bufetu a povídaly si, zatímco Charlie se nakláněl Kate přes rameno a loupil z tácu obložené chlebíčky, které vrhal po každém, kdo šel okolo.

Lanie se prodrala mezi skupinkami halasících hostí a chytila Charlieho za ruku právě v okamžiku, kdy se chystal vyslat další střelu s plochou dráhou letu přímo Whetstoneovi na hlavu.

„Tak kdo tady koho vlastně hlídá?“ Vzala Charlieho do náruče; tvářil se unaveně a rozmrzele. Hodina, kdy chodíval spát, už dávno minula.

„Ráda se kdykoli ujmu povinností hodné tety,“ prohlásila Kate a upravovala si flitry na šatech. „Lepší než mít vlastní děti. Hraj si s nimi, utahej je, a pak rychle zpátky k mámě.“

„Máte skvělého syna,“ řekla Sumi, pak se otočila nalevo a promluvila do prázdna. „Nemyslíš, Paule?“

„Paule?“

„Promiňte.“ Sumi potřásla hlavou. „Dovolte, abych vás představila. Paule, toto je Elena Kingová - Craneová.“

„Ř-říkejte mi Lanie,“ zamumlala automaticky a užasle pohlédla na Kate.

„Paul je Sumiho přítel, chipper," vysvětlovala Kate. „Vzniká přímo v jeho mysli. Prostě někdo, s kým můžeš mluvit, podělit se o své zážitky."

„Myslíš něco jako vysněný přítel?"

Sumi se zasmála současně s Paulem, pohled upřený na prázdné místo vedle sebe. „Pro vás vysněný." Oslovila Lanie. „Pro mě je to mé lepší já. Je inteligentní, moudrý... Rád podniká nejrůznější věci: cestuje, chodí na večírky, na výlety... Vlastně jsme si říkali - nebylo by možné, abychom se s Paulem vydali tady dole v podzemí na malou průzkumnou výpravu?"

„Ale ano, jistě," souhlasila Lanie. „Vezměte si vozík, jsou zaparkované přímo pod okny počítačového sálu. Můžete jet kam chcete, jen si dejte pozor na šachty s bombami. Když do některé spadnete, poletíte čtyři míle až na dno."

„Díky." Sumi se usmála a otočila se k Paulovi. „Pojď, půjdeme."

Odešli a mírně otřesená Lanie oslovila Kate Mastersovou. „Je Sumi normální?"

„Ale ano." Kate se smála. „To je vynález Yo-Yu. Čip čerpá informace přímo z podvědomí, ale také ukládá předchozí zážitky, jako další mozek. Všechno, co se svým ‘přítelem‘ prožiješ, se dá zase vyvolat a použít jako základ k dalším dobrodružstvím. Moc dlouho ses schovávala pod zemí, jinak už bys to viděla u více lidí. Pro ty, kteří žijí v podstatě sami, představuje tenhle čip způsob, jak si přivolat společnost. A co víc, staří lidé, kteří jsou nejen sami, ale skutečně osamělí, si nyní mohou vytvořit celý nový svět a nové vazby, žít šťastně ve vztahu, kdy je nikdo neobviňuje a neodsuzuje."

„Ale Sumi je viceprezident Spojených států," namítla Lanie. „To se vždycky objevuje na veřejnosti takhle?"

„Vždycky ne," připustila Kate, „ale často. Myslím, že Paul je trochu agresivní a dává si dobrý pozor, aby snad o něco náhodou nepřišel."

„Raději bys mě měla pokaždé varovat, když tu Paul bude. Nerada bych mu šlápla na nohu nebo tak něco."

„Tenhle čip je velice pohotový, hbitě se vyhýbá fyzickému kontaktu s jinými lidmi."

„Říkáš to, jako by šlo o skutečného člověka.“

„Řekla bych, že je stejně skutečný jako Sumi,“ odpověděla Kate. „Ale co je s tebou? Netváříš se tak nadšeně, jak by člověk čekal. Tohle je přece nejdůležitější noc tvého života.“

„Je to na mně tak vidět?“

„Vlastně vypadáš úplně vyděšeně, zlato. Co se děje?“

„Nemám tušení.“ Lanie si přitiskla Charlieho k hrudi, otřela se tváří o jeho drobný obličejík. „Tahle jeskyně mi začíná připadat jako hrobka, nebo něco podobného. Až to všechno skončí, v životě už nechci do žádné jeskyně ani vkročit.“

„To už jsi druhá, kdo mi dnes večer něco takového řekl.“

„A kdo byl ten první?“

„Burt Hill.“

Burt Hill stál na dně šachty číslo 33 a systematicky pátral po záškodnících. Před chvílí vystoupil z těžní klece a obešel jádro s nukleární náloží, což mu trvalo přesně deset vteřin. Všude okolo sebe cítil nebezpečí. Takový pocit zažil naposled v nemocnici, ještě předtím, než ho doktor Crane odtud odvedl a nabídl mu práci. Náhle ho obešel mráz, vlna chladu pronikala až do morku kostí, cítil, jak mu srdce sevřela ledová ruka.

Vzhlédl k slabému světélku, které blikalo shora; zářící bod čtyři míle nad jeho hlavou, nestvůrné oko, které na něj hledí. Nastoupil znovu do klece a stiskl páku. Výtah se hladce hnal vzhůru, jeho cestu značkovala čísla na zdech udávající hloubku. Stěny byly obložené výbušninami. Během dnešní noci se mu nikdy nepodaří zkontrolovat všechny šachty. Bude muset vymyslet něco jiného. Pak dostal nápad.

Crane s Whetstonem seděli v počítačovém sále. Projednou byl výjimečně Stoney ten opilejší. Ačkoli to není tak docela pravda, pomyslel si Crane. Od té doby, co do jeho života vstoupila Lanie, pil jen zřídka. Sledovali shora oslavu, která se rozproudila v hlavní dvoraně. Hluk hovoru a cinkání skleniček k nim tlumeně doléhaly prosklenou stěnou sálu.

„Připadá ti to někdy jako sen?“ zeptal se Whetstone. Tvář měl křídově bledou, skoro průsvitnou, rty zabarvené nádechem purpuru.

„Tohle všechno?“ ujistil se Crane. „Ne, vlastně ne. Sakra, byl jsem tu od chvíle, co jsme z téhle prašivé pouště vyhrábli první lopatu písku. Je to pro mě moc skutečné. Ale... je tu něco... přece jen... nevím, jak to mám říct.“

„Pomůžu ti.“ Stoney se pousmál. „Věnoval jsi celý život jediné myšlence, jedinému cíli. Teď ho máš na dosah ruky a připadáš si tak trochu vykolejený, možná dokonce zbytečný.“

„Ty už jsi to někdy zažil, viď?“

„Byl jsem na tom přesně stejně, když jsem tě poznal, kamaráde. Člověk nemůže donekonečna jen vydělávat peníze. Nakonec ten oheň, který ho žene kupředu, ztratí žár a vyhasne. Ty a tvoje divoké plány jste mi ten oheň vrátili. A díky tomu mám teď pocit, že můj život měl smysl.“

„Takže co podnikneme teď?“

„Já teď umřu, Crane.“

„Ale jdi, Stoney. Tohle není ta správná noc na...“

„Ne,“ zarazil ho Whetstone. „Myslím to vážně. Konečně mě dohonily následky mého rozmařilého a horečného života.“

„Nedá se nic udělat?“

Whetstone pokrčil rameny. „Doktoři mají spoustu skvělých přístrojů, kterými udržují zbohatlíky jako jsem já naživu ještě celá desetiletí poté, co jsme už dávno měli umřít. To ale není nic pro mne. Je to příliš morbidní. Žil jsem jako člověk. Nehodlám zemřít jako vzduchová záklopka A-57 nějaké zatracené mašiny.“

„Kolik ti zbývá?“

Starý muž vypadal zamyšleně. „Jak dlouho trvá listu, než se na podzim oddělí od stromu a volně se snese k zemi? Je podzim, Crane.“

Crane mu hleděl do očí, bez soucitu a úzkosti. Oba věděli, co je smrt, a neměli z ní strach. „Budeš mi chybět,“ řekl nakonec.

„Tobě a mým exmanželkám.“ Stoney se slabě zasmál. „Budou si muset najít jiný způsob obživy. Odkázal jsem všechno Nadaci.“

„Nadace tvoje peníze nepotřebuje.“

„Znám tě, Crane. Vím, jak uvažuješ, jak žiješ. Tvůj život půjde dál, musí jít dál i po zítřejším ránu. Budeš si muset najít nový cíl. Nadace teď funguje bez problémů sama o sobě. Budeš tam zbytečný.“

Stoney postavil svůj drink na podlahu a vzal Cranea za ruku. „Jsi chytrý chlap, Crane, ale s věkem přichází taky moudrost. Poslouchej mě: zasvěť svůj život něčemu novému, něčemu pozitivnímu. Jsi zvláštní člověk a dokážeš uskutečnit věci, o kterých se druhým ani nesnilo. Neztrácej víru v sebe sama. Snaž se, abys i v posledním dni svého života pracoval tak usilovně, jako na počátku. Naučils mě, jakou cenu má cílevědomost. Teď ti to chci oplatit. Pamatuješ na tu třímiliardovou sázku?“

„Jestli se pamatuju? Ta tohle všechno umožnila.“

„Jednou se budeš znovu chtít vsadit o tři miliardy, a moje staré kosti budou v hrobě radostí tancovat, když to budu zrovna já, kdo ti to umožní.“

„Díky, Stoney. Za všechno. Byls pro mě něco jako otec.“

„Bylo mi ohromným potěšením, že jsem tě poznal, že jsem se s tebou mohl dělit o tvé sny.“ Starý muž vstal, těžce se opíral o hůl z topolového dřeva. Zamířil ke dveřím, pak se zastavil a otočil. „Až na to letadlo, o které jsi tenkrát přišel.“ Potřásl hlavou. „Ztratil jsem kvůli tomu jednu ženu. Byl to dárek k narozeninám.“

„To mluvíš o Yvette... o té, která si to rozdala s každým poslíčkem, který zazvonil u hlavních dveří?“

„Jo. Myslím, že byla taková. Přišel jsem na to, že jak stárnu, pamatuju si jen to dobré.“ Dlouze se na Cranea zadíval, pak zvedl hůl a ukázal na něho. „Sejdeme se v pekle, chlapče.“

Crane se díval, jak odchází, a věděl, že už Stoneyho nikdy neuvidí. Tělesné funkce člověka směřují pouze k zániku, ale mysl se může rozvíjet a obohacovat ještě i tenkrát, kdy všechno ostatní už zachvátila entropie. Stoney mu dnes ukázal, co je to lidská důstojnost, a Crane doufal, že je alespoň z poloviny takový muž jako Harry Whetstone.

Náhle se místo Whetstonea objevil mezi dveřmi Burt Hill. „Šéfe, musím s vámi mluvit.“

„V pořádku.“ Crane přešel k panelu registrujícímu úroveň radiace, na kterém blikalo sto zelených světýlek. „O čem si chceš promluvit?“

„Jak dlouho by trvalo celou tu věc odpálit?“ Hill přecházel sem a tam a neklidně si mnul ruce.

„To nevím... Asi tak hodinu, než všechno nastavíme, pak nějaký čas, než se dostaneme pryč, úniková vzdálenost. Dálkové ovládání, však víš.“

„Co takhle odtud všechny vyhodit a udělat to hned.“

„Smím se zeptat proč?“

Hill popošel blíž. Oči se mu divoce leskly. „Protože nás sledují, proto. Jen se drží zpátky, vyčkávají. Čekají. Čekají, až přestaneme být ostražití.“

„Kdo?“

„Oni! Copak to necítíte? Ty oči... sledují nás na každém kroku!“

„Ty sis přestal brát léky, viď, Burte.“

„Léky si neberu už tři roky, doktore.“ Hill zvyšoval hlas. „Říkám vám, že jestli to chceme odpálit, tak bychom odtud měli všechny vypakovat a odpálit to hned!“

Hill byl pro něho deset let víc než dokonalou pravou rukou, ale teď Crane docházel k názoru, že i on jako všichni ostatní podléhá tlaku, který tady dole na člověka působil. Na druhou stranu, tenkrát najal Burta právě pro jeho paranoiu. Možná teď přišel čas, aby ho poslechl. „Dobrá, dáme se do toho,“ rozhodl nakonec. „Já odtud začnu manévrovat hosty a ty zatím vyjeď služebním výtahem nahoru. Všechno zkontroluj. Prohlédni ubytovnu a ostatní budovy. Řekni lidem od G, aby provedli bezpečnostní kontrolu. Až budeš spokojený, vrať se sem dolů. Společně všechno připravíme, a když bude třeba, odpálíme to. Stačí?“

„To je přece řeč,“ vyhrkl Hill. „Už letím.“

Ve chvíli, kdy Burt zmizel, změnilo se jedno ze zelených světýlek na panelu s tichým zabzučením v červené. Crane si na obrazovku vyvolal stavové hlášení. V šachtě 63 v chodbě B unikalo slabé záření, nic vážného, ale šikovná výmluva, která postačí k vyklizení objektu.

Zjistil, že se mu představa neplánované noční akce začíná zamlouvat, že se na svůj úkol těší. Pocítil příliv příjemného vzrušení.

Abu Talib stál na nízké duně vedle zakrslého stromu. Kolem čela měl řemínkem připevněný infračervený dalekohled a díval se, jak před plotem vnějšího perimetru Craneova Projektu, vzdáleným tři míle, přecházejí policisté. Spolu s ním dorazilo do pouště čtyřicet mužů, kteří se teď skrývali na úpatí pohoří San Bernardino, mimo dosah lidských očí, a čekali na svou chvíli.

Hlavou se mu valil vodopád myšlenek. Lanie, její dítě, Crane, Nadace, to všechno v něm vyvolávalo směs protichůdných pocitů. Bože, kdyby to jen mohlo být jinak. Pravda. Lež. Láska. Nenávist. Věrnost. Abu Talib už neměl tušení, co ta slova znamenají. Síla, která ovládala jeho život, se změnila v pouhou setrvačnost. Kámen, valící se po svahu.

Stáhl si infradalekohled a pověsil ho na větev. Podivné, jak mu ten pouštní stromek, nízký a rozsochatý, s chomáči tuhých listů na konci uzlovatých větví, připomínal nedorostlé keříky bavlny. Nebo je to srovnání přitažené za vlasy a myslí na bavlnu, protože by teď mnohem raději v New Cairu připravoval sklizeň než tady v poušti vojenskou akci?

Tři kamiony, vybavené mohutnými nárazníky a ukryté v úzké roklině, byly pod svou pouštní kamufláží téměř neviditelné.

Bratr Ishmael vyšel nahoru a podal mu šálek kávy. „Něco nového?“

„Ne,“ odpověděl Talib. „Hosté jsou ještě tam, demonstranti šli domů; hlídky nic netuší.“

„Dobře. Ještě se podíváme, jak to vypadá shora, pak už bude čas na poslední poradu.“

Zamířili zpátky ke svým mužům. Všichni byli oblečeni v černém a na tvářích měli masky, teď zvednuté vzhůru na čelo. Noční poušť ovládl chlad, vzduch byl mrazivý a průzračně čirý. Nad obzorem se zvedal stříbrný úplněk. V přízračně bledém svitu se po zvlněné rovině kroutily černé stíny nízkých křovisek. Muži seděli v kruhu na zemi a tiskli se jeden ke druhému, aby se zahřáli. Opodál, opřená o

jeden strom, stála malá obrazovka, která přijímala signál z Ishmaelova kondora. Pták s kamerou ukrytou pod umělým peřím zvolna kroužil po nebi nad budovami Projektu Imperial Valley.

Spatřili ztichlý tábor se spoustou zaparkovaných vozidel a helikoptér. Většina stálých zaměstnanců bydlela o pár mil dál v Nilandu. Až dnes večer odjedou, všechna auta zmizí s nimi. Podél vnějších budov systematicky obcházel osamělý muž a rozmlouval s hlídkami.

„Kdo je to?“ zneklidněl Ishmael.

„Jmenuje se Burt Hill. Craneova pravá ruka a šéf ostrahy. Dělá jen svou práci.“

„Dobrá. Alláh dnes střeží naše stezky.“ Ishmael se obrátil k ostatním. „Jakmile večírek skončí a hosté odjedou, dáme se do toho,“ oznámil. „Nasaďte si brýle a přelaďte na linku C.“

Z čety mužů se ozvalo souhlasné zabručení. V posledních týdnech absolvovali podobnou přípravu už mnohokrát. Podle rozkazu si nasadili brýle a Talib zasunul do přehrávače disk, který si zkopíroval toho dne, kdy si byl prohlédnout zrůdnou podzemní stavbu.

Na obrazovce se objevilo virtuální zobrazení jeskyně. Oko kamery proklouzlo kolem sálu s počítači, pak zamířilo po schodech dolů, do hlavní dvorany.

„Pamatujte si, že na úpatí schodiště jsou vozíky,“ zdůraznil Talib. „Ty si vezmete. Červená četa se postará o tu chodbu nalevo... vidíte? To je portál A. Není to stavba určená k dlouhodobému používání, takže je nestabilní. Červení upevní nálože na všechny podpěry v chodbě. Modří udělají totéž v chodbě B. Vy ostatní budete mít každý tři bomby, všechny s časovým spínačem nastaveným na jednu hodinu. Ty vhodíte do šachet s atomovými náložemi.“

„Máš ale jistotu, že výbuch neodpálí jaderné nálože?“ mračil se Ishmael.

Talib si jen povzdychl. „Už ses na to ptal nejmíň desetkrát, bratře, a já ti desetkrát řekl, že odpálit jadernou bombu dá pořádnou práci. Naše malé nálože to nedokážou. Jediné, co způsobíme, je únik radiace. Až celé to prokleté místo zničíme, chceme přece, aby tam bylo tak horko, že tam už nikdo nebude moci vkročit, nikdy, a ani po

tom nikdo nezatouží. Dostanu nás dovnitř a postarám se o počítačový sál. Jen co budeme hotovi, nálož na autě vyřídí hlavní přístupovou šachtu. Pamatujte si, když budeme postupovat správně, nikomu se nic nestane.“

„Hosté už brzo odjedou.“ Ishmael přešel k maskovací celtě se světlými a tmavými skvrnami písku a zeleně, pod kterou se skrývaly kamiony, a nadzvedl ji. Vyhoupl se dozadu na korbu a po chvíli se zase vynořil se dvěma těžkými vaky. Shodil je dolů a otevřel. Zbraně. Zbraně, které začal rozdělovat Synům islámu.

„Co je to?“ Talib následoval Ishmaela ke kamionu, na jehož okraji ležela bedna s municí. „Slíbils mi, že nebude žádné násilí a zabíjení,“ zašeptal chraplavě.

Ishmael se vrátil k vakům se zbraněmi, vylovil lehký samopal s tupou hlavní a přehodil si ho přes rameno. „Bratře Abu, právě teď se chystáme vyhodit do povětří celý podzemní komplex a ty sám jsi to celé připravil a zařídil. Tomu já říkám násilí.“

„Ale co ty zbraně?“ namítal Talib. „Dohodli jsme se přece, že nikdo nepřijde k úhoně, že to uděláme, jedině když tu nikdo nebude.“

„Slyšeli jste, přátelé?“ Ishmael pozvedl hlas. „Náš bratr chce vést válku a bojovat beze ztrát!“

„To já taky,“ vykřikl někdo. „Alespoň beze ztrát na naší straně!“

Všichni se smáli a plnili sumky zavěšené na opascích rezervními zásobníky.

„Počkej!“ Talib chytil Ishmaela za rameno. „Tohle jsme si nedomluvili.“

Ishmael se mu prudce vytrhl. „Jsi snílek, Abu, a nemáš žaludek na to, abys přihlížel, jak se tvé sny uskutečňují. Jak sis hrome myslel, že se tam vůbec dostaneme, co? Požádáme ty milé G, aby nás pozvali na čaj?“

„Jen jsem myslel, já... já nevím, co jsem si myslel.“

„Právě.“ Ishmael si navlékl přes rameno pás s náboji do brokovnice s upilovanou hlavní, kterou držel v ruce. „Zapamatuj si jedno, bratře Talibe: filozofové připravují revoluce, ale bandité je uskutečňují.“

Oslovil své muže. „Vydali jsme se na cestu Svaté války; pro nás není cesty zpět. Buď zvítězíme, nebo padneme v boji. Dnes večer se utkáme se samotným ďáblem, a když budeme muset, budeme bojovat do posledního muže. Střílejte a zabíjejte všechno, co se vám postaví do cesty. Možná se dnes nevrátíme všichni domů. Dostanu-li se do ráje první, otevřu vám brány a vyzkouším Alláhovy hurisky!“

Odpověděli mu bojovým pokřikem, zbraně zvednuté do výše. Zmatený Talib stál jako solný sloup. Události kolem náhle dostaly překotný spád. Už to nebyla jen slova, ale skutečnost.

Ishmael mu vtiskl do bezvládné ruky pistoli. „Tady máš. Nejspíš to budeš potřebovat.“

Talib s odporem pohlédl na zbraň ve své dlani, a pak ji zasunul za pás volných černých kalhot.

Hosté nastupovali do výtahu, pronášeli poslední pozdravy a gratulace. Crane s Charliem jim mávali na rozloučenou. V pozadí se mečivě ozýval tlumený signál radiačního poplachu. Sotva se dveře zavřely, Lanie sešla od počítačů dolů do dvorany a vzala si od Cranea Charlieho. Chlapec okamžitě opřel hlavu mámě o rameno, strčil palec do pusinky a zavřel oči.

„Určitě nechceš jet s nimi?“ zeptal se Crane. „Možná tu zůstanu ještě pár hodin.“

Zavrtěla hlavou. „Charlie může spát v počítačovém sále,“ ujistila ho. „Mám moc práce, musím toho na zítřek ještě spoustu přichystat.“

Kývl. „Myslí nám to po stejné koleji. Rozhodli jsme se s Burtem, že se do toho dáme a připravíme detonátory hned. Není důvod to odkládat. Začnu s tím hned, jen co zkontroluju ten únik v šachtě 63.“

„Je to pořádná díra, dost velká na to, aby záření za pár hodin dosáhlo nebezpečných hodnot. Řekls někomu, aby poslali výtah zpátky, až dojedou nahoru?“

Crane zavrtěl hlavou. „Je tam Burt. Sjede s tím dolů sám.“

„Chceš to odpálit dnes v noci?“ Lanie pomalu kolébala Charlieho v náručí.

Usmál se. „Ano.“

„Co že ses tak najednou rozhodl?“

„Burt je neklidný... Věřím na takové věci.“ Zvedl obočí. „Dokonce i ty dostáváš klaustrofobii. A všechno je připravené tak dokonale, jak jen může být. Tak na co ještě čekat?“

Vydali se napříč dvoranou zpátky ke schodišti do počítačového centra. „Já jsem v pořádku,“ přesvědčovala ho Lanie. „Jen mám pocit, jako by tu bylo tisíc inspektorů a úředníků...“

„A demonstrantů a teroristů. Jestli se to někomu nelíbí, může mě žalovat.“

Oba se zasmáli. U dveří do sálu ho Lanie dlouze políbila na tvář. „Už teď vypadáš spokojenější,“ řekl.

„Děláš si legraci? Neumíš si představit, jak budu šťastná, až odtud vypadneme. Dojdu do téhle prokleté místnosti, sbalím svých pět švestek, všechno vypnu, odjistím nálože a sbohem a šáteček. Odkud to chceš odpálit?“

Přitiskl ji k dveřnímu rámu. „Z domova... až se budeme milovat. Ať se země pohne.“

„To dokážeš i tak, lásko,“ ujistila ho mezi dvěma polibky. „Vrátíme se v noci vrtulníkem do Nadace. Nebo snad... hm, máme ještě někde *jiný* dům?“

„Pokud vím, tak ne.“

„Možná bychom se nad tím měli zamyslet a nějaký koupit. Charlie by se už brzo potřeboval dozvědět, že není jediné dítě na světě.“

„Beru na vědomí,“ souhlasil. „Teď, když jsme tady skončili, můžeme vlastně dělat spoustu věcí. Co takhle vzít si dovolenou? Můžeme odjet hned zítra. Co by nám v tom mohlo zabránit? Zahodíme komunikátory a vrátíme se k přírodnímu životu.“

„Jak je to dlouho, cos byl naposled na dovolené?“

„Nikdy jsem žádnou neměl. Ale bylo by zajímavé to zkusit.“

„Tomu uvěřím, teprve až to uvidím na vlastní oči.“

„Uvidíš. Slibuju.“

Kapitola devatenáctá

DANSE MACABRE

Projekt Imperial Valley
30. června 2028, dvě minuty před půlnocí

Abu Talibovi se svíral žaludek, když viděl, jak se hosté vynořují z tunelu, který vedl k výtahu, a míří ke svým vozidlům. Cítil se ještě hůř, než když se dozvěděl o projektu Northwest Gemstone, pochopil, o jaký úskok jde, a přinutil se veřejně vystoupit s nevybíravými útoky na Cranea.

Vzhůru k noční obloze se vzneslo několik helikoptér, které patřily prominentním hostům; zamířily na sever. Vozy se řadily do fronty a jeden za druhým sjížděly cestou od parkoviště k hlavní bráně.

„Tak to by bylo," řekl Ishmael. „Budou nás chtít zastavit slzným plynem a dezorientujícími zvukovými vlnami." Léta potyček jeho Syny islámu dobře vycvičila. „Filtry v maskách vás ochrání. Pokud někdo máte audio, vypněte ho. Když to neuděláte, budou vám vysílat infrazvuk přímo do lebky. Mějte na paměti svůj úkol a nechte si v uších tlumiče. Mají taky elektricky poháněná vodní děla, ale ta rozdrtíme pod koly dřív, než vůbec budou mít šanci je použít. Svou práci znáte. Nasedat!"

S jásavým křikem a povzbuzováním se muži jeden přes druhého hrnuli ke kamionům. Talib stál jako přimražený a dokázal se jen dívat.

„Jestli ti chybí síla přesvědčení, zůstaň tady," vysmíval se mu Ishmael.

„Craneův vrtulník je ještě na ploše." Talib ukázal na obrazovku.

„Skutečně?“ Ishmael pohlédl na stroj, který se jasně rýsoval proti temné zemi. „Alláh nám přeje. Můžeme současně zabránit rouhání i zničit rouhače. Půjdeš s námi?“

Strnulost ho náhle opustila. „Zatraceně, ano, půjdu!“ vykřikl. O překot se rozběhl za bratrem Ishmaelem. „Dohodli jsme se: žádné zabíjení.“

Vyhoupl se do kabiny těžkého nákladního vozu a usadil se na pravém sedadle; Ishmael vklouzl za volant. V dálce řada světel proklouzla branou Craneova tábora a zamířila na jih.

Bratr Ishmael si nechával masku stále zvednutou nad čelem; ve svitu hvězd se jeho oči leskly tvrdým chladem. Aktivoval ohnisko a těžký vůz vystřelil vpřed, nárazník namířený na bránu vzdálenou tři míle. Ishmael pevně svíral čelisti, vyceněné zuby bíle zablýskly. „Nespatří nás dřív, než přejdeme po jejich hlavách,“ zamručel ponuře.

„Prosím,“ hlesl Talib. „Slib mi, že jestli najdeš Cranea, neublížíš mu.“

„Neublížím mu,“ odpověděl Ishmael klidně. „Zabiju ho.“

„Ishmaeli...“

„Ušetři si to,“ odsekl Ishmael. „Za chvíli uvidíš, co obnáší ta nejčistší svatá spravedlnost.“

Natáhl se a stiskem vypínače spustil kamery, které s sebou přivezli, včetně té, kterou umístili přímo v kabině velitelského kamionu. Jak Ishmael tak Talib, oba s nezakrytými tvářemi, se v tuto chvíli objevili ve vysílání celostátní sítě.

Tři kamiony se teď hnaly bok po boku, třicet yardů od sebe, houpaly se a poskakovaly na kamenitém terénu nahoru a dolů. Znenadání zaplála na perimetru varovná světla a oslňující záře reflektorů proměnila noc kolem útočníků v jasný den. Společně se vzrušujícími záběry se vysílal také předem namluvený, pečlivě vybroušený projev Mohammeda Ishmaela, objasňující důvody a účel svaté výpravy, kterou právě podnikal.

„Jedeme!“ vykřikl Ishmael. Zapojil tlumiče v uších, přitiskl si masku na tvář a přes hlavu přehodil kápi černého burnusu.

Talib zápolil se svou výstrojí, ruce necitlivé, jako omráčený, srdce až v krku. Pot z něho jen lil.

Plyn!

Řítili se dál poslepu, projížděli převalujícími se oblaky slzného plynu, oba si stáhli brýle na oči a přepnuli na infračervené vidění. Talib se neovladatelně třásl a v ústech měl sucho. Co to tu jen dělá? Jaké šílenství ho vehnalo do kabiny tohoto vozu?

Kamion s hlasitým zazvoněním narazil do elektrického plotu. Jeden řetěz se několika články zachytil na nárazníku, prudce švihl zpátky, udeřil do předního skla, které se v tu chvíli pokrylo spletí drobounkých prasklinek, podobných pavoučím sítím. Obklopil je hustý kouř.

Tatib se otočil k Ishmaelovi; ten zvedl brokovnici, zamířil přímo před sebe a stiskl kohoutek. Část skla se vysypala z rámu. Náhle před nimi stál člověk. Masivní nárazník ho zasáhl nad koleny a přerazil vedví. Beznohý muž se zhroutil na kapotu, hlavou prorazil popraskané sklo na Talibově straně. Ještě žil, krvácel z otvorů pro ústa a oči v usmívající se bílé masce G a paže mu divoce poletovaly okolo rozbitého okna.

Talibova mysl bezhlesně křičela uvnitř pukající lebky.

Burt Hill se právě vydal do skladiště, aby tam vrátil lopatu, kterou našel mezi domky, když zaslechl praskání dávek z automatu, připomínající zvuk ohně. Obezřetně vyhlédl malým okénkem ve dveřích a spatřil kamiony, které vtrhly do tábora.

Stráže na perimetru podlehly Ishmaelovým mužům během několika sekund. Jejich obranný systém byt proti takovému divokému, překvapivému útoku naprosto neúčinný. Jeden kamion zabočil k ubikacím FPF, druhé dva mířily přímo k ústí výtahu.

Vojenská ubikace se roztrhla mohutnou explozí. První kamion, který dojel k výtahu, rozrýval betonový chodníček před vchodem. Kamení a kusy betonu létaly všemi směry. Z rozbité ubytovny zněl křik promísený palbou.

Burt hmátl po komunikátoru s úmyslem zapojit nouzovou linku, ale zarazil se v půli pohybu. Určitě pátrají po zdrojích vysílání. Jestli

se teď spojí s Cranem, budou vědět, že je s rodinou tam dole. Dozvědí se na centimetr přesně, kde on sám právě stojí. Dole se nebylo kam schovat, leda v šachtách samotných. Nejlepším spojencem mu teď bylo mlčení. Sjede dolů služebním výtahem a odvede svůj kus práce dole u šachet.

Lopatu stále v ruce, došel na druhý konec skladiště a hlasovým kódem otevřel malý výtah, určený k údržbě hlavní zdviže. Nastoupil, ve tváři výraz ponurého odhodlání, a stiskl tlačítko označené šipkou dolů. Tenhle výtah nebyl tak rychlý, ale dopraví ho do jeskyně dostatečně brzo.

Abu Talib vyskočil z kabiny, strhl si masku a zvracel. Voják, který hlavou prorazil okno, konečně zemřel, ale ještě předtím většina jeho krve, tryskající z protržené arterie, potřísnila Talibovi šaty a tvář. Mrtvý strážce stále ještě nehybně spočíval na kapotě vozu. Talib se celý leskl krví, světlou tepennou krví, kombinéza, krví promočená, ztěžkla.

Vítr prohánět táborem sloupy kouře, zněly poplašné sirény. Palba z automatů skosila zbytek G v ubikacích. Talib se v šoku rozhlížel kolem sebe.

Maskovaní muži, obtížení zbraněmi a municí, se vyhrnuli z kamionu do změti trosek před vstupem do výtahu. Na Ishmaelův signál všichni deaktivovali tlumiče v uších.

„Alláh je veliký!“ zvolal Ishmael. „A my jsme Jeho nástrojem!“

Chytil Taliba za rameno a táhl ho k bezpečnostnímu kontrolnímu panelu před vstupem. „Co tohle snímá? Rychle!“

„Scan očního pozadí...“ zakoktal se Talib. „A... a... a otisky prstů. Promiň, já... já...“

„Přiveďte vězně!“ křikl Ishmael. Třetí kamion zastavil se skřípěním brzd a muži v černém dovlekli k širokým zasouvacím dveřím jednoho z G.

Ishmael strhl zajatci rozesmátou masku. Ukázala se tvář mladé ženy. Rty se jí bezhlesně pohybovaly, netečnýma očima hleděla kamsi do dáli. Přiléhavou bílou uniformou prosakovala krev. Ishmael jí přimáčkl obličej na obrazovku detektoru a Talib otiskl její pravý

palec na destičku. Zablikala zelená kontrolka, mohutné dveře tiše sklouzly stranou. Synové islámu zajásali.

Ishmael odhodil ženu stranou jako hadrovou loutku. Sklouzla podle zdi do sedu. Skopl bezvládné tělo mezi dveře, aby se nezavřely.

„Přivezte vůz s náloží!“ rozkázal hlasitě. Kamion zvolna zajel dovnitř, muži procházeli širokým vchodem podle něho. Talib vstoupil pomalým, váhavým krokem, jako ve snu.

Kamion s výbušninami zastavil uprostřed rozměrného výtahu, pokácel nábytek a rozdrtil pod koly trosky křesel. Zbylí ozbrojenci vběhli dovnitř. Podle plánu měla být výtahová šachta zničena a celý podzemní komplex navěky neprodyšně uzavřen, jako starověká hrobka.

Ishmael odstrčil bezvládné tělo dívky a dveře se ihned zavřely. Zamířil k Talibovi.

„Dej se dohromady, bratře. Chovej se jako muž.“

„Jestli je Crane tam dole... jeho žena a syn jsou tam možná také.“

Ishmael se spokojeně usmál. „Vypálíme tedy celé hnízdo zmijí najednou.“ Obrátil se k muži, který řídil kamion. „Odjisti časovanou nálož. - Bratři, zbývá nám přesně šedesát minut, než šachta vyletí do povětří.“

Talib cítil, jak se výtah pohnul a vydal se na dlouhý pomalý sestup do království pekelného.

Lanie Craneová v počítačovém sále zaslechla cinknutí zvonku oznamujícího příjezd výtahu a po něm směsici hlasů. Na okamžik ji napadlo, že se hosté kdoví proč vrátili. Pak jí dunivý hlas bratra Ishmaela oznámil, že nastal konec světa.

Chytila do náruče Charlieho, který spal na přikrývce na zemi, a rozběhla se ke schodům do dvorany.

Charlie se probudil a rozplakal se. Zakryla mu ústa dlaní. U paty schodiště zahnula doprava, protáhla se podél vozíků zaparkovaných v úhledné řadě a letěla ke služebnímu výtahu. Stiskla tlačítko otevírání dveří.

„Omlouváme se, výtah údržby je právě na cestě dolů,“ oznámil příjemný, neosobní hlas počítače.

Slyšela, jak vetřelci dupou v počítačovém sále, slyšela palbu a řinčení a třeskot, jak rozdrcené přístroje padaly na betonovou podlahu. Okno se rozprsklo po dávce ze samopalu, střepiny skla se sypaly na ni a na Charlieho, který vykřikl strachy.

Rozběhla se zpátky k vozíkům a do jednoho naskočila, dupla na akcelerátor, vozík vyrazil k portálu B. Pravou paží pevně svírala v náručí své dítě. Prchala, protože musela... ale věděla, že není kam utéci.

O tři a půl míle níž, v šachtě 63, Crane ze vzduchotěsné klece výtahu kontroloval ohlášený únik radiace. Minimální. Výbuch to nijak neovlivní. Ani by si býval nemusel brát ochranný oblek - byl příliš neforemný, těžký a neohrabaný, a bylo v něm horko. Zpevněná, vyztužená svrchní vrstva měla za úkol chránit člověka před padajícími kamínky. Dokonce i drobný oblázek shozený z výšky čtyř mil může být smrtící.

Zdálo se mu, že nad sebou zaslechl slabé cvakání, odsekávané ra-ta-ta, jako když člověk bubnuje prsty o stůl. Rozhlédl se, ale ve své blízkosti nespatřil nic, co by mohlo vydávat takový zvuk.

Vzhlédl do nekonečného tunelu. Jestli sem ten zvuk doléhal z jeskyně, pak musel být zatraceně silný, když pronikl až tak hluboko. Náhle ho zamrazilo.

Zapojil odposlech namontovaný v objemné helmě, který zesiloval vnější zvuky. Duté rány se rozléhaly ozvěnou. Výbuchy. *Bylo* to v jeskyni.

V uchu mu zapípal komunikační signál. Stiskl příjem a uslyšel hlas plný úzkosti. Lanie. „Crane! Ozvi se, prosím!“

„Co se děje? Lanie!“

„Muži... mají zbraně! Všechno ničí, už po mně střílelí, já...“

„Zaměřovače!“ Crane ji nenechal domluvit. „Přeruš to! Schovej se!“

„Ale kd...“

Uťal spojení v půli slova a stiskl ovládací páku. Klec se s malým zhoupnutím hbitě rozjela vzhůru, tiše klouzala po vodicí kolejnici. „Dělej," šeptal a vší silou tlačil páku dolů, jako by tak mohl donutit výtah k většímu spěchu. „Tak dělej!" Maximální rychlost klece byla asi třicet mil za hodinu, cesta nahoru trvala déle než šest minut. Za tu dobu se mohlo stát cokoli.

Věděl, že útočníci patří k NOI. Věděl, že je to Newcombe, že přišel dokončit jejich *danse macabre*. Jedinou jeho nadějí bylo dostat se do jeskyně a nabídnout svůj život výměnou za Lanie a Charlieho.

Navolil na komunikátoru otevřený signál. „Všem, kdo mě slyšíte," začal. Mikrofon v helmě vysílal jeho slova přes komunikátor. „Tady je Crane. Vzdám se vám, udělám všechno, co budete chtít. Prosím, nechte mou ženu a syna naživu. Jsou nevinní."

„Všichni jsou nevinní," ozval se v odpověď Ishmaelův hlas. „A nikdo není bez viny. Život je krutý. Alláh je veliký."

Když míjel značku dvou mil, uslyšel další výbuchy. Vyhazovali do vzduchu celou jeskyni! Nějaký předmět letěl dolů šachtou a minul ho, rozmazaný rychlostí volného pádu.

O deset sekund později dno šachty 63 explodovalo v oslnivém záblesku světla, následovaném v další vteřině dunivým zahřměním. Stěny se otřásly, klec výtahu zaskřípala ve vodicí koleji. Dole plál oheň, výbuchem rozhozený do všech stran, fosforové plameny stravovaly obrubu olověného stínění, které překrývalo radioaktivní materiál.

Výtah se pořád ještě dral vzhůru, přestože poslední míli se zdálo, že každou chvíli vyskočí z kolejnic. Konečně se Crane dostal na úroveň jeskyně a když se vyhoupl z výtahu, spatřil už jen koncová světla vozíků, jak mizí mezi zatáčkami. V tu chvíli vzdálenějším koncem chodby, ve které stál, otřásly další výbuchy. Podpěry se lámaly, ze stropu odpadávaly pláty kamene, do chodby se vevalil prach a drobné úlomky betonu.

Vozík měl stále ještě zaparkovaný u stěny. Klopýtal k němu po paměti, helma ho chránila před úlomky drolící se skály. Vyskočil na sedadlo a rozjel se právě ve chvíli, kdy zaduněl další výbuch. Klenba

se otřásla, do přilby mu naráželo kamení. Houstnoucí závoj prachu ztěžoval viditelnost.

Hnal se kupředu poslepu, odíral bok vozíku o stěnu vpravo, aby se vyhnul šachtám s náložemi. Při další explozi se chodba za jeho zády zhroutila a propadla. Protáhl se ostrou zatáčkou ve tvaru S a zabočil do další chodby.

S motorem vytočeným na maximální obrátky se řítil křivolakým tunelem. Po levé straně vybuchovaly v šachtách fosforové bomby. Okolo se rozpadal jeho svět, celý jeho život. Na ničem z toho nezáleželo - jen na Lanie a na Charliem. Musí se dostat k nim.

V plné rychlosti vletěl do hlavní jeskyně. Muži v černém brali ztečí schodiště. Z rozbitých oken počítačového sálu šlehaly plameny. Šachty ve dvoraně se otřásaly, chrlily kouř a oheň. Celá jeskyně slabě vibrovala, od stropu se odlupovaly pláty kamene, dopadaly na betonovou podlahu a rozletovaly se v tisíce drobných štěpinek.

Bylo to věčné zatracení, peklo doručené až do domu Mohammedem Ishmaelem. Crane si nevšímal palby, která se na něho soustředila, a řítil se směrem k portálu B. Hranou vozíku srazil muže, který mu vběhl do cesty. Slyšel vzdálené výbuchy, jak se i druhá chodba začala na konci hroutit.

Řev sirén, ohlašujících radioaktivní zamoření, displeje monitorů na stěnách rudé jako krev. Dorazil na volné prostranství a v okamžiku spatřil celý rozsah zkázy. Na otlučeném vozíku stál černě oděný ozbrojenec, smál se a mířil samopalem dolů do šachty 21. Vodicí kolejnice se zkroutila ke straně, klec služebního výtahu zablokoval jiný vozík, který zapadl do otvoru šachty.

Měl jen jedinou šanci a vypálil od boku. S pedálem akcelerátoru přitisknutým až k podlaze vrazil bokem do vojákova vozíku. Úder srazil muže i stroj přes okraj šachty a Crane ostře zahnul stranou, aby nenásledoval nepřítele tam dolů.

Padající Syn islámu vybuchl.

Crane vyskočil z vozíku a běžel k šachtě. Podlaha jeskyně, potřísněná fosforem, hořela. Mezi stěnou a jádrem se zaklínily dva vozíky. Všudypřítomný oheň hrozil odpálením plastické trhaviny. Klec výtahu, vyrvaná z vodicích lišt, se kývala pět stop pod okrajem,

na vrcholku hromady šrotu, ve kterou se změnila obě vozidla. Sebemenší porušení křehké rovnováhy, a přijde nezadržitelný pád do hloubi čtyř mil. V kabině obklopené ohněm se choulila Lanie, stočená do klubíčka, v náručí svírala Charlieho, který hystericky vzlykal. Vzhlížela nahoru rozdrcenou plastikovou stěnou.

„Polez nahoru," vykřikl a natáhl k ní ruku. „Chyť se!"

„Já-já nemůžu!" odpovídala roztřesené. „Je mi zle... moje nohy... Proboha, Crane, pomoz mi!"

Zasáhlo ho to jako úder. Závrat. Byla bez sebe, neschopná pohybu. Lehl si na břicho, naklonil se dolů, natáhl ruku. Oči se jí rozšířily hrůzou. A Crane si uvědomil, že Lanie prožívá svůj sen.

Napřáhla levou ruku, Charlieho k sobě křečovitě tiskla pravým loktem. Nedokázala se postavit a nezvladatelně se třásla. V hromadě zaklíněných trosek to hlasitě zavrzalo. Všechno se pohnulo. Lanie vykřikla.

Vyklonil se co nejdál a zdravou rukou ji chytil za zápěstí. Vozíky se skřípotem klouzaly po stěně jádra. Pak náhle všechno povolilo. Dlouhý pád. Prudké trhnutí div nevyrvalo Craneovi paži z ramene. Lanie se houpala nad propastí. Ostrůvky živého ohně přilnuly k povrchu šachty a plameny se po ní sápaly.

„Drž se," zakřičel, přestože věděl, že přes helmu ho nemůže slyšet. Snažil se ji vytáhnout nahoru, ale váha, která mu visela na ruce, byla příliš velká, a on se neměl kde vzepřít. Pot z něho jen lil, kapal mu na průzor a zamlžoval ho.

Neměl se čeho zachytit. Pokoušel se přitáhnout Lanie alespoň natolik, aby se mohl zvednout na kolena, ale nešlo to. Vyjekla, když se jí oheň zakousl do nohou.

„Vezmi Charlieho!" křičela a pokoušela se mu podat chlapce, kterého svírala v ohbí pravé paže.

Její hlas mu zaduněl v uších, vracel se uvnitř helmy ozvěnou, znovu a znovu. Přitáhl k tělu ochrnutou paži. Bezvládně se zakývala nad ohnivým peklem. „Nemůžu," zařval v odpověď na zoufalou otázku v jejích očích. „Moje ruka! Moje ruka!"

„Vezmi ho! Prosím, rychle!"

„Nemůžu!“ Všechno se zatřáslo. V chodbě zaburácel další výbuch. Její dlaň mu začala proklouzávat, svíral ji tak pevně, až ho do předloktí chytaly křeče. Lanie se svíjela a stále se pokoušela o nemožné, podat mu nahoru své naříkající dítě.

„Bože můj, Lanie... Lanie!“

Vyklouzla mu.

Prostě jen tak. Díval se, jak padá, jak k sobě pevně tiskne Charlieho. V jeho mysli tak zůstala navždy - jak se vznáší ve vzduchu, jako otisk na horizontu událostí černé díry. Navždy čistá. Navždy živá. Zbýval mu jediný cíl: následovat Lanie a svého syna do studnice zapomnění.

„Tak,“ ozvalo se za ním a Crane se otočil. Mohammed Ishmael ho kopnutím srazil k zemi a stál nad ním s namířenou brokovnicí. „Sémě je zničeno. Teď ještě zbývá vykořenit plevel, ze kterého vzešlo.“

„Děkuji ti,“ zašeptal Crane, protože pochopil, že tento muž mu konečně pomůže nalézt věčný mír.

Pak se Ishmael napůl otočil a Crane spatřil Burta Hilla. Řítil se k nim se šíleným výrazem v očích, lopatu pozdviženou v širokém rozmachu. Švihem zasáhl Ishmaela ostřím lopaty právě doprostřed zad. Černě oděný muž těžce padl na tvář a jeho tělo se křečovitě zachvívalo.

Hill znovu zvedl lopatu vysoko nad hlavu.

„Ne!“ vykřikl za ním Talib. Hill se otočil na patě a vrhl se proti němu. „Burte, ne!“

Burt zaútočil. Pistole v Talibově ruce dvakrát třeskla a dvakrát zasáhla. Hill zavrávoral a zhroutil se dopředu. Dvorana se otřásla dalším výbuchem. Nálože explodovaly blíž a blíž. Sloup podpěry se urval ze zakotvení a zřítil se v oblaku prachu mezi Cranea a Newcomba.

„Jsi spokojený?“ vykřikl Crane. Zvedl se na kolena. Jeskyní se hnaly kotouče těžkého dýmu. Drobné částice prachu bodaly do očí. Newcombe si chránil obličej volnou rukou. „Zabils ji! Zabils mi syna...“ Crane se zlomil v pase, klesl k zemi a plakal s tváří zabořenou do dlaní.

„Crane.“ Talib přistoupil blíž. „Tohle jsem... nikdy nechtěl... nikdy... já...“

„Zab mě!“ Crane zaúpěl a zvedl k němu oči šílené zármutkem. „Není v tobě dost lidskosti, abys mě ušetřil té strašné bolesti?“

„Crane,“ Talib stěží zašeptal.

„Pro Boha živého, zab mě! Zab mě!“

Talib pozvedl zbraň. Rty se mu chvěly. Ruka s pistolí se neovladatelně roztřásla, přerývaně lapal po dechu, téměř vzlykal. Upustil zbraň na podlahu. Po tvářích mu stékaly slzy. Chytil Ishmaela za límec a táhl ho pryč. Zmizeli mezi mračnem prachu, které se valilo po dně chodby.

Crane klečel na zemi, chvěl se a plakal. Když se otočil, aby se vrhl do šachty, zaslechl sténání.

Burt Hill, pokrytý prachem a krví, se držel za rameno. „C-Crane,“ zachrčel. „Musíme rychle... musíme...“ Klopýtl, zapotácel se, klesl na jedno koleno.

Crane hleděl dolů do šachty, pak se váhavě odvrátil. „Čert tě vem, že jsi ještě naživu,“ zamumlal. Odpoutal se od okraje jámy, ožehnutého ohněm. Nedokázal se zachovat tak sobecky a donutit Burta, aby zemřel s ním. Klel a proklínal, přelezl svalený pilíř, dostal se k Burtovi a pomohl mu na nohy.

„N-nemůžu pořádně... dýchat.“

„Prach.“ Crane věděl, že ho Burt neslyší. „Nejspíš máš prostřelenou plíci.“

Sám nevěděl, jak usadil Burta na vozík. Objel pilíř, který jim ležel v cestě. Zamířil pryč a strop chodby nad šachtou 21 se za jejich zády zhroutil. Celý jeho život navždy pohřbily tuny kamení.

Dojel ke služebnímu výtahu. Dvorana se rozpadala, o zem bušily kvádry rozdrceného stropu a stěn. Crane si neohrabaně odepnul helmu, dovrávoral ke dveřím výtahu a vtáhl Burta dovnitř.

Dveře se poslušně zavřely. Udeřil do tlačítka „nahoru“ a ve stejnou chvíli se strop jeskyně s rachotem prolomil. Stoupali.

Na cestu nahoru si později nemohl vzpomenout. Hill měl otevřenou ránu v hrudi a povrchní zranění na rameni. Syčivý zvuk znamenal, že se rána musí rychle uzavřít.

Crane si stáhl antiradiační oceloplastové rukavice a jednou z nich ránu zakryl. V pohotovostní brašně měl tubu olověného tmelu. Vytlačil ho na okraj rukavice, utěsnil nouzový obvaz a vytvořil tak vakuum. Pak Burta převalil na zraněný bok, aby ulehčil dýchání zdravé plíci. Jestli má přežít, bude rychle potřebovat pomoc.

Seděl vedle sténajícího muže, choval jeho hlavu na klíně a plakal. Všechno bylo pryč. Všechno. Navždy. Jaký to byl jen blázen, když si myslel, že dokáže změnit běh dějin? Jaká domýšlivost. Život je jen bolest, nic jiného. V mysli mu zůstal otisknutý jediný obraz - Lanie a Charlie, navždy nehybní, navždy uvěznění na horizontu událostí, oči jeho ženy naplněné jakýmsi nebeským zklamáním.

Zaslechl cinknutí a uvědomil si, že dojeli na povrch. Otevřely se před ním dveře do skladiště. Vstal a Burta táhl za sebou, když vtom je mohutný výbuch oba vyfoukl ven z kabiny výtahu. Šachta se definitivně zhroutila, tlaková vlna roztrhala skladiště kolem nich na kusy.

Zadíval se do průzračné noci. Vzdálený zvuk sirén zněl jako hudba. Okolo tančila světla reflektorů přeletujících helikoptér. Nádhera uprostřed hrůzy a zkázy. Obrátil oči vzhůru a uviděl tisíce hvězd. Zářily jasně a chladně... mihotaly se, rozmazané závojem slz. Měsíc v úplňku, kulatý a vypasený, na něho shlížel krvavě rudými písmeny YOU, vypálenými do stříbřitého povrchu. Ty. TY.

Hřbitov Forest Lawn, Los Angeles
5. července 2028, dopoledne

Mauzoleum bylo velmi staré. Byla to stavba z bílého mramoru, s pilíři podobnými těm, jaké nesly střechu Parthenonu, ozdobená andělíčky, jejichž tváře ztmavly během dlouhých let, kdy byly vystaveny náporu živlů. Podél základů se táhlo několik příčných prasklin, a široké zubaté pukliny v klenbě samé napovídaly, že se poblíž patrně vine nějaký činný zlom. Crane si mauzoleum vybral proto, že stálo přímo proti symbolickým hrobům Lanie a Charlieho, a on tu mohl sedět schoulený na schodech s koleny u brady, pod úrovní

terénu, vidět a nebýt viděn. Seděl naprosto nehybně, jako by se sám proměnil v jednoho z kamenných cherubínů, v anděla s černými brýlemi na očích a s tváří natřenou tenkou vrstvou ochranného krému.

Pohřeb Lanie a Charlieho byl slavný a okázalý. Crane se o to postaral. Těla samozřejmě nebyla nalezena, a tak obřadný průvod pietně doprovázel městem prázdné rakve, které pak byly pohřbeny před očima tisícihlavého shromáždění. Lidé měli pocit, jako by rodinu Craneových znali, tolik toho o nich věděli z televizních přenosů. Tryzně přihlížely tisíce diváků, všichni samozřejmě s kamerami. Dokonce i představitel Yo-Yu pronesl smuteční projev, tak působivý, že kondolence firmy Liang vedle něho zněla otřepaně a frázovitě.

Lanie by se nad takovou pompézní podívanou zvedal žaludek právě tak jako Craneovi, ale on měl svůj důvod, proč uspořádal takové představení, a pokud jeho plán vyjde, falešný pohřeb a všechna trýzeň, kterou mu působila každá minuta potřásání rukou a upřímných soustrastí, se nakonec vyplatí.

NOI uniklo spravedlivé odplatě. Talib a jeho věrní se zřejmě skrývali ve svém bludišti podzemních kanálů jako krysy a hodlali tam v bezpečí přečkat rozruch, který vzbudila jejich akce v Imperial Valley. A byla to pořádná bouře. Bratr Ishmael se přepočítal, když zvažoval možnou reakci veřejnosti na svůj surový útok proti Craneovu táboru. Záběry policisty, který byl doslova přeražen vedví nárazníkem kamionu a pak vykrvácel s krkem rozřezaným střepinami předního skla Ishmaelova vozu, oblétly celý svět a promítaly se znovu a znovu. Ale co bylo ještě horší, kamera na Ishmaelově rameni ukázala, jak spokojeně postává opodál, zatímco Lanie a Charlie umírají. Srdce všech lidí byla na straně dítěte, bez ohledu na to, jaký postoj zaujímali k projektu Imperial Valley. Veřejnost se hlasitě dožadovala, aby Liang vyměřil ten nejtvrdší trest „svatému muži“ i jeho nohsledovi Talibovi, jediným dvěma, jejichž tváře byly zachyceny na záznamu z útoku.

Crane zvolna vystoupal po kamenných schodech a zadíval se na dva čerstvé hroby, které se o padesát stop dál zřetelně rýsovaly proti

mírně zvlněným pahorkům Forest Lawn. V dálce zahlédl osamělou siluetu člověka, který pomalu kráčel směrem k němu a neustále se přitom ohlížel přes rameno.

V prázdné, mrtvé skořápce, která kdysi bývala Lewisem Cranem, se zažehla jiskra. Nenávist, prostá, čirá nenávist. Samotného ho překvapilo, že je ještě schopen nějakého citu.

Dotkl se ikony linky P a tomu, kdo se ozval na druhém konci, opožděně popřál ke Dni nezávislosti. Pak přerušil spojení a sešel po schodech na pěšinu.

Osamělý muž došel ke hrobům a zůstal nad nimi stát s hlavou skloněnou. Na sobě měl zelenou kombinézu hřbitovního zřízence a tvář mu zakrýval klobouk se širokým okrajem, stažený hluboko do očí, ale Crane by Abu Taliba alias Daniela Newcomba poznal, i kdyby chodil zabalený v kůžích a štěkal jako pes.

Talib vzhlédl, když se Crane před ním zastavil. Jeho oči neprozrazovaly vůbec nic.

„Nikdy v životě jsem nikomu nepřál smrt," promluvil Crane. „Ale tebe bych dokázal zabít holýma rukama."

„Já ji miloval, Crane." V Talibových očích se zaleskly slzy. „Nikdy bych jí neublížil, za celý svět... ani tvému synovi. Je mi to líto."

„Víš, čekal jsem tu na tebe."

„Věděl jsem, co dávám v sázku, když sem půjdu. Já-já... Prostě jsem musel. Možná je to slabost... nevím."

„Chtěl jsi přece mě a mohls mě kdykoli zabít. Proč jsi to musel udělat takhle?"

Talib zabořil oči do země. „Zdálo se nám, že je důležité zastavit tvou práci, ne jen zničit tebe samotného."

„Zastavit vědecký pokrok, Dane, to je to, o co se pokoušíš?"

„Jaký je v tom rozdíl?"

„Pro mě je v tom rozdíl!" vykřikl Crane. „Vzals mi víc než jen život." Chytil zdravou rukou Taliba za kombinézu. „Musíš mi říct proč... Musíš!"

Talibovy rty se pohybovaly, ale nevycházel z nich žádný zvuk. Nakonec promluvil ochraptělým hlasem: „Nemám pro tebe žádnou

odpověď. Sám už nic nevím. Mám na rukou k-krev, a nevím... nevím, co mám dělat, abych ji smyl. Ptáš se, jak se to všechno mohlo stát? Já nevím. Snažím se přijít na to... zjistit... proč. Ale mám pocit, jako bych už nedokázal jasně myslet... n-nedokážu se soustředit, myšlenky mi unikají. Střelil jsem po Burtovi. S-střelil jsem po něm. Já! Je... je...“

„Přežije to.“ Crane koutkem oka zahlédl nad hlavou vrtulníky, viděl bíle oblečené G, jak se k nim blíží, jak procházejí mezi řadami náhrobních kamenů. „Kde je Ishmael?“

Newcombe se křivě pousmál. „Burt mu tou lopatou pořádně pošramotil páteř. Je ochrnutý. Martin Aziz se rozhodl; že nastal čas, aby zaujal bratrovo místo. To znamená, předpokládám, že náš vůdce je teď postradatelný.“

„Pak jsi postradatelný i ty.“

„Varovals mě, abych se nepletl do politiky. Měl jsem tě poslechnout.“

Bílí muži dorazili až k nim, obstoupili Taliba. Pohlížel do jedné rozesmáté masky za druhou, jako by v nich spatřoval rozličné tváře. Drželi v rukou stunnery.

„Nebudu se bránit,“ řekl.

„To je velice moudré rozhodnutí,“ odpověděl jeden z nich přátelským tónem. Vzal Taliba za rameno. „Půjdete teď s námi.“

Crane se díval, jak Newcomba odvádějí.

„Proč?“ zakřičel za vzdalující se postavou. „Proč?“

Od počátku toužil Talibovi něco říct, čelit nějak celému tomu šílenství, postavit se mu tváří v tvář. Ale když nastala ta chvíle, nebyla žádná slova, žádné skutky, které by mohly něco změnit nebo které by pomohly zmírnit dusivý pocit nenahraditelné ztráty. Na pár prchavých okamžiků měl vše a teď to bylo navždy pryč. Neexistovalo žádné proč.

Sklopil pohled k zemi a spatřil falešné náhrobky nad falešnými rakvemi. Hroby padlých neposkytují pozůstalým žádnou útěchu.

Na okraji hřbitova dosedl na zem vrtulník. Taliba naložili dovnitř, stroj se ihned znovu vznesl a zmizel v jasné modři oblohy.

A tak obyčejně to skončilo. Všechno se zabalí do úhledného balíčku, odloží ad acta a každý rychle zapomene. Život jde dál.

Lewis Crane zase zůstal sám.

Kapitola dvacátá

SHIMANIGASHI

Kdesi v Americe
Jaro 2038, dopoledne

Den, který se měl stát nejpodivuhodnějším dnem v jeho životě, začal Abu Talib stejně jako všechny předchozí dny za posledních deset let - rozhodl se, že se nezabije.

Díval se na provaz, který mu nechali. Popravčí smyčka už byla uvázaná. Objel dlaní její obrysy. Hladká nylonová vlákna mu lehce proklouzla mezi prsty. Představa sebevraždy měla svůdnou příchuť. Být zas jednou pánem nad svým životem - i smrtí. Ale dnes tuto možnost nezvolí.

Každého rána po celých deset let vyndaval oprátku z malé zásuvky ve svém pokoji - nechtěl svému obydlí říkat cela, protože tu nebyly žádné mříže - potěžkával ji v dlani a cítil vábení smrti. Každého dne po celých deset let tomu vábení odolal, přestože některá rána byla touha zemřít silnější než jindy.

Po procesu - nebo spíš po té frašce, které říkali proces - byl odsouzen na doživotí *v shimanigashi*. Izolace. Vězení, FPF i soudy byly podřízeny mocným podnikatelům. U přelíčení nebyli žádní svědkové, žádná porota, žádní diváci, žádný obhájce, žalobce ani soudce. Byl tu jen anonymní muž v šedém dvouřadovém obleku, videozáznam útoku na Imperial Valley a samozřejmě on sám. Vzpomínal si, že podepisoval nějaký papír ve třech kopiích.

Muž v šedém obleku se stal poslední lidskou bytostí, kterou Talib za posledních deset let spatřil.

Uspali ho nějakým plynem a pak se probudil tady, v pokoji s béžovými kovovými stěnami bez oken, jen postel, židle a stůl se zásuvkou, jediné světlo ve stropě. A samozřejmě oprátka. V rohu stála úhledná sprchová kóje - voda tekla přesně šedesát sekund denně - a záchod, který se splachoval stisknutím tlačítka ve zdi. Žádná zrcadla.

Neměl žádné knihy, žádnou televizi, žádnou hudbu, žádný papír, kromě toaletního, a žádné tužky. Vězeňskou uniformu představovala jednoduchá černá kombinéza z tenkého, křehkého plastiku. Na konci každého dne ji vhazoval do odpadního otvoru ve zdi a během noci se v pokoji objevila nová. Když kombinézu večer nevyhodil, novou nedostal.

Pokud věděl, byl tu jediným vězněm. Nikdy se neobjevil dozorce, aby ho zkontroloval, společnost mu dělaly jedině zvuky, které vydával on sám. Jídlo dostával dvakrát denně štěrbinou ve dveřích. Bylo stále stejné: rýže a masová polévka. I když během několika posledních let se občas objevily i fazole a syrský chléb, což ho přivedlo k úvahám, že svět venku se nejspíš mění... nebo se změnilo vedení věznice.

Za deset let mu narostly vlasy a vousy. Když už měl plnovous dost dlouhý, aby ho mohl natáhnout a podívat se na něj, zjistil, že zešedivěl. Vlasy mu spadaly málem až do pasu.

Samozřejmě se očekávalo, že se zblázní, a on svým věznitelům více než jednou vyšel vstříc, když přišel o rozum. Pokaždé, když ho zachvátilo šílenství, doufal, že výsledkem bude kontakt s lidmi, jakékoli spojení. Ale nikdy se tak nestalo a vždycky mu zbývalo jen jediné - znovu čelit vlastní mysli. Ani tenkrát, kdy těžce onemocněl, zvracel a svíjel se v bolestech, neuviděl živou duši. Pokoj se jen naplnil plynem. Když se probudil, ležel zase ve své posteli, a tam, kde míval slepé střevo, se táhla čerstvá jizva.

Ale i to byl svým způsobem začátek. Znamenalo to, že ho někdo pozoruje. Znamenalo to, že když mluví, někdo ho poslouchá. V určitém smyslu mu to přinášelo zvrácenou útěchu.

Prvním a nejtěžším úkolem, zvlášť vzhledem k době, kterou strávil v bezvědomí po apendektomii, bylo získat představu o tom,

jak plyne čas, a sledovat jeho běh. Nevěděl, jestli je noc nebo den, neměl se podle čeho orientovat; ale už v prvních dnech po svém uvěznění si uvědomil, že když ztratí pojem o čase, zbude mu už jen oprátka. Tehdy začal Abu Talib, rozený Daniel Newcombe, cvičit svou mysl.

Počítal jednotlivé vteřiny - jednadvacet, dvaadvacet - počítal celé dny, až mu vnitřní rytmus přešel do krve. Uvažoval o tom, že si nechá narůst nehty, místo aby je okusoval, jako to obvykle dělal, a každý uplynulý den že si označí škrábancem na určitém místě kovové stěny, ale nakonec se rozhodl to nedělat. Byl si téměř jist, že *oni* by nejspíš celý pokoj znovu přemalovali, aby mu zkřížili plány. Jestli se má proměnit v chodící časomíru, bude to muset udělat se vším všudy.

A tak, protože neměl nic jiného na práci, stal se živými hodinami. Rozhodl se věřit, že během deseti let, která odpočítal, nebyl mimo víc než týden nebo dva. Jakmile si zvykl na neustávající tikot uplývajících vteřin, dokázal ho přesunout do podvědomí a myslet na jiné věci.

Vzpomněl si, že kdysi četl - proč jen tenkrát *nečetl* víc? - o vojákovi v zajateckém táboře, který izolaci přežil díky tomu, že si v duchu představoval šachovnici a tahy jednotlivých figur a hrál tak sám se sebou imaginární šachy. Po několika týdnech marného úsilí Talib zjistil, že dokáže v mysli vytvořit obraz celé partie, a strávil mnoho hodin hrou v šachy.

S měřením doby, která uběhla, zatímco spal, se vypořádal poměrně jednoduše: vypočítal si, kolik hodin spánku obvykle potřeboval, aby se cítil odpočinutý, o kolik si jeho tělo samo řekne. Když ještě žil ve skutečném světě, činíval ideální průměr asi sedm hodin, zůstal tedy u sedmi. Nikdy si nešel lehnout během dne, a dbal na to, aby zůstával vzhůru plných sedmnáct hodin z každých čtyřiadvaceti.

Protože se nemohl zaměstnávat ničím jiným než fyzickým cvičením, vydal se na průzkum vlastní mysli někdy s úspěchem, někdy méně úspěšně. Měl dobrou schopnost soustředění a dokázal v duchu vytvářet živé obrazy lidí a událostí, prožíval znovu svou

minulost. Většina vzpomínek pro něho byla bolestná a styděl se za ně, ale ze všeho nejvíc mu vadilo, když si uvědomil, že v životě promarnil nesmírné množství času, který se už nikdy nevrátí.

Nekonečné hodiny samozřejmě dumal nad tím, proč se zatím každé ráno rozhodl žít v tak nedůstojných podmínkách, místo aby prostě vložil krk do oprátky. Nikdy nepřišel na skutečný důvod, snad kromě zatvrzelého soupeření, vrozené touhy postavit se na odpor těm, kdo se ho snažili zlomit. To nebyla příliš uspokojivá odpověď.

Objevil však něco převratného, ideu, která docela změnila postup jeho uvažování. Využil život v izolaci metaforicky k izolaci uvnitř vlastního mozku, odděloval jednu myšlenku od druhé a zbavoval je nánosu emocí a egoismu. Vyrovnával se se svými myšlenkami a pocity nezúčastněně, jako když se člověk pokouší zbavit neznámé úzkosti. Analyzoval je tak, jako kdysi údaje o zemětřesení.

To, co objevil pod vlastní kůží, se mu příliš nezamlouvalo. Zdálo se, že strávil příliš mnoho času tím, že se nechal ovládat svými emocemi a příkazy pohlavních buněk, a že se příliš málo zabýval logickým uvažováním. Nebylo snadné cítit hněv vůči těm, kteří ho uvěznili, když zároveň věděl, že si svůj trest zasloužil. Bez opory hněvu se mu podařilo překročit zábrany lidského myšlení a spatřit sama sebe takového, jaký skutečně byl - zvíře, které je ovládáno zvířecími pudy. Jakmile jednou vstoupil na tuto cestu, nebylo už možné vrátit se zpátky k blažené nevědomosti. Naučil se přijímat zodpovědnost jako lidská bytost. Za deset let se člověk může naučit i míň, říkal si.

Pak tu byly „epizody“, jednotlivá kola zápasu se šílenstvím. Pokaždé, když začal ztrácet rozum, bylo to po zvlášť pochmurné výpravě do vlastního nitra, když dovolil, aby se mu do mysli pomalu vkrádaly symptomy psychózy, které dokázaly přerušit postup logických úvah.

Jednou se rozhodl, že během útoku na Imperial Valley zahynul, že žije posmrtným životem v předpeklí a že bude bloudit tímto pokojem navěky, ve věčném tichu a samotě. Dostal hysterický záchvat a tři dny držel hladovku, až ho uspali plynem a nakrmili násilím. Když se po blíže neurčitém počtu dnů strávených v bezvědomí zase probral,

cítil se mnohem lépe. Mohl z toho vyvozovat jedině to, že jeho žalářníci mu nedovolí odejít ze světa tak pasivním způsobem, jako je smrt hlady. Copak pro něho opravdu existuje jen jediná aktivní možnost, jak se vším skoncovat, a tou je pečlivě připravená katovská smyčka?

V dalším záchvatu šílenství se mu zdálo, že je svobodný a že může volně vycházet a zase se vracet do své cely. Rozhodl se dobrovolně zůstat, protože, jak si hlasitě opakoval znovu a znovu, „je to tak zdaleka nejlepší“. Také tenkrát ho nakonec museli uspat plynem.

Teď se bál, že znovu ztrácí rozum.

Když skončil ranní rituál se smyčkou, vytáhl ze škvíry ve dveřích svoji porci rýže a polévky a pustil se do jídla. Nespolkl ještě ani tři sousta, když zaslechl, že se ode dveří ozývá nepovědomý zvuk, podobný tichému cvakání. O několik vteřin později se dveře se zaskřípěním napolo otevřely. Nic takového se ještě nikdy nestalo.

Dlouho se na pootevřené dveře díval. Za nimi se táhla chodba, tolik mohl vidět. Byla vymalovaná modře a po celé její délce se rozlévalo slabě nažloutlé světlo.

To bylo příliš velké množství nových informací, než aby je mohl všechny najednou zpracovat. Vrátil se zpátky ke stolu a se snídaní si dával načas. Mezi každým soustem - žádné příbory, jen prsty - se díval ke dveřím, jsou-li ještě stále otevřené, jestli se ta nádherná modř pod roztřepaným žlutým světlem pořád ještě přelévá ve smývavou zeleň. Barvy zářily vlastním životem, skutečné, dýchající, promlouvaly k němu jako živoucí bytosti.

Dojedl a vrátil podnos zpátky ke štěrbině ve dveřích. Sotva se jich dotkl, otevřely se ještě víc. Rozhlédl se po chodbě. Vedla na obě strany tak sto yardů, každých dvacet stop zářily ve stropě žluté žárovky. Po obou stranách chodby se táhla řada dveří a na každých viselo číslo.

Stál tam s tácem v ruce a uvědomil si, že má těmi otevřenými dveřmi projít. Byl to nejhorší okamžik za celou dobu jeho uvěznění. Nechtěl nikam jít. Strach ho zasáhl jako blesk z čistého nebe, tak

silně, že ode dveří doslova odskočil, podnos mu vyletěl z ruky a zarachotil o podlahu.

Toužil rozjímat o těch otevřených dveřích, několik dní rozvažovat nad jejich významem, promyslet si smysl jejich existence, ale skutečnost, že tu byly právě teď, otevřené dokořán, mu znemožňovala vyhnout se jejich okamžitému použití. Zhluboka se nadechl a vkročil do chodby.

Jen na vteřinu pocítil strach, pak ho zalila dosud nepoznaná pýcha. Dokázal to, vstoupil do světa tam venku.

Na každém konci chodby byly další dveře. Které si vybrat? Nenadálá možnost volby mezi něčím jiným než životem a sebevraždou ho naplňovala vzrušením. Byl pravák, rozhodl se tedy, že by bylo přirozené vydat se doprava. Vykročil tím směrem.

Jak míjel jednotlivé dveře, uvažoval, kdo - pokud vůbec někdo - zůstává za nimi. Nikdy zvenku nezaslechl sebemenší zvuk, kromě kovového rachocení vozíku s jídlem, jak se valil po chodbě.

Bylo to podivné, nezvyklé, kráčet tak dlouho a stále rovně. Když konečně dorazil ke dveřím na konci chodby, znovu překonal hluboko usazený strach, stiskl kliku a vešel dovnitř.

Stál v obdélníkové místnosti o ploše přibližně dvacet čtverečních stop. Stěny byly natřeny stejnou béžovou barvou jako jeho pokoj. Místnost byla prázdná, až na kovovou židli připevněnou k podlaze na jedné straně a stejnou kovovou lavici na druhé straně. Židle stála blíž ke dveřím, kterými vešel. Za lavicí byly další dveře. Posadil se na židli a čekal.

Přesně podle zákonů logiky se protější dveře otevřely a dovnitř vstoupila krásná žena, doprovázená dvěma dětmi. Její oči se rozšířily hrůzou, když ho spatřila, a děti o krok ucouvly. „Abu?“ vydechla žena.

V tu chvíli ji poznal. „K-Khadijah,“ vypravil ze sebe ochraptělým hlasem. Už dávno se odnaučil mluvit. „Jsi to opravdu ty?“

Vstal a vykročil k ní. Vztáhla ruce před sebe, aby ho zadržela. „Žádný fyzický kontakt,“ varovala ho. „To je jedna z podmínek návštěvy.“

„Jaké jsou... další podmínky?“ zeptal se tiše a znovu usedl.

„Nesmím ti nic dát. Nesmím ti říct, kde jsi. Musím odejít, až řeknou.“

Přikývl. „Rozumím.“

„Vypadáš... jako divý muž,“ zašeptala. „Ty vlasy... vousy. Copak tě vůbec nikdy neostříhali?“

„Ne,“ odpověděl. „To jsou naše děti?“

Kývla. Posadila se na lavici, děti vedle ní, dívka nalevo, chlapec napravo. „Najan?“ oslovil děvčátko. Prohlížela si ho jasnýma očima, které zářily nad závojem. „Pamatuješ se na mě?“

„Ne, pane,“ odpověděla Najan rychle. „Ale vím, že jste můj otec.“

„A jak se jmenuješ ty?“ zeptal se chlapce, kterému by podle jeho výpočtů mělo být něco přes devět let.

„Abu ibn Abu Talib.“ Hoch vyskočil a hrdě se napřímil. „Dostal jsem jméno po tobě.“

„A já jsem na tebe pyšný. Vypadáš jako statečný mladý muž. A ta košile, co máš na sobě... ta skutečně mění barvy?“

„Ano, pane,“ odvětil jeho syn. „Každý je teď nosí.“

„Dozvíš se tady vůbec něco?“ vyptávala se Khadijah.

Pomalu zavrtěl hlavou. „Nic.“ Namířil na ni ukazovák. „Třináctého března 2038.“

„Je dvacátého čtvrtého dubna,“ udiveně svraštila obočí.

„Skoro přesně,“ zvolal triumfálně.

„Určitě se chceš zeptat na tisíc různých věcí.“ Naklonila se blíž, jako by si ho chtěla lépe prohlédnout.

„Tak moc zase ne. Odnaučil jsem se klást otázky. Ale ty vypadáš skvěle. Trochu ses zakulatila.“

„Mateřství má své výhody.“ Usmála se a on se pokusil usmát na ni, ale svaly v obličeji mu ihned povolily.

„Propustí mě?“

Bál se položit tu otázku, a sotva ji vyřkl, do očí mu vstoupily slzy. Rychle je zahnal.

„Ne,“ odpověděla. „Příliš se tě bojí.“

„Bojí... mě?“

Přitakala. „Jakmile se Ishmaelovo jméno připojilo k dlouhému seznamu zavražděných...“

„Zavražděn? Ne! Kdy... jak?“

Zatvářila se udiveně. „Samozřejmě. Nemůžeš to vědět. Už je to několik let. Pachatel neznámý, nikdy ho nechytili.“

Zhluboka nabrala dech. „Tys pak zůstal jediným zřejmým symbolem našeho hnutí. Martin převzal vedení. Je dobrý správce, ale dřív o něm nikdo nevěděl. Abychom udrželi plamen revoluce živý a žhavý, udělali jsme z tebe symbol. Začali jsme požadovat tvoje propuštění, prohlásili jsme tě za politického vězně. Tvé jméno se stalo tmelem, který spojoval bratry ve Válečných zónách do islámského státu, symbolem všech nespravedlivě uvězněných na celé Zemi. Loni jsi dostal Nobelovu cenu za mír. Máš ohromný vliv po celém světě.“

„No tak si to představ,“ řekl bez nadšení. „Opravdu to zní, jako bych si neměl na co stěžovat.“

„Chci ti něco ukázat,“ vyhrkla nedočkavě. Zasunula do komunikátoru disk. Ve srovnání s těmi, na jaké se pamatoval, byly dnešní komunikátory poloviční a jejich povrch byl hladký, bez tlačítek a symbolů.

Na béžové zdi se objevily filmové záběry. Z Válečné zóny vycházely proudy lidí, bratří ve velkých skupinách putovali na jih, kde se otevíraly brány islámského státu.

„Kdy?“

„Minulý rok,“ zářila Khadijah. „Prezidentka Mastersová podepsala Dekret o rozdělení na Den díkůvzdání v roce 2037.“

„*Prezidentka* Mastersová?“

„Kate Mastersová? Ano, myslím, žes ji znal.“

„Myslel jsem si, že ano,“ řekl záhadně. „Jak to udělali?“

„Vláda a koncern Yo-Yu už celé roky v tichosti vykupovali od lidí půdu v určených státech. Zemětřesení v Memphisu nám hodně pomohlo. Většina bílých stejně chtěla odejít.“ Ukázala na stěnu. Malá pouliční válka v malém jižanském městečku, bílí proti černým. „Ti, kteří odejít nechtěli, se chvíli drželi, ale nakonec jsme se jich stejně zbavili.“

„Zbavili? Existuje africká osvobozenecká armáda?“

Děti se chichotaly. Talib naklonil hlavu ke straně.

„Tenhle název už se nepoužívá.“ Khadijah se usmívala.

„Proč ne?“

„Naši islámští bratři v Africe byli toho názoru, že většina z nás není dost černá, abychom si mohli říkat Afričané.“ Pousmála se. „Začali nám říkat ‘mestizos‘. Ujalo se to.“

„To není moc lichotivé jméno.“

„Dokázali jsme mu dodat zvuk.“ Posadila se zpříma, najednou královská, vládnoucí. „Takže tahle země se teď jmenuje Spojené státy americké a islámské. New Cairo zahrnuje Floridu, Severní a Jižní Karolínu, Georgii, Alabamu, Louisianu a Mississippi.“

„Proč nakonec ustoupili?“ zeptal se. „Vykoupit všechny ty pozemky muselo být přece zatraceně drahé.“

„Neměli na výběr. Svět je ze sedmdesáti procent islámský. Čínské syndikáty rychle odumírají, protože už neovládají obchod. V tuto chvíli je centrem ekonomické moci Afrika. Číňané s námi nakonec uzavřeli smlouvu, obchodují se zbytkem Ameriky naším prostřednictvím a za snížené ceny. Udržuje to obě země při životě.“

Na stěně se teď ukázal Martin Aziz. Kynul davům a pronášel projevy. „On nás teď vede,“ řekla Khadijah. „Ale ty jsi v srdcích bratří. Nikdy bychom na dohodu s bílými nepřistoupili, kdyby nesouhlasili s tím, že nám umožní buď se s tebou setkat nebo spatřit tvé tělo. Nikdo neměl tušení, jestli jsi naživu nebo mrtvý. Teď, když to vím, přísahám, Abu, že neustaneme, dokud nebudeš svobodný.“

„Proč jen mám pocit, že to s mou osobou nemá téměř nic společného?“

„Ty jsi symbol. Jsi Abu Talib, větší než život. Lidé v New Cairu potřebují v těchto dnech někoho, ke komu by mohli vzhlížet. Když bílí po rozdělení odešli, všechno za sebou spálili. Začínáme stavět z ničeho. Tvůj příklad je posiluje.“

„Můj příklad.“ Znovu se pokusil o úsměv a znovu ho zabolely svaly. „Neudělal jsem ze sebe žádný příklad. Přežívám tu jako zvíře. Chci, abys věděla, že to nebylo snadné. Já... dost jsem se změnil. Abych byl upřímnější, od té doby, co jsem tady, na hnutí moc nemyslím. Místo toho přemýšlím o tom, jaké by to bylo, cítit zase na tvářích skutečný vítr. Vidět oblohu.“ Natáhl ruku, pomalu ji sevřel v

pěst. „Myslím na to, jaké to je, sebrat ze země kámen a poznat z něj všechno o tom místě, zjistit všechno jen podle kamene... celou historii, všechno, co se dá poznat, až k samým počátkům veškerého času! Myslel jsem na sex...“

Instinktivně sklopila oči. Četl v jejích gestech jako v otevřené knize. „To je v pořádku,“ řekl klidně. „Deset let je dlouhá doba. Nevědělas ani, jestli jsem ještě naživu, to...“

Zazněl bzučák; Khadijah okamžitě vstala. „Musím jít. Chceš něco vzkázat svému národu?“

Zasmál se. „Dnes poprvé jsem slyšel jiný hlas než svůj vlastní. Ani nežiju v tom samém světě jako ty.“

Pokrčila rameny. „Něco si vymyslím.“

Dveře za jejími zády cvakly a otevřely se. Děti se zvedly a zamířily k nim. Tak brzo. Jak jen to může končit tak brzo? Tohle bylo horší než izolace. „Crane,“ zavolal za ní, jak postrkovala děti před sebou ke dveřím. „Co dělá Crane?“

Její křehký smích ho překvapil tolik, až sebou trhl.

„Ti nejmocnější padají nejhlouběji. Desperát, to je teď Crane. Vyvrhel lidstva... proklínaný za to, že chtěl odpálit jaderné bomby. Když jeho šílený plán vyšel najevo, všichni se obrátili proti němu. Pak celé roky řečnil a blábolil o nějaké katastrofě, která se řítí na Kalifornii. Nikdo ho neposlouchal. Teď už jsem o něm dlouho neslyšela.“

Mezi dveřmi se ještě otočila. „Dostaneme tě odtud.“

„Přijď zase na návštěvu,“ řekl. Ale Khadijah byla pryč. Dveře se zabouchly, slyšel, jak cvakl zámek. „Řekni jim, že musím mít přístup k informacím!“ vykřikl. „Pro boha živého, udělej něco!“

Svěsil hlavu, klesl do židle. Dveře za jeho zády zacvakaly a otevřely se. Pomalu vstal a dovlekl se zpátky do své cely. Od tohoto dne bude žít od návštěvy k návštěvě, na houpačce naděje a zoufalství. Ztratil schopnost sledovat čas... a už ji nikdy nezíská.

Lewis Crane seděl vedle Burta Hilla na zadním sedadle lunárního mobilu typu Moonskimmer. Díky vyklenutému podvozku naplněnému heliem vyvolávalo univerzální vozidlo v pasažérech

pocit, jako by se vznášelo těsně nad nehostinnou měsíční krajinou. Na sametové černi oblohy, probodané zářícími dírkami hvězd, byl ještě patrný odlesk Země, která za jejich zády právě klesala pod horizont. Agent realitní kanceláře mluvil takřka bez přestání a neustále přetěžoval monitory vnitřního prostředí v kabině, které střežily hladinu oxidu uhličitého. Po krajině osvětlované korónou zapadající Země se táhly dlouhé černé stíny. Další část měsíčního povrchu se připravovala nastoupit dvoutýdenní měsíční „noc".

„Na odvrácené straně moc usedlíků nemáme," vykládal agent jménem Ali. „Každý raději kupuje dobré pozemky na přivrácené straně, kde je pěkná vyhlídka na Zemi."

„To je přesně to, co já nechci." Crane se obrátil k oknu. Projížděli Jižním mořem, Galileovým *Mare Australe*, a směřovali k uzavřeným dolům v Moři touhy, kde You-Li dřív těžila titan. Po levé straně se majestátně zdvihal kráter Jules Verne. „Moře" bylo naplněné prachem; ne vodou, jak se dohadoval Galileo, ale rozpadajícím se kamením, sklem a úlomky asteroidů.

„To teda nevím, proč si chcete prohlížet parcely na odvrácený straně," zasípal Burt. „Člověk si čas od času rád užije trochu sluníčka."

„Na druhé straně je stejně světla jako tady," ujistil ho Crane. „Jen se nemusíš dívat na Zemi, to je všechno."

„Zrovna tady bych vám mohl nabídnout spoustu skvělých míst," pospíšil si prodavač. „Fantastické východy Země."

Crane jeho narážku ignoroval. „Podívejte, co si tady koupím, je moje věc, jasné?"

Ali se k němu otočil, černý knírek vyklenutý nad širokým úsměvem. Spojil palec s ukazováčkem do malého kroužku. „Zákazník má vždycky pravdu." Luskl prsty. „Hodně společenství tady teď kupuje půdu - kvůli náboženské svobodě, víte? Nebo kvůli politice. Žádná pozemská vláda se tady do ničeho nemíchá, jo? Je to fajn systém - pokud se rád staráte sám o sebe."

„Co takhle voda?" zeptal se Hill. „Dá se tady sehnat?"

„Sehnat? Můžete uzavřít jakou smlouvu budete chtít a obstarat si vodu, jaká se vám zlíbí. Místní konsorcium si účtuje veliký peníze, jo? Většina lidí si vozí vodu ze Země - pokud si to můžou dovolit.“

Crane jen odfrkl. Země teď nebyla právě tím nejlepším místem, kde by měl člověk hledat pitnou vodu. Jistě, v mnoha ohledech se globální situace zlepšila. Ozonová vrstva byla obnovena, lidé znovu žili na slunci, tak jak si to Crane pamatoval z dětství, a oblak Masada se definitivně rozplynul před pěti lety, aniž by tomu někdo věnoval pozornost. Všichni měli příliš mnoho práce a potíží s nárůstem radioaktivity ve vodních zdrojích, než aby se starali ještě o něco jiného. Spad z mraku Masada zamořil víc než jen vodu. Jaderný odpad na celém světě prosakoval bezpečnostními schránkami úložišť a nikdo nebyl ochoten věnovat tomuto problému pozornost, dokud nedošlo ke katastrofě. Zamořená voda byla všude.

Crane začal pracovat s glóbem v Nadaci, vkládal prostě do počítače údaje o únicích spolu s výskytem, směrem a rychlostí pohybu spodních vod. Doufal, že tak s dostatečným časovým předstihem získá informace o tom, kdy a jak bude radioaktivní mor pronikat do nitra planety, a dokáže lidstvu poradit, kde vybudovat opevnění a pustit se s nepřítelem do boje. Ale někteří pohlíželi na zamoření celosvětových vodních zdrojů jako na celkem snesitelnou obtíž. Každá doba má své optimisty.

Glóbus byl zázrak, živoucí odkaz jeho ženy. Mnohé úkoly, jako třeba právě projekt sledování radioaktivity, byly realizovány prostřednictvím jeho vyšších logických a kognitivních funkcí a vyústily v praktické závěry. Ale v některých ohledech nefungoval optimálně. Výsledkem byla i zklamání, například nepředpovězená zemětřesení, včetně jednoho, ke kterému došlo přímo v Kalifornii. Do té doby se glóbus zdál být neomylný. Crane věděl, že kdyby Lanie žila, nic podobného by se nikdy nestalo.

Vždycky přitom vzpomínal na teorii, kterou mu jednou vyložila - o tom, jak bazén vykopaný v Římě způsobí zemětřesení na Aljašce. Dvě nečekaná zemětřesení byla nakonec přičtena na vrub nově hloubených vodních nádrží, z nichž jedna byla dokonce pět set mil daleko. Zadržená voda prosakovala puklinami ve skalním podloží a

zvlhčovala skryté zlomy. Napadlo ho, jestli bude jednoho dne přesto možné poznat pohyby Země natolik, aby mohl lidem říct, kde *nemají* stavět přehrady... nebo bazény.

„Tak jsme tady, pánové.“ Ali ukázal předním sklem na jasně ozářené údolí, vzdálené několik mil. „Nechal jsem kvůli vám zapnout světla.“

Crane se pousmál při představě, co by tomu asi říkala Lanie, kdyby ho viděla, jak za tři miliardy, které mu odkázal Stoney, kupuje kus Měsíce. Stoney mu tenkrát řekl, aby si za ty peníze koupil svůj sen; teď, o deset let později, hodlal vzít starého přítele za slovo.

Ali přepnul turbíny na zpětný chod a zpomalil. Moonskimmer se s mnoha nárazy dokodrcal doprostřed opuštěného městečka, které představovalo nevelké náměstí obklopené kruhem vzájemně propojených kupolí. Kovové obytné buňky se vršily jedna na druhou jako kostky z holografické stavebnice, se kterou si tak rád hrával Charlie ve výtahu na Imperial Valley.

„Důlní šachty jsou ještě otevřené?“ zeptal se Crane s pohledem na řadu opuštěných restaurací s nápadnými vývěsními štíty. Mnohé názvy mu připadaly povědomé.

Ali zaváhal. „O tom si můžeme promluvit. Nejsem si jist, jestli by hoši od You-Li byli nadšení, kdybyste prostě přišel a zasypal...“

„Já ty šachty chci,“ přerušil ho Crane. „Mám v úmyslu odebírat teplo a energii z měsíčního jádra.“

„Vy chcete šachty,“ rozzářil se Ali. Máchal rukama ve vzduchu jako větrný mlýn. „Jsou tu všude... kam se jen podíváte, po celém tomhle zatraceném místě. On chce šachty. On je vážně chce!“

Zamířil s Moonskimmerem k přechodové komoře, přísavný zámek cvakl. Magnetické úchytky zajišťovaly vzduchotěsné spojení. „Budete si muset vzít přilby. Nemůžu si dovolit zapínat podpůrné systémy, jen abych vám to tu ukázal.“

„Jaká je celková plocha stanice?“ zeptal se Crane. Ali si nasadil přilbu a posunkem vyzval Cranea, aby učinil totéž. Crane nechal Burta, aby mu pomohl se zámkem.

„Představte si tábor jako střed kruhu. Pozemky základny jsou na ploše tisíc čtverečních mil všude kolem nás. Budou vám patřit

krátery Van de Graaf, Leibnitz a Von Karman. Celé *Mare Ingenii* je vaše, se vším všudy.“

„A cena?“

„Tři miliardy dvě stě milionů.“ Ali rychle pokračoval. „Poslyšte, vím, že je to pěkná hromada peněz. Mám na přivrácené straně menší parcely, které...“

„Zaokrouhlete to na tři miliardy a plácneme si,“ přerušil ho Crane.

„Mohl by se za vás někdo zaručit? Bez urážky, pane.“

„Budeme platit v hotovosti.“

„Příteli drahý!“ nadchl se Ali. „Vaše slova vlévají štěstí do duše starého prodavače velbloudů. Odvrácenou stranu nikdo nechce.“

„Já na ní trvám. Prohlédneme si to tady?“

Exkurze netrvala ani hodinu. Ali se nemohl dočkat, až se vrátí zpátky na osvětlenou stranu, a Cranea hornické ubytovny vůbec nezajímaly. Tábor byl typickým důlním centrem You-Li; spartánsky vybavený, udržovaný v chodu za minimálního přispění těžní společnosti. Crane věděl, že až přijde čas, nechá všechny staré budovy strhnout a na jejich místě postaví nové. Ale současné ubikace dobře poslouží prvním projektantům a inženýrům, kteří budou mít za úkol proměnit hornický tábor na odvrácené straně Měsíce v sídlo nové civilizace. Bude to dlouhý a obtížný úkol, ale Crane už zažil víc takových projektů.

Později, zpátky na základně Měsíc-Marriott, seděli Crane s Hillem u nízkého stolku v baru, Crane zády k nádhernému pohledu na vycházející Zemi, která modroleskle nakukovala dovnitř širokými, masivními okny. Hotel byl nacpaný k prasknutí a planina kolem něj už začínala vypadat jako malé městečko sestavené z kupolí a visutých mostů.

Měsíc představoval nové, nedobyté území, které předchozí vlastník, koncern You-Li, nabízel k rychlému prodeji. Číňané se pokoušeli zkonsolidovat svůj majetek a Měsíc do jejich plánů nezapadal. A tak ho kousek po kousku osidlovali lidé, kteří odjakživa kolonizovali nové země a zakládali nová města - dobrodruzi a

hrdinové. Crane si nebyl tak docela jist, do které kategorie by měl zařadit sám sebe.

Hill, tichý a křehký od té doby, co byl před lety zraněn, pozvedl svoje pivo. „Řek' bych, že tohle si zaslouží přípitek. Nejsem si jistej, co jste to vlastně právě udělal, ale stejně gratuluju."

„Chytíme příležitost za pačesy, dokud je čas." Crane cinkl svou sklenicí skotské o láhev piva a zvolna upil. „Vždycky jsem chtěl předsedat své vlastní vládě."

„Houby," mávl Hill rukou. „Jediný, co jste kdy chtěl, bylo zarazit zemětřesení. A pak zčistajasna kupujeme Měsíc."

„Není to zčistajasna. Myslel jsem na to už dlouho celé roky. Nikdy to nebylo proveditelné, až teď. Neříkám ti všechno, co se mi honí hlavou, Burte."

„To je fakt. Nikdy jste mi neřek, že Sumi Chan je ženská."

„Dospěl jsem k názoru, že když jsi tak hloupý, že to nepoznáš sám, já ti to říkat nebudu."

To byl jejich obvyklý žertík. Po pravdě řečeno, žádný z nich neměl tenkrát ani tušení, jak to se Sumi skutečně je. Její životní příběh byl fantastický a chybělo jen málo, aby skončil tragicky. Během uplynulých roků se přihodilo tolik věcí...

Necelé čtyři týdny po útoku na Imperial Valley uklouzl prezident Gideon ve vaně po mýdle a na místě zemřel tak alespoň znělo oficiální prohlášení Bílého domu. Sumi se stala prezidentem a okamžitě jmenovala Kate Mastersovou do funkce viceprezidenta. Yo-Yu a Liang Int. spolu dál soupeřily o přízeň voličů, a tak se Sumi ve volbách v listopadu 2028 podařilo získat nejvyšší procento hlasů a stát se prezidentem bez stranické příslušnosti.

Byla to právě Sumi, kdo započal pozvolný proces, který nakonec vyústil ve vznik islámského státu. Kvůli tomu, co označila jako „zdravotní důvody," se rozhodla nekandidovat podruhé v roce 2032, přestože během svého působení v nejvyšším úřadě byla rozvážným a respektovaným šéfem exekutivy. Na téže tiskové konferenci také prozradila své pravé pohlaví a prohlásila, že už není v jejích silách dál předstírat, že je muž.

Kate Mastersová se střemhlav vrhla do předvolební kampaně a zvítězila s ohromným náskokem, podporována svou už tak dost širokou stranickou základnou, a mimo jiné také díky tomu, že využila narůstajících antičínských nálad. Ekonomika se hroutila dál, převážně vinou rozsáhlých sankcí, uvalených na čínské obchodní zájmy celosvětovým islámským hnutím, jehož světový názor byl, mírně řečeno, etnocentrický.

Důvod, proč Sumi odmítla kandidovat, se stal naprosto zřejmým v okamžiku, kdy byla přijata na psychiatrickou kliniku. Paul, čipem generovaný milenec, v té době už naprosto ovládl její život: všechno za ni rozhodoval, sám vybíral její poradce a stahoval ji stále níž po strmé spirále xenofobie a uzavřenosti. Veškeré lidské projevy obracela do svého nitra v nekonečné smyčce a nikdo jiný než Paul se jí nesměl přiblížit.

Crane s ní tehdy udržoval nepravidelný kontakt; na naléhání Kate Mastersové vykoupil od You-Li půdu, která dříve patřívala předkům Sumi, a pronajal jí pozemky jejího rodu na věčné časy, za symbolický jeden dolar ročně. Sumi zažádala o legální rozvod s Paulem, který jí byl také povolen. Vědomí jeho přítomnosti bylo tak silné, že zůstávalo v její mysli i poté, co byl čip odstraněn. Nebyla jediná, kdo se potýkal s tímto problémem. Miliony lidí se staly závislými na Yo-Yu čipech a téměř přes noc se zrodilo nové odvětví medicíny, nazvané „náhrada osobnosti“, které se potýkalo s následky čipové narkomanie.

Sumi Chan strávila v ústavu čtyři roky. Koncern Yo-Yu prodělal miliardy, když musel zaplatit účty za lékařská ošetření a náhrady obětem čipového šílenství, a tyto ztráty otřásly jeho finanční stabilitou natolik, že ho nakonec donutily k celosvětové fúzi s odvěkým rivalem. Tak došlo ke vzniku korporace You-Li. Čipoví společníci vymřeli stejně rychle jako dinosauři, přestože popularita vzdělávacích čipových implantátů stále rostla. Crane sám si nechal zavést port v roce 2036 a pro potřeby výzkumu ho shledával nedocenitelným.

Kate Mastersová byla mezitím v témže roce zvolena znovu a teď právě probíhaly druhé dva roky jejího druhého volebního období. Sumi žila tiše a nenápadně na pozemcích svých předků v Číně.

Stoney zemřel necelý rok po katastrofě v Imperial Valley.

Ale pro Cranea bylo posledních deset let oživlou noční můrou. Krátce poté, co byl Newcombe-Talib zatčen a uvězněn, vešlo ve všeobecnou známost, jaký byl pravý cíl projektu Northwest Gemstone, a sympatie veřejnosti se obrátily jako mávnutím kouzelného proutku. Crane se přes noc stal padouchem, zatracovaným a proklínaným za to, že se odvážil jen pomyslet na odpálení jaderných bomb, že se odvážil věřit, že by snad mohl změnit samu strukturu Země nebo dokonce měl nějaké právo se o to pokoušet.

Jeho hlas se stal hlasem volajícího na poušti. Znovu a znovu, po celé ty dlouhé roky, se pokoušel varovat své spoluobčany před děsivou katastrofou, která visí nad Kalifornií jako Damoklův meč. Horší než urážky, horší než výsměch, který odpovídal na jeho nahrávané, psané i živé projevy, bylo ohlušivé mlčení, se kterým veřejnost přijímala jeho výstrahy. Až se konečně vzdal vší naděje, ubitý a zoufalý.

A sám přitom cítil, jak v něm prázdnota zapouští kořeny. Celý život byl pustý, prázdný.

Pak You-Li vyhlásil výprodej Měsíce a Crane pocítil hluboko na dně té prázdné skořápky něco... snad záblesk, jiskru života, a vrhl se za ní.

„Vy tam opravdu chcete postavit baráky a ubytovat lidi, že jo?“

„Přesně to mám v plánu,“ odpověděl Crane. „Chci tam vybudovat celé město, Burte. Místo, kde by lidé *chtěli* žít.“

„Vy tam budete bydlet taky?“

Crane se pousmál. „Ne, kamaráde. Myslím, že na takové eskapády jsme už oba trochu moc vousatí a rozmrzelí.“

Hill se zvrátil do židle a těžce vydechl. „To je úleva. Prostě jsem si nemoh’ sám sebe představit, jak pořád trčím v jedný z těch zatracenejch bublin. Co si má člověk počít, když se mu chce kejchnout nebo se musí vysmrkat?“

„Ale budeme tam čas od času jezdit. Musí se udělat spousta práce, spousta rozhodnutí.“ Crane upil skotské, nepřítomným pohledem sledoval skupinu stavebních dělníků, kteří se vhrnuli do baru ve svých bachratých, vyztužených skafandrech a usadili se u zadního stolu. „Nelíbí se mi představa, že bychom měli být závislí na dodávkách vody ze Země. Uvažuji o tom, jestli bychom nemohli těžit permafrost na Marsu a dopravovat ho sem sami. Kdo kontroluje vodu, kontroluje všechno.“

„Kolik lidí tam chcete nastěhovat?“

„Řekl bych nejmíň pár tisíc.“

„Už kolik měsíců nemyslíte na nic jiného než na ten projekt. Připadá mi to bláznivý. Proč to děláte? K čemu to všechno je?“

Crane se ušklíbl, dopil svůj drink a zvedl sklenku do výše, aby přilákal barmanovu pozornost. Ten přikývl a přispěchal znovu s lahví skotské. „To všechny ty peníze, co mi odkázal Stoney. Nemohl jsem pořád objevit nic, co by stálo za to... Co by vydrželo dost dlouho, abych je do toho vložil. Pak se naskytla tahle příležitost.“

„Proč zrovna tady?“

„Jednou jsem měl akvárium... vlastně dvakrát, ale teď myslím to, co jsem míval jako kluk, když jsem žil u své tety. Sám jsem si na něj našetřil. Během let jsem tam choval spoustu různých rybiček, ale jednou jsem si přinesl garnáta, krásného, křehkého tvorečka. Nemohl jsem přijít na nic, čím bych ho měl krmit, nic, co by chtěl jíst. Po čase začal ujídat sám sebe, den po dni, kousek po kousku, jen aby zůstal naživu. Nakonec se dostal až k životně důležitým orgánům.“

Otočil se a pohlédl na Zemi za oknem, veliký průzračný opál zahalený v mracích, zářící jasnou modří. Ukázal na ni. „To je přesně to, co si myslím, že dělají. Užírají sami sebe zaživa. Zabíjejí ve jménu Božím a slepě likvidují celý ekosystém, který je udržuje při životě.“

„Lidi jsou lidi.“ Burt pokrčil rameny.

„Tím vlastně říkáš, že lidi jsou zvířata. A já ti říkám, že to tak být nemusí. Můžeme vytvořit civilizaci, skutečnou civilizaci, založenou na skutečném porozumění zákonům vesmíru i sobě samým. Koupil jsem pozemek na odvrácené straně, protože nechci, aby se mí lidé dí-

vali, jak jim Země umírá před očima. Mé... město se může stát posledním útočištěm lidské rasy, Burte. Proto to dělám. Stačí ti takový sen?“

„Nemoh’ jste zachránit Zemi, tak chcete postavit novej svět?“

„I tak by se to dalo říct.“

„Jak budete tomu městu říkat?“

„Charlestown. Chci ho pojmenovat Charlestown.“

Burt přikývl, oči se mu zamžily. „Řekl bych, že to je krásný, doktore. Fakt krásný.“

Kapitola dvacátá první

OHNIVÁ BOUŘE

Požární bariéra Shirahega - Tokio, Japonsko
1. září 2045, poledne

Ze vzduchu se požární bariéra Shirahega nedala přehlédnout ani v největším městě světa. Byla široká jako běžný obytný dům a jejím úkolem bylo zastavit moře plamenů, které se všude kolem rozlije po nadcházejícím ohromném zemětřesení, ochránit severní část města před chudšími čtvrtěmi na jihu. Byla to tokijská Velká čínská zeď.

Crane a Burt Hill seděli v přepravním prostoru helikoptéry Červeného kříže mezi desítkou bíle oděných zdravotníků, převážně mladých lidí, kteří zaplnili lavičky podél stěn. Neměli tušení, kdo Crane je, nic je nespojovalo s tváří stárnoucího muže, jehož výzkumy i tragédie kdysi se zatajeným dechem sledoval celý svět.

Zdravotníci kulili oči, jak vyhlíželi ze širokých, vyklenutých bočních oken helikoptéry. Pohled na Tokio, které se rozkládalo pod nimi, dokázal uvést v úžas každého. Krajině dominovaly moderní budovy v centru města, ale větší pozornost přitahovala právě předměstí, zchátralá obydlí třiatřiceti milionů lidí. Úzké uličky se stěží prodíraly mezi dřevěnými domky, nalepenými těsně na sebe. Z výšky tato část města připomínala pokrývku sešívanou z útržků látky nejrůznějších barev a tvarů. Miliony dřevěných domků. Víc, než si člověk ve skutečnosti dokáže představit. Kdo neviděl, neuvěří.

Ale horší než dřevěné domečky byly obrovité nádrže naplněné kapalným propanem, které tiskly bachratá břicha k zemi v bezprostřední blízkosti obytných čtvrtí. Někdy se tyčily přímo nad

domky, které vedle nich vypadaly ještě menší a křehčí. Tady se pořád ještě používal plyn. Až začne zemětřesení - a to už bude brzo - oheň se bude rychle šířit. Během patnácti minut lehne popelem třetina celého Tokia, přinejmenším půl milionu domů bude zničeno. Cranea bolela ruka.

„Jste zatracenej blázen, když se sem ženete," hudroval Hill. „Honit se za zemětřeseními, to už jste nedělal od osmadvacátýho roku. Někdo by vás měl dovést k psychiatrovi."

„Ty jsi ten nejhádavější chlap, jakého jsem kdy v životě poznal," uchechtl se Crane. „Proč jsem tě vlastně bral s sebou, to je pro mě záhada."

„Potřebujete mě, protože jste pořád jako malý dítě, který se o sebe nedokáže postarat. Sakra, byl byste už nejmíň dvacetkrát mrtvej, kdybych u toho nebyl. A teď jsem tady, abych vám řek, že dneska to může bejt po jednadvacátý. Vsadím se, že doktor Bowman vám na tenhle vejlet nedal svoje požehnání."

„Neříkal jsem mu o ně," odsekl Crane. Bowmana se mu nepodařilo setřást od doby, co se před rokem potýkal s rakovinou tlustého střeva, vyvolanou ozářením, kterému byl vystaven tenkrát při boji v Imperial Valley. Rakovina byla také tím pravým důvodem, proč byl dneska tady, proč toužil zase jednou zažít opravdu velké zemětřesení. Uběhlo už sedmnáct let od chvíle, co si naposled dopřál návštěvu poblíž epicentra - trestal tak sám sebe, Burt měl v tomhle naprostou pravdu - ale blízkost jeho démona v něm přesto vyvolávala jásavé nadšení, stejně jako bolest a odpor. Šelma se připomínala záblesk starého dobrého nepřátelství.

Když onemocněl, pobýval zrovna na měsíční základně Charlestown a dohlížel na nekonečné množství drobných detailů, schopných zavalit a udolat každého člověka, které však dohromady tvořily nesmírně náročný a rozsáhlý projekt v nesmírně nepříznivých podmínkách. Předtím nikdy doopravdy nemocný nebyl. Když u něho diagnostikovali rakovinu, byla už v pokročilém stadiu. Prošel chemoterapií a pak mu řekli, že zbytek už si jeho tělo zařídí samo. Neřekli mu něco jiného - jak velkou cenu za to zaplatí po fyzické stránce. Válka vedená uvnitř jeho těla imunitním systémem trvala

osm nesnesitelných, mučivých měsíců. Když konečně dospěla k vítěznému konci, zbavil se rakoviny, byl dokonce imunní proti většině forem této nemoci, ale byl zoufale slabý, snadno se unavil. Nemohl už pít a v padesáti osmi letech se cítil jako stařec. A dnes se chtěl stát svědkem zemětřesení takových rozměrů, s jakým se ještě nikdy nesetkal.

Tokio leží v bodě, kde se stýkají čtyři litosférické desky: filipínská, pacifická, eurasijská a severoamerická, která sem zasahuje podél japonského příkopu a zlomu Isu. Na průniku těchto dvou subdukčních zón mělo za několik minut dojít k rozsáhlému zemětřesení, které zničí většinu Tokia.

Děsivý scénář katastrofy spatřil světlo světa během několika posledních let, zásluhou Craneova věstníku. Mnozí lidé jeho informace znevažovali, jiní respektovali, někteří si podle Věstníku plánovali svá dobrodružství i vlastní smrt. Kdykoli mělo dojít k velkému zemětřesení, objevily se na určeném místě stovky, někdy tisíce těch, kdo toužili utkat se s přírodními silami, dosáhnout až na hranice svých možností. Podobně jako dřív býčí zápasy využívali zemětřesení k tomu, aby prokázali svou chrabrost a mužnost, anebo jako vítanou příležitost ke spáchání sebevraždy za co nejdramatičtějších okolností.

Dole se vinula bariéra jako otevřená sečná rána; linie opevněných budov, pospojovaných navzájem, roztínala město na dvě části. Těžké ocelové okenice už byly pevně zajištěny, vodní děla připravena. Ironií osudu bylo dnes právě 1. září. Tento den je v Japonsku tradičně oslavován jako Den zemětřesení, a to od roku 1923, kdy v ohnivé bouři, která pozřela Edo, jak se tehdy Tokio jmenovalo, uhořelo čtyřicet tisíc jeho obyvatel. Celkem toho dne zahynulo na sto padesát tisíc lidí.

Vrtulník se přibližoval k bariéře. Na pozorovatelně na vrcholu jedné z hlavních budov, těsně vedle přistávací plochy, se hemžili lidé. Pilot naklonil stroj proti větru a dosedl na plochu. Sotva se podvozek dotkl země, mladí zdravotníci začali vyskakovat ven. Jejich úkolem bylo poskytnout pomoc těm, kdo přežijí - kromě

dobrodruhů a lupičů existovalo na každém místě vždycky dost lidí, kteří odmítli evakuaci.

Crane a Hill vystoupili poslední a Crane mávnutím ruky odehnal Burta, který se mu pokoušel pomoci. „Jsem možná mrzák," hekl a udělal dlouhý krok dolů, „ale k čertu, ještě nejsem *úplný* mrzák."

Stál na střeše sotva pár vteřin, když pocítil první záchvěv. „Cítíš to, Burte?"

„Co?" zabručel Hill.

Crane vnímal, jak se mu otřesy šíří od chodidel do celého těla, rozechvívají svaly a kosti jako ladičku. „Asi by ses měl raději něčeho chytit. Za chvilku je to tady."

K ocelové přední stěně bariéry byly připevněny bezpečnostní pásy. Hill mu pomohl do jednoho se nasoukat. Zvedl k očím dalekohled, zavěšený hned vedle pásu. Dole ve městě hloučky lidí stále ještě oslavovaly, mnozí dokonce vyrazili do ulic svátečně vyšňořeni. Byla mezi nimi skupina lidí v černých blýskavých šatech s jasně rudými proužky od ramen až ke kotníkům. Další houf tvořili převážně mladí muži, ale bylo mezi nimi i několik žen - všichni kromě bot docela nazí, oděv svázaný do uzlíčku, který nesli přes rameno. Jiní se hnali po ulici v klaunských kostýmech. Všichni mladí a bláznivý. Říkalo se jim rockeři, protože vyzývali Zemi na souboj a přijímali její vlastní podmínky.

Sebevrahy zahlédl dál ve městě, bloumající muže a ženy, kteří si vyhlížejí nějakou budovu na spadnutí, na kterou by vystoupili, nebo těžkou konstrukci, pod kterou by mohli počkat. Rockeři se drželi poblíž bariéry, dost blízko na to, aby se stačili spasit útěkem. Sebevrazi bloudili městem bez cíle, ale dost daleko od Shirahegy, aby před ohněm nestačili uprchnout. Vzpomněl si na ty, kteří prostě odmítli uvěřit, že k nějakému zemětřesení dojde. Předpokládal, že jsou doma nebo v práci, tak jako každý jiný obyčejný den.

„Měl bys chvilku pro starého přítele?" ozval se za ním povědomý hlas. Otočil se a spatřil Sumi. Vlasy jí spadaly až k ramenům, oči měla lehce zvýrazněné světle modrými stíny.

„No ne," vydechl překvapeně. Sotva se objali, vztáhl k ní ruce. „Nech mě, ať si tě pořádně prohlédnu."

Ustoupila o krok. V černé kombinéze a vysokých botách vypadala mladě a přitažlivě. Zestárla do krásy: léta skrývaných emocí ji odměnila překvapivě hladkou tváří bez vrásek. Crane si uvědomil, že Sumi je vlastně velice pohledná žena - o to víc, že její oči zářily přátelským porozuměním, důvěrnější a chápavější, než jak je dřív znával. Přikývl, jakmile se ujistil, že je v pořádku a sama se sebou docela spokojená.

„Co tu děláš," začal se vyptávat, jakmile se objala s Hillem, který už si kolem těla utahoval pás.

„Doslechla jsem se, že tu budeš, tak jsem sem zaskočila. Jsme prakticky sousedé."

Z hloubi země se vydralo hlasité zaburácení. Bariéra se začala otřásat a Crane chytil Sumi kolem pasu. Přitáhl ji ke stěně a pomohl jí upevnit popruhy.

„Drž se!" zakřičel. „Bude to pořádně házet!"

Budova se divoce zmítala ze strany na stranu, S-vlny v mohutných nárazech rozvlnily povrch zemské kůry. Zemětřesení neutichalo, naopak stále sílilo, k drastickému útoku se připojily P-vlny, mocné rázy směřující vertikálně, které zem zvednou a zprohýbají jako list papíru.

Crane se zachytil stěny před sebou stále ještě silnou pravicí a upíral pohled na město o dvacet pater níž. Lidé se rozprchávali, tváří v tvář katastrofě každý rychle zapomínal na směšné hrdinské plány. Běželi, klopýtali a padali, hnali se zpátky k bariéře. Napříč ulicemi se rozvíraly široké bouřící pukliny. V nenasytném břiše příšery zmizel celý hlouček nahých rockerů.

Otřesy sílily, v místech, kde se pevná zem změnila v kapalinu, se celé bloky budov kácely jako domečky z karet. Tříštění skla a praskání betonu se mísilo s rachotem zemětřesení v ohlušivou kakofonii zvuků, která se valila ze všech stran jako útočící vlna. Nad zbořeništěm vyrůstaly kotouče prachu a zahalovaly celé město dusivým neprůhledným závojem.

Po třiceti sekundách otřesů se ozvaly první výbuchy. Mosty a nadjezdy pukaly, vozidla, plná těch, kdo se pokoušeli uniknout na

poslední chvíli, byla vymrštěna do vzduchu, auta a lidská těla létala všemi směry na pozadí hroutícího se panoramatu města.

A pak vzplál oheň.

Uplynulo devadesát sekund a zem se stále ještě vlnila a zvedala. Bariéra pod jejich nohama skřípěla námahou. O deset metrů dál se pohnula helikoptéra, kterou přiletěli, narazila na zvýšený lem střechy a pak se překotila přes okraj.

„Já to říkal, Crane," hulákal Burt Hill. „Už jsme v tom zase až po uši!"

„A je to skvělé," zašeptal Crane neslyšně. Všechno v něm plálo, hořelo pravým, skutečným životem! Cítil, jak sám roste tváří v tvář silám svého démona. Odvěký nepřítel jako by do něho vléval novou energii. Celá léta už mu nebylo tak nádherně.

„Podívej na tokijskou zátoku." Sumi mu křečovitě sevřela ochrnutou paži.

Zátoka byla prázdná, vyschlá, v osychajícím bahně zela jasně patrná zubatá jizva podmořského zlomu, která se táhla do vzdálenosti několika mil.

„Zvedá se vítr," konstatoval Hill.

„Oheň vytváří vakuum, spotřebuje všechen kyslík okolo." Crane překřikoval řev a sténání raněného města. „Vítr je jen vzduch, který se žene do uprázdněného prostoru."

Vlny otřesů pomalu slábly. Ale plamenná bouře se hnala stále blíž, požírajíce cestou Tokio blok po bloku, čtvrt po čtvrti.

„Cítíte ten žár?" Sumi si rukama zakrývala tváře. Oheň se teď hnal v nepřerušené stěně dlouhé deset mil a široké dvě míle. S řevem se řítil přímo k nim, vzdálen už sotva jednu míli, viděli, jak se blíží. Další dotřes je vrhl ke straně.

Vzduch zhoustl kouřem. Craneovi vřela krev v žilách, žhavější než peklo, které mu šlo vstříc. Plameny, vysoké a neúprosné, se převalovaly v blýskavých vlnách jako hladina oceánu, narážely a lomily se a znovu vyrážely vzhůru jako jasně oranžová pěna.

Z lidí na pozorovatelně kapal pot. Vodní děla začala pod tlakem chrlit mořskou vodu - stěna vody, která se střetává se stěnou ohně. Hustá vodní mlha lámala krvavě rudé světlo ohně; uprostřed požáru

se v tisícerých podobách rozzářila miniaturní duha. Jedno dělo mířilo přímo vzhůru k obloze. Voda se rozstřikovala po vrcholu budovy, chladila jim tváře a promáčela nohy, odtékala odvodňovacími kanály a znovu se vzpínala ohni vstříc. Stejné drama se odehrávalo po celé délce bariéry. Shirahega byla jedinou nadějí Tokia.

Teplota stoupala, stále stoupala. Burt si strhl masku a rozkašlal se. „Jsi v pořádku?“ křikl mu Crane do ucha.

Burt si odkašlal a odplivl. „Sakra, copak jsem vám neříkal, že bych v těch zatracenejch bublinách chodit nemoh? Ale vydržím to, dokud to vydržíte vy!“

Sumi působila ohromující podívaná lehkou závrat. Zasmála se. „Každopádně jsi pěkné eso, Crane!“ zavolala. Voda jí stékala po vlasech a smývala makeup z tváří.

„Já to nevymyslel... Jen předpověděl!“ křikl v odpověď. Oblečením mu pronikal palčivý žár. Všechny tváře okolo byly rudé, nalité krví.

O kus níž u paty bariéry se ozvaly výkřiky. Lidé se obraceli tím směrem. Také Crane otočil hlavu. Obloha nad ním plála sytě oranžovou barvou. Oheň se pokoušel přehoupnout přes bariéru a hledat si další potravu na druhé straně.

„Stromy... vzplanou jako pochodně!“ Crane udeřil do zámku přezky, odhodil pás a brodil se vodou k protější straně. Vyklonil se přes severní okraj plošiny. Sumi a Burt mu byli v patách.

Pohlédl na sever. Polovina města už ležela v troskách, na horizontu zpola zakrytém kouřem skomíraly desítky drobných požárů. V evakuačním parku těsně za bariérou se tlačili uprchlíci, kteří jakýmsi zázrakem přežili otřesy i ohnivou bouři. Stromy už začínaly doutnat, drobné větvičky vzplály pod deštěm dopadajících žhavých uhlíků. Lidé leželi schoulení tváří k zemi, aby unikli kouři. Stejným způsobem zahynuly v Edu před sto dvaceti lety tisíce Japonců.

Ohlédl se zpátky na bariéru. Většina vodních děl vyčnívala přímo z konstrukce budovy, ale tři největší, s ráží skutečných houfnic, byla upevněna přímo na střeše. Vyhledal pohledem Hilla. „Myslíš, že bys jedno zvládl?“

„Zmáknu levou rukou všechno, co má v sobě šrouby.“ Hill si znovu strhl masku a znovu plivl.

„Postarej se o jihovýchodní dělo! Otoč ho dolů, na park! Běž, rychle!“

Sám vyrazil na druhou stranu. Sumi automaticky běžela za ním, k jihozápadnímu dělu, které mířilo přímo k obloze. Bylo dostatečně těžké a masivní, aby odolalo ohromnému tlaku vody. Zpoza závěru vyčnívaly dvě dlouhé rukojeti. Sumi a Crane chytili každý za jednu a zabrali, pomalu otáčeli ústí děla dolů a dozadu. Tryskající oblouk vody zamířil přes okraj budovy a hustě skropil doutnající stromy v parku.

Japonci na střeše se rozběhli k severní zdi a vyhlíželi dolů. Pak se obrátili a zdvořile tleskali.

Crane a Sumi se znaveně opírali o zábradlí a hleděli dolů do parku. Zdravotníci tu s navyklou zručností prováděli třídění raněných a poskytovali první pomoc. Hill někam zmizel, snažil se zajistit náhradní dopravu ze zničené oblasti, protože helikoptéra, kterou přiletěli, vzala za své.

„Jak dlouho jsme se vlastně neviděli?“ zeptal se Crane. Samotnému mu to připadalo fantastické, ale vůbec neměl potíže s tím, přijímat Sumi jako ženu.

„Co já vím... patnáct let nebo tak nějak. Tenkrát jsem ještě žila jako muž.“

„S Paulem.“ Crane se pousmál při té vzpomínce. „Všichni jsme si mysleli, že jsi homosexuál. Vídáš se někdy s Kate?“

„Byla za mnou před pár měsíci, asi na týden. Pořád ta stejná Kate. Právě se rozváděla se čtvrtým manželem a brala si pátého.“

„Jediný pevný bod v proměnlivosti vesmíru.“ Crane uvažoval o tom, proč za ním Sumi skutečně přišla.

„Jak to vypadá se světovými zdroji vody?“ zeptala se. „Předpokládám, že Nadace pořád pracuje na projektu radiační očisty.“

„Každý den, jakmile dostaneme informace o tom, co se udělalo, doplňujeme databázi, a pak generujeme návrhy činnosti pro příští

den. Snažíme se zachovávat přírodní rovnováhu. Některé výsledky už docela stojí za řeč. V Coloradu je jeden chlapík - a další takový v Argentině - který mění koryta podzemních řek, odvádí je na povrch a upravuje tok tak, aby se vyhýbal zamořeným oblastem. Pořád je to ještě dost špatné, to je jasné, a stále je třeba uvažovat rozumně, ale myslím, že za takových pět let by se věci mohly začít obracet k lepšímu.“

„A co Střední východ?“

„Pořád horký jako peklo.“ Sumi byla stále dobrá, stále profesionálně na výši. „Teď mi už k čertu konečně řekni, proč jsi vlastně tady.“

„Samozřejmě,“ pousmála se. Pohladila ho po ruce. „Mám pro tebe dva návrhy.“

„Kate Mastersová nebyla jen na dovolené, viď. Určitě tě přijela do něčeho naverbovat. Předpokládám, že úspěšně.“

„Trefa do černého.“ Úsměv se jí vytratil z tváře. „Crane, Amerika je právě teď na pokraji rasové války. Po celé délce hranice s New Cairem dochází k novým a novým střetům. Záležitost s Abu Talibem zastínila všechno - logiku, i sám život.“

„Tohle nebudu poslouchat,“ zamračil se Crane. „A až se vrátí Burt, taky se mu to nebude zamlouvat.“

„Burtovi se bude líbit to, co řekneš, aby se mu líbilo.“

„To měla být urážka?“

„Ne. Pravda. Jsi pro něho bůh. Sám to dobře víš. Když mu to řekneš ty, vyslechne mě. Než mě vyhodíš, nech mě alespoň domluvit. Kvůli starým časům, co ty na to?“

„Celý tenhle rozhovor je mi proti srsti. Zkraťto.“

„Dobře. Zbylí vládní úředníci ve Washingtonu nemají ani tušení, koho to vlastně drží ve vězení. Kate měla Talibovi už dávno udělit milost, ale neudělala to s ohledem na tvé city. Teď toho lituje. Lidé, kteří jsou v současné době u moci, ho mají za něco jako krvelačnou zrůdu, která povede New Cairo do Svaté války islámu proti Americe. Muslimové považují fakt, že Amerika vězní Taliba, za veřejnou urážku, za útok na *jejich* náboženského vůdce.“

„Newcombe... a náboženství?“

„Jediný, kdo mluví jeho jménem, je jeho žena. Ona přináší z návštěv u něho všechna poselství, i náboženský protokol. Umí být velice přesvědčivá a má obrovskou moc. Lidé jí věří.“

„A Kate chce vynutit otevřenou konfrontaci?“

„Pořád ještě má dost velký vliv, i když se politiky už vzdala.“

„To tedy vidím, jak se jí vzdala.“

„Jen poslouchej. Chce, abyste ty i Burt vypovídali před komisí. Lidé, kteří Taliba skutečně znali. Tvůj hlas zazní po celé zemi jako nejsilnější z těch, které se ozývají ve prospěch jeho propuštění. Oba přece dobře víme, že Dan nepovede žádnou revoluci ani nic podobného.“

„Viděl jsem, jak střelil po Burtovi. Vedl útok, při kterém zahynula moje žena a syn. Věřím, že je schopen všeho.“

„Prohlédla jsem si kompletní záznamy, všechny dostupné disky, celou historii té nešťastné události,“ zvážněla Sumi. „Podle všeho, co jsem viděla, se k tomu útoku odhodlal proto, aby tě zastavil, ale také aby zabránil krveprolití. To, že vystřelil proti Burtovi, byla čistě sebeobrana. Kdyby to byl neudělal, měl by hlavu na kaši.“

„Copak to nechápeš?“ Crane promluvil pomalu, pečlivě vážil každé slovo. „Kolik lidí dneska přišlo o život při téhle katastrofě, kolik škod a ztrát, a to všechno by se nestalo, kdyby byl Newcombe tenkrát nepřivedl ty lidi do Imperial Valley. Touhle dobou už by na celé planetě žádná zemětřesení neexistovala.“

„To jsou jen spekulace,“ zavrtěla hlavou. „Nemáš nejmenší tušení, jestli by zbytek světa byl ochoten jednat podle tvých instrukcí.“

„Nenávidím ho,“ zašeptal Crane.

„Tady jde o víc než jen o něho a o tebe. V sázce jsou životy...“

„Nestarám se už o životy druhých!“ přerušil ji prudce.

„A co jsme to tedy dělali s tím vodním dělem?“ otázala se klidně.

Pohlédl na ni a přál si, aby mohla poznat to, co poznal on, aby ji mohl nechat pocítit tu bolest, která ho stále ještě spalovala zaživa pokaždé, když spatřil batolící se děcko, kdykoli zahlédl, jak se žena a muž drží za ruce. Nedokázal skrýt slzy. „Zničil mi život, S-Sumi,“ zajíkl se. „Já-já... nechci se k tomu vracet. Už ne. Nechci na to myslet. Copak to prostě nemůžete vyřídit beze mne?“

„Nedá se to vyřídit bez tebe. A ty jsi ten, kdo nic nepochopil. Když se tomu postavíš, neosvobodíš jen Abu Taliba. Osvobodíš také Lewise Cranea.“

„Jak... osvobodím?“

„Možná poznáš mír... konečně.“

Dlouho na ni upřeně hleděl. „Říkalas, že pro mě máš dva návrhy.“

Opětovala jeho pohled. „Chtěla bych, aby ses se mnou oženil,“ řekla vyrovnaným hlasem.

„Cože?“

„Paul byl jen náhražka za tebe. Ty roky, které jsem strávila s ním, a pak další, když jsem se ho pokoušela zbavit, byly těžké, ničivé. Je mi dvaapadesát a nemám ani tušení, jak se seznamovat s muži, jak se k nim chovat.“

„Chceš tím říct, že mě miluješ?“

„A vždycky jsem milovala... Teď už je to skoro dvacet pět let.“

Crane těžce vydechl a svezl se podél stěny do sedu, přímo do louže vody, která tu pořád ještě stála. „Už je to tak dlouho, co jsem naposled myslel na takové věci... Co Lanie odešla, nebyl... nebyl už nikdo.“

„Takže už jsi zralý do hrobu?“ zaútočila Sumi. „Jsi už snad mrtvý? Protože jestli v tobě ještě doutná třeba jen jiskřička života, budeš o mé nabídce vážně uvažovat. Rozumím tvé práci a rozumím tobě. Vím, že je to těžké. Vždycky jsi o mně přemýšlel jako o muži. Ale já nejsem muž. Nikdy jsem nebyla. Byla jsem herečka, která hraje svou roli. Mám tě ráda, Crane. A představa, že bych měla zestárnout a zemřít a nestrávit zbytek svého života s tebou, mě tolik děsí, že jsem ochotná sedět tady ve vodě a dělat ze sebe blázna, jen abych ti byla nablízku. A nestydím se za to.“

Crane zvrátil hlavu dozadu a opřel se o drsnou stěnu. Kvílení sirén jim bez přestání připomínalo, kdo a kde jsou. Včera by ho taková nabídka vyděsila, ale to bylo včera. Před dnešním dnem. Předtím, než přišel na to, že v jeho nitru pořád ještě něco zbývá, něco, co nevyschlo a nezahynulo.

„Tak tedy, kdy to všechno uděláme?“ zeptal se.

„Vyšetřování, co organizuje Kate?“

„Ne.“ Usmál se na ni. „Naši svatbu.“

Nápravné zařízení FPF číslo 73 - Denver, Colorado
13. března 2046, 10:45 hod.

Crane seděl vedle Sumi na tvrdé lavici před soudní síní, v šedé, anonymní budově věznice, a prostřednictvím audia naslouchal vzrušenému hlasu Joey Panatopoulose, dospělého syna starého vrtaře a nespokojence Panatopoulose.

„Crane... funguje to. Slyšíte mě? Ono to funguje!“

„Generátory jsou připojené?“

„Připojené a běží! Od téhle chvíle jedeme kompletně na termální energii. Turbíny jen zpívají. Rozvádíme do kopulí teplo. Už nepotřebujeme pevné palivo, *ani* ohniska. Charlestown je teď po energetické stránce naprosto soběstačný.“

„Měsíc nás živí,“ řekl Crane. „Je s námi, ne proti nám. Odvedl jste skvělou práci, Joey. Váš táta by na vás byl pyšný.“

„Přál bych si, aby tu byl s námi a viděl to.“

„Ano... já taky. Byl kromě vás jediný, komu bych s důvěrou svěřil takový úkol, jako je napojení energetických zdrojů na lunární jádro.“

„Učil jsem se od něho.“

„Já vím. Pozdravujte ode mne všechny v Charlestownu.“ Už chtěl rozhovor ukončit, pak ještě dodal: „Prohlásíme tento den za charlestownský svátek. Dnes jsme dosáhli nezávislosti. Budeme ho slavit každý rok.“

„Prima nápad,“ souhlasil Joey. „Ozvu se zítra.“

„Zítra na slyšenou.“ Crane pohlédl na svůj komunikátor. „Konec,“ řekl. Spojení se přerušilo, modem odpojil.

Sumi ho vzala kolem krku. „Dobré zprávy?“

Usmál se do jejích zamilovaných očí. „Úspěšně jsme se napojili na jádro a využíváme jeho energii.“

„Nikdy jsem nepochybovala, že se ti to povede.“

„Tys nikdy nepochybovala o ničem, co jsem řekl.“ Naklonil se a políbil ji na špičku nosu. „Proto jsem vždycky chtěl, abys pro mě pracovala.“

„To je tím, že ses ještě nikdy nezmýlil.“

„Jen jednou.“ Potřásl hlavou. Cítil, jak radost nad dobrými zprávami z Charlestownu vyprchává. „A teď možná podruhé.“

„Přestaň mučit sám sebe.“ Ukázala na něho prstem. „Jen se zbytečně rozčílíš. Přece víš, že děláš správnou věc.“

Zamračil se. „Opravdu to vím, Sumi? Důvěřoval jsem mu, a on mou důvěru zneužil, kde jen mohl.“

Pokrčila rameny. „Přebrals mu děvče a on začal žárlit.“

„Nepokoušej se to zlehčovat a vulgarizovat. To není...“

„To tys ze všeho udělal jen otázku toho, kdo komu víc ublížil.“ Letmo ho objala, pak vzala jeho tvář do dlaní. „Crane, mám tě ráda, ale když chceš, dokážeš být zaslepený a tvrdohlavý jako mezek. Kážeš o toleranci a slušnosti, ale děláš přitom přesně to samé, co všichni ostatní - snažíš se sepsat účetní listiny bolestí a ztrát a pak je porovnáváš, abys zjistil, komu se víc ukřivdilo. Ale na něčem takovém nemůžeš postavit svůj vztah ke světu.“

„Sumi, já...“

Položila mu prst na rty. „Poslouchej mě: nikdo po tobě nechce, abys Newcombovi odpustil. Tvoje bolest a utrpení jsou čistě tvá věc. Ale proboha, Crane, ten člověk strávil v izolaci sedmnáct a půl roku. Žádám tě jen o to, aby sis uvědomil, že spravedlnosti bylo učiněno zadost, a taky to řekl, a pak mluvil o tom Danu Newcombovi, kterého jsi znával.“

„Byl to sakra dobrý vědec.“

S úlevou se usmála. „Tak jim to řekni. To stačí. Překonej své pocity. Řekni pravdu.“

Crane přikývl. Objala ho, něžně ji přitáhl k sobě. Napadlo ho, co se teď asi odehrává uvnitř. Právě vypovídal Burt Hill. Další lidé, mestizos, přecházeli sem a tam po chodbě. Čekali. Čas od času po Craneovi nervózně pokukovali a uhýbali očima, když se střetli s jeho pohledem.

Byl to podivný pocit, vidět je tady. Všichni zoufale toužili vidět Newcomba svobodného - ale proč? Byli příliš mladí, než aby ho znali osobně nebo o něj měli strach jako o člověka. Čekali od něj něco jiného, něco mnohem důležitějšího.

Uvědomil si, že to, co očekávají a po čem prahnou, je jednota, uzavřený kruh víry a myšlení, studna živé vody, ze které by mohli pít. Všichni lidé vlastně hledají totéž. Charlestown vyrostl ze stejné touhy. A Newcombe je jejich nejváženější představitel, právě tak jako Crane v Charlestownu. Fontána, ze které tryská živá voda myšlenek a idejí.

„Neříkejte mi, že už jste vypovídali.“ Chodbou se rozlehl zvučný hlas Kate Mastersové. „Neříkejte, že jsem to propásla.“

Mastersová do místnosti odjakživa spíš vplula než vešla. Dokonce i nevlídná šedivá chodba v tu chvíli patřila jen jí. Nesla se k nim v průsvitné šifónové róbě a nevypadala ani o den starší než před dvaceti lety.

„Ahoj, ahoj.“ Letmo políbila Cranea na tvář. „Jakpak se má náš šťastný pár?“

Sumi vyskočila a vrhla se jí kolem krku. „Už jsme na řadě. Jsem ráda, že se ti to podařilo.“

„Podařilo? Tohle je ta největší věc, jakou jsem kdy dávala dohromady.“ Posadila se vedle nich, trochu předkloněná, aby mohla mluvit s oběma najednou. „Věřte mi, jestli to dnes nedopadne dobře, můžete si rovnou sbalit kufry a přestěhovat se do jiné země, protože tady to začíná být ošklivé. Na obou stranách hranice s New Cairem přibývá vojska a domobrany. Možná to zničí celé Státy.“

„Už jsem slyšel horší zprávy,“ zavrčel Crane.

„Co je to s tebou?“ podivila se Kate.

„Je jen nabručený, to je všechno,“ uklidňovala ji Sumi. „Pořád mu dělá problémy jméno T-A-L-I-B.“

„Vím, jak se to píše, sakra,“ odsekl Crane. „A říkali jsme mu Newcombe, pamatuješ?“

Mastersová mu položila dlaň na paži. „Nemáš v úmyslu začít mi tady zase bláznit, že ne?“

„Nech mě na pokoji, Kate.“

„Nenechám. Jsi zodpovědný za to, že tam půjdeš a tuhle záležitost urovnáš, dřív, než se nám všechno vymkne z rukou.“

„Proč? Proč zrovna já mám nést tu zodpovědnost?“

„Na to si dokážeš odpovědět sám," řekla Mastersová suše a vstala. „Uvidíme se uvnitř." Zamířila ke dveřím soudní síně.

„Teď jsi rozzlobil *ji*." Sumi tiše zamlaskala na znamení nesouhlasu.

„Děláš taky někdy něco jiného než že ostatní o něčem přesvědčuješ?"

„Ne. To umím nejlíp."

„No nevím," škádlil ji Crane a už se zase usmíval. „Včera v noci jsi mi ukázala pár nových věcí."

„Tiše," zašeptala a pleskla ho po rameni. „Co kdyby tě někdo slyšel."

Dveře soudní síně se znovu otevřely a vyšel Burt Hill, s hlavou sklopenou a rameny pokleslými. Hill souhlasil s tím, že bude svědčit první, a Crane, co se toho týkalo, odmítl Burta jakkoli ovlivňovat. Nikdy spolu nemluvili o tom, co budou vypovídat.

„Jsi v pořádku?" polekal se Crane a Sumi současně vyhrkla: „Co se stalo?"

„Jsem zatracenej trouba, to se stalo."

Crane ho zachytil za paži. „Burte..."

„Chtěl jsem ho potopit," zachraptěl Hill. „Chtěl jsem ho pohřbít sto sáhů pod zem. Sakra, od tý doby, co mě střelil, je ze mě jen půlka chlapa. Ale... ale pak jsem prošel těma dveřma..." Burt se tvářil zmateně, téměř ukřivděně.

„Co se stalo?" Sumi zvýšila hlas. „Burte, jestli..."

Crane ji zarazil pokynem ruky. Otočil se k Burtovi a povzbudivě kývl. Tak je to tady.

„Vešel jsem tam," opakoval Hill, „a pak... pak jsem ho uviděl. Bože, rvalo mi to srdce. Byl to doktor Dan, ale byl... byl... Ach bože." Držel se za hrudník. „Musím si sednout."

Zhroutil se na lavičku, zíral do prázdna a vrtěl hlavou. Zhluboka nabíral dech.

Dveře se rozlétly a žena s tváří ukrytou pod závojem vystrčila hlavu do chodby. „Lewis Crane!" zavolala. Když na ni zamával, pokynula mu, aby šel dál.

„Zvládneš to tady?" ujišťovala se Sumi.

Burt zamumlal něco jako „Jo, jasně," a Sumi s Cranem vstoupili do soudní síně ruku v ruce.

V zadní části sálu postávalo přinejmenším padesát lidí. Žádná místa k sezení tu nebyla. Publikum tvořila pestrá směsice stárnoucích videomaniaků s kamerami a občanů New Caira. Pořizování obrazových záznamů pomocí kamery se rychle měnilo v zábavu lidí středního věku - technologie výroby čipů už natolik pokročila, že příslušníci mladší generace nacházeli *raison d'etre* přímo uvnitř vlastního mozku. Děti z PC škol, vychovávané k závislosti na komunikátoru, stály v čele gigantického hnutí „Připojte se".

Ve skupině lidí oděných do dlouhých pestrých hábitů Crane poznal Khadijah. Stála vysoká a vzpřímená, hlavu hrdě vztyčenou, v očích planoucí oheň. Vedle ní postával dospívající mladík a dívka, *nejspíš Newcombovy děti*, pomyslel si Crane. Myslí se mu bezděčně mihl obraz malého Charlieho. Nikde v publiku nezahlédl Martina Azize. Pozoruhodné.

Soudní síň byla v polovině rozdělena žlutou čarou, kterou nikdo nesměl překročit. Za ní stála soudní stolice, prostý, kovově šedý stůl s plastikovou deskou. U něho seděl muž v tmavém obleku. Na hlavě měl červenobíle kostkovanou *ghutru*, jaká byla právě v módě u příslušníků kněžských vrstev. Za ním stál Číňan neurčitého věku, zřejmě zástupce koncernu You-Li. Vedle stolu čekala prázdná židle, připevněná k podlaze.

A pak spatřil Newcomba. Přikovaného ke zdi. Vlasy měl jasně bílé, stejně jako dlouhý vous. Byl bledý a vyzáblý, oči měl temné, prázdné. Obklopovali ho čtyři G, jako kdyby se snad mohl pokusit o útěk. Ve svých nových černých krunýřích a hrůzu nahánějících obličejových štítech vypadali jako pohádkové obludy, obři z podsvětí. Cranea napadlo, že při masakru v Imperial Valley, jak se tomu teď říkalo, G ztratili mnoho svých lidí a že možná mají pocit, jako by se jich toto vyšetřování také osobně dotýkalo.

„Doktor... Crane?" ozval se muž sedící za stolem. Používal světelné pero jako ukazovátko a četl přímo z obrazovky na stole.

„Já jsem Crane."

„Předstupte."

Crane uposlechl, zastavil se před stolem, připraven složit přísahu.

„Jste spotřebitel?“ otázal se šedý muž.

Crane se málem rozesmál. „Ano, jistěže jsem. To je každý.“

„Výborně.“ Muž rozvážně pokyvoval hlavou. „Posaďte se, prosím.“

Crane usedl. Muž k němu po stole přisunul identifikační destičku. „Toto je standardní smlouva, konstatující, že jste se sem dostavil dobrovolně a ze své vlastní vůle, že bezpečnostní služba Lok-M-Tite, s.r.o., je vlastníkem všech myšlenkových práv spojených s tímto vyšetřováním a že za své svědectví neobdržíte žádný honorář. Pokud s touto dohodou souhlasíte, přitiskněte pravý palec na identifikátor.“

Crane tak učinil, pak se opřel do židle. Otočil hlavu a znovu pohlédl na Newcomba. Nebylo snadné nenávidět tohoto politováníhodného, téměř zlomeného muže, kterého zakovali do řetězů jako zvíře. Jejich pohledy se střetly a Crane spatřil v těch hluboko zapadlých očích smutek, ale ještě něco navíc. Bez ohledu na to, že se jeho život proměnil v peklo, Newcombovy oči se stále hrdě leskly.

Crane vyhledal mezi publikem Sumi. Povzbudivě na něho kývla, ale sama vypadala znepokojeně, nejistě.

„Máte slovo, doktore Crane,“ vybídl ho bezejmenný muž za stolem.

Crane si odkašlal, ačkoli neměl tušení, co se vlastně chystá říct. Zmítala jím bouře protichůdných pocitů. Otevřel ústa a prostě začal mluvit. „Má žena... Hm, chci říct, madam *President Emeritus*, mi dříve, než jsem vešel do této síně, připomínala, že jediné, co musím udělat, je říct pravdu. Otázka zní: Jakou pravdu? Moji? Nebo existuje ještě jiná pravda, která tu mou pravdu přesahuje? Jsem vědec, stejně jako býval doktor Newcombe. Vědci se stávají lidé, kteří nenávidí břemeno subjektivity. Vždycky jsem se snažil dosáhnout vyšší, vědecké pravdy, a řídit se podle ní, ale selhal jsem. Pokud chcete znát mou pravdu, povím vám, že toho muže tady nenávidím, a že stále nedokážu uvěřit, že mi tolik ublížil. Připravil mě o mé sny.“

Potřásl hlavou. „To je má subjektivní pravda. Ale co říká pravda analytická? Faktem je, že toto je člověk, kterého jsem měl kdysi

velice rád a který se dopustil chyby. Ta vedla k tragickým důsledkům. Jeho chyba spočívala v tom, že změnil víru, vyměnil vědu za Alláha, a tím také, aniž by si toho byl vědom, změnil cíl, kterého se snažil dosáhnout. Je zrovna tak produktem své víry jako já svojí, a je také stejnou měrou její obětí. Ale tady nejde o oběti. Každý je oběť. To se mi Kate Mastersová snažila připomenout. Než člověk dospěje ke konci, ztrácí každého a všechno, co pro něj kdy bylo v životě důležité, a nakonec ztrácí i sám sebe. Musíme se povznést nad svou sebelítost obětí a rozhlédnout se, podívat se, co zůstalo za námi a co s sebou neseme dál.“

Slyšel sám sebe, jak pozvedá hlas, a uvědomil si, že tady nejde o Newcomba, a že Sumi už to pochopila. Tady šlo o Charlestown a o umění skutečného soužití. „Je tak snadné odsoudit někoho, kdo se dopustil násilí a způsobil druhým bolest. Odplata je pokaždé první a nejpřirozenější reakce. Musím se však ptát sám sebe, co je vlastně *správné*?“ Crane pohlédl přímo na muže za stolem. „Mohu vězni položit několik otázek?“

Administrátor přikývl.

Crane vstal a přešel k Newcombovi, jehož vrásčitá tvář vyjadřovala něco, co se dalo vykládat téměř jako pobavení. „Splatil jste společnosti svůj dluh za zločiny, kterých jste se dopustil?“

„I s úroky,“ odpověděl Newcombe okamžitě pevným hlasem. Crane se pousmál, když pochopil, že jen tělo vypadá zlomeně, ale mysl zůstala jasná a čistá.

„Měl jste v úmyslu někoho zabít, když jste v noci na 1. července 2028 vnikl na území Projektu Imperial Valley?“

„Ne.“

„Litujete toho, co se tehdy stalo?“

„Stejně jako tenkrát i dnes lituji životů, které byly zmařeny. Zabíjení není správná cesta.“

„Souhlasím... Jste založením krutý člověk?“

„Jsem vědec.“

„Ano,“ přitakal Crane. „A velmi dobrý vědec,“ dodal směrem k panu Bezejmennému.

„Děkuji,“ uklonil se Newcombe. „Vy také nejste špatný.“

„Považujete se za civilizovaného člověka, doktore Newcombe?“

„Jmenuji se Talib, a ano, považuji se za civilizovaného.“

„I poté, co jste téměř třetinu svého života strávil ve vězení?“

„Otázku už jsem zodpověděl.“

Crane se naklonil tak blízko, že se jejich obličeje téměř dotýkaly. „Přiznáváte, že jste zodpovědný za smrt mé ženy a mého syna?“

„Ne,“ odpověděl Newcombe a hlas se mu poprvé lehce zadrhl. „Smrt vaší ženy a syna byla mým trestem za všechno ostatní, čeho jsem se dopustil.“

Crane ucouvl a ruka mu vylétla k ústům. Byl tak zaujat vlastní bolestí a ztrátou, že ho nikdy nenapadlo, že Danova láska k Lanie by mohla být stejně veliká jako jeho.

Pohlédl na něj, pozorně se na něj zadíval, a jako v zrcadle spatřil v jeho očích svou vlastní duši, vlastní pocity, a Newcombe ve stejnou chvíli uviděl totéž a přikývl, jako by chtěl potvrdit tu velkou pravdu. Crane zavrávoral, ustoupil o několik kroků.

Na galerii se šířil rozruch. Khadijah se prodírala zástupem přihlížejících k východu a její děti ji rychle následovaly.

Crane těžce polkl a znovu se obrátil k Newcombovi. Protichůdné pocity ho zaplavovaly, pulzovaly jako tlakové vlny. „Myslím,“ řekl tiše, „že dokážu být dost muž, abych tě pustil na svobodu, aniž bych ti odpustil, a že ty dokážeš přijmout volnost a nebudeš žádat mé odpuštění. A myslím, že tomu se říká civilizace.“

Otočil se a vyhledal pohledem Sumi. Po tvářích jí stékaly slzy.

Oslovil administrátora za stolem. „Pane,“ řekl téměř šeptem, „věřím, že jsme dospěli na křižovatku společenského vývoje. Dva velké národy se vrhají proti sobě a trhají se navzájem na kusy, stejně jako pohybující se subdukční zlom, který rozdírá a páře Kalifornii. Pan Newcombe... Talib je bodem zlomu, zámkem celé desky, který oběma společnostem brání v dalším pokroku. V tomto bodě se všechny tlaky střetávají, a pokud nenajdeme způsob, jak je uvolnit, zlom se rozevře dokořán a zcela bezdůvodně zničí vše, co mu bude stát v cestě.“

Sklopil oči k zemi. „Celý svůj život jsem nenáviděl zemětřesení, kvůli tomu, co mi vzala, a ze stejného důvodu jsem nenáviděl Abu

Taliba. Byl jsem hlupák... velký hlupák.“ Zadíval se do publika. „Uvědomil jsem si, že nenávist nepřináší nic pozitivního. Je pouze destruktivní. Je to aktivní komponenta strachu. Kam nás vede? K čemu je nám dobrá? Apeluji na vás, abyste tohoto muže propustili, bez ohledu na to, jak moc ho nenávidíte nebo se ho bojíte. Uvolněte tlak ve zlomu pro dobro všech. Talib nepředstavuje pro nikoho žádné nebezpečí, to přece vidíte sami. Je to prostě jen člověk, který udělal chybu, a to je vše. Nechte ho jít domů a my všichni na tuto záležitost zapomeneme.“

Okamžitě se otočil a vyšel ze dveří, aniž by na Newcomba ještě pohlédl. Bolest tu byla pořád, ale ze všech lidí on sám vždycky nejlíp věděl, že bolest je totéž co život.

V chodbě se střetl pohledem s Newcombovou ženou. Nenávist z ní sálala, žhavá a divoká, bez ohledu na jeho příznivé svědectví. Pomyslel si, že její zloba je hluboká a pevně zakořeněná. To je špatné, moc špatné. Khadijah se okamžitě obrátila a zmizela pod ochranou hloučku *mestizos*, postávajících na chodbě.

Posadil se vedle Burta. Ten na něho pohlédl jen jednou a krátce přikývl. „Taky jste ho nepotopil, že ne?“ Crane zavrtěl hlavou. „Jsme oba pěknej párek starejch pitomců, tak je to.“

„Ale, k čertu s tím.“ Crane zvrátil hlavu dozadu a opřel se temenem o chladnou kovovou stěnu. „Život jde dál. Nedá se žít jen z nenávisti - ne opravdu žít.“

Dveře se rozlétly a ven vyklouzla Sumi, rozzářená, usměvavá. „Dokázals to!“ Rozběhla se k němu a chytila ho do náruče.

V příští vteřině se ze dveří vyhrnul proud jásajících lidí, zmateného Newcomba vynesla ven vlna lásky a přízně. Žádný z nich se na toho druhého přímo nepodíval. V Craneovi se všechno sevřelo, když viděl, jakého se Newcombovi dostává královského přijetí, ale nebolelo to tolik, jako by to bolelo ještě včera.

A tomu se říká pokrok.

Kapitola dvacátá druhá

DESET STUPŇŮ RICHTERA

Nadace
3. června 2058, kolem poledne

Crane si dokázal přesně vzpomenout, kdy poznal, že jeho život je u konce. Stalo se to na jaře roku 2055. Jednoho dne se začal prohrabovat starými krabicemi a vytahovat na světlo všechny čestné dary, ceny a medaile za zásluhy, které nashromáždil za dobu delší než půl století, za všechen ten čas, kdy se snažil zkrotit své démony. Většinu významných ocenění dal zarámovat a rozvěsil je po stěnách své kanceláře v Nadaci, až už na zdech nezbylo jediné volné místečko. A pak se na ně díval a vzpomínal. Právě tehdy si uvědomil, že žije minulostí, ne budoucností. Právě tehdy se začal připravovat na dnešní den.

Seděl ve své kanceláři naproti mladému muži jménem Tennery a trochu se styděl, že výstava na stěnách působí křiklavým a okázalým dojmem. Mluvil především proto, aby udržel Tenneryho pozornost a nedopřál mu čas rozhlížet se kolem. „Proč se chcete připojit k naší malé kolonii?“ zeptal se.

„Slyšel jsem, že je... jiná.“ Tennery se trochu zakoktal. Ryšavé vlnité vlasy mu sahaly až k ramenům. Bylo mu čtyřiadvacet. „Slyšel jsem, že se snažíte vybudovat svět, který se řídí zákony logiky, kde lidé napřed myslí a pak teprve jednají.“ Zasmál se. „Vždycky jsem chtěl žít v takovém světě - tady si připadám, jako by kolem mě byli samí šílenci.“

„Na tom něco je.“ Crane zabloudil pohledem ke glóbu v hlavním sále. Pomalu se otáčel, varovná světla a pískání ohlašovaly rostoucí seismickou aktivitu v okolí zlomu San Andreas. „Vy jste botanik?“

„Ne.“ Mladík zavrtěl hlavou. „Farmář. Jen prostý farmář. Mám sice diplom ze zemědělské fakulty, ale...“

„Ale co se týká opravdového farmaření, je k ničemu?“

Tennery přikývl. „Na to, aby vstával v půl šesté ráno, potřebuje člověk něco víc než jen diplom. Kromě toho, zajímám se také o měsíční prach.“

„Ano, vím. Sterilní půda, která naprosto postrádá jakékoli organické složky. A přesto, když se smíchá s obyčejnou hlínou...“

„Prach z Moře touhy, který dostávám z Charlestownu, mi zvedl výnos kukuřice skoro o patnáct procent. Taky jsem zaslechl, že vyrábíte vlastní směs.“

Crane se znovu pousmál. Tenhle kandidát se mu zamlouval. „Ano. Naplaveniny, půda z Gangy, z Amazonky, z Himalájí. Dovedeme namíchat padesát různých vzorků, pokoušíme se docílit optimálního pH a přirozené rovnováhy živin. Zajímá vás to?“

„Co myslíte?“ Mladík se zadíval na své ruce, pak opět zvedl oči ke Craneovi. „Manželka chtěla, abych se vás na něco zeptal. Doneslo se nám, že na Měsíci jsou ohromné problémy s vodou...“

„Ne v Charlestownu,“ uklidnil ho Crane. „Když islámská konsorcia získala kontrolu nad veškerými dodávkami vody na Měsíc, začala svou moc zneužívat k vydírání. Zavedli přídělový systém a vyhrožovali, že transporty s vodou zastaví, jestliže se Měsíc nestane islámským státem. Předvídali jsme takovou možnost už dřív a ve vší tichosti jsme začali na Marsu těžit permafrost. Teď máme k dispozici stálý, spolehlivý systém dodávek vody z Marsu, každých šest týdnů přistává jedna loď. Doufáme, že budeme mít dost vody, abychom ji mohli prodávat ostatním koloniím, vydělat tak nějaké peníze a udržet nezávislost celé oblasti.“

„Hodně štěstí.“

„To bych měl popřát já vám. Vy budete žít v Charlestownu.“

„Copak vy tam nezůstanete?“

„Ne tak, jak si myslíte.“ Crane rozjasnil tvář. „Vítejte na palubě.“

„Takže jsem přijat?“

„Vy, vaše žena Mona a vaše dvě děti.“ Na okamžik se zamyslel. „Lana a Sandy. Lidi jako vy v kolonii potřebujeme. Myslím, že Charlestown se nakonec může stát posledním útočištěm humanity. A jako takový by měl být zastupován lidmi, kteří jsou slušní a čestní.“

„Víme toho o Charlestownu velice málo.“

„Takový byl náš záměr. Nechceme inzerovat. Ti praví lidé nás obvykle vyhledají sami. Svým způsobem jsme něco jako maják.“

„Jaká jsou pravidla?“

„Buď zdvořilý a žij si svým vlastním životem. Nemáme žádnou policii, vězení ani soudy. Charlestown funguje jako velká rodina. Peníze, které vyděláme, jdou na údržbu města. Co zbude, to se rozdělí. Zdá se, že lidé jsou s tím spokojeni. Abych řekl pravdu, sám nevím. Připadá mi, jako by město samo spělo k věčnosti, vytvářelo si vlastní způsob života. Už dávno jsem se naučil, že nikdy nepoznám odpovědi na všechny otázky. Hovořím s uchazeči. Když se mi líbí, letí nahoru. Když ne, zůstanou tady. Vy jste poslední.“

„Poslední uchazeč?“

Crane přikývl. „Poslední, který u mě dělá pohovor. S vámi a s vaší rodinou dosáhne počet obyvatel Charlestownu pěti tisíc. Já jsem zadělal těsto. Teď už je na vás, jaký upečete koláč.“

„Máte taky školy?“

„Máme všechny vymoženosti domova, přestože naše školství má trochu sklon ke staromódnosti. Učíme děti, jak používat mozek, ne komunikátor. A neřekl bych, že v Charlestownu hraje nějakou významnou úlohu náboženství.“

„Vždycky jsem věřil, že člověk má spoléhat především sám na sebe.“ Tennery vstal. „Kdy odlétáme?“

„Zítra,“ odpověděl Crane. „Z mého raketodromu v Colorado Springs. Vezměte s sebou všechno, co jen unesete.“

Mezi dveřmi se objevil Burt Hill. „Zatraceně, Crane. Ještě jste si nezabalil ani kartáček na zuby.“

„Všechno má svůj čas, Burte. Seznam se s nejnovějším občanem města Charlestownu. Jackson Tennery.“

„Je to na odvrácený straně, jasný?“ Hill potřásl mladíkovi pravicí.

„Já vím.“

Hill naklonil hlavu ke straně. „Jste stejnej cvok jako všichni ostatní tam nahoře.“ Znovu oslovil Cranea. „Jestli se fakt chcete zúčastnit té pitomosti v televizi, máme nejvyšší čas vypadnout.“

„Dobře.“ Crane se také zvedl. „Doprovodíme pana Tenneryho k vrtulníku.“

Vyšli z kanceláře. Na chodbách Nadace to hučelo jako v úle, technici i vědečtí pracovníci je míjeli ve spěchu, v náručí odnášeli krabice napěchované přístroji a vybavením i osobními věcmi. Mendenhall evakuoval. Během několika hodin se pozůstatky Nadace stanou součástí ostrova Baja, nového přírůstku na mapě Tichého oceánu.

Procházeli glóbusovým sálem a Crane se zastavil, aby naposled pohlédl na oživlý stroj, který znal všechny jeho sny i prohry. Kdysi patříval Lanie. Od té doby se ho ujali mnozí další, včetně Sumi, která zemřela před dvěma roky na uměle vytvořený virus rakoviny. Virus vypustilo do světa Bílé bratrstvo, teroristická organizace, která se hlásila k náboženství kosmické jednoty - kosmopolitům. Ti se pokoušeli založit vlastní stát a zbavit se náboženské perzekuce, kterou šířilo světové islámské hnutí. Uměle rozšířená epidemie připravila o život téměř čtyřicet milionů lidí na celém světě, než virus konečně zmutoval na obyčejný neškodný vir rýmy. Crane byl díky svému dřívějšímu střetu s rakovinou proti jeho útoku imunní - bratr Ishmael mu bezděky zachránil život.

Sumi... Nakonec to byla Sumi, kdo svou prací na glóbu umožnil to, co se dnes mělo stát. Byla to Sumi, kdo mu pomohl pochopit, že nikdy nebude znát odpovědi na všechny otázky a že bolest, kterou život přináší, není jen výsadou Lewise Cranea. To Sumi přišla s nápadem, který uváděl ve skutečnost to, o co se Crane snažil celý život, a učinil ze 3. června 2058 den, kdy všechny jeho sny a touhy dojdou vyvrcholení. Jestli Lanie byla jeho velkou láskou, pak Sumi Chan-Craneová se stala jeho velkou učitelkou. Zasloužila se o to, že jeho život - i smrt - budou mít smysl.

Poté, co ho Sumi přiměla, aby svědčil před vyšetřovací komisí, Crane úplně změnil koncepci Charlestownu. Uvědomil si, že když

nadejde chvíle, aby lidem říkal, co mají a nemají dělat, není o nic chytřejší než kdokoli jiný. Tím se všechno změnilo.

Roky, které strávili spolu, byly ty nejlepší, nejšťastnější roky jeho života, a on se cítil dvojnásob šťasten proto, že poznal dvě ženy pozoruhodného charakteru a plné porozumění, ženy, které vroucně miloval a kterým nakonec musel proti své vůli dát sbohem.

Občas bylo obtížné představit si, že Sumi znal téměř padesát let, a Lanie jen necelých pět. Roky se ve vzpomínkách uzavírají jako zlomové linie. Zatímco všechno ostatní podléhá změnám, mozek si pamatuje právě to, co si pamatovat chce. Celé desetiletí se může vytratit a jindy se rok zdá být jako celá věčnost. Když člověk náhle ztratí toho, koho miloval, láska přesto zůstává dále živá.

V láskyplné péči Sumi se Crane konečně naučil odpočívat. Naučil se plachtit a společně se pustili do oceánografie. Dočkal se dne, kdy byl Charlestown dokončen, a spokojeně předal vedení města jeho občanům. Zažil i den, kdy byly světové zdroje vody konečně očištěny a tahače firmy Crane vyvezly kontejnery s radioaktivním odpadem na oběžnou dráhu kolem Měsíce a pak je poslaly do Slunce. Všechno, co zažil, všechno, co mu zůstalo vězet v paměti, zaplňovalo celou jeho mysl - nikdo by nemohl žádat víc. Už se necítil stravován selháním na Salton Sea - byla to jen další z celé řady epizod, které se za jeho života přihodily. Jeden z mnoha snů.

Roky míjely rychle, ale zanechávaly po sobě tisíce vzpomínek, dost na to, aby vystačily na královský život. Co víc by člověk ještě mohl chtít?

Glóbus stále ještě fungoval a bude fungovat až do chvíle, kdy ho nesmírná síla přírody rozerve na kusy. Nadace sama se už dávno rozdělila na operační centrum v Cheyenne Mountain a výzkumnou stanici na Isle of Wight, vybavenou kopií glóbu. Ve stanici zůstávalo dost dobrých, zkušených odborníků, kteří Nadaci povedou dál.

Vyšli z mešity a zastavili se na kamenité planině Mendenhall Ledge. Vzdušný prostor nad Nadací zaplňovala nekonečná šňůra helikoptér. Ještě něco se Crane za jedenasedmdesát let svého života naučil - bez ohledu na to, s jakým předstihem se člověk dozví, co se

má stát, stejně bude pořád všechny nejnutnější záležitosti odkládat na poslední chvíli.

„A tohle všechno skutečně během dnešního dne zmizí?“ vyptával se Tennery, když ho doprovázeli k najaté helikoptéře.

„Ano, všechno,“ přikývl Crane. Vzpomínky nashromážděné za celý život se přes něj přelily jako vlna tepla. „Pohřbeno, ale ne zapomenuto. Život se mění, ať chceme nebo ne.“

Rozpálený mladík se ani za mák nestaral o osud Kalifornie. Vyhoupl se do vrtulníku. „Nemůžu se dočkat, až to řeknu Moně. Opravdu poletíme na Měsíc. Chcete jim něco vzkázat? Mám něco vyřídit, až tam dorazíme?“

„Proč ne?“ souhlasil Crane. „Řekněte jim, aby dělali to, co je správné.“ Zabouchl dvířka a s úsměvem mu zamával. Pak se otočil a odcházel a chrchlající Hill ho následoval.

„Je vám jasné, že jste si nenechal dost času na zabalení,“ konstatoval vyčítavě, když Cranea vedl k osobní helikoptéře, zaparkované uprostřed všeobecného pobíhání a zmatku.

„To je v pořádku.“ Crane lhostejně mávl rukou. „Nezbylo tady nic, na čem by mi nějak zvlášť záleželo.“

„Máte dneska zatraceně dobrou náladu. Myslel jsem, že to pro vás bude pěkně tvrdý, a říkal jsem si, co asi udělám, abyste se úplně nerozsypal, až vám dojde, že ten váš sen je definitivně v háji.“

Crane vzal rozložitého muže kolem ramen. „Nic není v háji, Burte. Kruh se jen zmenšuje. Kromě toho, udělal jsem všechno, abych téhle katastrofě zabránil - úplně všechno.“

„Vy jste cvok, víte o tom?“

„Jasně že vím!“ zahalekal Crane nadšeně. „Nádherný cvok. Dnešek je jen začátek, Burte.“

„Začátek čeho?“

„Fáze dvě.“ Crane na něho spiklenecky zamrkal.

Hill zavrtěl hlavou. „Seženu někoho, kdo by vám zabalil věci, až odletíme.“ Vyšvihl se na palubu elegantního, zavalitého vrtulníku a pomohl Craneovi dovnitř.

„Jak chceš.“

Crane se zabořil do pohodlného plyšového sedadla, oči stále upřené na komplex budov, které po léta tvořily základ Nadace - mešita, sruby ve svahu, upravená cestička mezi jeho vlastní chatou a domkem, kde kdysi bydlela Lanie. Nikdy víc už tato místa nespatří; přesto necítil žádnou lítost. Budou žít dál, po svém.

Nablýskaný vrtulník se hladce vznesl do vzduchu, rotory tiše předly. Zamířili k Los Angeles. Všude, kam se podíval, byla obloha plná lodí, vznášedel a vrtulníků, jak se stovky tisíc lidí snažily dostat pryč. Většinou mířili do uprchlických táborů v Oregonu a v Arizoně. Bez ohledu na to, kolikrát se občanům Kalifornie vysvětlovalo, že všechno na sever od Imperial Valley až po San Francisco definitivně zanikne a bude smeteno z povrchu zemského, mnoho lidí stále uvažovalo v zajetých kolejích a představovalo si obvyklé zemětřesení, jehož následky se časem překonají, předpokládali, že až bude po všem, vrátí se zase zpátky domů.

Crane si nebyl jist, jaké budou další osudy ostrova Baja. Na celé jeho budoucí území se po tisících valili kosmopolité a zaujímali místa těch, kteří odcházeli. V okamžiku, kdy se ostrov oddělí od pevniny, měli v úmyslu prohlásit ho za samostatnou, svobodnou zemi, ostrovní stát, který by patřil jen jim. Bylo konečně docela možné, že se jim odtržení podaří. V Americe v tuto chvíli neexistovala žádná mocenská struktura, která by se jim v tom pokusila zabránit, a islámský svět se hroutil pod vlastní nesmírnou vahou od chvíle, kdy zbývající neislámské země začaly kout pikle a uzavírat obranné a hospodářské smlouvy a aliance namířené proti muslimské nadvládě. Z míst jako je Stockholm a Toronto se zčistajasna vynořili noví dravci, kteří se cílevědomě sápali po moci. Islám se od nepaměti vyznačoval spíše emocionálním náhledem na svět než vyrovnanou, stabilní ekonomikou. Jakmile dosáhli maxima své krutovlády nad světem, příslušníci muslimské unie se začali hašteřit mezi sebou a spojenectví zacházelo na úbytě. Crane s potěšením sledoval, jak se kolo osudu neúprosně otáčí.

Stát New Cairo také pocítil následky zrychlujícího se pádu světové diktatury islámu. Politické vztahy mezi ním a zbylými státy Ameriky se zkalily v okamžiku, kdy se Američanům podařilo

připojit k antiislámské alianci, a jeho hospodářství navíc výrazně oslabily značné ztráty, způsobené vedením dvou nákladných válek o jihoamerická odbytiště. Synové Alláhovi se začínali bít mezi sebou.

Abu Talib převzal náboženské i politické řízení New Caira necelý rok po svém propuštění, krátce poté, co byl zavražděn Martin Aziz. Stejně jako v případě Mohammeda Ishmaela, ani Azizův vrah nebyl nikdy dopaden. S Cranem se Talib nesetkal ode dne, kdy mu vládní vyšetřovací komise udělila milost. Když ho Crane někdy viděl v televizi, Talib se choval klidně a smířlivě a hovořil o jednotě a bratrství. Zdálo se, že jeho žena má lví podíl na veškeré politické činnosti v New Cairu a že Talib se spokojil s tím, že zůstává v pozadí. V posledních dnech Crane na Newcomba - ne na Taliba - hodně myslel, a upřímně litoval, že se s ním nespojil a neukončil staré spory smírem. Jeho nový projekt, to by nejspíš bylo něco pro Dana.

Vrtulník přeletěl nad bývalou Válečnou zónou, která už se zase stala obyčejnou městskou čtvrtí, a zamířil na Sunset Boulevard ke studiu KABC. Tady se mělo uskutečnit plánované interview - přímý přenos ze samotného srdce katastrofy. Auta a heliové kluzáky ucpávaly silnice v obou směrech. Cranea napadlo, jestli těm, kdo se na poslední chvíli snaží uniknout, zbývá ještě dost času, protože už v okamžiku, kdy se jeho helikoptéra snesla na parkoviště, věděl, že komprese ve zlomu pod Mount Pinos právě dosahuje maximálních hodnot, že také Imperiální zlom se rozvírá a páře Kalifornii vedví, od Kalifornského zálivu přes Salton Sea a zlom San Jacinto až po San Francisco. A navíc právě pod Salton Sea poblíž Landers začíná pukat zlom Emmerson a započne tak další proces geomorfologických změn, který během několika následujících let vyústí v novou katastrofu: prasklina táhnoucí se v délce šesti set mil až k Mount Shasta se časem definitivně rozlomí a vlny Tichého oceánu budou pak narážet na pobřeží Arizony a Nevady.

V tu dobu už tady nebude, aby to viděl. Vykonal své a byl víc než hotov zanechat tento svět - jak jen to říkal Tennery? - šílencům. To se mu líbilo. Šílenci.

Vystoupili z vrtulníku a vkročili přímo do šílenství, které vládlo v bohem opuštěném městě. Všude okolo se rabovalo, vytloukaly se výlohy. Ti, kteří byli příliš chudí nebo příliš hloupí na to, aby odtud odešli, pořádali slavnost. Město teď konečně patřilo jenom jim. Sirény poplašných zařízení ječely, ale nikde se neobjevil představitel zákona. Město se kymácelo na samém okraji věčnosti.

„Vážně jste sem chtěl letět a vidět to?“ zeptal se Hill.

„Chci si to užít,“ odpověděl Crane a zamířil k nízké budově KABC. Kolem prosvištěl vůz, který se vymkl kontrole, a čelně narazil do cihlové zdi. Řidič po hlavě proletěl předním sklem. „Celý můj život směřoval k tomuto jedinému dni.“

„Nemáte za lubem něco bláznivého, že ne?“ ujišťoval se Hill.

Crane vykročil ke vchodu. „To záleží na tom, co je podle tebe bláznivé.“

Vstoupili do chladivého šera nevelké jednopatrové budovy. Crane byl napjatý, vzrušený. Od chvíle, co Sumi zemřela, odpočítával hodiny, které ho dělily od dnešního dne. Sumi by na něj dnes byla hrdá.

Přes pustou halu se k nim hnal štíhlý muž. Místo skutečného pravého oka mu z lebky zářilo narudlé světélko objektivu kamery. Na sobě měl třpytivý, citrónově zelený oblek z plastu, nabíranou košili a zlatavou vázanku.

„Vy jste Crane, že ano?“

„Správně.“

„Jmenuji se Abidan. Připravil jste nám tu parádní podívanou, fakt.“ Mladý muž se potil a vypadal nejistě, roztřeseně.

„Tohle není moje dílo,“ ujistil ho Crane. „Vy tu chcete zůstat?“

„Tak už to novináři dělají, pane. Zůstávají.“

„Geologové dělají to samé, synu. Jdeme na to.“

„Budeme vysílat tady odtud.“ Abidan je vedl napříč prázdným, vylidněným studiem. Mrtvé ticho přerušovala jen ozvěna jejich kroků a pískání a blikání nejrůznějších přístrojů. „Tohle je centrála hlavní zpravodajské sítě. Máme odtud přístup do čtyř tisíc sedmi set distribučních uzlů po celém světě a do všech taky budeme vysílat.“

Rozevřel před nimi další dveře. Vedly do menšího, matně osvětleného studia, zařízeného jako malý obývací pokoj, obklopený kolem dokola černými závěsy.

Sotva vstoupili, Hill nečekaně prudce zafuněl. „Zatracenej mizero," sykl. V jednom z křesel improvizovaného salónu seděl věkovitě vyhlížející Abu Talib, jako obvykle celý v černém, ale bez fezu. Vstal.

„Už jsme na to sice dost starý, kamaráde, ale to ještě neznamená, že tě vodsaď nepoženeme bičem," obořil se na něj Burt Hill. Crane ho zarazil zdviženou rukou.

„To je v pořádku, Burte. Vlastně je to úplně dokonalé. Jako za starých časů." Jeho vzrušení narůstalo. Všechno do sebe ideálně zapadalo - aniž by se o to musel sám postarat. Sen se opravdu stával skutečností.

Přešel prázdné jeviště a vstoupil na scénu postavenou uprostřed. Abu Talib tu stál s rukou napřaženou a vypadal, jak by mu bylo sto let. Stál a usmíval se. „Rád tě zase vidím, starý příteli." Vřele potřásl Craneovi pravicí.

„Taky tě rád vidím... Jak ti mám vlastně říkat? Vaše Eminence, nebo pane Talibe, nebo..."

„Říkej mi Dane." Pousmál se. „Myslím, že to tak bude pro oba nejjednodušší."

„Tak tady to máme, dámy a pánové," rozhovořil se Abidan. Červeně zářící světélko kamery je upřeně pozorovalo. „Setkání dvou velkých nepřátel. Jeden muž, který chtěl zachránit Kalifornii. Druhý, který byl ochoten zabíjet, aby mu v tom zabránil."

„To nebylo moc hezké." Talib vyčítavě pokývl hlavou směrem k Abidanovi, jako by káral nezvedené dítě. „Co bylo, to bylo, Crane." Zamával na pozdrav nezřetelné postavě, která se držela ve stínu o pár metrů dál. „Ahoj, Burte."

„Doktore Crane," popichoval Abidan, „jaké to je, stát tady několik hodin před největší katastrofou, jakou kdy Amerika poznala, tváří v tvář muži, který vám zničil život?"

„Pokud má pan Abidan zájem na tom, abychom se tu sápali jeden druhému po krku, pak myslím, že bude velice zklamán," odrazil ho Crane s příjemným úsměvem. Hill v pozadí tiše zatleskal.

Newcombe svraštil čelo. „Pan Abidan už dokázal, že umí být víc než nepříjemný," navázal klidně. „Řekl bych, že pokud vážně stojí o nějaký rozhovor, měl by zavřít pusu a nechat nás mluvit. Jen žádný strach," ušklíbl se na reportéra a vrásky v ošlehaném obličeji se mu poskládaly do vějířků. „Hned budeme hotovi."

„Proč jsi sem přijel?" zeptal se Crane. „Máš zemi, které musíš vládnout."

„Tak o tomhle si budeme povídat jinde než před kamerou. Mohli bychom se posadit, prosím?" ukázal k prázdným křeslům. „Moje záda už nejsou, co bývala."

„Moje *všechno* už není, co bývalo," uchechtl se Crane. Složil se do křesla. „Nemůžu se dočkat, až si v klidu promluvíme. Mám pro tebe návrh."

Newcombe se pohodlně opřel, v hluboko zapadlých očích problesklo světélko zvědavosti. „Návrh," opakoval přemýšlivě. „To mě zajímá."

Abidan se vydal ke třetímu křeslu, ale Newcombe ho zarazil pohybem ruky. „Burte, pojď taky k nám a posaď se. Tenhle mladík ať chvíli postojí... i když se vsadím, že až přijde zemětřesení, dlouho stát nebude."

Všichni tři se rozesmáli. Crane namířil na Abidana prstem. „Víš, jak si máš zachránit život, synu?" Káravě zavrtěl hlavou, znovu se obrátil k Burtovi a k Danovi. „Podívejte na něj, už teď se potí. Třese se tolik, že bude mít určitě rozklepaný obraz." Naklonil hlavu ke straně. „Už to slyším. Dole v Imperial Valley se země trhá a páře podél celého zlomu, řve jako raněné zvíře, tlačí se dál na západ, jako zámek, který se vytrhl z Mount Pinos. Chápete vůbec, do čeho jste se to se slepým nadšením pustil, mladíku? Dokážete si představit tu nesmírnou sílu? Ti lidé tam venku na ulicích... to jsou hlupáci nebo desperáti nebo blázni, nebo se chystají zemřít. Muži, kteří tu teď s vámi sedí, nemají ze smrti strach. A co vy?"

Oněmělý Abidan jen zakroutil hlavou.

„*Na vlastní oči* uvidíte,“ pokračoval Crane, „jak obrovská tsunami *na východ* od Los Angeles vzedme hladinu Tichého oceánu a vevalí se do pukliny vyrvané v tváři Země. Je vám jasné, že uvidíte, jak ulice přímo před vašima očima vybuchují a mizí, smeteny z povrchu zemského? A potom, až zemětřesení skončí, budete muset žít s jeho následky. Pitná voda dojde první. Pak se vrátíte k prehistorickému způsobu života. Rozbují se nemoci. Jste připraven pohřbít pár milionů mrtvých těl? A právě to budete muset udělat, abyste zabránil šíření epidemií a zbavil se zápachu, a váš vlastní pot bude páchnout jako sama smrt a váš dům a přátelé a všechno ostatní, to všechno bude pryč.“

Newcombe se přidal. „Myslíte,“ oslovil Abidana, „že tahle pohroma bude něco jako když zvolna odstrčíte vor od břehu do proudu? Pokuste se představit si nesmírnou moc, jakou vládnou síly, které dokážou vyzdvihnout nebo pohltit pohoří stejně snadno, jako vy otáčíte hlavou. Uvědomujete si, že až se napříč celým městem rozevře zlom Elysian Park a pohltí celé jeho čtvrti, Los Angeles nemá nejmenší naději na přežití? Že celé bloky domů zmizí na míle hluboko pod zemí a žádné lidské oko už je nikdy nespatří? Kalifornie bude roztržena vedví. Dojde ke katastrofě, jakou tahle planeta nezažila už po miliony let. Je opravdu tak důležité, abyste zahynul právě v Kalifornii a právě teď?“

Abidan polkl naprázdno a zavrtěl hlavou; čočka kamery přesto nehybně zírala stále vpřed. „Dobře,“ pokývl Newcombe spokojeně. „Chci, abyste nás teď nechal v klidu mluvit a chci, abyste potom vyskočil do sedla a vypadl odtud. Máte před sebou ještě pár pěkných let. Zkuste to a kvůli nim zůstaňte naživu. Nechovejte se stejně jako ti idioti na ulicích.“

„D-děkuju,“ hlesl Abidan.

„Překvapuješ mě,“ pochválil Newcomba Crane. „Naučil ses, jak využívat moc.“

„A ty ses naučil, že čas od času máš být zticha,“ kontroval Dan. „Oba jsme se změnili.“

„A jé,“ Hill obrátil oči k nebi. „A máme to tu zase.“

Crane se naklonil blíž ke kameře a ukázal na Newcomba. „Tenhle chlap se mi vleče v patách od prvního dne, co jsem mu ve dvaatřicátém nabídl práci. Nikdy za celý svůj zatracený život se mnou dobrovolně v ničem nesouhlasil.“

„Protože jsi byl diktátor,“ smál se Newcombe. „A držel jsi své plány pod pokličkou.“

Crane vymrštil ruce do výše. „Řekl bych, že dneska vidíme, proč jsem to dělal.“

„Ani jeden z vás by neudělal vůbec nic, nebejt mě, kterej vás držel od sebe, abyste si navzájem nezakroutili krkem,“ prohlásil Hill. „To mně byste měli děkovat.“

„Díky, Burte,“ odpověděli v unisonu.

„Nejni zač. Stejně jsem neměl nic jinýho na práci.“

Crane se znovu otočil ke kameře. Abidan se viditelně chvěl, vlastní, živé oko vykulené v panickém strachu. Místností otřáslo zahřmění slabého mikrošoku. Stolek se zakymácel a osvětlovací těleso třesklo o podlahu. Všichni tři se rozesmáli, když se Abidan vrhl k zemi.

„Tady už to nebude moc dlouho bezpečný,“ poznamenal Hill.

„Nechte to na mně.“ Crane se zvedl z křesla a došel k Abidanovi, který se choulil na podlaze stočený do klubíčka ve fetální pozici a rukama si zakrýval hlavu.

„Otoč se, synu, a podívej se na mě,“ vyzval ho klidně.

Abidan opatrně vykoukl a převalil se na záda. Rudým světélkem kamerového oka zíral vzhůru na Cranea. „Já chci odtud pryč,“ zakňučel.

„Na parkovišti mám připravený vrtulník,“ uklidňoval ho Crane. „Zůstalo v něm pro tebe volné místo. Jen mě napřed nech, abych řekl, co chci.“ Pohlédl přímo do kamery. „Dámy a pánové, to, o čem tu mluvíme, není ani v nejmenším přehnané. Pokud žijete západně od zlomu San Andreas, ocitli jste se ve smrtelném ohrožení. Nepovažujte za zaručené, že někde budete v bezpečí.“

Zhluboka se nadýchl, připraven pronést starou známou litanii, a přese všechno doufal, že se tam venku najde pár lidí, kteří ho vyslechnou a budou brát jeho rady vážně.

„Jestliže se asi tak do hodiny nemůžete dostat na východní stranu zlomu, nezůstávejte v domě. Je to smrtící past. Vyhněte se velkým stromům. Snažte se najít pokud možno otevřený terén a zůstaňte tam. Tak se někteří z vás zachrání, někteří ne. Osobně jsem za posledních padesát let prožil na šedesát zemětřesení a nejméně ve stovce dalších případů jsem byl na místě, kde k zemětřesení došlo. Věřte mi. Los Angeles bude zničeno. Stejně tak San Francisco. Santa Barbara, San Bernardino, San Diego, Tijuana, všechna velká města od Baja po San Francisco dnes s největší pravděpodobností zaniknou. Pokud nechcete zemřít s nimi, poslechněte mě. Úvahami a rozumováním nedokážete nic změnit. Stane se to a stane se to vám, pokud hned něco nepodniknete! *Hned*!“

Ustoupil stranou. „Tak, a je to. Vypněte to. Nechte ty lidi na pokoji.“

Pomohl Abidanovi na nohy. „Helikoptéra stojí na parkovišti,“ poradil mu. „Běžte tam a vlezte do ní.“

Abidan vyrazil.

„Musíme si promluvit.“ Newcombe dohonil Cranea na okraji opuštěné scény.

„Čeká tu na tebe vrtulník?“

Newcombe zavrtěl hlavou.

„Pozoruhodné.“ Crane zachovával neutrální výraz. „Jsi vřele zván na palubu mojí helikoptéry.“

„Díky.“

„Tak jdeme,“ pobízel je Hill. „Pryč odsaď, co nejdál od tohohle zatraceného místa.“

První dorazil na parkoviště. Abidan už se stačil připoutat a choulil se hluboko zabořený do jednoho z deseti křesel pro cestující. Hill se vyhoupl nahoru a podával Craneovi ruku. Ten zavrtěl hlavou.

„Leťte napřed.“

„Vy tady chcete zůstat.“ Hill smutně a rezignovaně potřásl hlavou. „Já věděl, že se něco děje.“ Pohlédl tázavě na Newcomba.

„Já taky.“ Dan se plaše usmál.

Burt marně hledal slova, tvář mu zkameněla.

Crane přistoupil těsně k helikoptéře a objal ho. „Pomohls mi dát navždy sbohem dvěma ženám, které jsem miloval, Burte.“ Nebyly v tom žádné slzy, žádné plané litování. Oba vždycky dělali všechno, co bylo v jejich silách, a toto vědomí v sobě neskrývalo žádný smutek. „Pomohls mi překonat zármutek po smrti syna. Pomohls mi, když jsem byl docela na dně, když jsem si myslel, že už se nikdy v životě nebudu smát. Tisíckrát a tisícerým způsobem jsi mi zachránil život. Děkuju ti.“

„Já... já... na tenhle vejlet s vámi nemůžu.“ Hill popotáhl. Odvrátil se, odkašlal, odplivl. Díval se z Cranea na Newcomba a zase zpátky. „Ještě na to nejsem připravenej.“

„Nečekal jsem, že bys byl,“ uklidňoval ho Crane. „Kromě toho, musím se už naučit zařizovat si některé věci sám. Jen si sedni, Burte. Ty přece chápeš, že ten kruh musím uzavřít?“

Hill přikývl, posadil se a zapnul pásy. „Budete mi chybět, doktore.“

Crane s úsměvem přitakal, plácl dlaní do kapoty bachratého stroje a zvedl palec jako znamení pilotovi, který okamžitě odstartoval. Vrtulník se lehce odlepil od země a zamířil k východu.

Zbývala jim necelá hodina.

„Co takhle trochu se projít?“ navrhl Crane.

„To nezní špatně.“ Newcombe se nahnul blíž a zašeptal: „Víš, vlastně mám ze všeho nejvíc chuť na pořádný drink.“

„To není nic pro dobrého muslima.“

Newcombe se smál. „Myslím, že vzhledem k okolnostem bude Alláh shovívavý.“

„Výborně. Tak zkusíme objevit bar na nějaké střeše, pořádně vysoko, abychom nic nepropásli, až to začne.“

Vydali se do hloubi města, které už ovládla anarchie a ničení. Za Craneova života se toho na Zemi tolik změnilo; a přece tolik věcí zůstávalo stále stejných. V ulicích řádily lupičské gangy, stejně jako dřív tu pobíhaly skupiny nadšených rockerů, kterým se teď říkalo seismomaniaci, sebevrazi pátrali po nejméně stabilních budovách a mezi nimi hrdě kráčeli kosmopolité v dlouhých bílých hábitech, s

třetím okem Věčnosti rudě vymalovaným na hrudi. Crane byl dnes jedním z nich a možná k nim bude patřit už navěky.

Část města hořela. Vzbouřenci započali dílo zkázy a zemětřesení jejich práci dokončí. Nad tím by se měl člověk zamyslet.

Nikdo je cestou neobtěžoval. Sebevrazi kolem sebe vždycky šířili nezaměnitelné fluidum, a ostatní jim pro odchod ze světa automaticky dopřávali klid a soukromí.

Město andělů naplňoval zářivý sluneční jas, z pevniny vál vlahý vítr. Prošli několik bloků, než konečně objevili nepříliš stabilně vyhlížející věž z oceli a spousty wilshirského skla, s fungujícím výtahem, který je vyvezl až na střechu do vyhlídkové restaurace. Ani Crane si nedokázal představit lepší pozici.

Okna restaurace, široce otevřená do všech stran, skýtala nádherný výhled na město. Rozbili sklo ve dveřích, aby se dostali dovnitř, a pak se usadili u stolku s vyhlídkou na západ. Crane se vydal k baru a vylovil odtud láhev dvanáctileté skotské. Obloha byla plná vrtulníků, hemžily se po nebi jako roj krvežíznivých komárů zvědavci dychtící spatřit, jak jeden svět umírá a druhý se v bolestech rodí.

„Proč to vlastně děláš?“ Crane objevil ve skříňce dvě čisté sklenice. Nenapil se už téměř patnáct let.

„Uzavírá se tím i můj kruh. Ve vězení jsem strávil celé roky tím, že jsem si představoval tenhle den, tuhle chvíli... Snad jsem tak trestal sám sebe.“

„Odbyl sis svůj trest, Dane.“ Crane se vrátil s lahví a nalil oběma až po okraj whisky se sodou. „Zapomeň na to.“

„Kdybys byl na mém místě, dokázal bys zapomenout?“

Crane pozvedl sklenici. „To nevím. Napij se. Na tebe, starý příteli.“

„Na nás oba.“ Newcombe se připojil k přípitku. Při prvním doušku alkoholu po třiceti letech se otřásl. „Na to, že dnes žiješ poslední den.svého života, vypadáš pozoruhodně šťastně.“

„Začátky a konce.“ Crane pokrčil rameny. „Sám se taky tváříš docela spokojeně.“

„Děláš si legraci? Jsem nadšený. Tohle je moje první opravdové rozhodnutí za bezmála třicet let. Sedmnáct let jsem se každé ráno

budil s připravenou oprátkou. Smrt mě každopádně ani trochu neděsí.“

„Já zemřel už před lety.“ Crane se díval, jak se jeho sklenka skotské chvěje a otřásá, jak reaguje na vibrace, které se šíří zemskou kůrou. „Pak jsem se vrátil. Teď vím, že život a smrt jsou jen slova. Dnes už ani necítím nenávist k zemětřesení. Je to legrační, jak se všechno mění.“ Pořádně si přihnul a cítil, jak se mu v žaludku rozlévá oheň. „Nejspíš to se mnou pěkně zacloumá.“

„Se mnou taky.“ Newcombe mávl rukou. „A bude to trvat sotva pět minut.“

„Stejně tě pořád docela nechápu. Moje práce tady dávno skončila. Nemůžu se dočkat, až se přesunu... někam jinam. Ale ty... Máš ženu, rodinu. Společenskou a politickou zodpovědnost.“

„Tak abychom si vyjasnili, jak to vlastně je s mojí zodpovědností.“ Mírně se ušklíbl a upřel na Cranea pobavený pohled. „Je to legrační historie, ale tohle jsem zjistil, když mě pustili z vězení. Moje žena, která se vyspala s každým, z koho dokázala stáhnout kalhoty, osobně zavraždila svého bratra Ishmaela, aby ho odstranila z cesty. Nechala jeho smrt prohlásit za politický atentát a využila ji k propagandistickým účelům. Pak v zákulisí dál připravovala odboj proti svému druhému bratru, Martinovi, až do chvíle, kdy jsem byl propuštěn. Brzo poté přiměla své stoupence, aby zavraždili Martina Azize, abych já mohl zaujmout své místo - pro veřejnost něco jako bůh, ve skutečnosti pokorný sluha.“

„Já... to by mě bývalo ani ve snu nenapadlo, nikdy.“

„Ještě jsem neskončil.“ Newcombe se znovu napil. „Vězení mě změnilo. Vůbec jsem netoužil po moci ani po slávě. Byl bych se vzdal všeho, jen abych se mohl vrátit ke geologii, ale najednou jsem v tom byl až po uši - symbol jednoty islámu, uctívaný miliony lidí. Khadijah mi řekla: pronášej projevy. Tak jsem četl projevy, které ona napsala. Byl jsem jen její hlásná trouba. Obětoval jsem svůj čas práci pro dobro lidí. Kamaráde, to je tvrdá dřina. Ale Khadijah bezmezně touží po moci. Třikrát se mě někdo pokusil zabít. Všechny tři pokusy se mi podařilo vysledovat až k mé vlastní milující ženě, a naposled jí pomáhal můj milující syn, okolo kterého se to očividně všechno točí.

Věř mi, Khadijah bude vládnout New Cairu prostřednictvím Abu ibn Abu. Tak jako tak, dost dlouho už vládla *mým* prostřednictvím. Jsem šťastný, že se mi podařilo z toho pekla vypadnout.“

„To je zatraceně mizerný způsob života, Dane.“

Newcombe potřásl hlavou. „Po ničem takovém jsem nikdy netoužil. Za celých šedesát sedm let života jsem ty nejlepší, nejkrásnější roky strávil s tebou, když jsem pracoval na své seismické ekologii a honil se po celém světě za tvými démony. To, žes mi dovolil pracovat s tebou, bylo jediné skutečně lidské gesto v celém mém životě.“

„Prošel jsem něčím podobným, když jsem svědčil před vyšetřovací komisí.“ Crane na něho hleděl klidnýma, vážnýma očima. „Přimělo mě to konečně se nad sebou zamyslet. Změnil jsem se. Lewis Crane si konečně dokázal přestat hrát na boha. Za to mám co děkovat Sumi. Byla to zatraceně skvělá ženská.“

„Na Sumi.“ Newcombe znovu pozvedl sklenici.

Oba se napili.

„Při tom procesu jsi řekl jednu věc, na kterou nikdy nezapomenu,“ navázal Newcombe. Oba se dívali k západu, kde se mírně vlnila hladina Tichého oceánu. Obzor se začínal kalit řídkým kouřem z desítek roztroušených požárů. „Řekl jsi, že mě dokážeš propustit na svobodu, aniž bys mi odpustil, a že já mohu žít dál a nežádat odpuštění.“ Zavrtěl hlavou. „Nemohu. Chci teď tvé odpuštění, Crane. Nedokážu bez něj... jít dál.“

„Odpustil jsem ti už před lety, Dane.“ Crane pomalu otáčel sklenici v prstech. „Musel jsem, když jsem chtěl vybudovat Charlestown, když jsem se chtěl zbavit vší té tíhy.“

„Ale nikdy jsi mi to neřekl.“

„Ne... nikdy. A za to se omlouvám. To, že jsme se dnes setkali, mi poskytuje příležitost napravit svou chybu způsobem, který doufám bude stát za to.“

Dopili a nalili si znovu.

„Charlestown je ta kolonie na Měsíci, se kterou jsi ve spojení?“

„Ano.“ Crane se naklonil blíž, jako by se bál, aby jim nenaslouchaly nepovolané uši. „Máš nějaké peníze?“

„Myslíš tady, v kapse?“

„Ne. Peníze, prachy.“

„Topím se v penězích. Duchovní vůdci a vládní hodnostáři si nežijí zrovna špatně. Podařilo se mi odložit si stranou pár set milionů.“

„Chci, abys mi je dal. A myslím, že bychom si měli pospíšit.“ Crane ukázal k oknu. Budovy na obzoru se viditelně chvěly. Podzemní vibrace způsobené otřesy v Imperial Valley byly citelné i tak daleko na severu.

„Na co je chceš? Taky se přece chystáš umřít.“

„Máš port?“ Crane zaváhal jen nepatrně.

Newcombe rychle přikývl.

Crane vylovil z kapsy pinzetu a vysunul ze svého komunikátoru drobný čip. Podal ho i s pinzetou Newcombovi, který zatápal rukou podle svého spánku, napoprvé port minul, pak vtiskl čip do štěrbiny a pohodlně se opřel.

Zavřel oči a Crane se pousmál. Tenhle čip v sobě skrýval všechna tajemství Charlestownu. Newcombe právě procházel celým městem, a současně prožíval Craneovy emoce, které se k Charlestownu vztahovaly. A pak tu byl Plán. Fáze dvě.

Zážitek vytvářený čipem byl připraven tak, aby na člověka zapůsobil jako myšlenka opatrovaná po celý život. Všechno, v co Crane věřil, všechny naděje, které vkládal do Charlestownu, jako by se v jediném okamžiku osmoticky prolnuly do Newcombovy mysli - Craneovy pocity; jeho pocity. Rychlostí myšlenky.

„Ach ano...“ Newcombe se usmíval, přikyvoval. „To je krásné. Rozumím.“

Vyjmul pinzetou čip a vrátil ho Craneovi, který ho zasunul do svého komunikátoru a vůbec poprvé ho odvysílal do počítače na Měsíci. „Je to pozoruhodné. Opravdu tohle dokážeš?“

„Vymyslela to Sumi. Poslední roky života strávila prací na tomhle projektu. Všichni jsme součástí glóbu, Dane.“

„Chceš říct...“

„Že by ses k nám měl přidat? Ano! Uděláš to?“

„Crane, ty zatracený mizero!“ Rozesmál se. „Nakonec jsi přece jenom vyhrál. To si piš, že jdu s vámi. Tohle je životní nabídka.“

„Dobře. Napřed převedeme všechny tvoje peníze. Řekl bych, že tvoje žena a děti je nepotřebují.“

Začalo se ozývat burácení, které rychle přešlo v hlasitý řev, hlasitější než v Tokiu. Budovy za okny se divoce kymácely. Newcombe ukázal na podlahu, na krysy, které vybíhaly ze zdí.

„Neutečeš tomu ani na tom nejlepším místě,“ překřikoval třeskot padajícího skla a nádobí. Crane zachytil láhev whisky právě v okamžiku, kdy se jejich stolek překotil.

„Účty,“ přikázal Newcombe a jeho komunikátor automaticky otevřel bankovní spojení.

„Účet Charlestown,“ pronesl Crane ke svému komunikátoru. „Přijmout převod hotovosti na základě ID.“

Budova se zahoupala, okenní tabule vypadly z rámů a plachtily k zemi, která se svíjela o třicet pater níž. Venku se na všech stranách hroutily mohutné stavby. Hladina oceánu v dálce pěnila a pulsovala. Bylo to nádherné, vzrušující.

„Převést celou hotovost,“ nařídil Newcombe. Oba muži přitiskli pravý palec na komunikátor toho druhého.

„Transakce ukončena,“ oznámil počítač v audiu. „Hodný chlapec.“ Crane vytáhl další čip. „A teď rychle, dej si to do portu.“

„Co je to?“

„Chci zkopírovat tvůj mozek a uložit ho do počítače. Tenhle čip je prázdný.“

„Dej to sem,“ zvolal Newcombe. Okolo prolétla židle. Newcombe zakolísal a těžce upadl, ale pozorně chránil skotskou v ruce. Obklopil je hromový rachot zemětřesení.

„Tady, vezmi si to!“ křičel Crane.

Newcombe se natáhl pro čip a snažil se ho zasunout do portu.

„Dělej... rychle!“ pobízel ho Crane.

Židle a stoly se kutálely po podlaze, celá konstrukce sténala a prohýbala se. Crane nadšeně prožíval přímý střet s hrozivou silou zemětřesení. Ještě jeden nebo dva takové nárazy a celá restaurace se přestěhuje do přízemí.

Newcombe aktivoval port a hlava se mu zatočila, jak čip vysál celý obsah jeho mozku a uložil ho na čtvereční palec čirého plastu. Budova duněla ozvěnou otřesů a nebezpečně se kymácela. Crane, sám už také na kolenou, se rychle napil.

Newcombe vysunul čip z portu. „Jsem připraven," zašeptal. Podal čip Craneovi, který ho bleskově zastrčil do svého komunikátoru a odvysílal. „Bože, jsem připraven na cestu."

Země se zmítala v divoké křeči. Další otřes mrštil oběma muži přes celou místnost, až narazili na barový pult, který se valil proti nim. A pak začal démon sténat a řičet, jak ho drtila agónie postupujícího pukání.

„Je to ta nejbláznivější věc na světě." Crane se snažil překřičet divoké burácení. „Ale moje ruka... nebolí mě ruka!"

Budova se začínala rozpadat. Ze stropu na ně pršely úlomky zdiva. A pak celý svět zavířil v divokém zmatku. Lewis Crane vytrhl čip z vlastního portu a nacpal ho do komunikátoru, už ve chvíli, kdy cítil, jak padá... padá...

...obraz, který se vzdaluje. Vzdálený. Hroutící se město, domeček z karet vystavěný ve větrném tunelu, v jediném okamžiku smetený do nenávratna.

Epilog

Obraz zeměpisného vrtulníku zmizel a nahradila ho měsíční krajina. Geodetické kupole se táhly až k horizontu a oslňujícími záblesky odrážely měsíční světlo. Celou soustavu navzájem propojovaly desítky visutých mostů, tunelů a chodníčků. Přímo ve středu záběru se objevilo centrální náměstí, kterému dominoval funkční glóbus - měsíční Projekce Lanie Kingové.

Virtuální Lewis Crane procházel mezi lavicemi ve čtvrté třídě. „A tady vidíte, děti, jak byla vybudována měsíční základna Charlestown."

Zdravou rukou si přidržoval za zády ochrnutou levici. Prošel ke katedře a postavil se před třídu. Virtuální podoba Lewise Cranea byla jednou z projekcí glóbu, který ve svých elektrických obvodech uchovával kopii jeho nesmrtelné duše. Nebyl skutečný, ale byl to Lewis Crane. A s pýchou se pohledem vpíjel do okolních staveb, které byly dílem jeho představivosti.

„Toto... město, víte," pokračoval, „patří vám. Vy je budete vytvářet. Co s ním uděláte? Žádám vás jen o to, abyste napřed přemýšleli, než se rozhodnete, a abyste bolest druhých cítili stejně intenzivně jako bolest svoji." Přízrak se usmál. „A teď bych vám rád představil pár lidí, které možná poznáte."

Zamával zdravou rukou ke dveřím a dovnitř vstoupili Burt Hill, Daniel Newcombe, Sumi Chan a Lanie Kingová. Sám Craneův dvojník pocítil příval radosti, a děti vydechly štěstím a začaly tleskat dalším mozkům, které Crane uložil do svého glóbu.

Lanie, Dan a Sumi zůstali stát vedle něho před lavicemi. „Věřte," řekl Crane a přitiskl k sobě ty, kteří dali jeho životu smysl. „Věřte svým snům. Ty nikdy neumírají."

Pohlédl ke dveřím. Také Lanie už se tam dívala, a Hill, Newcombe i Sumi se vesele usmívali.

„No tak, nestůj tam," řekl Crane. „Pojď k nám, ať tě děti vidí."

„Ano, prosím pojď," přidala se i Lanie.

A k radosti svého otce a matky i ostatních svých dospělých přátel ze dveří vykoukl malý Charlie Crane, starý půl druhého roku, a s rozpaženýma ručkama se batolil kupředu.

Autorova poznámka

Před mnoha lety jsem stál v hale jednoho hotelu v Dillí, když jsem pod nohama náhle pocítil slabé zachvění. Řekl jsem svým hostitelům: „Neměl jsem tušení, že v Dillí je podzemní dráha."

„Taky že není," odpověděli.

To bylo mé první a jediné setkání se zemětřesením - jak se tedy mohlo stát, že jsem se pustil do knihy Desátý stupeň? Myslím, že základní inspiraci mi nepochybně poskytlo zemětřesení v Northridgi v lednu 1994, s jehož následky jsem se seznámil prostřednictvím televizního zpravodajství. Mezi prvním a třetím únorem, dokud jsem měl vše ještě čerstvě v paměti, napsal jsem přibližně třístránkový náčrt filmu, který jsem okamžitě odfaxoval svému agentovi Russelu Galenovi. Sám jsem postrádal nezbytné znalosti, abych svůj nápad rozvedl, a moje informace o Kalifornii se omezovaly na exteriéry MGM a foyer hotelu Beverly Wilshire. A tak padla dřina s napsáním knihy na hlavu Mika McQuaye, který se tohoto úkolu ochotně ujal a odvedl dokonalou práci.

Dalším důležitým prvkem v mých úvahách byl program Kalifornská zemětřesení. Stvořil ho počítačový génius John Hinkley (jehož program virtuální reality Vistapro[*] umožnil vznik ilustrací „Mars před a po terraformingu", použitých v mé knize *Sněhy Olympu).* Tento program zahrnuje více než 20 000 - ano, správně, *20 000* - zemětřesení, ke kterým došlo v období mezi roky 1992-1994. Když ho spustíte, ukáže vám mapu Kalifornie, a můžete si pomocí barevného kódování sami zvolit jakoukoli magnitudu od 1 do 6. Zemětřesení je pak možné sledovat v různých rychlostech, od nejpomalejší, kdy jedna sekunda odpovídá jedné minutě, až po jednu sekundu odpovídající jednomu roku. Pro bližší zkoumání program obsahuje i funkci zoom.

První pohled na obrazovku je fantastický - a děsivý. Po obvodu celé Kalifornie vybuchují kroužky nejrůznějších barev a velikostí, za chvíli je možné zřetelně rozeznat linii zlomu San Andreas, stejně jako druhý zlom, který se táhne podél východní hranice státu. V centrální oblasti se žádná zemětřesení nevyskytují a hned je vidět,

[*]) Dodávaný na jedné disketě firmou Progressive Products, P.O.Box 1575, Pablo Robles, CA 93447

kde by si rozumný člověk mohl přát nakupovat nemovitosti. Zemětřesení v Northridgi skýtá skutečně ohromující podívanou, obzvlášť když použijete zoom a sledujete detaily. Při nejpomalejší simulaci se dají postřehnout doslova stovky dotřesů, které pokračovaly ještě déle než týden po hlavním úderu. Je to skutečně děsivý program a divím se, že kalifornská Obchodní komora dosud nezakázala jeho vývoz - nebo neprohlásila Johna (který v Kalifornii stále žije!) *za personn non gratissima.*

Během celého následujícího roku poté, co byl podepsán kontrakt na *Desátý stupeň,* jsem nebyl s Mikem ve spojení ani mu neposílal další své nápady. Takže když dorazil rukopis, neměl jsem tušení, co mě čeká. Mike odvedl při oblékání holé kostry mé synopse tak fantastickou práci, že jsem rukopis četl s rostoucím vzrušením, stále horečněji obracel stránky, dychtivý dozvědět se, co se stalo dál...

Přestože jsem při několika příležitostech s jinými autory aktivně spolupracoval - zejména s Gentry Leem na cyklu Ráma - tentokrát jsem poprvé předal nápad někomu jinému, aby ho zpracoval zcela podle svého. Ale možná to nebylo naposledy - přišel jsem na to, že tak mohu naplno vychutnat radost z tvoření - a neplatím za ni dlouhými osamělými hodinami otrocké dřiny u klávesnice.

Doufám, že se vám výsledek této spolupráce líbil právě tak jako mně.

Arthur C. Clarke
26. dubna 1995

Postscriptum

Necelý měsíc poté, co jsem dopsal závěrečné slovo k této knize, zastihla mě tragická zpráva, že Mike právě v šestačtyřiceti letech zemřel na infarkt. Očividně se mu nedostalo žádného předběžného varování.

Jsem skutečně rád, že jsem odepsal hned po obdržení rukopisu a vyjádřil jsem mu svůj obdiv ke zručnosti, s jakou rozvinul mou stručnou synopsi. Nesmírně mě potěšila jeho přátelská a srdečná odpověď - nepochybně jeden z posledních dopisů, které kdy napsal. Přestože jsme se nikdy osobně nesetkali, jsem si jist, že jeho předčasným odchodem ztrácí literatura science-fiction jednoho ze svých nejschopnějších a také nejslibnějších přispěvatelů.

Arthur C. Clarke
27. června 1995

Arthur C. Clarke
Mike McQuay

Desátý stupeň

Z anglického originálu
Richter 10
přeložila Jana Pavlíková.
Odpovědný redaktor Jiří Kulišan.
Přebal a vazba Valentino Sani a Baronet.
Vydal Knižní klub
ve spolupráci s nakladatelstvím Baronet a. s.
jako svou 473. publikaci.
Počet stran 464.
Sazba Ricardo, Praha
Tisk Severografie Most s. p.
Vydání první.

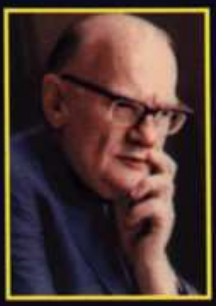

Arthur C. Clarke

v nakladatelství Baronet:

Zpěv vzdálené Země
Setkání s Rámou
Návrat Rámy
Zahrada Rámova
Ráma tajemství zbavený
Kladivo boží
Kolébka
Zkazky z planety Země
Impérium
Hluboké pastviny
Desátý stupeň

Arthur C. Clarke je dnes nejvýznamnějším žijícím autorem science fiction. Mezi jeho proslavené bestsellery se řadí *2001: Vesmírná Odyssea* či *Setkání s Rámou*. Nejnovější román *Desátý stupeň* zachycuje nepříliš vzdálenou budoucnost, kdy Zemi hrozí zničující zemětřesení o síle deseti stupňů Richterovy stupnice, jaké lidstvo dosud nepoznalo. Seismolog Crane marně bije na poplach, neboť svět rozdělený politickými, náboženskými a rasovými spory o jeho varování nestojí.

Mike McQuay, našemu čtenáři prakticky neznámý, je přitom autorem pětatřiceti románů. V roce 1988 získal dokonce za své dílo *Vzpomínky* cenu Philipa K.Dicka. Bohužel v květnu 1995 zemřel a úspěšného vydání knihy *Desátý stupeň* se už nedočkal.

ISBN 80-7214-009-4
9 788072 140091